УЧИТЕЛЯ
ПЕТЪР ДЪНОВ

КЪМ ИЗВОРА

Общ окултен клас
(година XV, 1935-36)

том I

Благодарим на всички,
които записаха,
съхраниха и предадоха
Словото на Учителя

© Издателство Бяло Братство,
София 2002
първо издание
ISBN 954-744-031-4

НОВОТО ВЕРУЮ

5 ч
Времето тихо и топло
Небето чисто, звездно

"Добрата молитва"

Ще ви прочета няколко стиха от 10 глава на Евангелието от Матея /от 20 стих до края/

Имате ли зададена тема? /"Не "/ Тогава пишете върху темата: "*Службата на петте сетива*"

Има обикновени неща в живота, които имат нужда от проверяване. Има и неща, в които не можете да се съмнявате. Например питате "Какъв е въздухът?" Както и да ви го описвам, пяма да схванете. Но проверете - отворете си устата и ще опитате какъв е въздухъ! Питате: "Каква е водата?" Както и да ви разправям, че е хубава, студена, това, онова, те ще са неща непонятни. Но казвам ви, вкусете я и веднага ще имате ясна представа за онова, от което се интересувате. Има други неща, които не можете да проверите. В конкретния случай: има хора, които могат да проверят дали водата е чиста, или има някакъв примес; други хора не могат да го проверят. Но казвам: Всички хора имат чувство, с което могат да проверяват нещата. Някой казва: "Аз не разбирам." Има неща, които всички можем да проверим, които всички еднакво разбираме. Например питаш: "Това ястие топло ли е, или студено?" Провери! "Ами тая дреха, тая риза топли ли, или не?" Облечи я! "Тая шапка прилича ли

ми?" Тури я и ще видиш. "А обувките широки ли са, или ще ме убиват?" Обуй ги, походи малко с тях и ще видиш. "Това перо пише ли хубаво?" Почни да пишеш и ще видиш. Онова, което аз говоря, може да е вярно за мен и да не е вярно за вас. Има неща, които са относителни. Например казвам за едно ядене, че е солено; ти го вкусваш и казваш, че е безсолно. Друг е езикът, езикът на единия от нас е по-чувствителен. Единият обича повече солчица, а другият обича по-малко солчица.

Аз сега ви привеждам примери за ризи, обувки и шапки, но е нужен един превод - какъв смисъл трябва да се извади от тези примери? Написвате ред букви, азбука, но тия букви трябва да ги изучавате. Това е изкуството. Всеки може да знае буквите на един език - латиница, славянска азбука и пр., но да се научиш да пишеш хубаво с тия букви - там е изкуството, майсторлъкът. После, всеки знае да говори, но да се научиш как да произнасяш меките и твърдите звуци и как да си отваряш устата при гласните, и да знаеш вътрешния им смисъл - това е цяла наука. Да знаеш къде да повишаваш или понижаваш гласа си - то е цяло изкуство. Някой път го понижаваш там, дето не трябва, а някой път го повишаваш там, дето не трябва. Къде понижаваш гласа си? Когато минаваш през гората, дето има разбойници, има опасност, говориш като мушица. Защо? Не искаш да повишиш гласа си, защото ще те чуят. Или някой път искаш да говориш високо, повишаваш гласа си повече, отколкото трябва. Защо? Защото искаш да те чуят. Когато говориш, не трябва да имаш страх, не трябва да имаш и тщеславие. Защото онзи, който говори високо, е тщеславен, а който говори ниско, е страхлив. Онзи, който говори ниско, е предпазлив, разумен е, внимателен е, за много неща мисли, но в благоразумието на човека влиза и страхът. Тебе те е страх да не стане нещо и си казваш: "Много високо да не говоря!" Влизаш в стаята на болен човек - няма да говориш високо.

Сега, когато тълкувате нещата, трябва да знаете как да ги тълкувате. Ще ви приведа един пример из турско, за да ви обясня една истина. Защо из турско, а не из българско или френско? Защото това само в турско може да се случи. Разболява се жената на един турски паша - млада, красива, много хубава жена. И принадлежи. Викат един българин лекар да я излекува. Но лекарят турски не знае и има със себе си преводач. Като влизат при

болната, лекарят казва на преводача си: "Колко е хубава!" Пашата пита: "Какво иска?" Преводачът знае, че ако преведе думите на лекаря: "Колко е красива!", той ще пострада, затова превежда така: "О, колко е пострадала тая жена!" Пашата казва: "Тъй, тъй, много е теглила!" Вие ще кажете сега: "Да каже истината!" Питам: На този лекар му прави впечатление, че жената е красива - какво зло има от това? Пашата като гледа красотата на жена си, се радва, но друг да гледа нейната красота - за него това е престъпление. Той казва: "Аз имам право да кажа, че жена ми е красива, но всеки друг трябва да си затваря устата." Това не е правило за всички народи. На французина като му кажеш, че жена му е красива, той е щастлив, а ако пък му кажеш, че жена му е грозна, ти ще го обидиш. Но на един турчин не трябва да казваш нито че е красива жена му, нито че е грозна.

Аз превеждам: Вие трябва да пренесете това практически към вашия духовен живот. Говорите за духовен живот, искате да влезете в една вътрешна школа, да разберете истините, да станете силни. Всички тия работи са много добри. И някой път казвате: "Дано Провидението да вдъхне в нас..." Но вдъхновението вие го разбирате като надуването на гайдата от гайдаря. Искате по гайдарски начин да ви вдъхновят. Но гайдата няма никакво съзнание - дали я надуват, или е празна, тя не знае; надува се заради гайдаря и се изпразва заради гайдаря. Самият мях, или гайдата, не се интересува дали има повече въздух в нея, или никак няма въздух. Но на гайдаря това не е безразлично. Понякога вие искате да ви дойде вдъхновение. Хубаво, но трябва да можете, както преводачът на онзи български лекар, да му дадете друг смисъл. Лекарят казал: "Колко е красива жетата!", а онзи превел: "Много е теглила!" Ако не преведеш така тия думи, пашата ще се обиди. А лекарят не е мислил нещо лошо!

Понякога, като се привеждат някои примери, вие ще се усмихнете и ще кажете: "Това не се отнася до мен." Има неща, които не се отнасят до вас, но в бъдеще могат да ви бъдат потребни.

Например вие пишете понякога буквите толкова размазани, че за някои букви не знаете дали са *т*, или *п* - на *т* единият крак не е довършен и прилича на *п*. А някой път между *п* и *т* не може да се направи разлика - не са написани хубаво буквите. Такива

погрешки правят понякога и англичаните, и французите, и китайците.

Казвам: Щом влезете в духовния свят, не се позволяват погрешки! Погрешки можете да правите, но трябва да се поправят. Вие казвате: "Знаем какво нещо е духовният живот." Е, каква е разликата между един материалистичен, светски живот и един духовен живот? При светския живот ще обърнеш внимание на красивата жена, а в духовния живот ще го загладиш и ще кажеш: "Много е пострадала горката!", защото в духовния живот има пашалък - пашата седи там. И ти, макар че виждаш красотата, ще кажеш: "Горката жена, колко е теглила!" Значи: "Мен не ме интересуват красивите жени, а страданията на хората." Понякога казваш, че не обичаш някого; ти го обичаш, но криеш това вътре в себе си. Понякога казваш, че не мразиш еди-кого си. Мразиш го, но не искаш да го кажеш. Минаваш за духовен човек. Светските хора веднага ще ти кажат, направо тъй, както си е. И някои братя, които са много сербез, казват, че истината трябва да се каже. Как ще кажеш истината? Това, което обижда човека, не е истина. Това, което оскърбява човека, не е истина. Да показваш греховете на хората - това не е истина. Да им покажеш, че говорят лъжа, то не е истина. Истината е много сладка. Най-сладкото нещо в света е истината. Като кажеш истината някому, ако тази истина му напакости, ти не си му казал истината. Но ти твърдиш: "Аз му казах истината." Ти си казал истината толкова, колкото преводачът на лекаря я е казал на пашата.

Да преминем сега към въпроса. Животът е едно сериозно занимание. Вие искате да бъдете щастливи на Земята. Чакате накрай години да станете по-умни и казвате: "Когато придобия знания, ще отида да направя това и това." И все чакаш да поумнеешь, и току виж си остарял. Вместо да поумнеешь, ти си остарял. Краката ти не държат, не можеш да ходиш, езикът ти не държи, не можеш да говориш. И си казваш: "Тя, работата отиде вече в този живот, но поне в следващия ..." Ще ви приведа един пример из новия живот. Имаш една пòлица - или да даваш, или да вземаш, но тя има падеж. Ако пресрочиш този падеж, ти не можеш да вземеш парите си. И другият ако пресрочи, и той не може да ти вземе. Закъснял си с един ден - но отидоха парите! Или имаш да завеждаш дело, но минал си срока, който ти е даден,

отишъл си може би след един ден. И казваш: "Изгубих делото." Какво ще правиш? Ще платиш глобата. Един ден беше в състояние да те избави от една глоба. Но така нищо не е в състояние да те избави от нея.

Вие и в духовния свят отлагате нещата. Ще отидеш навреме! И в духовния свят ще плащаш, ако пресрочиш! Ако си осъден - да заведеш делото, да мине в една по-висока инстанция. Правото, което имаш, не трябва да остане така, нека излезе! Ти казваш: "Аз не си търся правото." Кой не си търси правото? Само слабият не си търси правото. Ако си прав, търси си правото по законен път, а ако си крив, нека другите да търсят твоето криво. Когато имаш да вземаш, за твоето право ще мислиш, а когато имаш да даваш, другите да му мислят. Тъй казват ония, които обръщат повече внимание на това, което имат да вземат. Те казват: "Какво имам да давам не му мисля, но онова, което имам да вземам, за него мисля." Аз наричам тези хора светски, а духовните са противоположното. Светските хора обръщат повече внимание на това, което имат да вземат. Те са практични. Те казват: "Пари ми трябват. В света живея и без пари не мога." Духовният казва, че уж пари не му трябват и обръща повече внимание на онова, което има да дава. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Ти мислиш за онова, което имаш да даваш, а не мислиш за онова, което имаш да вземаш; разчиташ на хората, които имат да ти дават, че ще дойдат навреме, обаче те не идват. И ако живееш в един свят, дето имаш да плащаш, а ония, които имат да ти плащат, не плащат, тогава какъв ще ти бъде краят? Изходът от това какъв е? Да нямаш нито да даваш, нито да вземаш. Трябва да се освободите от вземането и даването. За да може да учи в една Школа, човек най-първо трябва да се освободи от вземането и даването!

Да ви преведа това.

В даден случай, когато ти се учиш, не мисли колко си способен или че не си способен. Ако мислиш, че си способен - имаш да вземаш; ако мислиш, че не си способен - имаш да даваш. Щом си неспособен, дължиш. Щом си способен, имаш да вземаш. Но и най-способните ученици, като ги туриш в по-висок клас, има неща, които не разбират.

Ще ви представя една проста истина:

1 1/2 1/3 1/4

Какво е това, което написах? Единица, една втора, една трета, една четвърт. Хубаво. Но кое бихте предпочели да ви дам - 1/4, 1/3, 1/2 или единицата, цялото? Най-първо бихте предпочели цялото. Но цялото вече го задигнаха. Останаха само дробните числа: 1/2, 1/3, 1/4. Всеки от вас сега ще предпочете 1/2, то струва повече. Но и 1/2 е взето. Остават 1/3 и 1/4. Кое ще изберете? 1/3 ще искате. И най-после останалото лице, като няма какво да прави, ще вземе 1/4, защото само то остава.

Но сега изменям реда на нещата. Да допуснем, че единицата означава един килограм, а 1/2 - 1/2 килограм. Имате половин килограм брашно. Ще го предпочетете пред 1/3. Но да кажем, че тази 1/3 от килограма е злато. Тогава имате 1/3 кг злато и 1/2 кг брашно - кое ще предпочетете? /"1/3."/ Е добре, да допуснем, че тази 1/4 са скъпоценни камъни. Между златото и скъпоценните камъни кое ще предпочетете? /"Скъпоценните камъни."/ Значи трябва да се обърне внимание не само на количеството, но и на качеството. А понякога трябва да се обърне внимание и на силата, на интензивността. Нещата трябва да имат сила. В изпълнението трябва да имат и сила. Много пъти ние имаме известни идеи в себе си, но ако нямаме сила да прокараме тия свои идеи, тогава те са зрънца, които не могат да се посеят.

Сега вие казвате, че имате големи разбирания, че разбирате духовния живот. Как мислите, кое разбирате в духовния живот? Съберете се двама от вас и говорите за любовта. Какво разбирате вие от любовта? Ти казваш: "Аз обичам." Обичаш. Твоята любов е много посредствена. Обичаш, както всички хора обичат, но не си дошъл до онази любов - да обичаш тъй, както хората не обичат. Какво значи да обичаш тъй, както хората не обичат? Да обичаш красивото, то е естествено, всеки обича красивото. Но да обичаш това, което не е красиво! Има хора, които обичат красивото, те са прави. Има други хора, които обичат грозните работи. Ще кажеш: "Как тъй? Може ли да се обича грозното?" При известни условия грозното се обича повече, отколкото красивото. Истината е малко отвлечена. Имате една книга, много хубаво подвързана, отвън позлатена, с хубави корици; имате и друга, стара книга,

съвсем стара, разкъсана. Но един учен човек не гледа външната красота на книгата, а съдържанието вътре. Гледаш - някой човек е много красив отвън, очите му красиви, носът и устата му много хубави - много хубаво е "подвързан"; гледаш друг някой - не е "подвързан", грозен е отвън, но той има нещо хубаво, което се крие вътре в него. Красотата е нещо скрито в дадения случай. Красотата е цяла наука. Има красиви лица, които като някоя мумия са неподвижни. Има една красота, която е постоянна, лицето е като една статуя, не се мени. А истинската красота е, когато има съдържание, когато има постоянно изменение в линиите. В чертите на лицето трябва да има свещен трепет, който се движи. Един човек, в чието лице нищо не можеш да прочетеш, не е тъй красив. Но когато в лицето има една промяна, много деликатна промяна, тогава този човек е красив. Той седи и мълчи, но като му говориш, ти забелязваш, чувстваш, че той те слуша. Като му разправяш за своите страдания, за някои свои нужди, ти виждаш, че той мисли, и не само мисли за твоите страдания, но мисли и как да ти помогне. А пък друг човек, като те слуша, повтаря "Много те съжалявам", но нищо не мисли за тебе и накрая ти казва: "Хайде, Господ да ти е на помощ." Работите с "Господ да ти е на помощ" не стават. Ако ти имаш зададена задача от учителя си да напишеш нещо и казваш "Господ да ми е на помощ", но нищо не си написал и отиваш при учителя, без да си учил - как ще ти е Господ на помощ? Ще дойдат големите противоречия в живота и ти ще кажеш: "Господ не ме разбра." Господ ли не те разбра, или ти не разбра Господа?

Всеки един човек, който не учи, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не прави добро, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не обича, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който не обича свободата, Господ не го разбира.

Всеки един човек, който навреме не си ляга да си почине, Господ не го разбира. За всички работи, които не правим както трябва, Господ не ни разбира! Всеки човек, който не яде навреме и не си дъвче храната, Господ не го разбира. За всички тия работи Господ не те разбира. Болките ще дойдат - ти се молиш, но Господ не те разбира.

Понякога ние искаме да се освободим от страдания. Но от страдания никой не може да се освободи. От един товар, който трябва да се пренесе от едно място на друго, никой не може да те освободи. Тоя товар може да мине от един човек на друг и ти временно можеш да се освободиш, но като дойде твоят ред, това страдание, тоя товар ще мине през тебе. Питаш: "Не може ли без страдания?" Може, но друг трябва да поеме страданието. И не мисли, че когато другите страдат, няма да дойде ред и на тебе. Ти гледай да уякнеш, че като дойде това страдание до тебе, да можеш да го носиш.

В турско време 20-30 души българи имали да дават данък и ги закарват при юшурджията*). Българите не се обичали. Най-напред повикали Стояна: "Де е Стоян?" Отива той и го бият. Другите викат: "Да го бият! Имат право." Те обаче нямат опитност и не знаят, че това страдание ще дойде и до тях. Излиза Стоян, влиза друг. Най-сетне, като дойде до тебе ред, и тебе ще бият. И тогава казваш: "Много лошо бият." Много пъти вие не влизате в положението на другите. Някого бият, ти казваш: "Да носи." Не, и ти си влязъл в тая гама, тоя бой ще дойде и върху тебе, и ще го опиташ. Когато някой страда, ти казваш: "Няма нищо! Господ да му е на помощ." Но тоя ред на нещата ще дойде и до тебе.

И на някои от вас да ви "предскажа": Непременно ще умрат някои от вас, когато и да е - ако не сега, то след 10-15-20 години смъртта ще дойде. Ще я опитате. Засега тя не ви е закачила, но има предвид и вас. И вие сте в тефтера, само че тази работа върви по ред. Ще ви разправя някой, че няма да умрете, ще ви учи да не умирате. Хората няма да умират, когато няма да имат да дават. Когато Христос дойде на Земята, учениците Му казаха по кой начин може да се освободи от смъртта. Той каза: "Не мога. И аз съм в този ред на нещата. Ще трябва да се опита." Но търсеше дали по един естествен път това не би могло да се отмени. Когато Христос разбра, че тая чаша ще се носи, Той трябваше да се приготви. И се казва: "Колко е страдал Христос!" Казвате, че Христос е страдал, но някой път вие ни най-малко не почерпвате поука от страданията на Христа. Някой иска да се

*) (тур.) - човекът, който събира данъците; юшур - данък /бел. ред./

освободи от страданията и казва: "Христос за всички пострада. Защо ни идат страдания? Христос нали понесе нашите грехове? Платил е греховете на всички!" Казвам: Греховете, които Адам направи, Христос ги понесе, а пък греховете, които ние правим, ние ще ги понесем. Ти ядеш зле - ще понесеш последствията, ще те боли коремът. Няма да ги понесе гостилничарят, който е сготвил яденето. Твоите страдания няма да ги носи той. Ти казваш: "Защо светът е направен така?" Гостилничарят е сготвил, но ако ядеш не както трябва и не си сдъвкал храната както трябва, то причината за болката е в тебе. Ако вие не мислите, ще дойдат страданията.

Казвам: От онова, което знаете, сега трябва да минете към онова, което не знаете. Вие имате едно тяло, едно лице, очи, уши, нос, а много пъти не знаете какво представлява вашият нос, да четете по носа не можете. Погледате, похванете, погладите ухото си, но какво представлява то - не знаете. Погледате си окото, казавате: "Хубави са очите, донякъде са бистри. Хубави са устата, хубави са ръцете." Много повърхностно ги гледате и много повърхностно знаете за себе си. Дойде един физиогномист, интересува се от чертите на вашето лице, от вашите ръце, а вие не знаете това, което той може да чете по тях. Вие сте собственик и нищо не знаете, а онзи не е собственик и знае повече. Аз съм срещал много духовни хора, носят духовни глави, без да знаят какво е написано на тях. И говорят за духовната, за Христовата любов. Какво нещо е Христовата любов? Вие били ли сте горе, на кръста, заковани с четири гвоздея по ръцете и краката, и да кажете: "Прости им, Отче, защото не знаят, какво вършат!"? Колцина от вас могат да направят това? Не зная дали има един между вас, който може да го направи! Може да има един, може да има и десет. Ако се поставите да имате това разположение, тия чувства, да се повдигнете високо, само тогава можете да го направите. Обаче това не може да бъде едно правило. Христос не е от тия, които всякога пострадват. Не си правете и другата погрешна илюзия. Любовта до известно време прощава, но от известно време нататък не прощава. Водата изпира, но в първата вода, която е изпрала известни петна, втори път в нея вие не можете да изперете петната. Чистата вода изпира, но нечистата - не.

Как ще разберете това място в Писанието, дето се казва: "Гневът Божий и гневът на Агнето /на Христа/ ще бъдат един ден върху синовете на непослушанието"? И казва се на друго място: "Ще изтребя с огън вашите синове." Сега вие смятате, че Христовата любов значи вечно да грешите и Той вечно да ви прощава. Ако вечно ви прощава, вие нищо няма да научите. Да кажем, че ти нищо не си учил и учителят ти каже: "Много добре. Няма нищо, ти ще научиш тия неща" - и ти прощава. Днес "няма нищо", утре "няма нищо" - и свършиш цяла гимназия, без да знаеш нищо. Учителят ти казва, че ще научиш, но ти нищо не си научил! Аз като говоря сега, имам предвид ония илюзии, с които не можем да се храним. Те са неща невъзможни. По някой път ние мислим като ония моми, които смятат, че някой княз ще дойде да се ожени за тях. На сън идва той да се ожени, фантазира си тя. Аз съм слушал бедни моми, които казват, че ще се оженят за някой виден княз. Но в действителност това няма да бъде, тя само си го мисли. Питам: Каква е разликата между княжеския и овчарския син? Какво подразбирате вие под *княз*? Това са идеи, които трябва да разбирате вътрешно. Ако княжеският син няма благородство на ума, ако няма благородство в своето сърце и ако няма благородство в своите постъпки, в какво седи неговото княжество? В богатството ли, или в славата отвън? Славата човешка не може да храни човека. Славата е отвън, не е отвътре. Силата на човека седи в неговото знание. Ако вие не разбирате нещата, нищо не можете да направите.

Както в музиката. Някой казва: "Аз знам какво нещо е пеенето." Хубаво, знаеш, я ми изпей *фа-диез*. *Фа* вече го знаеш, но *фа-диез*? Ако си музикант, като кажеш *фа*, този тон трябва да звучи вече в ума ти. А ти го търсиш: ще вземеш основния тон *до*, ще вземеш от *до* нагоре: *до - ми - сол*, и чак тогава *фа*. Не, истинският музикант, като му се каже *фа-диез, сол-диез, сол-бемол* - веднага всяко едно от тях звучи в него. Такъв е редът. Нещата трябва да звучат в теб. Ако не звучат, нищо не можеш да направиш. Малко музиканти има, които могат да четат ноти. Някои четат, но са се упражнявали и са научили някои песни. Той научил едно класическо парче, като го пял дълго време, 40-50 пъти, но я му дайте някое друго парче, което не познава - не може да го пее. Та вие, гледам сега, някое религиозно парче

можете да го пеете, а пък други парчета като ви дадат, не можете да ги пеете.

Например дадената песен "Бог е любов". Някой почва да я пее така: /Учителя пее много проточено и невярно./ Пее ли се това така? /След това Учителя пее: "Имам да вземам" със същия глас и по същия начин, както "Бог е любов". Повтаря и двата текста няколко пъти с пеене./ Каква е разликата между "Бог е любов" и "Имам да вземам"? Ти го пееш еднакво. Това не е песен. Ти не можеш да пееш това, което не обичаш. За да пееш, най-първо трябва да обичаш това, което пееш. То трябва да бъде в теб една жива картина, не жива картина, но нещо живо, което ти обичаш - и тогава да пееш. Пеенето е винаги външната страна на обичта. И всякога хората пеят тогава, когато обичат. Никога не можеш да пееш, когато не обичаш. Ти казваш: "Изкуство." Но това изкуство винаги подразбира обич. Всякога този, който пее, има повече обич от онзи, който не пее. Ако човек пее, това показва, че има любов. Онзи, който не пее, няма любов. Не външно пеене само, но да пееш и в сърцето си. Казано е: "Пейте и възпявайте Господа в сърцето си". Любовта щом се появи, пеенето иде вече като резултат, като вътрешна необходимост да изразиш това, което чувстваш вътре в себе си - да го направиш явно отвън. Когато любовта стане силна отвътре, тогава ще дойде пеенето. Затова то е донякъде една мярка за любовта, която действа. Ти се разгневиш. Защо? Защото си изгубил любовта си. Щом си извън любовта и не знаеш да пееш, започни да обичаш - и песента ще дойде, и гневът ще мине. /Учителя пее: "Стана ми мъчно. Не ме обичат. Пак съм прекарала гладна снощи, та не можах да спя добре."/ Щом не си могла да спиш добре, ще пееш по един начин. Щом не си яла, ще пееш по друг начин. А пък като дойдеш до любовта, ще пееш тъй, че да те разберат.

Нали във всеки език имате ударение върху сричките? Например имате една трисрична дума. Къде ще турите ударението? Ако е на френски, къде ще бъде ударението? /"На края на думата, върху последната сричка."/ На трисложна*) дума на български къде ще се падне ударението? /"У нас няма

*) (слав.) - трисрична; слог - сричка /бел. ред./

определено ударение."/ Но закон е: ако първият слог е силен, вторият ще бъде слаб, третият ще има една линия. После, ударението може да падне на мек звук или на твърд звук. После, когато пее човек, непременно трябва да се чуват и гласните, и съгласните звуци. Също и при говора: ако *т, м* или *п* не се чуват, говорът не е правилен. Когато говорите, трябва да се чуват тия букви, ако не се чуват, речта не е хубава. /Учителя изговаря бавно, високо, като набляга на всяка буква: *Стояне!*/ Всички букви да се чуват! /Учителя произнася ниско, тихо думата *любов.*/ Произнесете сега думата *любов.* /Учителя произнася силно и бавно първата сричка на думата, а втората сричка произнася пак силно, но бързо и отсечено, рязко: *Лю....бов!*/ Любовта е едно яйце замътено. Като пееш "*бов*" - пука се яйцето. /Ударението Учителя тури на края на думата./ Аз съм много логичен. Може нещо да не е съгласно с правилото, но като го изговоря, то все ще даде някакъв израз. Забелязал съм, че всякога ония, които имат любов, произнасят тъй, както и аз произнасям, макар и мекичко, но ухото, което е силно, долавя, че като дойде краят на думата, там е силно. *Ообичам*! Като дойде "*чам*", изговаря го силно, а предишните срички изговаря тихо, полека.

Казваш: "Вяра". *Вяра* е една положителна дума. В самото ѝ произнасяне ти ще възприемеш един вътрешен тласък и подтик.

Та казвам: В сегашния език - тъй както ние си говорим - има известни правила. Може би в бъдеще учителите още в отделенията ще учат децата как да говорят. Сега доста красиво говорят, но думите нямат изражение. Много мъчно е. Някъде трябва да повишиш тона - правилно трябва да го повишиш. /Учителя изговори средно силно: "*Изправете живота си*!" После изговори същите думи много тихо. След това ги изговори много силно, бавно и отсечено: "*ИЗПРАВЕТЕ ЖИВОТА СИ*!"/ Ще повишите тона си. В разумния свят нещата са строго определени. И красотата е там - да имаш една вътрешна самоувереност. И когато пееш, и когато говориш, трябва да имаш самоувереност. Тези, които говорят хубаво, имат голяма самоувереност, пък който не знае езика, само се пънка, фъфли, страхува се и не може да говори. И във френския, и в английския език е тъй: дойде една дума - раздвоява се съзнанието ти и се съмняваш дали можеш да я произнасяш. Например в английския някои думи имат на края

t, а други думи се пишат буквално по същия начин, само че вместо *t* имат *d*. Те са близки думи и ако не знаеш как да ги произнесеш, ти ще дадеш съвсем друг смисъл на думата. Така че всякога човек трябва да има една вътрешна самоувереност в онова, което разбира.

После, всеки един от вас трябва да направи един малък опит. Представете си, че има един човек, който не ви обича. Много естествено е. Има и друг човек, който ви обича. Това може да се обясни. Защо единият не ви обича? Има си основание. И защо другият ви обича? Има си основание. И двамата може да са "добри", но да не се обичат. Не е вече омраза, но има едно положение, че не могат да се обичат. Или и двамата не са добри и не се обичат. Аз говоря в обикновен смисъл. Аз съм виждал двама пияници - напили се, пеят си и се прегърнали, целуват се и си вървят, хванали се "а ла браце". А съм виждал също от църквата да излизат двама, които са с някоя висока идея, вглъбени са, но са на разстояние един от друг. Като гледам тези, на мен оная пияници, които са се прегърнали, ми правят повече впечатление. Те казват: "Оцапахме я отвън, но отвътре поне да не я оцапаме." А пък онези, които са излезли от църквата, казват: "Отвън я отладихме, но отвътре да не я оцапаме!" Аз съм правил някои наблюдения. За някои хора много лесно може да се провери, доколко любовта им е силна, доколко са търпеливи. Понякога говорим на човека - приятно му е лицето, той е весел, усмихнат, но като малко го подкачиш, веднага виждаш в очите му, че има нещо, станала е една вътрешна промяна. Някой човек, който разбира, може да не му е приятно това, което говоря, но е спокоен. И слушал е една моя реч и ме критикува, казва: "На еди-кое си място речта ти не беше права." Аз също трябва да го изслушам спокойно. Гледам къде е прав и къде не е прав. Той ме критикува на общо основание, а аз изследвам неговия характер: дали е безпристрастен, или не е толкова безпристрастен, а малко заядлив. И когато е безпристрастен, казвам си: Прав е човекът. Аз още като казвах това, видях, че не турих думата намясто и усетих къде трябваше да я сложа - по-напред в изречението или по-назад.

Ако говориш на български, можеш да кажеш "Казвам ви", но на английски не може да го кажеш така, също и на френски. В

тия езици непременно трябва да има подлог в изречението. Там трябва да кажеш: "Аз ви казвам". На френски и на английски не може да не сложите лично местоимение. И личното местоимение в английския език се пише навсякъде с главна буква. Това показва, че у англичаните личният живот е много развит.

Сега, в християнството казваме, че човек трябва да има достойнство. Но той не трябва да бъде една дребнава личност, а една голяма личност. Той не трябва да бъде личност от една малка капка, която скоро се изцапва, но от една голяма вода, която, колкото и да я калят, да не може да се изцапа. Личността - водата - трябва да остане чиста. Могат да ви казват много работи - ще се цапате, но да не се изцапвате.

Когато изучавате някой език, някой път ще ви похвалят. Когато говорите английски, англичанинът може да ви каже, че много хубаво говорите - толкова хубаво, че не разбира вашия английски и ви казва: "Моля, сричайте думите!" И пак ви казва, че говорите хубаво английски! Това е политика у англичаните. Отива един американец в Париж. Той бил млад професор, който преподавал френски в Америка и минавал за капацитет. В хотела той говори на келнера на френки, но последният не разбира и най-после му казва: "Господине, знаете ли английски? Говорете на английски." Професорът отговаря: "Да, говоря английски, той ми е майчин език." И започва да му говори на английски. Келнерът му казва: "На тоя език ще ви разбера по-добре, отколкото на френски." Говори на този език, на който хората могат да те разберат, и не говори на език, на който могат да не те разберат.

Има професори на религията. Говорят, говорят, но не ги разбират хората. Има професори на молитвата. Те говорят, че това и това е молитвата, но не ги разбират.

Молитвата е едно прекрасно състояние на душата, когато човек иска да се изкаже и да учи. Молитвата е един отличен метод, за да усвоиш истината на възвишения свят, да говориш с Бога и да се учиш. Някой път, когато се молиш, някъде те спират. Не са чули молитвата ти, защото криво си я произнесъл. Ще се учиш да се молиш на твоя собствен език. И ако се научиш да се молиш, то ти си научил небесния език. Като влезеш в рая, няма да говориш на български, френски или английски, ще говориш на

езика на тамошните същества. Възвишените същества, като слязат на Земята, имат свои преводачи, които говорят на вашия език. Те не искат да говорят този език, защото ще се омърси техният. Вземете например думата *мразя*. Тя е нечиста дума. Ако я кажеш, ще се омърси езикът ти. Вземете думата *кражба* - и тая дума е нечиста, трябва да я измиеш 10 пъти, преди да я произнесеш. Някои учители казват на своите ученици да спрегнат глагола *крада*. "Аз крада, ти крадеш, той краде" и пр. Или пък: "Аз мразя, ти мразиш, той мрази" и пр. Всякога, когато произнасяте такива думи като *мразя*, в съзнанието си трябва да произнасяте противоположната дума, за да се избавите от едно неприятно последствие. Като кажеш "мразя", след омразата ще произнесеш другата дума: "обичам". Като кажеш "крада", ще кажеш: "давам". Крада - да дам, щедро да дам. Винаги туряйте положителното. "Греша" като кажеш, кажи: "Греша, за да стана праведен". Грешиш някой път, за да опиташ някои горчивини. Като сгрешиш веднъж, дваж, повече няма да грешиш и ще се научиш. Туриш си пръста в огъня един, два пъти и после няма да го туряш. Оставете човека да греши - по-скоро ще се оправи, отколкото ако не му се позволява. Бог е оставил нещата, да опитаме всички горчивини, за да се научим. Това е по-прав път.

Има много неща, които не спадат към сегашната лекция.

В думата *крада* спасителната сричка е *ра*. *Ра* спасява кражбата. *Ра* е Слънцето. Като дойдеш да крадеш, в кражбата има светлина - ще те хванат и кражбата ще стане явна. Следователно кражбата не може да се освободи от сричката *ра*, която винаги седи като детектив да издава.

Думата *омраза* сама по себе си не е лоша. *Мразя* пак има сричката *ра*, пак ще те издаде. *Ра* е това, което изправя омразата. *Мра*! И тогава започва: *Радост*. *Ра* е Слънцето, а *дост* на турски значи приятел, значи: приятел на Слънцето. Това е Богоровско тълкуване. *Радост* означава слънчево приятелство. Като имаш един приятел, само на приятеля можеш да се радваш, на хубавото можеш да се радваш.

Казвам: Христос е свършил много хубави работи. Какво трябва всеки един от вас да свърши и какво всеки един от вас трябва да знае?

Някой ми казва: "Можеш ли да ме научиш, можеш ли да ми кажеш нещо?" Това, което съм говорил, той не го е разбрал и не го е приложил, а иска да му кажа повече!

Някой казва: "Много хубаво беше менюто, но още едно ядене трябваше." Да, но тогава ще дойде пресищането. Грехът не седи в яденето, а в преяждането и в избора на храната.

И в любовта е същото: грехът не седи в любовта, но в прелюбодействието, в пресищането или в избора. И в любовта не трябва да сте безразборни. Казваш: "Можеш да обичаш всички." Неразбрана работа е това. Този, когото обичаш, трябва да има нужда от твоята любов. Някой кон е сприхав, не дава да го пипаш по задницата или по главата, ще те ритне или ще те ухапе. Ще бъдеш внимателен, няма да го пипаш, защото ако речеш да прекараш ръката си по него - или ритник, или ухапване. Вие искате, като обичате някой човек, да прекарате ръката си отгоре му. Това не е любов! Когато обичате един кон, ще му снемете юлара и ще го оставите в гората свободен да пие студена вода. Няма да го заведете с юлара да пие вода и после пак да го вържете. Това не е любов! Един човек, когото обичате, ще му снемете всички юлари, които има и ще го оставите свободен. Ще кажете: "Как да разберем това?" Разбирайте го както искате, но оставете човека свободен, както Бог го е направил, защото всички ограничения, които имаме, са човешки работи, а първоначално не са били. Първоначално човек не е бил ограничен. Сега например, някой погледнал жената на някого и той казва: "Защо я погледна?" Че какво лошо има в това да погледне жена ти? В джоба ти има един юлар*), туряш ѝ го и казваш: "Без този юлар не може. Ти си длъжна да бъдеш с юлар". Значи с твоя юлар тя е спасена, а без юлара отива в ада? Това е погрешно. Като туряш на жена си юлар, значи нямаш вяра в нея; ти нямаш вяра в твоя приятел, в твоето дете. Аз като туря злато в огъня, не мисля, че ще изгори. Може да се стопи, но не и да изгори. Ние трябва да се пазим от някои неща, които изгарят. Някой път ще изгорят някои неценни работи, а ще остане ценното. Ако някои работи в нас изгорят, нека изгорят и нека остане ценното. Казвате: "Ние се

*) (тур.) - повод, оглавник за добитък /бел. ред./

боим да ръководим някого." Можеш да ръководиш един човек и без юлар. Ще му снемеш юлара и ще видиш какви са убежденията му, от къде са дошли. И няма да му се налагаш. Ако искате да поправите човека, може да влошите положението. Можете да приложите примера на онзи англичанин, който поканил на гости един доста виден човек от източните народи. Като дошъл гостът и седнали на трапезата, сложили му вилушка. Но той почнал да взема хляб и да го натопява в ястието с пръстите си. Англичанинът, който го поканил, имал син; синът побутнал баща си, да му покаже. Тогава и домакинът оставил вилушката и почнал също да яде с пръсти. В дадения случай не е голямо престъпление, че някой яде с трите си пръста, а не с вилица. Не е лошо да се яде с пръсти. И после, аз бих ял със златна вилица, а не с обикновена, с която 10-15 души са яли и не е измита добре. Предпочитам да ям с пръсти, по-чисто е. Знам, може да има едно възражение, че човек с пръстите си пипа навсякъде. Като яде с тях, трябва да ги измие хубаво.

Сега, аз ви говоря тия работи, за да имате един морал или едно вътрешно правило. Аз пея, но някой друг пее по-хубаво. Какво трябва да правя? Или трябва да се науча да пея като него, или в мен може да се роди едно недоволство и желание да го критикувам. Не, ще кажа, че и аз ще се науча да пея като него! В гласа му, във всичко у него аз виждам нещо хубаво. Ще го взема като образец! Ще кажете: "Това е дарба." Не, всеки може да се научи да пее. То е друг въпрос, да излезеш да пееш като някой професионален певец. Но даже и най-бездарните от вас, ако им дам премия 50 000 лв. за един концерт, ще пеят. Даже и на онзи, който няма глас, ще му излезе глас. Вдъхновяват парите! Ще се очудите. И най-добрият певец, като няма 50 000 лв., гласът му ще гъгне. Ще кажете, че той може би пее пред една публика, която не го разбира. Няма какво да пея за публиката, аз ще пея за себе си. Всеки певец, който пее даром, получава по-голямо възнаграждение от онзи, който пее с пари. Онзи, който пее с пари, получава отвън, а този, който пее без пари, получава отвътре. Нищо няма даром в света. Някой път ще приемеш заплата отвън, а някой път отвътре. Не може едновременно отвън и отвътре. Ако я приемеш отвън, няма да приемеш отвътре, и ако приемеш отвътре, няма да приемеш отвън.

Някой път се ръкувате и усещате, че ръката на другия е топла, гореща. Такава ръка е признак на едно болезнено състояние. Друг път се ръкувате с някого и усещате, че ръката му е студена. Тази студена ръка е признак на друго болезнено състояние. Понякога ръката на другия има една приятна топлина, една мекота, която се предава, на теб ти е приятно. Това са диагнози, по които прябва да се ръководиш. Като се ръкуваш, ако човекът боледува, ти да му предадеш и той да почувства, че от теб, от ръката ти излиза топлина, която носи живот. Ръцете и на двамата трябва да предават живот, да стане обмяна на живот. Понякога докоснеш ръката на някого, но чувстваш, че тя има студенина, твърдост. Такава ръка показва, че тази душа е загубена. Загрубял е човек, индиферентен е станал. Дори и на 120 години да стане, човек трябва да остане в сърцето си млад. Никога не трябва да се измени ни най-малко твоето чувство. Като срещнеш някой човек, който не обича, ти ще се обърнеш към Онзи, Който обича - към Бога и ще Му кажеш: "Господи, той не се е научил още да обича така, но Ти ще го научиш!"

Научете се да обичате и да бъдете във всичко изправни.

Без щедрост любов няма. Без чистота любов няма. Без справедливост любов няма. Без разумност любов няма. Тъй са нещата. Не само да раздавате, но да има щедрост у вас. Онова, което давате, щедро да давате, и като теглите, по-добре да има 10 грама повече на теглилката, отколкото 10 грама да изяждате.

Някой казва: "Много го обичам. Повече отколкото трябва." Не, не, ни най-малко! Знаете ли на какво прилича това? Един пример ще ви кажа. Кумец гощава кръстника си, който му е дошъл на гости. И му реже хляб. Кумецът иска да се извини, казва: "Извинявай, кръстник, аз те прегостих." "Не, не, не си ме прегостил!" Така и вие казвате, че сте прегостили някого с любов. Не, не сте прегостили. По-добре да прегостиш, отколкото никак да не гостиш!

Защото по отношение на онова, което вие вършите в любовта, трябва да знаете закона, а той е такъв: Онзи, който обича, най-първо той се ползва! И вие не можете да се ползвате в живота, ако не обичате! Защото любовта най-първо теб ще въздигне и после ще въздигне онзи, когото обичаш! Затова трябва да обичат хората, за да се въздигнат и любящият, и любимият. А при

безлюбието и онзи, който не обича, и онзи, когото не обичат, се понижават.

Така че, ако не се обичате, и двамата се понижавате, а ако се обичате, и двамата се повдигате. Вие ще кажете: "Ще дойде време." Това време никога няма да дойде. Това време е сега! Живите хора, които вървят по Божествения път, по пътя на любовта, за тях не трябва никакъв закон. Любовта трябва без никакъв закон да се прояви. В любовта всички трябва да бъдете свободни. В любовта не туряйте закон! Не се месете в любовта! Оставете Бог да се прояви, а Бог няма нужда от нашите възгледи. Оставете вашите възгледи за себе си. Какво мисли Бог за любовта - то е Негова работа! Бог в любовта си е онова чистото, Вечното, което дава. А нашата любов е малката любов, която се омърсява. Всъщност любовта сама по себе си не може да се омърси. Тя всичко чисти.

Затова казвам правилото сега: Обичайте, за да се повдигнете. И ако вие във вашата любов не се повдигнете, липсва ви нещо. И ако тия, които обичате, не се ползват от любовта ви, на тях липсва нещо. Проверете тия правила.

Сега, какво означават думите, които Христос е казал: "Всеки, който ме обича, той ме изповядва "?

Новото верую трябва да бъде това:

За да изповядваме Христа, трябва да обичаме, както Той обича!

Това е сега.

"Божият Дух носи всичките блага на живота." /три пъти/

6 ч. 30 м.

1-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 25 септември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

НОВОТО УЧЕНИЕ

5 ч.
Времето тихо и топло.
Небето чисто, звездно.

"Отче наш"

Ще ви прочета първите 10 стиха от 5 глава на Евангелието от Иоана.

Песента *"Изгрява Слънцето"*.

Пишете на тема: *"Отличителните черти на тесните и широките пътища"*.

Има някои неща, които са потребни на ученика. Ученикът трябва да има известни пособия, от които да се ползва. Съществуват някои пособия, които човек трябва да намери, както и известно ръководство. Казват, че Духът е ръководител, че той ръководи човека. Но то е в специфичен смисъл. В тоя смисъл и всички животни се ръководят, те си имат известен вътрешен инстинкт, имат си ръководство как да се хранят. Същото е и с птиците. Някои казват, че имат ръководството на Духа. Има едно обикновено ръководство, от което се ръководят и някои животни. Няма да се спирам на това: има някои специфични неща, върху които като се спира човек, се отдалечава от същественото.

Трябва да преминем от обикновената мисъл към необикновената, от детинската мисъл към мисълта на възрастния. Когато е малко, детето има определени разбирания, то обича предметите, свързани само с храната. За него съществен е

въпросът за хляба. То казва: "Хляб, нищо повече!" И всеки плач на детето се обуславя от въпроса за хляба. То казва: "За нищо друго не ми говорете." И майка му му дава храна, биберонче. Щом няма биберонче, плаче. И с възрастния човек е така. И той плаче, и той се нуждае от някой биберон. Понякога нещо смущава възрастния човек. Какво го смущава? Какво смущава ученика? Дали ще може да учи и дали ще може да свърши училището. Какво смущава болника? Дали ще оздравее или ще умре. Какво смущава чиновника? Дали ще го държат на служба, или ще го уволнят. От какво се смущава младият момък? Хайде, няма да го кажа. От какво се смущава младата, женената жена, невестата? Хайде и това няма да кажа. Вие понякога се срамувате да си дадете отговор. Преди няколко дена дойде една млада сестра при мен и си въздиша: "Господ всичко ми даде, каквото пожелах, само едно нещо не ми даде!" Всичко ѝ дал, но едно нещо, най-важното, не ѝ дал. Младата сестра е от окултния клас. Ще оставим, кое не ѝ е дал Господ. Не знам дали ще можете да отгадаете. Казах ѝ: Може да не му е дошло времето още. Млада си. Може да искаш това нещо преждевременно. Дал ти е всичко, за което си готова, а пък това, едното, не ти е дал. Преждевременно не може да ти го даде. Тя казва: "Животът ми сега е празен, безсмислен, замязал е на пустиня!" Права е.

Да оставим сега тая млада мома, да не я безпокоим. Това е само за разяснение. Коя е? Тя е непозната. Това е запечатано. В Откровението е казано, че когато в невидимия свят показали някои работи на Иоана, казали му: "За някои неща можеш да пишеш, а за някои неща не можеш да пишеш." Запечатана е книгата. Има неща, за които не е позволено да се говори. Отваряш книгата, но тя със седем печата е запечатана. Обикаляш около нея, но нищо не можеш да разбереш.

Понякога вие казвате: "Аз зная някои работи." Вие ги знаете, но как? Питам някого: Ти английски език знаеш ли? "Зная." Като каже 4-5 изречения, и спира. До там знае. Знаеш ли френски? Парле ву франсе? "Зная." Казва 4-5 изречения и спира. Да говориш на един език значи да мислиш на този език. Като сънуваш, да сънуваш на френски, английски, български, китайски, санскритски. Ако искате да знаете английски език, на него трябва да сънувате. Една сестра иде при мен; друга сестра ѝ дала едно

писмо и ѝ казала: "Това е една песен, написана на английски език." Питам я: Сестрата, която ти даде тая песен, знае ли да пее по английски? Тя казала, че трябвало да се пее по дух. Питам: Как ще го пееш по дух? Наредила някои звукове: *а, е, и, о, ф, х*! Как ще го пееш сега? Нищо не знае какво да каже. Освен това другата ѝ казала: "Ще го пееш три пъти на ден - сутрин, на обед и вечер." Това са неразбрани работи. Тъй не се говори. Това е театър, това са представления, това са забавления. Не ходете вече тъй да се самозаблуждавате. На мнозина от вас, след като сте дошли до един извор на знание, ще се намери някой ще им каже: "Чакайте да ви кажа нещо." Какво ще ви каже? Нека каже нещо ново, което аз не съм слушал, да ми изпее нещо ново. Тогава дето и да е и който и да е, аз ще го слушам. Но да ми се преповтаря "Цвете мило, цвете красно", аз го знам. От тия преповторения човек изгубва своето настроение.

Сега ще се спра малко върху един въпрос.

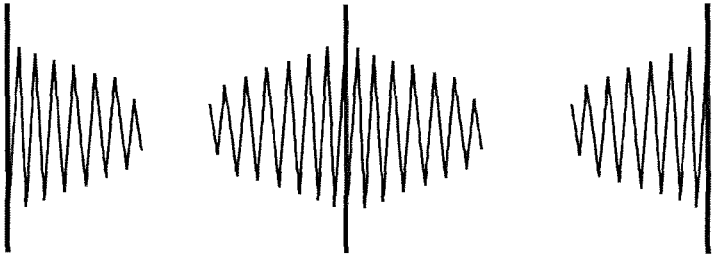

а в с

/Учителя чертае успоредни отвесни линии./ Това представляват три линии. Аз ви казвам: Ето, това са долините /Учителя показва междините/, а това са върховете /показва линиите/. Какво ще разберете сега? Трябва да ви докажа това. Как ще ви го докажа? /Учителя чертае сенки в долините/. По какво се отличават долините? По сенките. По какво се отличават високите върхове? По това, че са светли. Ти искаш да дадеш известна идея. Някой път очите ти са тъмни, имат повече сянка долу; това показва, че имаш някаква мисъл. Очите ти тъй са направени, че веждите и клепачите хвърлят своя сянка. Но някой път и тъжните, скръбни мисли, и те хвърлят известна по-голяма сянка. А някога, когато

човешкото лице е радостно и весело, то е малко по-изпъкнало. Винаги едно лице, което е тъжно, е вдлъбнато, то прилича на едно вдлъбнато огледало - събира нещата. А радостното лице е изпъкнало огледало. Следователно щом сте скръбни, вие приличате на вдлъбнато огледало. Оня, който не разсъждава, ще каже: "Какво от това, ако там е вдлъбнато или изпъкнало?" Има голяма разлика. Ако вие сте едно вдлъбнато огледало, ще имате долини вътре в себе си. Но в тия долини покрай хубавите работи ще има много порои, наводнения, ще има също ниски, мочурливи места. Вие ще направите сега една аналогия. Някой път сте тъжни - в долина сте. Някой път сте весели - вие сте нависоко. Защото тъгата, скръбта на човека се причинява от малкото светлина, а радостта му се причинява от изобилната светлина. Когато има малко топлина, той е пак скръбен, трепери. Но когато има малко светлина, той се спъва. Светлината има отношение към човешкия ум, а топлината има отношение към човешкото сърце. Не можете да кажете, че умът има малко топлина и че сърцето има малко светлина. Умът не се занимава с топлината, а с мисълта. Сърцето се занимава с топлината, с чувствата, а не се занимава със светлината. Понякога светлината може да влезе в сърцето, но тогава тя е негов гостенин. Изобщо сърцето на човека е всякога затворено. Сърцето, като корените, повече обича да е тъмно, за да растат чувствата. А мисълта прилича на клоните - да са навън, за да се проветряват. Тая аналогия трябва да я преведете в живота си, за да видите какви отношения, какви резултати ще имате. Ако имате светлина в ума си, какъв резултат ще имате в живота? И ако имате топлина в сърцето, какви резултати ще имате?

Сега, някой може да ви заблуди. Представете си, че докато спите, аз дойда с една четка и ви изрисувам лицето. Какво ще кажете? Изведнъж като погледнете лицето си ще се почудите - тъй майсторски съм го намазал, без да усетите. Или представете си, че сте черен, че сте от негърската раса. Но дойда с една четка и ви намажа лицето с бяла боя. И като погледнете, виждате, че сте побелели. Какви заключения ще си извадите? Не само това. В Америка като хванат някой престъпник, за да го познават, напръскват го с известна течност и през целия си живот той е такъв не може да се изчисти. Искам да ви покажа също какво може да направи внушението. Ако някой ви начерни лицето или

ви внуши, че вашето лице е черно, то вие трябва да измените своето лице. И вие ще бъдете учен, способен човек, ако можете да измените чернотата си. А ако не можете да я махнете, вие не сте учен, малко знания имате. Какво е действието на внушението? Някой ти казва: "Ти си остарял, побелял си". На колко си години? "На 45." Какво отношение има между 45-годишната възраст и старостта? Годините не състаряват човека. Казват, че от много учене остарял някой човек. От учене не остарява човек. Това е празна работа! Противоположните чувства са, които могат да състарят човека. Старостта не е нищо друго, а следното: на стари години човек е пълен само с долини, навсякъде - само долини! Старостта прилича на пустиня, откъдето и да я погледнеш.

Та казвам: Светът е пълен само с чужди внушения. Всеки ден вие минавате през някъде и възприемате някоя чужда мисъл. Вие трябва да имате една цедилка, с която всеки ден да прецеждате и чувствата, както и мислите, които възприемате. Като минавате през града, понякога се сменят чувствата ви. Всички остарявате и ставате нещастни по единствената причина, че имате много неща, които не са ваши, а са чужд багаж, пренесен във вас. Този оставил на гости у вас малко багаж, онзи оставил малко багаж - и стане цял бит-пазар. И най-сетне казвате: "Ценни работи ли са тези, или стари працали от дядо и баба? Парцали са, но да не би да се изгубят!" Нито пет пари не струват тия парцали, оставени от дядо ти! Вземи една клечка кибрит и ги изгори. И както дядо ти е заминал, тъй да заминат и старините! С тях ще стане, каквото стана с прозорците от нашия салон на "Оборище". Като събориха салона на ул. "Оборище", турили прозорците му у един познат, да му плащат наем по 100 лв. на месец. И седят те 3-4 години, и наемът станал по-висок. Един ден човекът взел и продал прозорците, за да си хване наема. Една сестра ме пита: "Можем ли да продадем ония прозорци?" Казах ѝ: Те са отишли за наема след 4-5 години. Като седяли тъй, наемът струвал повече, отколкото прозорците.

Сега искам да ви приведа това за пример; ти като си оставиш прозорците от съборената къща на дядо ти, както прозорците от салона, то наемът ще струва повече от прозорците. И най-после ще кажеш: "Не дръжте в ума си ненужни работи!"

Вие имате вяра и казвате: "Господ е промислил." А пък не вярвате в това! Безверникът е неверующ във вярата, а е верующ в безверието. Неправедният е неправеден в правдата, а е праведен в неправдата. Това как го наричат, тавтология ли? Някой казва: "Аз не вярвам в нищо." Не, ти вярваш и вярваш повече от мене. Ти не вярваш, че жена ти е честна, а вярваш, че е безчестна. Аз вярвам, че жена ти е честна - моята вяра е по-хубава. Аз вярвам, че еди-кой си човек е добър, а ти вярваш, че не е добър. Ти казваш: "Аз не вярвам в него." Аз вярвам, че някой е учен човек, а ти вярваш, че не е учен. И двамата вярваме. Ти казваш тогава: "Има ли безверници в света?" Въпросът е: съответства ли нашата вяра на Реалността?

Някой казва: "Много те обичам!" Казвам: "Повече ли от баницата?" Обича те някой човек, но ако му дадат баница, той ще те остави и ще отиде да яде баницата. Ще каже: "Почакай да изям баницата и тогава ще дойда при теб." У него чувството към баницата е по-силно, отколкото чувството към тебе. В такъв случай аз си вадя заключението, че тоя човек обича себе си повече. Няма какво да се сърдя. И каквото ми каже, аз вече имам мнение: аз зная, че най-първо ще услужи на себе си и после, ако остане, и на мен ще даде. Та казвам: Кое е онова, на което вие можете да разчитате? Казвате: "Аз вярвам в Господа." Това са обикновени вярвания.

Вярата не е един продължителен процес. Вярата е един момент. Как да ви кажа? То е един момент и можем да го измерим с мярката на светлината: един момент, равен на една тристахилядна част от секундата. Ще дойде нещо в ума ти и после си продължава, отминава. И понеже в светлината има приливи и отливи, усилване и отслабване във всеки един момент, то вие трябва да разбирате тия моменти, в които вашата вяра може да се усили. И Христос казва: "Ако имате вяра, колкото синапово зърно..." Вие не сте проучавали законите на вярата. Казвате: "Да ми се даде вяра." Вие не разбирате. Вярата не се дава. Може да се говори, че нещо се дава, но вярата не е нещо физическо, което може да се даде. Вярата може да се усили.

Аз се приближавам към едно същество. Първоначално какви са моите чувства? Зимно време е и този човек е облечен с дебел кожух. Освен това е нощ и в тъмнината не го виждам какъв е.

Моите чувства към него са индиферентни. Представете си сега, че вие на сутринта виждате това същество. Ако сте жена, виждате един млад, красив момък - трепне ви сърцето. Ако сте мъж, виждате една красива девица, като ангел - трепне ви сърцето. Сега представете си двама женени от вас: единият мъж, другият жена. В тъмнината единият докосва нещо и казва: "Усещам нещо, но не знам какво е". Другият - също. На сутринта, жената като погледне, вижда ангел. Мъжът като погледне - ангелица. Жената трепва, и мъжът трепва. Разсъждавайте сега как ще се сменят вашите мисли и чувства? Какво ще си кажете? Мъжът ще мълчи, и жената ще мълчи. Ще се вдадат на дълбоко съзерцание. Мъжът ще каже: "Тази е тя, а не онази, която имам!" И жената ще каже: "Този е той, а не онзи, когото имам". Това са изводи. Вие ще кажете: "Не трябва да се мисли тъй." Но като мислиш, какво ще правиш? "Не трябва да миришеш!" Но мириша. Чувствам аромата на онзи хубав карамфил, какво да кажа сега? Чувствам го, какво да правя? Питам сега: Ако помириша един карамфил, има ли някакво престъпление? Аз само за пример казвам това. Тия работи са толкова изключителни, редки, че едва на 100 милиона един такъв случай ще се случи. Аз допущам, че на 100 милиона ще се случи веднъж. Как ще си го обясните? Казвам: За нещата трябва да имате една ясна представа - ясна представа за оня порядък, който Бог е внесъл в света.

Красивото е от Бога. Доброто е от Бога. Благородното, възвишеното е от Бога. Любовта, Мъдростта, Истината - всички тия велики добродетели, всичко това, което дава живот, то е от Бога! Какво има да се смущавате от това, което е от Бога? Когато кажа, че всички трябва да се обичат, аз разбирам, че всичко, което е излязло от Бога, трябва да го обичате - нищо повече! Това разбирам аз. Но казваш, че някои работи не можеш да ги обичаш. Това подразбира човешките работи. Ако ти остане време, можеш да обичаш и тия неща. Те нищо не допринасят. Човешките работи отнасят, а божествените работи допринасят. Ако имаш какво да ти се отнесе, обичай човешкия порядък. И ако вие се разочаровате в живота, вие сте вървели по един човешки порядък, който отнася нещата. Сега, вземете тая мисъл: Една вода, която тече надолу, отнася нещо от бреговете. Онзи дъжд, който иде отгоре, той допринася нещо на тревата. Трябва да имате една ясна представа,

едно вътрешно правилно разсъждение. Вие се спирате, искате да знаете дали един човек ви обича, или не. Вие никога не можете да знаете дали той ви обича, или не. От там не започвайте. Вие можете да познавате другите хора дотолкова, доколкото познавате себе си. Вие можете да познавате любовта на другите хора дотолкова, доколкото вие обичате! Ако вие не обичате, как ще познаете любовта? Любовта не е нещо, което може да се разправя. Всеки един човек си има едно чувство, с което мери работите в света. Вие търсите сега знанието. Но знанието е само едно средство за улеснение на живота.

Любовта, това е най-великият подтик, който подкрепя живота, поддържа го, защото без любов животът няма никакъв смисъл. Онова, което осмисля живота, то е любовта. Следователно любовта е средата на живота, отдето той ще черпи своите сили.

Защо трябва да обичаме? Щом имаш любовта, в какъвто и смисъл да е, твоят живот може да черпи сили. Той черпи сили само от любовта! Ако ти разбираш любовта като среда, от която можеш да черпиш, тогава има смисъл да говорим за нея. Тогава любовта ще се прояви в човешкия живот.

Ти искаш да знаеш дали другият те обича, или не. То е безпредметно. Оня, който те обича, той иска да вземе нещо от тебе. Любовта не можеш да я вземеш. Когато Бог те обича, и Той има нещо, което взема, Бог няма да те обича така! На Бог му трябват слуги на Земята. Като те погледне, обича те и казва: "Заради моята любов ще можеш ли да направиш нещо за мен?" За какво може да те обича Бог? За твоето знание ли? Ако ми е нужен един работник, неговото знание не ми трябва, важното е да може да работи. Като го погледна, харесва ми и го питам: Можеш ли да работиш за мен? Ако можеш да работиш, ще ти платя. И понеже в духовния свят заплатата се плаща в звонкови монети, за тази работа, която вършим на Бога, Той ни плаща с любов. Ние казваме: "Бог ни обича!" За какво ще ни обича Бог? За лентяйството ли? Казваме: "Бог е милостив." За какво ще е милостив? Може да бъде милостив за способния човек. Може да съм хванал лош път и Той може да е милостив, да ме отклони от лошия път, да ме тури в добрия път и да ме тури на работа. На работа иска да ме тури Господ! Вие искате да отидете при Него! Господ няма нужда да ходите при Него, Той има нужда да

работите за Него. Вие искате да отидете да Го видите. От това Той няма нужда. Вие можете да Го видите навсякъде. Щом искате да Го видите, вие нямате ясна представа за Бога. Искате някъде да Го зърнете, да Го погледнете. Ще се заблудите. Можеш ли да работиш за Господа, да работиш на нивата? Ти като работиш на нивата, един ден Той ще мине там и ще те попита: "Как отива работата?" Тъй както работиш, Господ ще мине и ще ти се изяви - до степента, до която ти си в състояние да разбереш.

Сега внасям едно конкретно разбиране. Искам да ви освободя от известни заблуждения. Описвате Бога научно, че е Безграничен, Непостижим, Всесилен, Мощното, Всепроницаемото, Грандиозното! Те са хубави работи - неразбрани работи! Казваш: "Грандиозни работи!" *"Гранд", "грандиозно"* - каква е идеята в тези думи? Казвам: Напуснете вашите грандиозни работи! Имайте една ясна представа за нещата! Например често ми говорят за музиката. Като ми описват как свири някой, казват: "Като дръпне лъка тъй! Знаете ли какъв акцент! Ония тонове се леят като бисери!" Човек никога не може да излее нещата, които не са за изливане. Силата на един музикант не седи само в неговата цигулка, в неговия лък или в онова, което свири. Тя седи в неговата душа. И вън от това, което знае и предава външно, той трябва да има нещо друго в душата си. Всеки цигулар трябва да има нещо ново в душата си, което може да предаде на публиката. То е, което завладява!

Имате обикновените тонове: *до, ре, ми, фа.* Ще кажете *до*, но и *ре* може да бъде на това място. Високото *ре* от високото не може да слезе надолу, но *до,* като се качи нагоре, може да дойде до степента на *ре*. Можете да кажете, че има противоречие, но в моя ум няма никакво противоречие. Може да се качи, но ще измени своите трептения, това *до* постепенно ще мине в друго. /Учителя пее долно *до* и горно *до.*/ От долно *до* до горно *до* октава други тонове има. *До* е основният тон. Другите тонове откъде се родиха? Тоновете се раждат тъй, както децата се раждат. Има един закон, по който вървят тоновете. За изяснение може да вземем слънчевия спектър. Имате червения цвят. То е едно пасивно състояние. Червеният цвят е само една врата, през която трябва да влезеш, за да добиеш това, което търсиш. Червеният, зеленият, жълтият, синият - всички цветове са врати. От червения

цвят ще добиеш определена енергия. Да кажем, че си анемичен - трябва да влезеш през червената врата на светлината и ще оздравееш. Ако си анемичен, няма да свириш Шопен. Шопен е съвсем анемичен. Той е за по-материалистични, по-груби хора, да ги смекчи малко. Ти не си такъв - не свири Шопен! Можеш да го свириш, когато заякнеш. Разбирайте ме ясно: трептенията на тази музика в дадения случай ще отслабят твоята нервна система и ще ти дадат едно криво разбиране на живота. Много пъти един музикант, като е бил болен, неразположен, е написал някои тъжни работи. Хубаво е и това. Има много автори, писатели, които са писали тъжни неща: той не живял добре с жена си, с дъщерите и синовете си имал трудности - описва своите домашни страдания в романа, който е написал. Като чета съчиненията на Толстой например, виждам, че той все себе си описва. Виктор Юго все себе си описва. Казват: "Гениален човек!" Като го гледам, виждам, че Виктор Юго е много обикновен човек, краен материалист, държи се за материалните работи като слепец за тоягата. И както описва своята Козета и Жан Валжан, с интригите, любовните закачки - това са все закачки на самия Юго. Да го оставим сега, нямаме нищо против. Но според мен нито Юго, нито Толстой са описали любовта. Изобщо не съм намерил автор, който да е описал любовта. Ако я описвам, ако реша да създам една трагедия, ще я създам по нов начин.

Обикновено драмата започва така: Двама се влюбват. Влюбват се и се венчават. Но неговата възлюбена един ден намира по-красив и по-богат от него и му изневерява. Според сегашното схващане нещата се развиват така: Мъжът разбира за изневярата на жена си и решава: един куршум за нея и друг за себе си - убиват се и двамата. И се завършва трагедията, романът. Аз няма да го направя така. Аз ще оставя жената да си живее. Понеже е изневерила на мен, тя и на другия ще изневери. Той ѝ тегли един куршум, но тя не умира. Аз я лекувам - ставам добрият самарянин. И след това я пускам пак да отиде в света, сама да си избере пътя. Не я застрелвам, оставям я жива, като че нищо не е било. Но да се яви в нейното съзнание нещо ново. Ще оставя и нея, и него да си живеят. Нека друг да тегли куршум, не аз. Сега, вие като си отмъщавате понякога, сте от старите писатели. Всички вървите по стария път. Някой като ви е обидил, взимате кобурите

и стреляте: дан! Преди няколко време двама млади се разправят отвън с кобурите си. Единият тегли куршум и другият тегли куршум. Аз седя и ги гледам. И единият, и другият говорят. Няма да ви кажа кои са. Казвам: Те са стари писатели. Ако бях аз, другояче щях да напиша драмата. Например ако аз бях онзи, когото са обидили, щях да кажа на другия: "Много ти благодаря, отличен език имаш, такъв език, какъвто не съм слушал никога. Моето дълбоко почитание." /Учителя се покланя ниско./ А онзи ще се намръщи. Това са стари прийоми. Дали сте светски, или религиозни хора, вие не сте свободни от старите навици. Като станете религиозни, искате да знаете какво зная аз. Вие мислите, че аз създавам знанието. Имате съвсем погрешни понятия. Някои мислят за музиката някои неща. Аз имам съвсем друго понятие за музиката! Всякога, когато искам да чуя някоя песен, отивам в музикалния свят и я слушам. Питате: "Къде е той?" Не е ваша работа. Няма да ви кажа. Но има един свят, в който живея, в който и вие трябва да живеете.

Казвам: Необходимо е да оставите старите понятия! Аз не казвам, че не живеете, но разбиране трябва да имате. Вие всички живеете в това, което старите индуси наричат заблуждение, илюзия на вашите баци, деди, прадеди и на ред поколения, и не можете да се освободите от известни заблуждения. Например вие сте религиозен човек, но не знаете в какво седи религиозността. Умен човек сте, който разсъждава от причините към последстията, но не знаете кои са причините.

Например в училище вие сте учили събиране, изваждане, умножение и деление.

Питам сега: В какво седи събирането? Събирането е мъжки принцип. Изваждането е женски принцип. И жената събира, но тя винаги събира онова, което мъжът ѝ дава. Като дойде мъжът при нея, тя пълни цялата къща - събира, но тя е взела все от мъжа. После тегли, тегли - изважда. Умножението е мъжки принцип, а делението е женски принцип. Ти казваш: "Да делим", но нямаш идея, какво нещо е делението. Ти не можеш да делиш, ако не си жена. И само мъжът знае да умножава. Мъжът, като бие жена си, той умножава. Че какво има? Вие може криво да схванете това. Учителят в училище като пее, пляска с ръце, и учениците пляскат с ръце. И мъжът бие жена си и казва: "Хайде, жена! Хайде,

жена!" Все едно, че той си пляска ръцете. Какво има от това? Тя не разбира, че той е капелмайстор.

Значи с ума си ще събираш и ще умножаваш, а със сърцето си ще изваждаш и ще делиш. Тоест изваждането и делението, това са процеси за сърцето, а събирането и умножението са процеси за ума. Всички нещастия в света идат от това, че ние не прилагаме един процес там, дето трябва. Разместваме. Туряме процесите на изваждането и делението в ума, а процесите на събирането и умножението в сърцето. Това е едно неразбиране, така се объркват нещата.

С ума си ти ще дадеш, а със сърцето си ти ще възприемеш нещата! Като срещнеш един човек, за да го обичаш, процесите ще бъдат обратни: у него ако действа събирането, умът, у теб трябва да действа сърцето, изваждането. Той ще дава, ти ще вземаш. И ако у тебе няма разположение да вземаш, между вас не може да има връзка. Ако срещнеш някой човек, у когото има процес на умножение, в теб трябва да има процес на деление, да знаеш как да разпределяш нещата. Господарят дава на слугата си известна сума, която той трябва да раздели на своите подведомствени.

Казвам: В живота си ние не знаем как да служим на своите чувства, как да служим на своите способности. Има някои способности - с години минават, ние ги държим без храна. Не ти е идвало на ум да дадеш храна на религиозното чувство в теб. Не ти е идвало на ум да дадеш храна на своите способности. Защото ти трябва да дадеш занимание на своите способности. Казваш: "Детинска работа е това. Аз се занимавам с много важни работи." С какво се занимаваш? "Мен ми трябват пари." Че да печелиш пари, това е най-нисшата наука! Да сееш жито - то е най-нисшата наука. Да ореш, да сееш, да градиш - то е най-нисшата наука. То е наука, но най-нисшата. Щом дойдеш до пеенето, ти си вече една стъпка по-горе от обикновените работи. Ти казваш: "Пари, пари!" Парите не могат да те повдигнат. Парите са едно условие, парите зависят от твоя ум. И ако ти си умен човек, то парите сами ще дойдат до тебе. Ти си одарен, ти си гениален музикант, а ще отидеш да ставаш търговец, за да печелиш пари! Че ти ако дадеш един концерт, ще спечелиш повече. Ти си една певица като Аделина Пати - може за една вечер да ти дадат 50 000 лв. Ще

кажеш, че е много. Не е много. На някой си боксьор в Америка дали 1000 долара - 2000 долара. Пехливани са боксьорите и вземат 1000-2000 долара. А ти трябва да работиш цял един живот за тях! Сега да оставим това. Ако на един боксьор му плащат толкова, и ти ще се боксираш. Дяволът ще дойде, ако можеш да го гътнеш - 2000 долара! Ако той те гътне, няма да ги имаш. Като дойде дяволът, ти обърнеш гръб и бягаш - кой ще даде нещо на страхливите хора? Теб те е страх от страданията, страх те е да учиш, казваш, че това не можеш, онова не можеш, а при това имаш амбицията да отидеш на небето, да живееш между ангелите. Първокласен страхливец, а с голяма амбиция - да живееш между ангелите. Най-първо, ангелите не знаят какво нещо е страх! Смели са те. Вие искате да бъдете между ангелите, но за това най-първо трябва да бъдете крайно смели. Страхливостта произтича от факта, че не вярвате в онова, което Бог ви е дал. Страхът е даден като обратен процес - да се научим да разсъждаваме. Страхът е чувство, а не способност. Вие ще употребите вместо страха разсъдъка. Ще разсъждаваш! На предната част на челото е мястото на способността да разсъждаваш. Вярата е друго чувство. Надеждата е друго чувство. И любовта е друго чувство. За да можеш да избегнеш страха, трябва да почнеш да мислиш, да разбереш неговия произход. В страха няма никаква справедливост. За да обуздаеш страха, ще туриш в него справедливостта. Някой път искаш да бягаш; ще си кажеш: "Имам ли право да бягам или не?" Например искаш да отвориш дупка в затвора; ще мислиш и ще си кажеш: "Дойде ли време да бягам? Лежах 10 години, изтече срокът" - значи имаш право вече да протестираш. Казвам: У всеки човек има известни способности, които трябва да се предизвикат, за да преодолее своя страх.

Някои казват: "Ние остаряхме." Вие сте остарели по закона на внушението. Понеже светът казва, че сте остарели, вие остарявате! По какво се отличава старостта? Нямате желание да учите, а вече си мечтаете и седите в ония илюзии, в които седи и младата мома. Защо иска да се жени младата мома? Понеже вкъщи е много мързелива и иска да намери някой, който да я научи да работи. И онзи, който се жени, заблуждават го, че ще бъде щастлив, че туй ще бъде, че онуй ще бъде! Това никога няма да бъде! Женитбата - това е най-голямата работа! Женитбата е

такова място, където ще работиш 100 пъти повече на ден. Там има такава работа! Ти казваш: "Да се ожени човек, че да бъде щастлив!" Работа се иска там! Деца ще отглеждаш, учен трябва да бъдеш - педагог! Тъй не става! Тя иска да бъде щастлива с мъжа си. В женитбата работа се иска, а щастието - като се разведат ще дойде! Развеждане има! Понеже Бог е предвидил нещата, за да бъде мъжът щастлив, развеждат го - викат го в другия свят! Това как ще разберете? Да ви дам един пример. Една жена имала мъж, когото обичала, трептяло ѝ сърцето за него. Но той умира. Тя тъжи и иска да знае какво е неговото положение. И обяснява: Една вечер идва той, тя го пита: "Как си?" Интересува се, иска да знае неговото положение. Той казва: "Много съм добре." Тя поглежда - идва една много красива жена, която казва: "Той не е твой мъж, мой е." Взема го и си го завежда. Как ще си обясните това? Жената разказва своята опитност. Как ще си го обясните? Нейният възлюбен, както тя го вижда - това е животът, както са живели на Земята, в тая форма, а другата жена, която идва - това е новият живот, който той живее. Тя го вижда фигуративно като една красива жена, която го вика в един нов живот - хваща го, прегръща го. Вие казвате: "Там женят ли се?" Не, искат да ви покажат, че в онзи свят живеят по-хубаво, там жените не са като тукашните жени и мъжете не са като тукашните мъже.

Женитбата, както вие я разбирате, то е един човешки порядък. Той е добър. Но той не е порядъкът, който носи щастие в себе си. В женитбата има вече много изключения, толкова изключения, че побелява главата на човека. Ще се народят деца, синове и дъщери, и там има изключения - те няма да ви обичат. При тия условия не могат да ви обичат. Тогава какво ще правите, кажете ми? Сега да оставим това. Тия работи вие сте ги минали. Вие влизате сега да изучавате Божиите закони, но се спъвате и питате: "Дали трябва да се оженя, или не?" То е ваша работа! "Дали трябва да ям?", пита някой. Чудни са хората! Щом си гладен, яж. "Ами какво да ям?" Избирайте храната си и не преяждайте! Свободно яжте. Това е.

Има неща в живота, за които се изискват правилни разсъждения. Ако мислите по определен начин, ще бъдете свободни. Ако мислите по друг начин, вие ще си създадете ред

препятствия и ще страдате. Бог, който е създал всички същества на Земята свободни, поставил е всички души да живеят и да мислят свободно. А вие ще се съберете и ще започнете да се ограничавате. Някой казва: "Ти не знаеш да вярваш." Ти в какво вярваш? В Иисуса Христа вярваш ли? Виждал ли си Го? "Не!" Как вярваш в това, което не си видял? Евангелието чел ли си? "Чел съм го." Разбираш ли го? Не само онова, което е написано, но онова, което Христос е казал, чел ли си го? "Не." Че каква е тази вяра?

Вярата има една друга страна: онова, в което човек вярва, може да го види. Казано е: "Блажени са, които не видят и повярват." Но това, преведено, значи: Трябва да повярваш, за да видиш. Защото понякога от виждането произлиза вярата, а понякога от вярата произлиза виждането. Ония, които не разбират, казват: "Трябва да вярваме. Казано е, че блажен е, който не е видял и вярва". Казвам: Така е. Но за ония, които виждат Христа, за тях псалмопевецът казва: "Когато те видят очите ми, моята душа ще се задоволи." Законът е: При известни условия вярата в теб ще се поддържа от онзи процес на виждането, а при други условия това, което виждаш, ще се поддържа от вярата. Защото и в това, което си видял, можеш да се усъмниш дали е вярно, или не.

Чрез вярата се постигат нещата. Това, в което вярваш, можеш да го постигнеш. Но не вдигай шум! Не слагай граница на нещата! Онова, което желаеш, не му слагай граници - днес или утре. Постижението, към което се стремиш, ще зависи от интензивността на твоето желание. Но това, което искаш, трябва да е необходимо, да е потребно за твоя живот, за славата на Бога, за доброто на твоите ближни! И тогава всякога ще имаш! Ако четете в Писанието за живота на праведните хора, ще видите, че там е пълно с такива примери. Вие ще кажете: "А ние сега, в новото учение?"

Какво е новото учение? Новото учение е учение на Любовта, която е основа на всичко. Новото учение е: Като видиш едно живо същество, сърцето ти да трепне. Във всяко живо същество ти трябва да видиш проявлението на Бога - нищо повече! В една ябълка, в една мушичка - в каквото и да е!

Мога да приведа ред противоположности, за които вие не сте мислили. Красивата мома като се намери при една грозна мома, много се радва, но грозната мома, ако се намери при красивата, страда. Сиромахът, като се намери при богатия, страда, а богатият, като се намери при сиромаха, се радва. Ученият, като се намери при невежия, приятно му е, но невежият, като се намери при учения, страда. Как ще ги примирите тия противоположности? Ученият ще повика невежия и ще му каже: "Ако учиш, може да бъдеш учен, ще станеш учен. Провидение има, но трябва да учиш. Да не мислиш, че тъй лесно ще дойде знанието! Аз съм работил, работил! И ти трябва да работиш!" Някои от вас мислите, че можете да придобиете нещо в живота. Можете, но не да работите както вашият дядо е работил! Не става така!

/Учителя поглежда часовника/. Хайде, докато изгрее Слънцето, ще свиря.

Някои изключения има в света. Всички не могат да бъдат цигулари. Всички не могат да бъдат пианисти. Всички не могат да бъдат китаристи. Всички не могат да бъдат гайдарджии. Всички не могат да бъдат тъпанджии. Но всички можете да пеете. Всички хора, които могат да говорят, най-първо трябва да пеят. Ако не пеете, грешите против себе си. Здравословното състояние на човека се определя от пеенето. Като станеш сутрин, ще пееш! Тогава ще бъдеш здрав. А ако станеш и не пееш, ще имаш едно болезнено състояние. Всякога липсата на разположение да пееш показва едно болезнено, едно нездраво психическо състояние. За да се избавиш от това, трябва да се научиш да пееш. За себе си трябва да пеете, за да бъдете здрави. А здравето е необходимо, за да учите. Без здраве не можете да учите, не можете да разберете дълбоките работи.

Сега ще ви дам една тема за песен:

"Аз смея да кажа, че Слънцето е светло. Това не може да се откаже. При него всичко се топи, при него всичко расте, при него всичко цъфти, при него всичко зрее. При него всичко става и на работа отива."

Как ще направите тая песен? Поетът може да каже: "При него всичко става, завивките си свива и на работа отива."

Вземете основния тон. /Учителя свири и пее няколко пъти горната песен; всички пеят с него./

Това е импровизация. Сега на вас трябва малко по-просто. /След това Учителя свири и всички пеят пак няколко пъти тая песен./

"*Божият Дух носи всичките блага на живота.*"/три пъти/

6 ч. 20 м.

2-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 2 октомври 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

НОВИЯТ НАЧИН

5 ч.
Времето тихо и топло.
Небето чисто, звездно.

"Добрата молитва"

В живота вие сте много неточни. Понякога и в пеенето, и във всичко мислите, че много знаете. Приличате на абисинците. В миналото няколко пъти те победили италианците и все казват: "Едно време ги бихме." Да, но сега ония хора са екипирани модерно. Не е важно какви сте били, светът прогресира. Питате: "Защо Господ е направил света такъв?" Добре е направен светът, но вие сте изостанали много назад със своята вяра. С тази вяра навсякъде ще ви бият. С тази вяра ще ви изкарат, както онзи ден, и ще ви питат: "Имате ли легитимация?" По човешки, външно се легитимирате, но дарбите, знанията, които имате вътре в себе си, не ви служат. Извадете от ума си мисълта какви сте били в миналото. Тя е най-голямата спънка. Какви трябва да бъдете сега! Какви трябва да бъдат вашите разбирания! Вашият минал морал го оставете. Важно е как трябва сега да се постъпва. Ако от невидимия свят ви турят на изпит по морал, не зная колко души от вас ще го издържат. Някои мислят, че имат нещо като голяма привилегия, мислят, че Бог знае каква голяма работа са свършили. Христос казва: "И ако направите всичко, да казвате, че сте раби нищожни и че сте направили това, каквото сте били длъжни да направите." Да кажем, че сте в първи клас на гимназията. Какво сте направили? Или сте във втори клас. Какво сте направили? Защото със знанието, което сте придобили, няма

да излезете на показ. То не е дреха, с която ще се облечете като в парадна униформа. Или например срещнете една мечка в гората. Тя не ви пита дали сте православен, евангелист, окултист и пр. Представете си, че я срещнете с двете ѝ деца, с две мечета. Тя ще ви пита: "Какво търсите тук да ми плашите децата?" Вие какво ще кажете? Знаете ли как да постъпите?

После, всички гледате да имате материални удобства, външната страна на живота гледате! Мислите, че като се уредят материалните ви работи, Бог знае какво ще направите. Вие съвсем ще загазите. Материалните блага за умните хора са условие за прогрес, но за онези, които не са готови, са най-голямата спънка, която трябва да се преодолее. Невидимият свят сега ви е дал големи страдания, беднотия, за да се научите да разбирате живота. Казвам: На някои от вас, ако сте готови, може да се преподава, но на другите, каквото и да ви кажа, няма да го разберете. Всички сте изпълнени с едно глупаво честолюбие. Снощи говорих на една млада сестра. Казах ѝ: Ти нямаш никакво честолюбие. Ти си човек в една чужда държава - в държавата на дявола. Господ не царува на Земята. Той царува на Земята чрез дявола. Дяволът те е хванал един ден - ще легнеш болен, ще охкаш, ще ти разстрои стомаха, ще ти разстрои мозъка, ще ти турят инжекции. И казваш: "Защо Господ направи така?" Или: "Като умра, къде ще отида?" Когато умреш, тогава ще ме питаш къде ще отидеш. Докато живееш, докато си жив, питай ме: "Какво да правя?"

Къде ще отидеш като умреш? Преди всичко твоя автомобил ще го погребат. Идва от Америка един българин и разказва: толкова автомобили има там, че на хората им омръзват и ги оставят. В Чикаго, в Ню-Йорк с хиляди автомобили оставят хората. Вземат им само колелата, а другото изхвърлят и пълнят трапищата с тях. Един българин взел за 12 долара /1200 лв./ един автомобил, поправил го малко и си служи с него. Друг купил автомобил за 2 долара; може и за пет долара да се купи автомобил, или за 2 1/2 долара.

Твоят автомобил - това е тялото ти. За тялото, което сега е създадено, казват, че било голямо величие! Един евангелист казва, че чудно и страшно е създаден човек! Не, стар автомобил е той! Дето се казва в Писанието: "Чудно и страшно е създаден човек",

авторът на тези думи подразбира съвършените същества, а не тия глупави хора. Ти не си господар на мозъка си, на праната си, на съня си. Теб те е страх от сянката ти! И като говорят за нещо, питат се: "Кое е право и кое не е право?" Кое е право в света? Което ти е приятно, считаш го за право. Има едно право, което не зависи от яденето. Представи си, че станеш един ден ангел, влезеш в ангелския свят, дето нямаш такъв стомах. Няма ли да попаднеш в заблуждение? Веднъж в Петербург едни апаши хванали един руски войник и му казали: "Ти си попаднал в невидимия свят. Тук си вече генерал." Убедили го, че е на онзи свят. Той обичал да си попийва. Казали му, че на онзи свят ядене има, но пиене няма, царува въздържание. Той искал да се убеди дали е генерал. Плюл на земята и казал: "Изчистете това!" Изчистват го. Един ден те решили да оженят този генерал. Вземат го в една каляска с два чифта бели коне, а неговите адютанти - облечени в униформа. Отиват в един магазин - ще купуват скъпоценности. Ще купят, но не достигат пари. Те казали: "Ще оставим генерала и ще отидем да донесем парите". И генералът останал там. Апашите задигат скъпоценностите, а генералът се разхожда и пита: "Как поживаете здесь?" Отговарят му: "Както всички хора." Той пита: "Тук водка, види се, не пиете?" "Не, пием." "Как така! Нали на онзи свят не пият? Щом има водка, ну, дай 250 грама!" Пие той. Излиза вън, вижда един офицер; скъсва еполетите му, разжалва го и му казва: "Сега ти си войник! На онзи свят как ме мъчеше!" Офицерът се връща в казармата и казва: "Един войник от нашата рота е в генералска униформа!" Измислят един начин да му скъсат еполетите. И разбрали накрая - и войникът, и те, че това е мошеническа работа.

Ние често можем да фиксираме една идея: "Аз съм нещо в света!" Но ако не си нищо? Мъчнотиите в света са, за да провериш дали си генерал, или не, дали си в този свят, или не. Например ако твоят баща, дядо ти, дедите ти в течение на няколко поколения ти внушават, че си нещо, и после те турят в мъчнотии, а ти не можеш да се справиш? Хубаво, ти си някой талант, някой гений, какво ще правиш като поет например, какво ще пишеш? Ще възпяваш цветето, как една мома го взела, откъснала го и се закичила. Така не се описва! В какво седи поезията? Поезията е да опишеш живота такъв, какъвто си е, и да можеш да живееш -

това е поезия! Аз се отклонявам сега, за да засегна един болен въпрос. Аз виждам положението. Виждам ви, че лежите на леглото болен, болят ви краката. Казват ви: "Трябва да маршируваш!" Как да маршируваш? Болят те краката. Казват ти: "Стани да ходиш!" "Не мога да ходя." Влязла е в ума ти една мисъл - "Не мога."

Или мисълта, че с теб хората не се обхождат както трябва. Понякога ме питат: "Как ги търпиш тия хора?" Чудни сте! Как ги търпя? Как мухите ме заставят да ги търпя? Кацат ми по главата, кацат ми по дрехите и ги цапат. Трябва да им заповядам да не кацат отгоре ми, да не цапат дрехите ми, да ме слушат. Мухите не ме слушат, и вие не ме слушате. Толкова ме слушате, колкото и мухите! Като махна с кърпа - мухите ги няма, като няма кърпа, пак идват. И вие, като мухите, понякога идвате в съзнанието ми - като направите някоя погрешка.

Едни братя видели, че една сестра влязла в лозето на Изгрева и си откъснала един грозд. Те казват, че са я видели с грозда. Казват ѝ: "Не трябва да се къса." Тя казва: "Аз не съм късала грозде. Набеждават ме. Някоя друга, която прилича на мен, може да е взела, но аз да вляза - не!" Тия братя дали добре са я видели? Те казват: "Видяхме я! Познаваме я!" Тя казва, че не е. Кой е прав тогава? Не е въпросът в яденето, а в криенето на тая работа! Ако е изяла един грозд, няма никакво наказание. Който влезе и изяде един грозд, няма никакво наказание. Ако се намери в джоба или в торбичката му още един грозд, тогава е друго. Каквото си изял, добре, но каквото не си изял и си го турил в джоба, за да го дадеш някому или да го продадеш - за това има наказание.

У всички ви има една погрешка: Някои като са ме обикнали - постоянно вървят подир мене, искат да видят какво правя аз.

Следите постоянно кой влязал при мен, колко минути стои, защо съм го държал толкова, защо не съм казал! Това ли ми е работата? Той си бърбори, бърбори, каквото иска! Неговата работа е за 5 минути, а другите 25 минути няма работа. Той е като онзи американец. Хванал се на бас за 250 английски лири, че ще влезе при един английски милионер. Отишъл той в дома на милионера и казал да му доложат, че иска да говори с него 5 минути. Онзи му казал: "Всяка моя минута струва 5 лири!"

Американецът отговорил: "Ще дам!" "Какво искате?" Онзи мълчал. "Кажете какво искате, защото времето тече." Гостът си изважда часовника. "Кажете какво има?" Другият гледа часовника си. Изминават се 5 минути и той казва: "Хванах се на бас, че мога да вляза при вас. Вие ми казахте, че вашето време струва 5 лири на минута. 5 по 5 равно на 25. Ето, вземете 25 лири. Моето време е по-скъпо от вашето. За мен тези 5 минути струват 225 лири." Кой е по-умен сега? Ще кажете: "Колко е изобретателен! Той взел 225 лири, а онзи само 25 лири за 5 минути!" Аз не желая да съм на мястото нито на единия, нито на другия. Те са неща, които нямат смисъл, те обезпокояват човека. Този милионер ще се обиди, ще каже: "Как да ме излъже той! Не искам да бъда толкова будала! Ще стана по-умен!" И втори път няма да го приеме. А пък онзи, който го е излъгал, ще измени сега начина, той ще измисли някоя друга хитрина. Как ще я измисли? Ще ви приведа и един друг пример. Крадците са много умни. Преди две години те обраха един бижутер в Ню-Йорк посред бял ден! Нагласяват един автомобил, подкарват го, автомобилът се удря във витрината на магазина и влиза вътре. И апашите вземат вътре от скъпоценностите, а техни приятели с камера снимат всичко това - все едно, че правят филм. Собственикът вика: "Обраха ме! Обраха ме!" Обаче полицаите, които повярвали, че това е само филм, се смеят и казват, че така е направено във филма, че така трябва да бъде! И след 10 минути, когато крадците изчезват, те разбират, че това е апашка работа.

Та когато и да е, дяволът може да влезе във вашата витрина, и всеки ден, мъже и жени, сте обирани - автомобилът е влязъл. Неразположени сте - автомобилът е влязъл във витрината и дяволът е задигнал всички скъпоценности.

Каквото и да ви се каже, вие пак ще постъпвате по същия начин. Някой ще каже сега: "Това не се отнася до мен, а до едикого си." До всинца ви се отнася! Идва при мен един човек; аз ще го разгледам, да разбера какви са неговите съображения, защо идва, дали да ме излъже, или да ми даде нещо? Тези две неща предполагам: или идва да вземе нещо от мен, или да ми даде нещо. Иде един човек, носи кошница и пита: "Не ви ли трябва кошница?" Ако ми трябва, ще купя кошницата. Или някой идва

да вземе нещо: това вземане може да е правилно или да не е правилно. Във всички неща има един правилен път на обмяна.

В света хората постъпват по два начина: единият начин е да се учиш от своята опитност, другият - да се учиш посредством хората, от техните опитности. Много по-хубаво е човек да се учи от себе си, но хубаво е някой път да се учиш и от другите хора. Най-първо гледай да се освободиш от известни идеи, които са чужди. В този живот има много чужди мисли. Вие сте хипнотизирани от чужди мисли, които изпълнявате. Ти сам се чудиш понякога, че си извършил някоя глупава работа. Трябва да различаваш това, което правиш, твое ли е, или чуждо. И ако е чуждо, трябва да видиш дали е разумно, или не. Ако е разумно, прави го, а ако не, остави го настрана. Кои са разумните неща, които човек трябва да прави? Вие казвате: "Аз трябва да бъда свободен. Господ ми е дал свобода." В какво седи свободата? Разбиране трябва! Да кажем, че говориш английски; ти трябва да говориш много добре, за да те разбират. Или ако си българин, трябва да говориш много добре български. Иначе вие приличате на онзи американски мисионер, който превел някои стихове от Стария Завет по следния начин: "Йехова Саваот пази разградената колиба на Израил." А всъщност истинският превод на този стих е друг, пророкът в този стих казва: "Йехова Саваот пази разградената градина на Израил." Това е неразбиране! Значи пророкът иска да каже: Бог е създал света - Израиля - като най-прекрасна градина, Той иска всички дървета да са добре насадени в Божията градина. И Той гледа, внимава, да не би Неговите слуги да я покварят. Вие всички сте дървета в Божията градина. Понякога плодовете може да падат. Защо падат? Има мушички, които им вземат соковете и някои плодове преждевременно узряват и нямат сила да се държат горе. Или някое дърво е завързало повече плод, отколкото може да изхрани. Много от тия плодове природата трябва да изпрати така, те падат. Хората винаги изискват дърветата им да раждат повече, за да вземат повече пари. Това насилие става от хората. Всичко в света човек е обърнал на звонкова монета. Хубаво, сега светът мисли, че трябват пари, повече пари да има! Да оставим това. Парите са едно условие, едно удобство, което хората са създали в света.

Има пари и в Божествения свят - те са вашите мисли. Разменна монета в духовния свят са човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки. В духовния свят една мисъл е звонкова монета, с която ти ще си послужиш. Писанието казва: "Елате и купете си без пари." Ще хванеш една хубава мисъл! Една хубава мисъл, която един човек храни към теб - това е една звонкова монета и струва повече, отколкото една английска лира. Една хубава мисъл някой път струва един бон от няколко милиона английски лири стерлинги. Един праведен, добър човек, който храни към теб една хубава мисъл - това струва много повече, отколкото да те похвалят, че си много добър човек. За някого казваш: "Много добър човек." Така не се говори. Аз го виждам: минава този добрият, святият покрай една жена, която се е молила на Бога 3-4 дена, но той не иска да ѝ услужи - погледне я и си отминава. Казвам: Ти не изпълни своята длъжност добре. Той трябваше да помогне на тази жена. Ако той не помогне, аз трябва да ѝ помогна. Той казва: "То не е моя работа. Помогни ти." Добре, аз ще се застъпя на негово място, да изпълня Волята Божия, но той в моите очи още не е добър човек.

Сега всички идат при мен и ми казват: "Тук братята не са такива." Кой от вас е такъв, какъвто трябва? Вие сте крайни егоисти! Такива егоисти не съм виждал. Много големи егоисти! Колко са идвали при мен да ги лекувам! И като ги излекувам, нищо не оставят. Казват: "Благодаря." Така не се живее. Ще дойде време този човек да плаща. Втори път какво ще прави? Втори път ще боледува, ще дойдат 20 лекари, ще похарчи 5-6 000 лева, ще му направят операция. Имах един такъв пример в Търново. Лекувах една сестра четири пъти. Тя каза: "Какво голямо добро направи за мен!" Нищо повече! Следващия път тя заболя, даде на лекаря 4-5 000 лева и ѝ направиха тежка операция. Казах на тази сестра: Моите операции бяха много евтини, нищо не струваха. Сега ще дадеш.

Казвам: Трябва да знаете, че ако не вървите по Божиите пътища, ще дойде ножът и ще има такова кряскане! И не мислете, че Господ ще ви помогне! Не мислете, че Господ е такъв, какъвто си Го представяте. Някой път ще се молиш и Господ няма да те слуша. Някой път пожелаеш да станеш здрав, молиш се и оздравяваш. Но понякога се молиш и не те слуша Господ. Казваш:

"Господ ме слуша!" Ти много се заблуждаваш, че Господ те е чул. Я нека ви падне някой зъб и помолете се да ви изникне пак! Нека дойде един от вас, на когото са паднали зъбите, и да видим колко Господ слуша молитвите му. Ще търси лекар да му сложи други зъби. Ти трябва да се научиш да не ти падат зъбите. После ще ти дойде перде на окото - молиш се, но не те слуша Господ. Трябва да дойде човешкият нож да играе и да ти снеме пердето. Питам тогава: Каква е вашата вяра? Умни хора ли сте вие, ако правите операции, или не сте умни? Не сте от умните! Където и да страдате - на окото, в ушите и пр. - не сте от умните. Остарели сте - не сте от умните хора! Обеднели сте - не сте от умните хора! Щом страдате, не сте от умните хора. Защото гледам - ти си осиромашал; помолиш се да станеш богат. Станал си богат - но си се възгордял. Казвам: Онзи е будала, а този е два пъти по-будала!

Сега аз не искам да ви съдя, но казвам: На мъчнотии ще се натъкнете. В края на краищата всички ще се натъкнете на мъчнотии, които не сте и сънували. Ще ви дойдат съмнения дали има Господ, или няма. И ще кажете, че Господ е несправедлив. Не че е несправедлив, но ние не разбираме Неговите пътища. Отначало още Господ ви казва: "Не яжте месо! Не съм ви създал да ядете месо!" Ти ядеш месо, то влиза между зъбите и корените им се развалят. Избирай си храна добра, приятна. Не преяждай! После - никакви аперитиви да не слагаш в стомаха си! После - да не се успиваш, да ставаш рано, преди да е изгряло Слънцето. После - като станеш, големи ямурлуци да не туряш на гърба си. Копринени дрехи да не носиш, да се осакатяват бубите заради теб. Тесни обуща да не носиш, за да не ти станат мазоли. Не слагай силни електрически лампи. Не слагай очила на очите си, за да не ги осакатиш. Някой казва: "Защо да не нося очила? Отслабнаха ми очите." Хвърлете очилата и се помолете на Бога! Нали сте окултни ученици? Които имате очила, хвърлете ги! Не че работите ще се изменят. Ако ги хвърлите, аз зная, че ще се натъкнете на големи противоречия. Но казвам: Има един нов път, по който трябва да тръгнете. Има сега една спирка, от която трябва да се отбиете и да тръгнете в правия път на разбирането.

Ред сестри и братя са ми държали лекции и аз съм ги записал. Цели лекции! Аз използвам всичко! Всеки ми държи лекция.

Казвам си: Ако съм на негово място, с неговото разбиране, и аз щях да държа същата лекция. Какво да му кажа? Трябва да седна да му възразявам. Той ще ми каже, че на едно място съм прав, а на друго място не съм прав. И ще почнем да спорим. А аз постъпвам така: Той си говори, говори, говори, най-после го питам: Ти изказа ли се вече? И му казвам: Ако съм прав, прав съм. И ако съм крив, крив съм. Нищо повече. Според сегашните правила какви са задълженията на един учител в гимназията или в университета? Ще влезе, ще чете своята лекция. Материалът, който чете, трябва да е избран според програмата. Няма да се простира много надълго-нашироко, но ще се простре до ония положения, които учениците могат да разберат. Много пъти аз се простирам до неща, които мнозина от вас не разбират, но тези неща в бъдеще ще бъдат разбрани. Сега те са сенки. Не са разбрани.

Аз използвам сега такъв метод: начертавам предметите. Имате тук един терен, върху който са разположени различните предмети: някои от тях са по-близо до нас, други по-далече. Тези предмети, които са по-близо, изглеждат по-големи. Колкото предметите се отдалечават от очите, толкова стават по-малки. В действителност по-малки ли са? Не. Само когато чертаем, от наша гледна точка, по-далечните изглеждат по-малки. Ние имаме впечатление, че някои хора са по-добри, а някои по-лоши. То е само привидна обстановка в тяхното развитие. Душите, които са излезли от Бога, първоначално са еднакво одарени, еднакво даровити, но понеже различно се отдалечават, тези, които са по-близо до вас, ви изглеждат по-добри, а другите, които са по-далеч от вас, ви изглеждат по-невежи. Може да има известен спор, има различие, разбира се; онзи, който се е учил, малко по-различна е главата му. Но това е неговият автомобил, неговите способности. Не че неговите очи са по-силни от моите, но той си има един телескоп - като гледа с него, вижда много по-далеч.

Италианците три пъти са били бити от абисинците. Абисинците казват: "Как ги бихме!" Но сега исталианците имат 700 аероплана, модерни оръжия, танкове, картечници. Абисинците имат досега 6000 убити, а италианците само 800...Вие ще кажете:"Какво ще ми направи дяволът?" Дяволът е въоръжен, има картечници - не го закачайте. Утре ще ви нападне. Англия не

иска да обяви война, Италия воюва, без да е обявила война. И сега търсят начин, как да спрат войната.

Ако у вас дойде едно изкушение - започне една война - какво ще правите? Молите се на Господа. Господ мисли по какъв начин да ви избави. Закон има за това. Вие мислите, че Господ ще каже една дума: да не те напада дяволът, да спре. Но Господ не му казва да не те напада. Дяволът води война на общо основание. Какво трябва да правите? Ще ви кажа как постъпвам аз понякога.

Като бяхме сега на Езерата, дойде един пиян кмет. Не беше много пиян, но понапил се беше, чакър-кефлия. Той казал, че иска да дойде при мен, но някои го спрели. "Казаха ми, че не мога да отида при Учителя. При генерали, при царя съм ходил, че сега при него ли не мога! - им казах". Той ми говори: "Знаеш ли, времената са се изменили. Политическите партии са обезличени. Гонят ги. Не е както едно време. Знаеш ли закона за сектите, който се прокарва?" Казах му: Зная. И разправя ми той много работи за едно време, разправя, говори човекът. И казва: "Знаете ли, че аз имам власт да ви заставя за 24 часа да си вдигнете палатките?" Казвам: Ако законът го изисква, ще си вдигнем палатките, няма нищо. Ние мислим, че у вас има човещина, че сте умни хора. Ако е законно, още утре ще си вдигнем палатките. Ни най-малко няма да останем. Той каза: "Ще пратя да ви глобят. Ще трябва да платите." - Ще платим. Друг път сме идвали, без да плащаме. Мислехме, че и сега може тъй. Разговаряме се. Той седи. После казва: "Моите уважения, моите почитания. Аз нямам нищо против вашето учение." Казах му: И аз да съм на вашето място, и аз бих говорил като вас. И ако вие бяхте на моето място, аз даже бих ви арестувал. Така че, ако сме направили нещо за арестуване, някоя погрешка, кажете. После му казах: Нямаше нужда да ги питате, за да дойдете при мен. Те не са знаели кой сте. Сега знаем, че вие сте кмет, но вие още не знаете аз какъв съм. Аз съм екскурзиант. Дошли сме на Езерата на екскурзия. Ако е въпрос да се направи пакост, всеки може да я направи. С пакост не става нищо в света. Хората трябва да имат човещина. И тия хора сега, които са дошли тук, те не познават законите. Те са дошли на екскурзия и са си турили шатри. Вие сега може да търсите под вола теле, ако искате." Този човек най-после омекна. После ми дойде на ума и му казах: Сега слушайте, вие сте военен.

Тук горе има и друг един военен, един брат - с него ще се разберете по-добре, като военен с военен. Той каза: "Нека дойде!" Разбраха се най-после двамата. Кметът се отказа да взима пари. На тези, които бяха на Витоша, им взеха по 30 лева, а ние минахме без пари. Този брат, военният, постъпи по моя метод - не му реагира. Той му каза: "И аз съм военен. Ако има някое нарушение, аз отговарям. Тези хора не са такива разбойници. Ако има някой лош, аз отговарям. Най-после, и аз съм ходил да се бия! Ние с вас сме събратя по оръжие." Представят се: единият майор, другият полковник. Двамата се разговорят - аз се освободих. Казвам: Отиде дяволът сега. Това е. Тия неща се случват. Те са хубави. Защо светът е тъй нареден? Светът, както е нареден, е много добър. По-добър от тоя свят не може да има. Всичко това, което хората са наредили, си има своя произход от някъде. Тъй, както вие живеете, за едно време е било добро. Има някои неща в живота тъй смешни! Ето в какво отношение смешни. Ще ви дам един пример, който не искам да превеждам. Вие вземете духовната му страна.

Една млада, 19-годишна мома, иска да се люби с младите момци. Но друга млада мома имала някои идеи и не искала да се люби. Обаче като станала на 50-60 години, намазала се, да се подмлади - иска да се люби, както 20-годишната мома! Питам: Права ли е? Тя поглежда този, онзи; остаряла е, не може да работи, но очаква някой момък да я гледа! Сърди се на младите моми, че момците тях гледат. Ами кои са за предпочитане - изсушените ли круши, или пресните? Пресните! С изсушени - зимно време, когато няма какво да ям, мога да се позасладя. Понякога и вашите идеи са останали като стари баби и искате на стари години да правите любов. Оставете се от този мерак. Любов - на млади години! На стари години - молитва и покаяние, ще се приготвяте за онзи свят. И като отидете там и се подмладите, тогава! Питат ме сега каква трябва да бъде любовта в света. Един човек язди кон. Продава той коня - ти го купуваш, и ти го яздиш. Вие по какво се отличавате един от друг? Тоя кон е минал от един човек на друг. По какво се отличавате? Може да има едно различие: първият е тежал повече, вторият по-малко. Конят е спечелил малко. И ако вземеш тоя кон, какво трябва да правиш? Ако постъпваш по закона на любовта, ти нямаш нужда от кон.

Защото този кон, ако дойде, ако го имаш, той ще прави неща, които са противни на любовта. Той ще влезе в двора на някой човек и тъкмо дворът е пометен, той ще се изходи там, ще направи беля. Гостенинът би трябвало да остави коня си вън от двора - на пътя. Правят го някои.

Сега, да дойдем до същественото. Така, както вървите, това не е вървене. По този път човек не може да се развива, ако не разбира мъчнотиите в живота си. Те са едно голямо благо само за умния човек. Защото без мъчнотии не може да има развитие в света. Без страдания, без зло в света не може да има развитие. И ако злото съществува, то съществува като една възможност за добрите хора да се развиват. И тогава, имаме два вида развитие в света: едни хора чрез злото отиват нагоре, а други хора чрез доброто отиват надолу. Доброто кара лошите хора да отиват в ада, а злото кара добрите хора да отиват на небето. Злото развива клонищата, а доброто развива корените на дървото. В дървото вие имате поляризиране на целия човешки живот. Корените се поддържат чрез доброто, не чрез злото, а силата на злото поддържа клонищата и листата. Следователно ако идва у вас едно изкушение, каквото и да е то, от какъвто и характер да е, то служи за развиването на клонищата нагоре. Ако това изкушение не дойде, ти не можеш да се развиваш нагоре. А пък ако дойде доброто, ще се развиват корените, то ще развие у вас някои практически качества, те са корените. Те са потребни. Ония хора, които са минали през най-големи изкушения, са много по-силни по характер, отколкото ония, които не са минали никакви мъчнотии, никакви изкушения. Това е сега начинът! Христос каква нужда имаше да мине през най-големи мъчнотии, изкушения и изпитания? Той дойде да научи много работи и като ги научи, показа пътя, по който можем да вървим. Той беше умен човек. През тая опитност Той намери пътя, по който хората могат да извършат Волята Божия. Той казва: "Аз дойдох при най-неблагоприятни условия на живота, за да извърша Волята Божия." Христос нямаше всичките удобства. Той имаше сила! Нахрани 4000 души. За другите хора можеше, а за себе си не направи никога чудо и си доставяше храната по обикновения начин, по който *хората си доставят храната. Когато беше гладен, Христос* изпращаше своята мисъл към някой добър човек и онзи му

донасяше хляб. Аз ще изпратя своята мисъл към някой добър човек и той, като я възприеме, ще донесе точно навреме малко хляб. Той казваше: "Бъдете така добри, донесете ми малко хляб" - и добрият човек идваше. Той не изпращаше своята мисъл към лошия човек. В света вие някой път се намирате в заблуждение. Някоя сестра идва при мен и казва, че еди-кой си бил богат. Казвам ѝ: Той е богат, но той не иска да ви даде пари. Няма да ви даде пари. Един брат писа на трима милиардери в Америка. Казах му, че те няма да пратят нищо. Той писа писма и те отговориха на писмата му, и казаха: "Получихме писмото ви, но *нямаме такъв бюджет." А на другите дават.*

Някой беден човек ще ви даде повече, отколкото един милионер. Милионерът няма такъв бюджет! Той има други разбирания. Прав е човекът.

Мога да ви кажа: У всинца ви идеите ви са прави, но не са съвременни Старите идеи как трябва да се приложат? Аз бих желал да ми кажете. Кажете ми!

За следващия път пишете върху следната тема: *"Най-добрият метод, по който Учителят може да ни говори".* Дайте ми един метод, как да ви говоря. Кажете ми най-добрият метод! Искам да зная вашето мнение, по кой метод мога да ви говоря. Този метод, по който ви говоря сега, не е най-добрия метод. Кажете ми вие най-добрия метод. Ще развиете вашата тема, всеки за себе си. Всеки да каже като как той иска да му говоря. А пък и аз ще ви кажа тогава моя метод, как трябва да постъпвате. Аз ще говоря точно така, както искате, езикът ми ще бъде избран. Но искам и вашите постъпки да бъдат такива. Вие сте прави и аз ще бъда прав По метода, по който вие искате аз да ви говоря - тъй ще ви говоря. И аз искам вашите постъпки да бъдат такива, каквито аз искам. Трябва да се говори добре. Не трябва да се прави никакво различие между един човек и друг. Вътре в ума ви трябва да има една правдива идея. Всички хора трябва да бъдат абсолютно чисти, да нямат задни цели. Ние трябва да прокараме доброто в света, любовта в най-малката ѝ форма, в най-слабата ѝ форма и истината в най-слабата ѝ форма. Всякога трябва да имаме предвид любовта в най-малките ѝ прояви. В тая любов не трябва да има никаква задна мисъл. Съзнанието ви трябва да бъде будно. Някой може да ме прегърне с любов, но след като си

замине, бръквам и виждам, че от джоба ми липсва нещо. Бих искал като си отиде, да намеря в джоба си нещо сложено! Някой се е отчаял, иска да се самоубие, и ти го прегърнеш. И като си отидеш, той да види, че в джоба му има нещо сложено. Той казва: "Никой досега не ме е срещал така, не ме е прегръщал и не ми е слагал нещо в джоба!"

Направи нещо!

Всеки от вас би целунал една красива мома. Но да целунеш един беден човек в отчаяние и да знаеш как да му туриш нещо в джоба! Аз сега привеждам един пример, който е голямо изключение. Мъчно може да го направи човек. И аз мъчно мога да го направя. Под думата *целуване* разбирам едно разположение, едно желание да помогнеш, което се появява в тебе. Човекът страда - искаш да му помогнеш по най-правилния път. И ако бихте приложили тоя метод, вие ще се подмладите най-малко с 20 години: като дойде една дрязга, да я хванеш; като дойде едно недоволство, да го хванеш, веднага да ги туриш настрани и да извадиш силата от тази дрязга и от това недоволство, и да кажеш: "Друг път пак ще говоря с тебе!"

Като дойде някоя млада сестра при тебе, ще кажеш: "Ще бъдеш така добра да ме разбереш: много хубаво, много любезно говориш, но съм много зает. Друг път пак да дойдеш." И тя ще си замине.

Някой ми се оплаква, че еди-коя си сестра не се отнасяла добре, че еди-кой си брат не се отнасял добре. Братята трябва да се отнасят добре, кавалери трябва да бъдат. Всеки брат трябва да се отнася добре. И всяка една сестра трябва да се отнася добре. Така трябва да бъде!

Сега аз ви давам песента "Аз смея да кажа". Можете ли да я изпеете? /Всички пеят тая песен./ Сега, разбира се, за да се пее, изискват се известни условия, известно вътрешно предразположение. Тая песен, ако се пее както трябва, тя е едно лечебно средство. Когато един човек е безкрайно обезсърчен, той няма възглед. Той трябва да има един възглед, да каже: "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло! Смея да кажа, че има любов в света!" Някой казва: "Няма любов в света!" Има любов в света! Или някой казва: "Няма живот в света". Има живот в света, само

че животът може да се развива при известни хубави условия. В пеенето ще опитате доколко вашият живот, външният живот има благоприятни условия. Пеенето е външната страна на живота. Вие чрез музиката ще си дадете, ще си отворите простор. Някой път трябва да се опитате да пеете вътре в себе си. Научете се вътрешно да пеете; може да не е много хубаво, но нищо, важното е да пеете сами. Не отвън, а отвътре. За да пее човек външно, трябва да знае как да стане господар на ларинкса си.

Най-първо трябва да се научите да говорите! /Учителя не изпява, а изговаря текста на песента "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло". Учителя изговаря няколко пъти тия думи: първия път спокойно, с ниски тонове и бавно, втори път бързо и с по-високи тонове, трети път много бързо и пак с високи тонове. След това, последния път - тържествено и бавно, като усилва и повишава гласа си при думата "светло"./

Когато казвам: "Аз смея да кажа!", значи имам доблест, знам, че нещо е вярно и казвам, че е така. При всички условия смея да го кажа. Понякога ще кажа: Вие не постъпвате както трябва. В светлината, в която аз живея, виждам, че това нещо така не се прави. Някога искате да кажете нещо и си изкривите, вдигнете си малко устата. Защо? Навик. Или като ви обиди някой, свивате си веждите. Защо? Много неща правите, без да знаете защо. Дълбокия им вътрешен смисъл не знаете. Трябва да познавате психологията на човешката душа. Някой път си вдигате ръцете нагоре, някой път ги преплитате, друг път си държите краката по един или по друг начин - трябва да знаете защо правите това. Ето, тази сестра - както седи, си вдига ръцете нагоре и ги сваля. Защо го прави? Тя казва, че духовете я карат. Защо го прави, самата тя не знае. Вие казвате, че тя не прави добре. И тя е толкова права, колкото вие сте прави. Тя поне прави нещо, мъчи се да работи. А вие седите и нищо не работите. Хубаво, ако я хвърля в морето, така ли ще прави тази сестра? Не само така /ръцете нагоре/, но и настрани ще си движи ръцете. /Учителя прави движения с двете ръце като плаване; обръща към тая сестра:/ Това, което ти правиш, аз не бих го правил, понеже ме е срам. Теб не те е срам. Но някой път аз мога да го направя, няма нищо. Не е в правенето! Каквото правите, не е лошото там, а в неправилното правене! Онова, което правим, е онова, което

мислим, не е лошото там, но някой път нещата не ги правим както трябва. Погрешката е там! Можете да турите ръцете си настрани. /Учителя простря двете си ръце хоризонтално настрани:/ Това значи: *ТИШИНА*. /Учителя после си приближи двете ръце отпред, еднаквите пръсти на двете ръце допрени - като в молитвено положение:/ При това положение на ръцете тая сестра казва: "Единство няма. Единство трябва!" /Учителя после си движи едната ръка по вътрешната страна на другата ръка:/ И после тая сестра си движи така едната ръка по вътрешната страна на другата ръка. С това тя казва: "Сърцето не е възпитано. Трябва да се възпита. Смирение трябва малко." Духовете говорят чрез нея. Аз гледам тия духове какво искат да кажат чрез нея. Тази сестра вие не я знаете. Друга сестра живее в тая сестра - квартирантка. Позволява ѝ някой път да прави това; отгоре ѝ позволява да го прави.

Кажете ми какво разбрахте? Коя е ядката? Тъй, както сме живели, не можем да живеем за в бъдеще по никой начин. Ако си живеем в света, както сега, нас ни очакват най-големите страдания. Това мога да ви подпиша. Трябва да се измени начин на живот! Ако ти живееш в нечистия въздух, казвам ти: "Трябва да излезеш навън!" Не може със старите разбирания. Нови разбирания трябват! Новото разбиране ще внесе новия живот. Ако живеем по стария начин, със старите разбирания, нищо няма да добием. По новия начин! Новият начин е: Законът на любовта! Ако вие не разбирате новия начин - да приложите любовта като едно възпитателно средство, ако подбудителната сила на любовта не е в живота ви, нищо няма да постигнете. Не само едно чувстване, но като срещнем един човек, да го срещаме като себе си. В тоя човек виждам, че има заложби - веднага да вляза в неговото положение и да му услужа, както Бог желае да му услужи. И като му услужвам, аз услужвам на себе си. И ще има една обмена! Ти не можеш да седиш на един крак. И после, като си седял известно време на един крак, преминаваш на другия крак. Всички вие сте органи на едно цяло, на един организъм. Когато ходиш, веднъж стъпваш на десния крак, после на левия, после пак на десния и пр. Някой път ще стъпваш на пръстите, а някой път на петите. Краката постоянно изменят положението си в света.

Ако се чувствате и ако се изучавате един друг, вие се повдигате. А вие не се изучавате един друг. И ако не се изучавате едни други, вие не можете да се повдигате в живота. Ако аз седя с моите предвзети идеи и казвам: "Какво съм наследил!", то е ограничение.

Казвам: Цялата природа отвън, всичко, което става отвън: вятърът, облаците, растенията, хората, които срещате, разговорите - всичко да бъде за ваша полза, за ваш стимул, да стане ваш стимул; каквото и да е, да стане стимул за вас да разбирате волята Божия - във всички тия неща Бог е скрит, Той се изявява, да види дали ще разберете Неговите пътища. Някой път написаните Божии работи са оцапани с човешки работи - ще вземете, ще изчистите, ще почистите Божественото, което е написано. Най-лошия човек вземете; той ви е обидил. Направете му едно добро, много добра услуга, и той ще дойде и ще ви се извини, и ще каже: "Имах лошо мнение за вас, но сега разбрах, че не е така." Той ще си измени мнението за вас, защото вие не постъпихте като него. Направете добро някому и той ще се покаже такъв, какъвто е, той ще ви се извини. Всички трябва да бъдете проводници на Божествената любов. Върху това трябва да държа една лекция, една проста, елементарна, възпитателна лекция. Какво трябва да разбирате под думата *любов*? Каква любов? Не любовта на младите и старите, на господарите и слугите, не тази на учителите, на проповедниците. Една нова любов разбирам! Това, което е досега, го разбирате много добре. *Един нов начин има за любовта*! Ако не го разберете и не го възприемете, вие ще си заминете такива, каквито сте сега - нищо повече! А пък ако възприемете новото...

Сега аз ви говоря малко по-строго. Всеки може да говори; вие можете да ме подражавате. Ще кажете: "Знаете ли какво каза Учителя днес? Той каза: Този път, по който вървим, няма да ни изведе до добър край. Ще дойдем до задънена улица, ще дойдем до телени мрежи, до драки, и като се разгледаме, всичките ни дрехи ще бъдат разкъсани." Някой път аз казвам: Колко сме ние безсрамни! Аз хукам някого, а мисля за Господа! Че Господ ме слуша, някой ангел ме слуша, че кряскам, и ме оценява!

Някои ми казват: "Това не е вярно, онова не е вярно, не е така!" Но трябва да опитам и да видя дали е така, или не! Някой път

искам да направя корекция на нещо, но ще кажа: Чакай да видя как ще го направя, и ако мога да го направя по-добре, ще препоръчам. Някой път искате да осъдите някого; имате право да го осъдите, но първо направете опит. Повикайте една сестра и ѝ кажете: "Кажи ми нещо такова, че да ме заболи." И тогава ще имаш начина, ще имаш представа. Нека първо да ухапят тебе, че да имаш една права идея за това. Ако те заболи, ще кажеш: "Не!" Правете опити! Онова, което искаш да го кажеш някому, по-рано кажи да го направят на тебе, опитай го първо върху себе си. И никога, додето не направиш опит с нещо, не го казвай. Всички казвате, че не живеем добре. То е общо казано. Че не живеем добре - съгласен съм с вас. Как трябва да се живее? Ти казваш: "Този брат има такава голяма къща!" На тоя брат юрганът му е много голям, защото и ръстът му е много голям. А пък твоят ръст е по-малък - и юрганът ти е малък. Ти казваш: "Той яде повече." Той яде три пъти на ден, понеже неговият стомах е здрав, а твоят стомах не може да мели. Неговите дрехи са по един начин ушити, твоите по друг. Има известни правила, по които трябва да живеем.

Та сега, кое беше главното в лекцията? /"*Нов начин.*"/ Кое беше ядката? Аз вдигнах малко прах. Не се занимавайте с прашните работи, които казах, оставете ги настрана. Аз повдигнах прах - турете го настрани и се спрете не върху черупката, а върху ядката, върху същественото. И аз зная, вие може би след няколко поколения ще бъдете добри, много може да излезе от вас, много хубави работи могат да излязат от вас, но някой трябва да дойде и да ви ... Някой път казвам: "Хайде да не го чукна този!" Оставя го той сам да се чукне. И то е хубаво. Но ако аз не го чукна и той не се чукне, и никой не го чукне, тогава какво ще стане с него? Все трябва някой да ви чукне вас! И като се чукнете, бъдете благодарни на това, което имате. И за всички глупави работи, които досега сте правили, благодарете. Благодарете за глупавите работи, които сте правили! За умните работи оставете другите да ви благодарят, а пък за глупавите вие си благодарете. Аз някой път благодаря, че не съм направил по-голяма глупост - нищо повече.

Аз ви говоря от едно високо гледище. Някой път, когато пея, аз виждам, че някой, който е болен, оздравява; но понякога като

пея и не оздравява човекът, казвам си: "Гласът ми още не е такъв, какъвто трябва да бъде." Като пея аз някоя песен, можете да оздравеете. Мога да го направя това, и ще оздравеете. Но не за всички болести. Например ако зъбът ви е паднал, няма да изникне, но ако имате слаба треска или хрема, ще ви мине. Мога да ви изпея една окултна песен и треската ще ви остави - нищо повече. Аз мога да нагодя моята песен така, че да повдигна трептенията и вашата треска веднага ще си иде. Тялото става болезнено, когато намалят трептенията. Те са схоластически правила, които нямат приложение. Има закони. Модерните песни, които давам, трябва да ги прилагате като начин за самовъзпитание. Иначе, ако си пеете, както сега, ще имате само едно развлечение. Някои от песните могат да се приложат като възпитателно средство.

"*Божият Дух носи всичките блага на живота.*" /три пъти/

6 ч.40 м.

3-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 9 октомври 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

САМОПОЗНАНИЕ И САМОВЪЗПИТАНИЕ

5 ч.
Времето тихо и топло.
Небето чисто, зведно.

"Добрата молитва"

Следният път пишете на тема: "*Най-добрият метод за работа*". Кой е най-добрият метод за работа изобщо? Всеки да си даде мнението по това.

/Изпя се общо песента *"Аз смея да кажа, че Слънцето е светло."*/

Понякога грешките се дължат на това, че нещата се възприемат погрешно от човека. Когато някое око не може да възприеме добре светлината, не е в светлината грешката, а в окото. Когато се меси хляб, не формата е важна, но начинът, по който може да се направи хлябът. Не е важно дали хлябът е валчест или продълговат, малък или голям, но той трябва да съдържа хранителност, да бъде хляб. Защото може да има формата на хряб, но да не е хляб. И сегашната музика, и класическата музика съдържат много неща, които не са музикални. Отвън са много хубаво направени, но съдържание нямат. На много места в класическата музика тоновете имат точно обратните резултати. Например има значение как са свързани тоновете. Не е едно и

също, ако започнете една песен с *до* и минете на *фа*, или от *до* минете на *ми* или на *ре*. Вие можете да кажете, че е безразлично, обаче в трите случая имате различни резултати.

Музиката не е само едно забавление. Тя строи! Това е философската ѝ страна. Най-първо ще вземете музиката като едно упражнение за смяна на състоянията на човека. Понякога трябва да се пее, за да се смени едно състояние. Защо някой път човек пее весела песен, а някой път тъжна? Каква нужда има от тъжната песен и каква от веселата? Тъжните песни внасят по-голяма дълбочина, разработват чувствата, а веселите дават по-голяма широта. Тъжните хора мислят по-дълбоко, отколкото веселите. Скръбните хора са повече вглъбени вътре в себе си, по-тесни възгледи имат за живота. Такъв човек се опасява отвсякъде, да не би да дойде някое нещастие. А веселият човек има по-голяма широта. Какъв е смисълът на една песен? Мъчно е да се запише това. Например песента "Аз смея да кажа": как трябва да се започне? Какъв глас трябва да ѝ туриш? Ти можеш да изпееш песента "Аз смея да кажа" и пак да си останеш страхлив. Това не е песен. Като изпееш "Аз смея да кажа", да станеш по-смел, значи: "Аз мога да мина през гората!" А ти изпяваш песента, но тя не може да ти повлияе. Пееш песента "Аз вярвам в Бога" и пак оставаш в безверие, едно вътрешно, потенциално безверие. Не е толкова до безверието, но страх има, и като дойде страхът, той разколебава вярата. Например понякога у вас има съмнение дали някой човек ви обича, или не. От какво произтича това? Обезверявате се. Това е всъщност борба между две чувства: вярата е висше духовно чувство, а страхът е най-висшето животинско чувство - най-висшият морал в животинското царство е страхът. Следователно щом се разколебаете във вярата, вие слизате до най-висшето в животинското царство; това е борба между две чувства, борба между животното и човека.

Ти пееш песента "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло." Можеш ли да кажеш, че Слънцето не е светло? Можеш ли да кажеш, че Месечината е светла? Ще бъде ли право? Не, Месечината не е светла.

Когато се дойде до формата в музиката, има и друг въпрос: Каква трябва да бъде трайността на тоновете? /Учителя пее песента "Аз смея да кажа" с неправилна дължина на тоновете./

Можете да ги проточвате неестествено. Сега, кой е най-добрият начин да се изпее "Аз смея да кажа"? Най-добрият начин е: като кажеш нещо, да го направиш! А човек някой път казва нещо и не може да го направи.

Има един начин, по който можеш да познаеш, да почувстваш в себе си дали си изпял една песен правилно, или не. Ако действително "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло" си го изпял правилно, ти ще почувстваш нещо. В светлината има скрита топлина. Щом изпееш песента правилно, ще почувстваш в слънчевия възел една малка светлина. Ако нямаме тая светлина, не сме пели правилно. При правилното пеене става контакт, скачване. Когато скачваш положителен ток с отрицателен, ще има светлина, ако скачването не е правилно, няма да има светлина. Да допуснем, че искаш да произведеш определен резултат; пееш песента "Аз смея да кажа, че обичам човечеството". Как ще познаеш дали пееш правилно, или не? Това спада към една специфична форма.

Как трябва да се пее според правилата на музиката? Музикантите имат правила, в съвременната музика е тъй. Но природата също има право да се произнесе как трябва да пее човек. Защото в природата съществува музика от преди съществуването на сегашните професори. Правилата са техните възгледи за музиката. Например на пианото вземаш диеза на един тон и бемола на съседния по-горен тон на еднаква височина, когато между един бемол и един диез има различие.

Трябва да се интересувате от пеенето. Аз наблюдавам, някой път в песните идва една мъчнотия. Когато се пее една песен, на някои места мелодията не съвпада с текста. Но някой път и текстът представлява поетическа творба, в която ударенията не вървят правилно с думите; самите думи не са наредени правилно, ударенията не вървят правилно. Те вървят правилно, но не според законите на природата. Може да имаме и друго противоречие: пееш песен, в която силните и слабите тонове не съвпадат с ударенията на самите думи. Някой тон не съвпада с високото ударение на една дума. Например при "Аз смея да кажа" думите не съвпадат с мелодията. Тогава прибавят други ноти - да го завъртят, да го изопачат. Мелодията трябва да се нагоди според

думите, трябва да отстъпи на думите. Следователно в песента всички звукове трябва да съвпадат с ударенията на думите. Тогава тя е донякъде правилна. В думата *смея* защо на първия слог е ударението? Защо да не е на втория слог *я*? *Смѐя* и *смея̀*. Ако измениш ударението на една дума, получава се друго значение. Някой път, когато ударението е на един слог на думата, тя има един смисъл, а когато го преместиш на друг слог, думата има друг смисъл. Ударението в еднозложните думи къде е? На самия слог. Когато думите са двусложни, къде трябва да пада ударението? /"В българския език няма правило за ударенията."/ Когато са трисложни? /"Няма правило."/ Това показва, че ударението не е изработено още. Има още нещо недоизработено в езика.

Да допуснем, че се вълнувате. Да допуснем, че минавате през гората и ви е страх от разбойници. Събужда се у вас едно чувство на страх, може би по внушение: преди да тръгнете са ви казали, че еди на кое си място често са ставали обири, и вие си правите заключението, че също може да попаднете в ръцете на разбойниците. Или от самото положение на гората можете да си помислите, че има разбойници. Тогава какво можете да направите? Аз съм слушал тук посред нощ да пеят. Има един господин, който посред нощ минава по шосето и вика колкото му глас държи. Когато Месечината е светла, той си пее по-тихо, по-хубаво, но когато нощта е по-тъмна, той пее по-високо. Виждам, че той изпитва страх и вика, за да се окуражи. Пеенето му служи да го окуражи. И ако той много кряска, когато пее, аз знам, че Месечината не е изгряла още. А когато пее тихо, хубаво, знам, че тя е изгряла. Ставам, излизам и почти е вярно това.

В музиката има лечебен елемент. Тя лекува. Сега, къде е опасността? Ако на физическото поле в музиката не съществува дисонанс, ако ти пееш много правилно песента, ще се случи нещо лошо. Ти не можеш да пееш една ангелска песен тук, на Земята. Ако изпееш тук, на Земята, една ангелска песен - отиде салонът! Защото ангелската песен разрушава, тя иска простор! Ако пък пееш на небето така, както пеете на Земята, веднага всичко там ще се помрачи, ще стане тъмно. Песента ти ще сгъсти нещата. Тъй са нещата горе. Аз само ги обяснявам.

В даден случай как трябва да пееш, при сегашните условия как трябва да пеем? Все таки има известни закони, на които трябва да се подчиним. Най-първо, трябва да научите обикновеното пеене както трябва и после можете да почнете да пеете както вие искате.

Аз ви говоря сега, това е опитност. С музиката съм се занимавал. С философската страна на музиката съм се занимавал. В музиката има една особена гама. Няма да ви я кажа каква е. Аз съм я изучавал. И колкото пъти съм свирил тая гама, все ще дойде някоя пакост. Или на дрехата ще се закачи нещо, или ще бутна нещо, или аз, или друг някой ще направи някоя пакост, някое нещастие. Ако не я свиря - няма пакост; ако я свиря - ще стане пакост. И ако ти отърва, пей я! Като дойдеш до там, ти ще прескочиш тая гама, няма да я вземеш. Някои са правили опити. Като изсвириш известни парчета, можеш да събориш нещо. При някое дърво като посвириш тая гама, на втория ден това дърво ще изсъхне. Аз я наричам гама на смъртта, на пакостите, на страданията в света. Често в сегашните класически песни авторите, като минават някой тон, теб ще те засегне нещо. Като бях в "66"*), понякога Гумнеров беше много весел. Правя опити някой път. Като му изсвиря тая гама, той казва: "Ще умра, не свири! Друго свири, друго пей, това не го свири. Това не мога да го издържа!" Всички хора ги е страх от това.

В противовес на тая гама има друга една гама, тя е гамата на живота. Тази гама на живота по-мъчно се свири, онази е по-лесна. Гамата на живота дава оживление.

Тъй, както е нотирана тая песен, правилно ли е нотирана? /Учителя пита брат Славов:/ Вие как сте я изучили? /Брат Славов я пее./

Имайте предвид, в човешкия живот, човек, за да пее, трябва да се е хармонизирал. За да може да пее добре, мислите, чувствата и постъпките му трябва да са уравновесени. Човек не може да пее, ако не е хармонизиран. Трябва да имаш едно вътрешно

---

*) ул "Опълченска" №66, където Учителя е живял известно време в дома на братското семейство Гумнерови /бел ред /

равновесие. Мнозина вземат вярно тоновете, но понеже чувството за време у тях е слабо развито, то продължителността на тоновете не е правилна. Интервалите не са правилни. Като пее, певецът някъде не пее съразмерно, някъде прибързва, а някъде протака. След това, в музиката трябва да има творчество. Има техническа работа. Как са поставени тоновете? Има крива линия. Как трябва да вървят тоновете? Ако ги вземеш последователно, то е полесно, но ако се прави терца или квинта, и се минава през два, три или повече тона, тогава откъде ще знаеш какъв е мащабът? Тонът трябва да звучи в ума ти. Трябва да звучи в тебе един основен тон. Като кажеш *фа*, да звучи *фа* в ума ти. Например да кажем, че сега вземете *ми* - ще звучи ли *ми* във вас? За да вземеш *ми,* трябва да си извадиш камертона и тогава ще го вземеш вярно. /Учителя с двата си пръста - показалеца и средния пръст - удря на масата:/ Но на този камертон не можеш да му чуеш гласа, ако не си разположен. Ако си разположен, веднага тонът ще прозвучи музикално в тебе. Теченията, които излизат от двата пръста, ще стимулират тия тонове и ти ще чуеш какво е отношението между тоновете.

В старата музика са почвали от *ми*. Сега почваме от *до*. Основният тон у египтяните е *ми*. *Ми* е мек тон. Той е тонът на размножаването. А в сегашната музика *до* е основният тон на живота. Сегашната музика има по-правилен основен тон. По-правилно е основният тон да бъде С /*до*/, отколкото да бъде Е /*ми*/, защото *ми* идва след *до*. Трябва да имаме живот, за да имаме неговото разширение и размножаване. Хармонично е по-правилно основният тон да бъде *до*. От *до* започва животът, *ре* дава посока, *ми* дава вече разширение. Това са елементарни неща.

До е зародишът, който се мъти.

Ре е измъченото, то има посока на движение, дава посока.

Ми дава разширение.

Фа дава съдържанието, условията, при които животът може да се развива.

Сол е формата, в която може да се облече съдържанието.

Ла са добрите условия вече, мирът, спокойствието.

Си е духовната страна на музиката; *си* е вече краят.

Между *ми* и *фа* има полутон. Защо между *ми* и *фа* в гама *до мажор* има полутон? *Ми* и *си* са съединителни места, съединителни нишки, два полюса, където могат да се съединят трептенията в гамата. Те са съединителни места в един по-висш свят.

Аз съм слушал как се образуват гамите. Колкото пъти са ми разправяли за гамите, като ми ги разправят, виждам, че те сами не разбират, и аз сам не разбирам. Не е ясно, как излиза една гама от друга. Защо и за какво - не е ясно. Ония, които сте следвали по музика, научете това.

Казваме "квадратна глупост", нали? Щом е квадратна глупостта, тя може ли да бъде и кубическа? Щом е квадратна, значи тя може да се обърне и в кубическа. Ако стане кубическа, значи е по-голяма глупостта.

Сега кое ви интересува вас? Музиката не ви интересува толкова, понеже всинца не сте еднакво музикални. Някои от вас едва започвате с музиката. Тя е необходима, за да внесе един мек елемент в човека.

Забележете челата у някои животни. На хората, които са музикални, по друг начин е устроено челото им. То образува една крива линия. А при онези, които не са музикални, от двете страни се образуват вдлъбнатини /а, б/, там челото им е потънало, не се образува тази хубава крива линия; челото им е нашарено.

а б

Най-първо, на челото имате център на индивидуалността, която служи да определяте нещата, които съществуват в природата. После, трябва да намерите тяхното място, величината им - колко са големи, колко са тежки. Това са способности, чиито центрове лежат долу. По-горе по челото идат музикалните способности - за тон, ред и време. Най-напред в музиката трябва да имате тон, после трябва да имате време, трайност и после ред. Тоновете трябва да ги вземате по време и по ред. По какъв

ред трябва да вървят тоновете? У някои хора чувството за време, тон и ред е слабо развито; у други чувството за тон е хубаво развито, а чувствата за ред и време - не. А у гениалните музиканти всички са хубаво развити. Значи те си имат развити органите на музиката. Човек трябва да е роден с тези органи. И после, с усилия, може пак да се направи нещо. Трябват ви и други неща. У някои от вас центърът на причинността, на способността да разсъждавате е слабо развит. Например един такъв човек не може да намери причините и последствията на нещата, не може да направи разлика, не разсъждава, че като каже една дума, тя може да има лоши последствия. Той казва: "Какво лошо има от това, че съм казал една дума?" Звуковете, музикалните вълни на тая дума, като влязат в човека, работят. Говорът, и той е музика, той е начатък на музика. Човешката реч има да се развива и да стане музикална. Сега хората не говорят правилно, речта не е правилна, понеже не е музикална. И в говора ги има тия гами, някой път и там има гама на смъртта. Ти ще кажеш една дума на някого и онзи ще извади револвер и ще ти тегли куршума - ти си изговорил един тон от гамата на смъртта. А като му кажеш един тон от гамата на живота, една дума от тая гама, той ще се влюби в тебе - сърцето му се отваря; докато не му говориш, не се влюбва.

Най-първо трябва да се научите да говорите правилно. /Учителя изговаря тихо следните думи:/ "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло". Това още не е правилно. Щом казвам: "Аз смея да кажа" тихо, значи аз съм заинтересован. /Учителя изговаря по-високо тия думи:/ "Аз смея да кажа!" Тук вече на чувствата биеш. Искаш да дадеш духовен израз. Значи смееш да изкажеш една истина. Казваш нещата тъй, както са, не си заинтересован. Като кажеш правилно: "Аз смея да кажа, че Слънцето е светло" на човек, който е сляп, той ще прогледа - нищо повече! Ако пък го казваш криво, можеш да ослепиш хората. Когато хората кълнат и казват: "Да ослепее!" - че туй е музикално! Когато ти кажат една такава дума, стой настрани, обърни си гърба и не слушай. Ти казваш: "Мен не ме е страх от магия". Теб трябва да те е страх от магия! Ако човек вдигне един камък и те удари по гърба, няма ли да те е страх? Ти ще кажеш: "Какво ще ми направи!" Ще те удари с тоя камък. Ти да си на 100 метра далече, че като хвърли камъка, да не те стигне! И в дадения случай вие

трябва да разбирате вълните на тия разрушителни гами. Благодарение, че вълните на тая разрушителна гама имат три степени. Вълните на смъртта са много къси и ако си близо, те ще ти повлияят, а ако си далеч и не можеш да чуеш даже, то тия вълни не могат да произведат ефект върху теб. Далече трябва да си от лошия човек. Стой малко по-надалече и от една лоша мисъл в себе си. Не я слушай! Понякога в себе си имате едно чувство, което си говори. Седиш някой път и нещо ти мърмори. Не го слушай! А вие казвате: "Какво ми казват отвътре!" Какво ще ти кажат? Не го слушай! Да ви приведа един пример, какво ще ви кажат. Някой си господин в Плевен се занимавал със спиритизъм. И духовете в него му казвали: "Слушай, ти посред нощ ще дойдеш до огледалото и ще ти направим чудо!" Идва човекът посред нощ и запалва свещ, и му казват: "Едно чудо ще видиш! Нещо чудно ще видиш в огледалото". Той човекът гледа, гледа и нищо не вижда. "Гледай, гледай!" "Нищо не виждам!" "Онова магаре вътре не го ли виждаш?"

Това магаре - това не сте вие. Това не си ти! Други същества са взели апарата на твоята мисъл, на твоите чувствания. И твоя навик, и твоя маниер на говорене са взели и мислиш, че си ти. Казваш понякога: "Какво магаре съм аз!" Този, който казва, че е магаре, той е друг вече, не си ти същият. Или казваш: "Аз съм много добър." - друг е, който казва, че е добър човек. И когато казваш: "Аз съм много лош човек", пак не си ти. Право е да кажеш: "Аз не съм нито добър, нито лош. Когато искам, съм добър, когато искам, съм лош." Защото доброто и злото са вън от човека в дадения случай. Човек възприема и доброто, и злото. Само че злото иде отвън, а доброто възприемаш отвътре. Отвън са предметите, стимулите, които произвеждат злото, а отвътре са стимулите, които произвеждат доброто. Има един вътрешен свят, който ние не виждаме. Нещастието на сегашните хора е, че те не вярват в оня свят. Вие говорите за оня свят, но нямате ясна представа, имате го само като една идея. Казвате: "Я го има, я не!" Вие не вярвате сега, че като говоря, около вас може да има няколко хиляди души, които също слушат. Вие това не го вярвате. Ние сме събрани тук 200 души, а има 4-5-10 000 души от един друг свят. Вие не го знаете! Казвате: "Как така? Къде са те?" Те са отвътре сега. "Вярно ли е това? Да не ни лъжеш?" Там е

нещастието на хората, дето мислят, че ги лъжат. А този вътрешен свят е, който създава всичко. Нещастията на съвременния свят идат от това, че хората не вярват в този вътрешен свят. А те са зависими от него! От неверие се прави всяко престъпление. Някой отива да краде. Защо? Ако той вярваше в този, невидимия свят, щеше другояче да постъпва. Там са на два лагера определени същества. Едни са облечени със светли, бели дрехи, с колани препасани, а другите са облечени с черни дрехи, като попските, и с лице, и всичко - черно, навсякъде черно, само че веждите са по-черни, а очите по-малко черни, има едно различие в черното. Черните са много интелигентни, много досетливи в лош смисъл, а светлите са много интелигентни, само че в добър смисъл. Следователно вие сте между два полюса: едните са от лявата ви страна, а другите - от дясната ви страна. Едните шушнат едно, другите шушнат друго. Едните говорят на лявото ви ухо, другите на дясното. Като на деца ви говоря, за да разберете. Човек има и други уши освен тези, които виждаме; тези са за физическия свят, а отвътре има други две уши за онзи свят. Вие сега нямате ясна представа. И Писанието казва: Като говориш, да не кажеш нещо лошо, за да не чуе ангелът, който е в тебе, защото тогава работата отива зле. Казано е: "И за всяка празна реч, която изговаряте, ще давате ответ в ден съдни". А кои са свидетелите, когато ти говориш? Сегашните психолози се опитват да обясняват, че това се записвало в мозъка и от написаното вече може да се чете. Както сега геолозите четат по земните пластове това, което е станало на Земята.

Според тази теория за доброто и злото, някога, в началото, Земята е била населена от добрите и злите същества. И те, като се били, като се мачкали, като се борили, разместили пластовете. Всички земни пластове те са ги преобразували, те са разместили всичко. И тогава Бог, за да я освободи, затворил лошите вътре в Земята, а добрите оставил отвън. Тогава, като са се били, лошите са искали да вземат мястото на добрите отвътре. И разместили пластовете. И Господ направил така: лошите турил отвътре, а добрите турил отвън. Ние сега казваме обратното, още живеем с идеята, че доброто е вътре, а злото е отвън. Не, при сегашното положение доброто е отвън - светлината иде отвън, въздухът е отвън, небето е отвън, хубавите работи са отвън, а пък ония, които

искаха да влязат вътре, те превзеха Земята, влязоха вътре. Но Господ ги затвори. Те се мъчат сега и искат да излязат вън, но не могат. Защото пластовете станаха дебели. Та сега лошите духове са затворени вътре във вас. Не само в Земята са те, но и отвътре. Сега лошите духове ви говорят отвътре, а вие си търсите някой добър човек, да ви каже няколко сладки думи. Добрите духове ги няма вътре. Като се вслушвате в себе си, слушате нещо лошо. И трябва да дойдете до първото положение! Като се обърнете към Бога и се новородите в Бога, тогава ще дойде първото положение, ще дойде първоначалният порядък - доброто ще бъде вътре във вас. Тогава няма да правите пакости. Доброто ще бъде отвътре, а лошото вън. Сега грешите, понеже сте пълни с квартиранти, с хиляди квартиранти. Като останете самички, все току мислите да направите някоя дяволия. Не че вие искате да правите дяволии - те правят дяволиите, а пък вие ги плащате. Вие сте отговорното лице. Те нямат квартирни листове, нямат и лични карти. И като дойде в квартирата ви някоя комисия от невидимия свят, и като направят проверка, ще почнат един по един да ги изваждат - както вас ви извеждаха преди няколко дена един по един навън. Стават тия проверки. В тоя ден, когато става проверката, ще се случи някоя пакост. В недивимия свят правят проверки, понеже се правят много пакости.

Казвам: Ние се стремим сега да се освободим от това зло. Тия същества са затворени вътре в Земята. Бог ги е затворил, за да освободи света от злото. И така, злото е затворено вътре в нас. И сега трябва да се новородим, за да дойде първоначалният порядък.

Злото е отляво, доброто е отдясно. Дясното е горе, а лявото е долу. Небето е горе, а адът е долу - същия закон. Сега адът е в корема на човека, в червата, в тънките черва. Там живеят тези квартиранти: в тънките черва, в дебелото черво, в бъбреците, в пикочния мехур. Там се зараждат всички болести. И където минават квартирантите, там стават болестите. Оттам нагоре те припъплят към дробовете, и най-после, като завладеят ума, човек полудява.

Това как да го наречем, с какво име да го кръстим? Кажи, сестра, как да го наречем? Как са твоите квартиранти? Тази

сестра постоянно се моли да ги извадят навън. Тя се обръща към Господа: "Извади ги, Господи, много пакости ми направиха!" Тази работа не е за смях. Тя е, както когато се сложи една инжекция. Не е смешно. Може с една инжекция да се внесе в кръвта ви микроскопично количество микроби от бубоническа чума, но след 24 часа те стават билиони и я оцелеете, я не. Ако организмът ви е силен и ако вземете предпазни мерки, можете да се спасите.

Каква идея трябва да остане от тази лекция? Да не ви е страх! Затова ви трябва знание. Знание е нужно, защото, докато човек е на Земята, не може да се освободи напълно от злото. Така е и с най-светите хора. И човек като апостол Павел, който се обърна към Христа и го срещна Христос, и той казваше: "Виждам в себе си един закон, че когато искам да направя доброто, не правя доброто, а злото". Всичката философия на живота е в това: Каквото и да ви говорят, докато не разберете основно пътя, по който човек трябва да се освободи, не можете да се справите. Но не механически да се освободи. Ние не сме свободни, защото се влияем от нашите желания.

Вие не различавате нещата. Понякога мислите, че като кажете нещо, работите ще се оправят. Кажете го, но работите съвсем се забъркват. Някой път седи при тебе един лош човек и нещо в тебе ти казва: "Кажи му: Ти си безверник". И като му кажеш така, работата не се оправя ни най-малко. И Писанието казва: "Ако неприятелят ти е гладен, нахрани го, ако е жаден, напой го". По-добре му кажи: "Ти си добър човек, има добро в тебе", отколкото да му кажеш: "Ти си лош човек."

Казвам: Музиката служи като средство да се укротяват тия квартиранти. Някой път, като надигнат глава, ще им пееш. Като им пееш, те се укротяват. Един от еврейските царе - Саул, който беше обсебен от тия духове и те бяха взели надмощие у него, викаше Давида. Давид идваше да свири с арфа и се казва, че тогава духовете в Саул се укротявали. Трябва да пеете, понеже всички тия духове, всички тия същества се укротяват от музиката. Като им пееш, стават добри, като не им пееш, стават лоши. После, не трябва да им даваш много неща. Като обичаш да си похапваш баница, кокошки, като им даваш месна храна, те пощуряват.

Тогава човек добива един особен характер. Плодовата храна е най-хубавата за тях, за да се укротяват, месната храна не е толкова добра.

И молитвата е едно средство. Като се молиш, те се укротяват. Ще пееш, ще мислиш правилно - това са начини да се справиш. Ако ние не мислим правилно, ако не пеем, ако не се молим, този свят вътре в нас какво ще стане? Тогава човек е неразположен, песимист, с лоши мисли. Казва, че хората са лоши, казва: "Защо Господ направи света такъв! Господ не мисли за нас." Недоволен си от живота. Не ти, но твоите квартиранти са недоволни от теб. Те казват: "Ти си беден човек." А ти си станал беден, за да ги изпъдиш. Защото, като ядеш, и те се хранят. А като ядеш сух хляб, те казват: "Сух хляб само ядеш, изпосталяхме! Какво ще се прави?" Затова в старо време хората са постели ден, два, три - 40 деня. Като туриш на пост квартирантите, те бягат. Някой път можеш да ги изпъдиш, но и ти ще отидеш с тях заедно. Ако хората не са сполучили с този метод, то е защото са постели по неправилен начин. Не само няма да ядеш хляб - това е пост на физическото поле, но ще постиш и в чувствата, в сърцето си, ще постиш в желанията си и в мислите си. Значи няма да имаш лоши помисли, няма да имаш лоши желания. И така като постиш, постът ти ще бъде пълен. А ти си мислиш и чувстваш както си искаш; ще постиш по този начин 2-3 дена, но такъв пост няма значение, не те ползва. Един от еврейските пророци казва: "Трояко трябва да постиш." Ще постиш в ума си - ще се храниш само с хубавите мисли, ще постиш в сърцето си - ще се храниш само с хубавите чувства; ще постиш от месо и ще се храниш само с най-хубавите плодове и с малко хлебец. И не каквато и да е нечиста жена да меси хляба, но ще накараш някоя чиста мома, 15-16-годишна, да замеси и опече хляба. А на някоя стара жена, която е женена и се кара с мъжа си, не ѝ яж хляба. Българите са го знаели това. Старите българи практически знаят: някой старец на 70-80 години има 4-5 снахи - той всякога иска най-младата и най-добрата снаха да му омеси и опече хляб.

Ние всички трябва да живеем добре, защото доброто излиза от нас и се влива в онова, което даваме на хората. В онова, което даваш на хората - хляба, дрехите и пр., се влива доброто или злото, което е в теб. Някой може да ти ушие дрехи и това да ти

коства живота. Ако шивачът е прокажен или сифилистик, мислиш ли, че този сифилис няма да се предаде на дрехите, които шие? Ще се предаде! Не ти трябват такива дрехи. Най-добрият шивач да ти ушие дрехи! Мислиш ли, че ако един лош човек ти е учител, няма да ти предаде онова, което е скрито в него? Всички хора трябва да бъдат чисти. Първото нещо: трябва чистота! Чистотата е една предпазна мярка, за да не могат тия същества вътре в нас да повлияят върху нас; защото в края на краищата каквото направят те, ние ще го платим, ние отговаряме. На Земята първо нас ще съдят, ние ще сме отговорни, и после ще съдят тях. Нали като хванат някого в едно престъпление тук, на Земята, съдят не само него, който е извършил престъплението, но и онзи, който го е укрил. Така и вас ще ви съдят за укривателство, а духовете - за престъплението. Не можем да избегнем закона. Понякога вие направите някоя погрешка и се криете, да не знаят хората какво сте направили. Не! Ще изповядаш пред себе си, че това е погрешка. Погрешката, която си направил, тя не е твоя. Ще я изповядаш, за да я знае невидимият свят. А ти искаш да минеш за праведен човек. Това нещо не спасява човека.

Казвам: Пеенето е един метод за самовъзпитание. Друг метод е чистотата. Всеки трябва да бъде чист. Чисти трябва да бъдете! Често трябва да си миете ръцете, по 4-5 пъти. И Христос казва на евреите: "Вие обичате отвън да се чистите, но отвътре не сте чисти." Човек трябва да е чист едновременно отвън и отвътре. Тогава чистотата е намясто.

Предстои ни една задача.

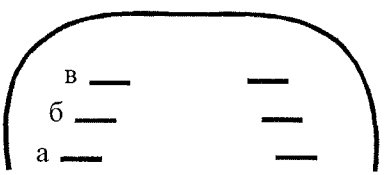

Това е едно чело /виж рисунката/. То е много широко. Такова чело рядко се среща. Едно музикално чело. Долу е обективният ум /а/. По-горе са музикалните способности /б/, а още по-горе са

висшите центрове, висшите способности /в/. На човек му трябва знание! Трябва ви знание, за да разберете себе си. Вие не разбирате себе си. Да познае човек себе си - това е нещо гениално. Като познае себе си, той ще знае как да живее. Много пъти имаш неразположение; дойде ти една лоша мисъл, която помете всичко и ти веднага изпадаш в песимистично настроение. Тъкмо се е повдигнала в теб вярата - и дойде пак безверието, пак се усъмниш. Дойде милосърдието - и веднага дойде противоположното, едно ожесточение. Жестокосърдечието произтича от центрове от двете страни на главата и отзад на главата. При ушите са разрушителните способности, а отзад са личните чувства. Ние възпитаваме, но нашето възпитание ще хване толкова дикиш, колкото онова, което си писал на морския бряг. Пишеш нещо хубаво - дойде една вълна и заличи написаното. После пак напишеш - тя пак го заличи. Пиши надалеч от водата, а не на брега. Човек трябва да избере място. Ще пишеш там, дето вълните на злото няма да заличават написаното. Щом го заличават, значи пишеш много близо до този свят.

Човек трябва да се повдигне над себе си. Това е една философия. Някой ще каже: "Кой знае, че това е така?" Аз го знам. Научил съм го някъде. Разбира се, и вие можете да го научите. Вие го знаете това в себе си. Но сте раздвоени. Казваш за някого: "Искам да го убия." Защо искаш да го убиеш? Ти ли искаш да го убиеш? Един камък, който се търкаля отгоре, от планината, може да те убие; това не е желанието на камъка, но веднъж като се търкулне, той казва: "Бягай, че ще те убия, защото ме търкулнаха!" И ако ти не се махнеш, може да пострадаш. Когато се разгневиш, ти си камък - търкаляш се отгоре, от планината, казваш: "Ще го убия!" Тогава бягай, не стой на пътя! Нека мине камъкът, като слезне и утихне, ти си спасен. Но горе, по високите места камъните са опасни.

Ще се научите добре да пеете. Като почнат "квартирантите" да вдигат много шум вътре във вас, ще им кажете: "Бог е Любов." Те могат да кажат: "Празна работа!" Тогава ще им попеете! Пак казват: "Празна работа!" Тогава ще им направите малко трахана. Те ще кажат: "Много е духовна тая храна. Искаме нещо по-хубаво, по-мазно. И маслото да е прясно!" Но вие ще им изпеете "Бог е

Любов" и ще им направите малко трахана без сирене - нищо повече.

Човек може да бъде обсебен, а животните още повече. По колко пъти на ден вие сте обсебвани! Как можете да познаете кога някой е обсебен? Зачервили са се очите му, устата му мърдат, криви си устата, говори несвързано. Ако твоите "квартиранти" започнат да вдигат шум вътре в теб, ти се спри, почакай, остани спокоен и им кажи тихо и спокойно: "Ще ме слушате. Вашия проблем аз ще го проуча и ще го уредя." Те ще претендират, че имат права. Ти ще им отговориш: "Каквото право имате, ще ви го дам." Питам: Колцина от вас сте свободни вътрешно? Някой говори бързо, нервно, не може да търпи. Казва ми един брат: "Учителю, не мога да търпя! Дотегна ми, побеля ми главата!" Казвам му: И моята е побеляла. Какво има, ако ви е побеляла главата?

Тия духове, които ти говорят - това не си ти. Аз мога да ви кажа и другата, добрата страна на това положение. Създайте им работа! Те са хубави волчета. Можете да си изорете цялата нива с тях. Има един такъв анекдот. Един дявол искал да изкушава един светия от православната църква. Той влязал в стомната му, та като пие светията вода, да може да влезе с водата в него и да подкрепи ония, които са вътре. А ония вътре светията ги турил в обсадно положение - не давал на други да влизат. Дяволът се вмъкнал в стомната, но светията турил един кръст върху отвора, после я затворил и се качил отгоре ѝ. Тогава накарал духа да го води на хаджилък, да го носи. Този светия бил майстор, но ние не сме още от тия майстори. Вие не сте още от тия майстори, дявола в стомна не можете да го затворите. Това е един анекдот, който трябва да се тълкува. Ако го вземете буквално, разказът за тая стомна няма смисъл, нищо не означава.

Казвам: Лошото може да се предаде чрез храната. В кръчмата, чрез виното не се ли предава? Изпиеш половин или един литър вино и станеш друг.

Във Варненско, в село Николаевка, един българин срещнал един свой приятел и влезли в кръчмата. Кръчмарят им дава едно кило вино, две кила - те пият. Като решили да тръгват, човекът поканил приятеля си да му отиде на гости вкъщи. И тръгва приятелят му с него. Като влизат вкъщи, стопанинът изведнъж

казва на приятеля си: "Кой те е поканил в къщата ми, при жена ми?!" И взема брадвата: "Ще те убия! Кой те е поканил?" Избягал онзи човек. На другия ден, като изтрезнял, първият отишъл при приятеля си да се извинява: "Кой знае какъв дявол беше! Ще ме извиниш за това."

Ще пребие човека! Как ще си го обясните? В кръчмата, чрез виното един с влязъл в подкрепа на "квартирантите": "Дръжте, ида ви на помощ!"

"*Отче наш*"

6 ч. 35 м.

4-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 16 октомври 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

БЕЗКРАЙНИТЕ НЕЩА

5 ч.
Небето облачно.
Времето меко, топло.

"Добрата молитва"

/Учителя преглежда направените теми върху "*Най-добрият метод за работа*"./

Вие пишете теми за много учени хора. Които ги слушат, трябва да бъдат философи, а не прости хора. /Учителя чете темите:/ "Добрият певец трябва да има ясен, чист глас. Тонът му трябва да бъде мелодичен и звучен." Това е за учени хора. Например казвате, че тонът трябва да бъде ясен. Но този, който чете, не знае какво нещо е ясен тон. Или казвате: "Тонът му трябва да бъде силен." Той не знае какво нещо е силен тон. Даже и толкова време като сте следвали, колко работи има в света, неразбрани за вас! Вие мислите, че Господ всичко нарежда в света. Всички духовни хора - не духовните хора, а верующите - вярват, че всичко Бог нарежда. Всички практични хора в света вярват, че те всичко нареждат. И в едното, и в другото има известна вероятност. Имате една нива. Житото е хубаво, израснало е на един метър и половина височина. Защо? Защото този човек си е изорал хубаво нивата, воля има. Другата нива е израснала едва половин метър - не е изорана дълбоко. Случва се някой път плитко изораните ниви да дават повече жито, отколкото дълбоко изораните: това става при голяма влага, защото тогава дълбоко ораните ниви дават високо жито, то израсне и легне. Но това са изключения. Питам: Ако

изореш дълбоко нивата, а не пада дъжд, какво ще те ползва? Все ще има някаква придобивка. Дълбоко ораната нива всякога ще даде по-хубаво жито, отколкото плитко ораната.

Сега, вие сте икономисти, изучавате науката за икономията. Мислите за труда си. Да ви дам една загадка, да видим как ще я разрешите. Едно време един млад вълк и една млада овца се влюбили и се задомили. И почнали да живеят заедно. Но как могат да живеят? Като дошла възлюбената на вълка, той ѝ сготвил младо агне. Тя казала: "Никога не съм яла такова нещо. Нашият род не може да яде това." Очудил се нейният възлюбен - как да не яде такава храна, каквато той яде! Тя му казала: "Когато ядеш вашата храна, пускай ме да се разходя малко." "Хубаво, ще се разхождаш." Той се чудел и не можел да си обясни защо, когато той яде, тя ходи в гората. А тя ходела в гората да пасе. И така цяла година се минала. Вълкът си казвал: "Чудна работа, аз ям и едвам живея, а пък моята възлюбена без да яде, пак живее." След една година отишли на гости у неговата възлюбена. Тя сготвила по вегетариански. Вълкът, като видял, казал: "Никога не съм ял такова нещо, не мога да го ям. Ще ме оставите. Когато ядете вие, ще ме оставяте да се поразходя." Тя казала: "Може." Но като ходел, той все се връщал с пукната глава. Не можели да разберат,защо се връща след всяка разходка все с пукната глава. А той обикалял тая кошара, оная кошара и искал да си вземе оттук-оттам агне. Опитвал се да вземе агнето и му пукали главата. И досега овцете не могат да разберат, защо на вълците главите се пукат. И вълците не могат да разберат досега защо овцете ходят из гората. Най-после явил се един вълк философ, който казал: "Овцете ходят из гората заради нас, за да ги ядем." И овцете казали защо са пукнати главите на вълците: "Тия герои, като ходят на бой да ни защищават, там им пукат главите." Някой път и вие така извеждате своите заключения.

Сега казвате: "Най-добрият метод за работа е следният: човек трябва да бъде здрав, умен, учен, трябва да е добре нахранен; после - Слънцето трябва да е изгряло." Хубаво, когато вълкът ходи на работа, чака ли Слънцето да изгрее? Той си ходи вечерно време, през нощта хойка - като залезе Слънцето, той тогава излиза на работа. Вълкът вечерно време прескача, а овцете денем ходят.

Когато загазим, казваме: "Господ ще оправи работите. Трябва да вярваме". Аз ще ви дам едно друго разбиране. Не само за работа, но трябва да мислите. Защото това, което аз ще ви дам, и то е за учени хора. Понеже сте учени, вие пишете само за учени, за философи, затова и аз реших да ви дам нещо много философско.

Любовта и животът са за младите. Работата и ученето са за старите.

На младия не му трябва да работи и да учи, а му трябва да люби и да живее. Да люби не както вие разбирате - да ходи да търси моми. Да търси моми - това е работа вече, за това трябва знание. То е за старите хора. Ако е да се избере една мома, трябва стар човек. Ако искате да обичате някого, търсете някой млад човек да ви каже как.

Друга погрешка: Вие казвате на младите: "Трябва да живеете!" Как ще живее един човек, който не е любил? Животът е резултат на любовта! Щом искате да живеете, вие искате да бъдете млади. Как ще жиеете, ако не сте любили? После, какво значи да любиш, как го разбирате вие? Да ви изясня какво имам предвид. Вие сте живели 20 години и сте яли месо. Имали сте такова разбиране на живота - че без месо не може. След 20 години се убеждавате, че трябва да ядете растителна храна и ставате вегетарианци. Ако вие не сте яли месо и не сте били вегетарианци, какво знание ще имате за месоядството и за вегетарианството, и за това коя храна е най-добра?

Ще ви приведа и друг философски въпрос. Писанието казва, че между плътта и духа има постоянно борба. Плътта не се подчинява на духа и духът не се подчинява на плътта. Христос, като дойде на Земята, за да се освободи от тая борба, каза: "Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си." Не каза: "Който не яде и не пие духа ми." Той жертва плътта си. А с вашето разбиране, от ваше гледище, всички ядете, за да имате плът. Някому са хлътнали очите, лицето, коремът - вие казвате: "Ще умре този човек!" Твърдим, че "Животът не седи в плътта", а при това вие вярвате, че като ви стане коремът по-голям и вратът по-дебел, ще живеете по-добре. Къде е единството на вярата тогава? Някой ще каже: "Мен не ми трябва много ядене, много плът не ми трябва" - но все таки трябва да има една връзка между

плътта и духа. Има нещо неразбрано. Какво разбираме ние под думата *плът*?

Казвам: За да живее човек, най-първо трябва да учи. А за да учи човек, най-първо трябва да е работил. Ти не можеш да учиш, докато не си работил; не можеш да работиш, докато не си живял; не можеш да живееш, докато не си обичал. Значи: не можеш да учиш, докато не си любил. На младини ако не си любил, на старини не можеш да учиш. На младини ако не си живял, на старини не можеш да работиш. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави. Това са резултати - на какво? Искате да бъдете силни, добродетелни, но това са резултати. На какво са резултати? Някой път казвате: "Човек трябва да вярва в Бога, трябва да изпълнява волята Му." Аз съм съгласен. Как ще изпълняваш волята Божия като млад? Най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще учиш. И ще почнеш тогава донякъде да изпълняваш волята Божия. Вие казвате: "Като изгрее Слънцето..." Хубаво, но изгревът на Слънцето има отношение към очите. Ако ти нямаш очи, няма да знаеш кога е изгряло. Дали една храна е добра, или не, дали е вкусна, или не, няма да ти покажат очите, а езикът. А дали има ухание, или не, няма да покаже устата, а носът. Дали някой човек пее добре, или не, това няма да ти покажат очите, а ухото; дали гласът е добър, сочен и прочее, ухото ще каже. Може певецът да е красив, снажен - това още не показва, че той е добър певец.

Казвам сега: Разберете по какво се отличава любовта. По какво ще познае младият, че люби и живее? По какво ще познае старият, че работи и се учи? /Учителя чете някои теми:/ "Не може да работи за Бога онзи, чието слънце не е изгряло." Не може да работи онзи, който е сляп. /Чете:/ "Когато сърцето на човека затрепти от любов и светлината на новия живот го озари, той може да работи." Новият живот още го няма, а той говори за него! Как ще говори за новия живот, когато го няма? Някой казва: "Ти като станеш богат..." - и нарежда. Някой, като се жени, ще си сгради мислено някоя златна къща; а после, като се ожени, вижда, че не е точно така, както си я е градял. Дойде някой при тебе и ти казва: "Дай ми на заем хиляда лева, аз навреме ще ти ги върна." Минават се 10 години и не ти ги връща. Той ти е казал "навреме ще ти ги върна", но какво разбира той под думите *навреме*?

Навреме - когато имам пари. Когато нямам пари - свършено е. Той ти казва: "Утре." Тогава той не знае какво говори. Казва ти: "Утре ще ти платя", но ти говори една лъжа. Утре умре той, ти нямаш никакъв запис - тогава? И вие все казвате: "Утре, утре." Казваш: "Днес ще върна парите", или "Утре", или "След една седмица" - тогава, когато няма да ги върнеш. Тая работа тъй не става. Казваш: "Сега ние от Господа да поискаме." То е друг въпрос, да поискаш от Господа. То е съвсем друго състояние. Ти искаш да работиш за Бога - ще идеш ли да просиш от хората? Ще идеш от Господа да просиш! И тогава ще работиш.

Често казвате: "Оплетоха се работите." И веднага искате да покажете, че сте нещастен човек. Аз не виждам нищо лошо в оплетените работи. Ако се оплете една фланела, какво лошо има? Облечи я! Казваш: "Оплела се е работата ми." Къде е тук лошото? Ние говорим едно, а подразбираме друго. Щом се е оплела работата, още по-хубаво. Някой казва: "Разплете се работата ми." Вие мислите, че да се оплете работата е лошо, а да се разплете е добро. Така ли е? Трябва да мислите! Когато някой казва: "Оплела се е работата ми", аз разбирам, че като се оплете нещо - плетено и изтъкано, то е хубаво. Ние трябва да се върнем най-първо към ония думи, които имат определено значение. Под думите *оплела се е работата* разбирам, че се е свършило нещо.

Или казват ви: "Ние не живеем по Бога." Щом е тъй, започнете да живеете по Бога! За да живеете по Бога, трябва най-първо да възприемате, трябва да любите - нищо повече! Няма какво да разсъждаваш за любовта. Питате: "Какво е любовта?" Отива един учен човек при друг и го пита: "Какво е удар?" Онзи му казва: "Колкото и да ти разправям какво е удар, каква болка причинява, ще остане неразбрано, но мога само в една минута да ти дам възможност от опит да разбереш." И му удря една плесница. Първият казва: "Стига! Разбрах!" Вие отивате при Бога и питате: "Какво нещо е любовта?" Удрят ви една плесница. Това е любов - нищо повече. Всяко мръдване в света - то е любов. Всяко нещастие и радост в света - то е все любов. Вие не разбирате любовта.

Нещастието на мухите не е нещастие на слоновете. В паяжината, в която се обесват мухите, един слон не може да бъде обесен. Казвате за някого: "Оплете се в паяжината." Казвам:

плътта и духа. Има нещо неразбрано. Какво разбираме ние под думата *плът*?

Казвам: За да живее човек, най-първо трябва да учи. А за да учи човек, най-първо трябва да е работил. Ти не можеш да учиш, докато не си работил; не можеш да работиш, докато не си живял; не можеш да живееш, докато не си обичал. Значи: не можеш да учиш, докато не си любил. На младини ако не си любил, на старини не можеш да учиш. На младини ако не си живял, на старини не можеш да работиш. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете здрави. Това са резултати - на какво? Искате да бъдете силни, добродетелни, но това са резултати. На какво са резултати? Някой път казвате: "Човек трябва да вярва в Бога, трябва да изпълнява волята Му." Аз съм съгласен. Как ще изпълняваш волята Божия като млад? Най-първо ще любиш и ще живееш. Като стар ще работиш и ще учиш. И ще почнеш тогава донякъде да изпълняваш волята Божия. Вие казвате: "Като изгрее Слънцето..." Хубаво, но изгревът на Слънцето има отношение към очите. Ако ти нямаш очи, няма да знаеш кога е изгряло. Дали една храна е добра, или не, дали е вкусна, или не, няма да ти покажат очите, а езикът. А дали има ухание, или не, няма да покаже устата, а носът. Дали някой човек пее добре, или не, това няма да ти покажат очите, а ухото; дали гласът е добър, сочен и прочее, ухото ще каже. Може певецът да е красив, снажен - това още не показва, че той е добър певец.

Казвам сега: Разберете по какво се отличава любовта. По какво ще познае младият, че люби и живее? По какво ще познае старият, че работи и се учи? /Учителя чете някои теми:/ "Не може да работи за Бога онзи, чието слънце не е изгряло." Не може да работи онзи, който е сляп. /Чете:/ "Когато сърцето на човека затрепти от любов и светлината на новия живот го озари, той може да работи." Новият живот още го няма, а той говори за него! Как ще говори за новия живот, когато го няма? Някой казва: "Ти като станеш богат..." - и нарежда. Някой, като се жени, ще си съгради мислено някоя златна къща; а после, като се ожени, вижда, че не е точно така, както си я е градял. Дойде някой при тебе и ти казва: "Дай ми на заем хиляда лева, аз навреме ще ти ги върна." Минават се 10 години и не ти ги връща. Той ти е казал "навреме ще ти ги върна", но какво разбира той под думите *навреме*?

Навреме - когато имам пари. Когато нямам пари - свършено е. Той ти казва: "Утре." Тогава той не знае какво говори. Казва ти: "Утре ще ти платя", но ти говори една лъжа. Утре умре той, ти нямаш никакъв запис - тогава? И вие все казвате: "Утре, утре." Казваш: "Днес ще върна парите", или "Утре", или "След една седмица" - тогава, когато няма да ги върнеш. Тая работа тъй не става. Казваш: "Сега ние от Господа да поискаме." То е друг въпрос, да поискаш от Господа. То е съвсем друго състояние. Ти искаш да работиш за Бога - ще идеш ли да просиш от хората? Ще идеш от Господа да просиш! И тогава ще работиш.

Често казвате: "Оплетоха се работите." И веднага искате да покажете, че сте нещастен човек. Аз не виждам нищо лошо в оплетените работи. Ако се оплете една фланела, какво лошо има? Облечи я! Казваш: "Оплела се е работата ми." Къде е тук лошото? Ние говорим едно, а подразбираме друго. Щом се е оплела работата, още по-хубаво. Някой казва: "Разплете се работата ми." Вие мислите, че да се оплете работата е лошо, а да се разплете е добро. Така ли е? Трябва да мислите! Когато някой казва: "Оплела се е работата ми", аз разбирам, че като се оплете нещо - плетено и изтъкано, то е хубаво. Ние трябва да се върнем най-първо към ония думи, които имат определено значение. Под думите *оплела се е работата* разбирам, че се е свършило нещо.

Или казват ви: "Ние не живеем по Бога." Щом е тъй, започнете да живеете по Бога! За да живеете по Бога, трябва най-първо да възприемате, трябва да любите - нищо повече! Няма какво да разсъждаваш за любовта. Питате: "Какво е любовта?" Отива един учен човек при друг и го пита: "Какво е удар?" Онзи му казва: "Колкото и да ти разправям какво е удар, каква болка причинява, ще остане неразбрано, но мога само в една минута да ти дам възможност от опит да разбереш." И му удря една плесница. Първият казва: "Стига! Разбрах!" Вие отивате при Бога и питате: "Какво нещо е любовта?" Удрят ви една плесница. Това е любов - нищо повече. Всяко мръдване в света - то е любов. Всяко нещастие и радост в света - то е все любов. Вие не разбирате любовта.

Нещастието на мухите не е нещастие на слоновете. В паяжината, в която се обесват мухите, един слон не може да бъде обесен. Казвате за някого: "Оплете се в паяжината." Казвам:

Оплел се е в една паяжина, защото е муха. Ако беше слон, щеше ли да се оплете в нея? За кого са паяжините? Паяжините не са за слоновете. За кого са страданията? За мухите. Когато човек страда, ще кажа: Той е муха. Аз ви карам да мислите малко. Някой казва: "Страдам! Сърцето ми се къса!" Значи си муха. Стани слон, тогава ще израсне хоботът ти и ще работиш, а не като муха да ходиш да хапеш. И разбира се, като ухапеш този-онзи, ще те пречукат някъде. Мнозина от вас сте пречукали много мухи, дето са ви хапали - на младини и в детството си. Колко мухи има екзекутирани от вас за едно ухапване! Сега, вие считате тия работи за много дребни. Някой казва: "Една муха - голяма работа! Ще я убия, какво от това!" Няма нищо. Разбира се.

Трябва да имате една система в живота си. В природата има системи. Вие седите всички и чакате с лотарийни билети. Аз вярвам в лотарийните билети, но това е един свят на съвсем други закони.

Имате следните дроби: 1/2, 2/3, 3/4, 0.1, 0.2.

Тук имате прости и десетични дроби. Вие сте учени, кажете: В какво седи разликата между простите и десетичните дроби? В простите дроби знаменателите са различни, а в десетичните дроби знаменателят е еднакъв. Следователно простите дроби трябва да ги приведете под еднакъв знаменател. Е добре, кои са по-учени хора - тези, които наредиха простите дроби, или тези, които наредиха десетичните дроби? Кои дроби са по-стари: простите или десетичните?

Всеки от вас има една система. Но с прости дроби е тя. Всеки си дроби, както си знае! Но вашето дробене не е тъй, както трябва. За да дойдете в съгласие, вашите дроби трябва да се подведат под еднакъв знаменател. Трябва да се знае надробеното - нещата да бъдат определени. Ти като дробиш, може някой път да откъснеш голямо парче, което да не е съгласно с дробта на другите. Ще кажеш: 1/1000 от килограма колко съдържа? Един грам, защото 1000 грама правят един килограм. А едно кило колко крини съдържа? 5 крини или 8 крини, или 12 крини - това е неопределено. В десетичната система един килограм има 1000 грама, а в другата система едно кило има 5, 8 или 12 крини. Та всичко във вас трябва да бъде определено!

Казват: "Трябва да имаме любов!" Така не се говори. Като дойдеш при мене и питаш за любовта, аз ще ти зашлевя една плесница. Това е любов - нищо повече! Една плесница - и ще те изпратя.

А да ти говоря - това е вече пеене, това е изкуство. Да разправиш на някого, какво нещо е любовта - това е пеене. А ако ти не знаеш да говориш, как ще пееш? Веднъж в един от американските колежи влиза една млада мома, дъщеря на един от професорите. Един студент се упражнявал да пее. Но тъй ревял тоя момък, че като го чула, тя хукнала да бяга. Казала на баща си: "Има нещо там, което реве страшно!" Значи майстор е този певец - той е дошъл да изкара публиката из салона навън. Красивата мома избягала от салона. Защо избягала? Защото не разбирала неговото пеене.

Сега, аз ви дадох една песен: "Аз смея да кажа". Спор се повдигна за нея. Да кажем, че я изменя така: "Аз смея да ви кажа". Тогава музикалните ударения и ударенията на речта не съвпадат. Понякога тези два вида ударения не съвпадат. Понякога музиката има мъжки характер, а текстът - женски; друг път текстът има мъжки характер, а музиката - женски. Не се спогаждат и не върви песента - ударенията на мелодията и на речта не съвпадат. Когато се обичат, музиката и текстът си говорят, гугукат си, а когато не се обичат, има спор. Тогава и да се примирят, не може да е за дълго време. Така да говориш и да пееш, то е все едно да влезеш в някой дом, дето мъжът се е оженил за млада жена; ти също си млад и като влезеш, него ще го хванат дяволите и той ще те погледне особено. Влязъл си да слушаш пеенето на младата жена. Веднъж бях на един концерт. Една млада жена пее хубаво. Тя е угледна, красива. Нейният мъж, горкият, седи и трепери. Някои искат да се ръкуват с нея, а пък на него му се къса сърцето. Какво лошо има, че хората искат да ѝ благодарят за хубавото пеене? Когато той вижда, че жени отиват при нея - иди-дойди, но като гледа младите момци да отиват при нея, той се наежва, изважда си кобура. Един казва: "Много добре пее!" На мъжа не му се харесва, че тя пее хубаво. Не му се харесва, че хвърлят очи на нея. Това са разбирания. Какво от това? Какво има? Тук седи една лъжлива идея, наместена вътре в ума на младия мъж. Ревността произтича винаги от едно състояние на преяждане. Всеки, който

е ревнив, е преял, надул се е коремът му и не може да се намери в себе си. Ревността е преяждане; и страх те е, че като си преял, ще повърнеш храната назад. Страх те е, че онази, която обичаш, ще ти я вземат. Хубаво, но ти, синко майчин, не я ли взе от майка ѝ, не я ли открадна? Каква философия е това? Казваш: "Не ми я вземай!" Че ти я взе от баща ѝ и от майка ѝ! А пък баща ѝ я взе от друго място! Тая мома трябва да се върне при своите. Щели да вземат жена му! По такъв начин не се разсъждава. По тоя начин не се говори. Не че аз съм против ревността, това е една предпазителна мярка, но трябва да се разбира нейния първоначален произход. Има различни видове ревност в света: ревнив съм - пазя се, да не би да си оцапам дрехите; ревнив съм за хубавите работи. А тая глупава ревност - оставете я! Тя няма място. Казват: "Оставете някого свободен!" Казвам: За да бъде човек свободен, трябва да го обичат - нищо повече! Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не те обичат! Свободата иде от любовта! Там, дето има любов, има свобода. Там, дето няма свобода, няма любов. Щом ограничаваш човека, това не е любов. Любовта носи свобода - нищо повече! Ако искаш да бъдеш свободен, трябва да те обичат. И ако искаш другите да бъдат свободни, трябва да ги обичаш.

Отиваш при един болен човек. Гледаш го, че е пожълтял и си казваш: "Той ще плати на попа." На себе си казваш тъй, но него утешаваш, казваш му, че Бог ще помогне. Ти лъжеш. Ако можеш да го обикнеш, той веднага ще оздравее! Аз мога да ви приведа много примери. В света това, което лекува, е любовта! Щом си се обезсърчил - любовта я няма в тебе. Щом си се обезверил - любовта не е в тебе. Щом си отслабнал - любовта не е в тебе. Щом си се объркал, щом си осиромашал, щом си станал невежа - любовта не е в теб. Всичко това са признаци, които показват, че онази Реалност, която търсиш, я няма в теб. Ти казваш: "Аз вярвам в Бога." То е друг въпрос, че вярваш. В дадения случай въпросът е какво имаш в себе си. Ти вярваш в Бога, а сърцето ти се къса. Вярваш в Бога, а нямаш какво да ядеш. Каква е тази вяра? Човек трябва да бъде малко философ, да разбира. Като дали на едного хляб, той извадил средината на хляба, изял я, а корите турил в торбата, за да ги даде на кучетата. "Само сърцевината на хляба се яде", казал той. Така торбата му се напълнила с кори. Но ето

че пътува той през едно пусто място, където няма никъде топъл хляб. Минават ден, два, три. Отначало торбата с корите му била тежка, но като нямал вече топъл хляб, той взел да поглежда към торбата и почнал да си похапва по малко от корите. Те вече му се виждали хубави. Отначало не ги обичал, но най-накрая се влюбил в тях. Какъв е животът? Сухите кори - това е любовта. Топиш ги във вода и ги ядеш. А тази вода - това е животът. И казваш: "С тях е лошо, ще ги нося, обаче без тях е по-лошо." Законът е: неразбраната любов - това са вашите кори, които носите в торбата си - ревността и пр. Вие носите тия кори. *Казвате: "Ние не ядем кори." Но като няма сърцевина, и тях ще* ядете. Ако се научите да ядете кори, топени във вода, вие ще разберете какво нещо е любовта. Та препоръчвам ви да отворите вашите научни торби и вашите кори, които с хиляди години носите - изсъхналите кори. Да се влюбите в някоя кора! Ще ги наквасите във вода, ще топите и ще ядете. Хубаво е, нали, сухарчетата са хубави? Хубави, пресни сухари.

Сега вие ще кажете: "Тъй не се говори!" А говорите за небето, че небето е красиво място, че там има ангели, облечени с бели дреги, с копринени златни пояси, със саби. Казвам: Това е нещо неразбрано.

Какво се разбира по думата *силен*? Кога човек е силен? Когато люби. За всички спорове в света, за всички войни - за всичко любовта е причината. Я го вижте онзи млад момък, той е като някое ангелче, обаче като се влюби, готов е да изтегли ножа и да воюва с всички.

Всички вие тук сте инвалиди от любовта! Остарели сте. Всички пред мен дефилирате с вашите кръстове от еди-кое си сражение. Уважавам всичките ви кръстове. Но питам: Защо сте остарели? Ще ви кажа: За да работите и за да се учите! Когато трябва да работите, вие казвате: "Треперят ми краката." Ето, този брат / Учителя посочва брат Г.Д./, той не иска да работи. Едно време го знаех, вадеше нож, а сега - куцук, куцук. Сега казва: "Не мога да работя." Гледам по някой път - върви, едва се клати...

Работа, работа трябва! Децата да ходят по този начин - разбирам, а старият трябва да работи. Учение ви трябва! Какво се извиняваш, че си остарял? От старите Господ иска работа

сега. Ще ми разправя някой, че бил на 70 години. Мен не ме интересува на колко си години. "Стар съм!" Мен ми трябват стари хора за работа, за ученици ми трябват, да учат! Младите не са още за учение, любов и живот им трябва на тях. Вие искате младите да дойдат при мене и да се учат. Не, не! Ние правим една погрешка, с която създаваме нещастие за себе си. Казваш: "Остарях!" Остарял си! Старостта ще изхвърлиш - трябва да работиш! Ти, старият човек, ще работиш! Навсякъде трябва да тичаш, да помагаш, а ти казваш: "Ох, краката ми! Ох, коремът ми! Ох, окото ми! Ох!" /Учителя изговори бавно, със сричане следното изречение:/ *Вие, старите, на млади години не сте любили, не сте живели, разбирате ли това?* Трябва да се освободите от това разбиране. Бог не иска от вас това. Ние не вършим волята Божия, не разбираме волята Божия, като казваме: "Остарял съм." Роптаеш, че си остарял. Можеш като човек да роптаеш, то е друг въпрос, но не е в Божествения план ние да роптаем. Можем да роптаем - свободни сме, но животът не седи в роптанието. Това са блага! Щом дойдеш до любовта - само любовта е това в света, което примирява всички противоречия на живота; и ангелски, и дяволски, и хорски, и животински - всички противоречия примирява. Това е любовта! Онова, което не може да примирява, то не е любов. Това е моето разбиране. Разбирате ли? И ако ти се усъмниш в Бога, че дошло някое нещастие - ти не разбираш Божиите пътища. В Бога няма противоречие. За Бога всяко противоречие е една възможност за проявление на Любовта. Любовта е една възможност за проявление на живота. Животът е една възможност за проявление на работата. А работата е една възможност за проявление на ученето! Следователно ако искаш да учиш, трябва да обичаш, трябва да живееш и трябва да работиш - и след това ще дойде ученето. Ученето е резултат. Това е сегашното разбиране, това е моето разбиране. Така като разбирате, ще имате една нова философия.

Като почнеш да обичаш, ти можеш да се подмладиш, това е начин за подмладяване. Като дойде любовта, ти ще се подмладиш. Като дойде любовта, ти ще живееш. Като дойде животът, ти ще работиш. Като дойде работата, ти ще учиш. А сега - той не е любил, не е живял, не е работил и иска да бъде учен човек! Това е немислимо! Тогава имаме живот като сегашния.

И гледам у всички - млади и стари, навсякъде, това е една обща погрешка. Ще кажете "Човек трябва да има вяра." Какво значи вяра? Вярата е свързана с живота. Ти не можеш да имаш вяра, докато нямаш любов. Ако имаш любов, ще дойде вярата. А ако имаш вяра, ще дойде надеждата, те вървят една след друга, изхождат една от друга. Това е новото разбиране.

Да размишлявате върху това през цялата година.

Младият да люби и да живее! Старият да работи и да се учи! Няма какво да ми говорите за краката си! Аз не искам да зная за вашите крака. На колко си години? "На 70." Хайде сега на нивата! После, дебелите книги - в торбата и на училище! Няма целия ден да работиш, три часа ще работиш; и като се върнеш от работа, седем часа ще учиш в училище, ще се занимаваш с най-високите проблеми, ще ги разрешаваш и няма да мислиш кога ще свършиш.

Учението няма край. Безкрайно е учението. Работата е безкрайна. Никога няма да се довърши работата. Любовта - и тя е безкрайна. И животът е безкраен. Аз ви говоря сега за неща, които са безкрайни; за безкрайната любов, за безкрайния живот, за безкрайната работа и за безкрайното учение.

Ще кажете: "Какво иска да ни каже Учителя?" Една плесница ще ударя! Сега, това е пресилено.

В природата е закон: Майката като тупа детето, като го вдига нагоре и го тупа по задницата, то плаче и казва: "Защо дойдох?" То не разбира. Майката го подхвърля и го тупа, докато то разбере, че трябва да обича и я прегърне. Това е първият урок на детето - че трябва да люби. И то прегърне майка си и я целуне. И ето, че детето има любов. Майката е учителят. Понякога тя пляска детето по задницата и после го помилва - това са все удари.

Вземете една рана, която е много отворена. Всяко докосване на ръката до нея е удар. Най-малкото допиране до кожата, когато не е здрава, е удар, причинява болка. Когато кожата е здрава, всеки удар е приятен, а когато не е здрава, ударът не е приятен. Аз разсъждавам така: Когато не ми е приятно нещо, значи имам някаква болка. Щом ми е приятно, значи кожата ми е здрава. Значи радостта представлява здравословно състояние на човешката душа, а страданието представлява нездравословно

състояние. Това е диагноза. Щом страдам, казвам: Имам нещо болно по кожата на душата. Като го намеря, ще го намажа и ще изчезнат болките. И съм здрав. А щом станем здрави, почваме да живеем, да работим и да се учим. Аз не роптая против страданието, но казвам, че кожата ми не е здрава. Това е правилното разбиране, за да дойдете до окултната наука, чрез която можете да станете силен човек. Вие искате да станете силни и богати. При сегашните условия не можете да бъдете богати. Ще ви приведа един пример.

Веднъж наблюдавам три кучета. Едно малко куче носи една кост. И мисли, че си е уредило работата. Завтече се едно голямо куче, блъсна го на земята и го върдаляше, а то квичеше. Като го пусна другото куче, то избяга, а голямото взе костта. "Тая кост е за мене", каза си то и мислеше, че си е уредило работата. Дойде още по-голямо куче и се нахвърли върху второто, събори го и взе да го върдаля. И като го пусна, второто куче избяга. Първото и второто куче се събраха и започнаха да си лижат задниците. Голямото куче държеше костта и ги поглеждаше: "Тая кост е за мене!"

Казвам: Задигнал си една кост, която не е за тебе. Идва едно по-голямо куче и ти я взема. Ако тази кост беше по-малка, нямаше да се вижда. Вземи една кост, която да не се вижда като я туриш в устата си.

Аз правя следния извод: Вие искате да постигнете една голяма идея. Ще дойде едно голямо куче, ще ви овърдаля и ще вземе костта. Тая кост не е за вас. Онова, което държите, трябва да бъде видимо само за вашето съзнание. Отвън така се представят нещата. Ако те не се представят добре, ще кажем: "Глупава работа. Кучетата вършат това!" Не е глупава работа! И хората вършат същото. Има нещо, което не е разбрано. Много хубаво, че кучето е взело костта и я носи в устата си, но тази кост е по-голяма от него. И после, в нея няма онова, което кучето търси. Тя е празна кост, може само да му служи да си упражнява зъбите; колкото и да гризе, няма да изкара нищо от нея. То е самозаблуждение. И малкото куче, и второто, и третото бяха будали. И на голямото казвам: И ти си от будалите! Аз оставям тоя въпрос неразрешен. Голямото куче държи костта. Аз разрешавам въпроса за себе си. Дали в малкото, във второто,

или в третото куче е будалъкът - тоя въпрос е неразрешен. Няма никакво разрешение.

Казвам: Живот без любов е немислим. И любов без живот е немислима. Живот без работа е немислим. Работа без знание, и тя е немислима. Тъй седи въпросът. Това са изводи. Ако тъй мислим, ще видим, че има смисъл животът. Такива са новите схващания. Докато ги схванем, ние държим другите.

Сега, дробта 1/2 как ще я приведете в десетична? /"0,5"./ Щом дойдете до математиката, до числата, вие вече имате отношения. Мъчно е да се обясни отношението на две числа. Отношенията могат да бъдат не само по форма, но и по количество, по съдържание и по смисъл. Има и други отношения. Най-първо, при едно число трябва да знаеш какви са неговите отношения. То е един вътрешен, метафизичен въпрос. Ако имате математически отношения, трябва да ги превърнете в геометрични положения. Трябва да им дадете съдържание и форма. Животът на Земята е един геометричен израз. Вие живеете, имате тяло - вие сте в геометрията. Говорите за духовния свят - това е математическо отношение. На Земята вие изучавате външните отношения на живота. Ако не можете да разберете геометричните отношения, които сега съществуват във вашия живот, как ще разберете математиката? Някой казва: "Много добре знам да смятам." Но математиката вън от геометрията е неразбрана. Знаете ли на какво се дължат страданията? На една мисъл, която не можеш да издържиш, защото е много тежка. Да кажем, че в тебе седи мисълта, че си сиромах, или мисълта, че си изгубил 100 000 лева. Ако изгубиш един лев е тежко, но ако изгубиш 100 000 лева, по-тежко е страданието. А пък ако изгубиш един милион лева, страданието ще бъде още по-голямо. Или да допуснем, че си войник и имаш една хубава сабя. Ако се изгуби, ще страдаш, понеже си изгубил средството, с което можеш да се пазиш.

Някой път може да съжаляваш, че си изгубил паметта си - нещо, с което също можеш да се защищаваш. Или си изгубил разсъдъка - правилното разсъждение, или си изгубил очите, или едното си ухо, или вкуса си. Това са загуби. Това са средства, чрез които можем да подобрим нашия живот. Как можеш да подобриш очите си? Не трябва да бъде окото ти лукаво! Всичките

ни страдания идват от там - всички хора страдат от лукави очи. Окото ти не трябва да бъде лукаво! Никакво лукавство не трябва да има! Нито сянка от лукавство да няма! Някой път има лукавство, което е в подсъзнанието на човека. Може да не е голямо, но малко - едно малко лукавство, скрито някъде. Например лукавство е случаят в едно английско събрание на набожни хора. Англия е място на изобретения. Англичанинът е много хладнокръвен, но има много изобретения. В едно събрание, дето всички се молят, влиза един апаш. И той коленичи, вдига си ръцете - всички мислят, че се моли. Но той гледа да коленичи край някого, който е много хубаво облечен. Хората са отправили мисълта си към Бога и за нищо друго не мислят. А той бърка в джобовете и взема. И излиза. Това е лукавство. Ни най-малко не се моли той, само привидно взема едно положение, че се моли, за да постигне своята цел.

Някой казва: "Мога ли да се запиша във вашето братство?" Това, което сега имате, това са старите методи за възпитание. Вие сте възпитавани по много начини. В какви ли не школи сте били. И всякога сте излизали от всички школи. Нищо не сте свършили, понеже са ви късали. И най-после сте дошли тук да се учите.

И сега казвам: Младите ще любят и ще живят. Старите ще работят и ще учат. Това е една система, в която няма изключение. Младият, ако не люби, няма да има живот. Старият, ако не работи, ще остане невежа. Щом старият не работи, младият не може да го обича. Щом старият не знае, младият не може да живее. Животът представлява една пермутация на тия четири величини. От любовта на младия зависи работата на стария. И от знанието на стария зависи животът на младия. Той е същият човек. Ти си млад - твоята старост ще зависи от твоята младост, от това дали на младини си любил и си живял. Ако си любил и си живял, на старини ще можеш да работиш и да учиш. Твоите старини зависят от твоите младини. Това са две страни на живота. Ти, младият, един ден ще бъдеш стар, и ти, старият, един ден ще бъдеш млад. Това са отношения. Знанието е потребно на стария, защо? За да се подмлади! Работата е потребна на стария, за да може да разбира живота. Младият, понеже няма работа, трябва да люби и да живее, за да дойде до втората фаза - да може да работи.

Защото, като си любил и си живял, ако не дойдеш до това да работиш и да се учиш, то твоята любов ще остане наполовина. Трябва да минеш един пълен кръг на движение, в който да се реализира Любовта в своята пълнота.

Аз ви говоря за тия неща: любов, живот, работа, знание. Това е един външен кръг на човешкия живот. Аз не говоря още за дълбоките работи. Има дълбоки работи. . И ако образувате чрез този кръг една външна форма на организма, тогава другите неща постепенно ще дойдат. Тия противоречия, които се явяват сега във вашия живот, са резултат на вашето минало. И вие не можете да ги поправите. Някой казва: "Господ ще уреди всичко." Господ урежда нещата в нас по същия начин: Той ги урежда чрез своята Любов, чрез своя Живот, чрез своята Работа и чрез своето Знание.

Христос казва: "Отец ми работи, и аз работя. И както Отец ми има живот в Себе си, тъй даде и на Сина си."

Казвам сега: Бог урежда работите чрез Любовта си, чрез Живота си, чрез Работата си и чрез онова богатство на Знание и Мъдрост, което е в Него.

Всички вие трябва да дойдете до положението да се хармонизирате. Вие казвате: "Защо Господ направи света такъв?" Така не се говори. Казваш· "Тия страдания само за мене ли са?" Тъй не се говори. Казваш: "Мен ми дотегнаха страданията!" Тъй не се говори. "Ама той не мисли право!" Тъй не се говори! Това не е език! Ти ще се спреш при известни страдания и ще вземеш правилно отношение към тях. Както онзи работник в Америка. *Един майстор работел на една къща. Турят горе един корниз*, пада един камък и му откъсва първата фаланга на показалеца. Той вижда това и казва: "Благодаря на Бога!" Защо Му благодари? "Благодаря, че не ми взе целия пръст." Като дойдат малко страдания, вие благодарете, че са по-малко, че не е отнесен целия пръст. Ако не беше Божият Промисъл, можеше и пръстът, и ръката, и самите вие да изчезнете от света. Ти казваш: "На мене ли се даде това страдание? Бял ден не съм видял!" Ще ви приведа още един пример. Примерите не изясняват работите; те само ги поясняват. Иде една млада жена на около 25-26-27-28 години. Млада е и угледна. От провинцията, пратили я да дойде при мене. Идва с един господин, който прилича на един наш брат. Седнаха

там отвън, на масата. Като ги погледнах през прозореца, първото ми впечатление беше: "Една млада жена. Изглежда много нещастна. Тоя момък е седнал до нея. Тя си търси своето щастие. Тя е голяма нещастница." Като я гледам, изпъква в ума ми от какво произтичат нейните нещастия в живота. Най-после дойде при мен. Разправи ми живота си и сънищата си: "Ожених се млада. Имаме дете. Мъжът ми умря. Нещастна съм. Не ми се живее! Детето ни прилича на баща си. Кажете ми, има ли щастие за мен в света? Иначе не ми се живее!" Рекох ѝ: Обикни Бога. Тя казва: "Къде да Го намеря, за да Го любя?" След това попита: "Кажете ми, ще бъда ли щастлива?" След като ми разправи всичко, рекох ѝ: Слушай, ще дойдеш следващия март и ще ти кажа дали ще бъдеш щастлива, или не. От октомври до март са 6 месеца. Подир шест месеца ще дойдеш и ще ти кажа. Аз като те видях при оня млад момък, видях, че си много нещастна. Тя каза: "Нещастна съм, но търся изходен път." Тя дошла да провери и един сън. Явила ѝ се една млада, стройна жена, която ѝ казала: "На това място, на което ти живееш, аз съм живяла преди 300 години. И ти си много нещастна сега, но ще се ожениш втори път." И даже ѝ показала мъжа ѝ - един по-стар мъж. Тя искаше да знае, ще бъде ли това, или не, ще бъде ли щастлива, или не. Казах ѝ: Ще чакаш, ще провериш. Не мога да ти кажа сега дали ще бъдеш щастлива или не. Ти ще вярваш в това! Подир 6 месеца ще ти кажа. В ума ѝ още седи мисълта, че е нещастна. Тя попита: "Да се оженя ли втори път? Като се ожених първия път, бях млада и мислех, че ще бъда щастлива, но той умря." Казах ѝ: Ако се ожениш по първия начин, пак ще бъдеш нещастна. Тогава ѝ дадох един съвет.

Мъжът обича жена, която знае много хубаво да му готви, по всичките правила. Мъжът всякога обича такава жена. А пък жената обича мъж, когато той може да донесе каквото трябва за готвене и като го види тя, да каже: "Много е хубаво!" Защото някой път мъжът донася нещо и жената казва: "Къде го намери!" И ако мъжът не знае какво да донася, а жената не знае как да сготви, тогава не върви. Казах на младата жена: Втори път да знаеш това! И не ти е речено да се ожениш, докато не се научиш да готвиш. И ако дойде твоят възлюбен, но не се е научил да внася вкъщи нещо хубаво, и той да не се жени. Той трябва да влезе в живота

на своята жена и да избира най-хубавото, така че тя, като го види, да каже: "Много е хубаво!" Оризът, и маслото, и доматите - всичко да е първокласно, и тя да каже: "От това става нещо за готвене", а не да се чуди какво да го прави.

Сега вие ще кажете: "Какво разбирате вие от това?" Научете се да готвите - нищо повече! Вие не знаете да готвите. И вашият възлюбен да ви донесе нещо хубаво, защото какво ще му сготвите от една биволска пастърма, като дойде? Никога не гответе биволска пастърма!

Хубавата храна - това е любовта! Хубавата храна - това е животът. Хубавата храна - това е работата! Хубавата храна - това е учението!

"Отче наш"

6 ч. 38 м.

5-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 23 октомври 1935 г. , сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ЕДИНИЯТ ЛЕВ

5 ч.
Небето облачно.
Слаб вятър. Студено.

"Добрата молитва"

Имате ли зададена тема от миналия път? /"Не."/ Пишете на тема: *"Влиянието на светлината и тъмнината върху човека".*

Някои от вас правите много обобщения върху темите, синтетично развивате нещата. Синтезата подразбира голямо знание. Вие трябва в един малък кръг да проучвате нещата. Защото след като сте писали тема, знаете толкова, колкото и преди да сте писали. Например какво нещо е музиката? Можете да говорите теоретично, но това не е знание. Какво можеш да пееш? Не можеш да вземеш и един тон както трябва, а разправяш философски, теоретични неща са същността на музиката, че тя повдига човека, че тя облагородява. На теория пишете неща, от които нямате понятие. Казвате: "Как така? Нали човек трябва да знае?" Сега, да ви дам едно малко обяснение.

Представете си, че аз знам, че ми трябват 20 лева, че имам нужда от тях. И разправям за 20-те лева - каква полза ще ми принесат, че хляб ще си взема с тях, че това-онова ще си взема. Трябват ми 20 лева, но ги нямам. Питам: Знанието ми за 20-те лева какво ме ползва, ако ги нямам? Мисля какво благо могат да ми принесат - мир, спокойствие, добър сън, а всъщност ги нямам тия пари. Хляба го нямам. Какво съм придобил, питам.

Трябва приложение. Ако парите са в джоба ми, ако хлябът е в джоба ми - имам тази опитност, знам положително това, което съм казал. И за всички други работи вие все по същия път вървите.

Някой задава например такъв философски въпрос: "В какво седи истинското християнство?" Или: "В какво седи хубостта на семейния живот?" Ожени се - ще видиш! В какво седи качеството на добрата жена? Намери я - ще видиш. Изобщо в сегашната култура говорим за неща, к оито не съществуват. Четеш романи - разправят, разправят, учат хората как трябва да се женят, как трябва да раждат деца, а след това, като се ожениш, не можеш да приложиш ни най-малко от тази теория. Тогава приличаш на английския реформатор Йоан Веслей, този, който реформирал английската църква. Тукашните методисти са клон от неговата реформирана църква. Той, три дена след като се оженил, казал на своите приятели: "Не си струва човек да се жени." Защо? Неговата жена му казала: "Ти досега странстваше, скиташе се, ходеше да говориш за Христа, за това-онова. Сега си се оженил, вече няма да ходиш, вкъщи ще седиш!" Той бил постоянно на изпитание. Тя му отваряла писмата, да види какво са му писали и казвала: "Тук, в това писмо ти пишат: "Любезни"... Затова Веслей, като срещнал своите приятели, им казал: "Не си струва човек да се жени." И после дал такъв съвет на един млад последовател в Христа, евангелист; когато онзи му казал: "Намерих една много добра сестра, отлична", Веслей му рекъл: "Тя с Христа много добре може да живее, но не и с тебе." Един човек може да има добри вярвания, може да е много добър с Господа, но не и с хората. Защо? Няма разбиране. Някой ще каже: "Аз обичам Господа." Ти обичаш Господа, но с хората не можеш да живееш. Защо? Господ е далече и е съвършен, и дава всичко, каквото искаш, а хората са близо и не дават, а взимат. Щом вземат, ти ще се скараш с тях. У всички ви преодоляющето влияние е там, че всеки, с когото се запознаеш, има желание да вземе нещо от тебе. А пък когато се запознаеш с Господа, Той ще ти даде нещо, разбира се. Нищо не ти взема, нищо не ти иска. Защо хората не могат да живеят заедно? Защото всякога вземат. А защо с Господа могат да живеят? Защото Господ всякога дава. Това е естеството на човека. Ограниченото естество е такова.

И трябва да разпознавате две неща: преривното и непреривното. Злото не седи в живота. Защото злото се проявява само в един преривен процес, а животът е непреривен. Животът сам по себе си, от единия край до другия, е непреривен - нищо не може да влезе вътре в него, да го прекъсне, той е вечен. Но всичко зависи от преривните процеси. Това е волята на човека. Различни воли има в света. Следователно хората като си въздействат един на друг, от човешките воли се явява злото. Да кажем, че едно съвършено същество, което има свободна воля и може да вземе едно или друго решение, отправи своята мисъл към тебе, погледне те; какво ще кажеш? Това същество може да има всичките най-добри намерения спрямо тебе, то употребява своята енергия за добро, но след като я употреби, ти, като нямаш разбиране, може да мислиш, че той не е направил нещо много хубаво за тебе, и може да се роди един конфликт между теб и него. Вие често питате: "Защо Господ е направил така?" Дойде ти сиромашия, болест и питаш: "Защо са дошли?" Дойде ти някое неразположение, питаш: "Защо?" Къде е причината? У теб се зароди едно желание, хубаво, и ти търсиш друго едно същество, което е свободно. Да допуснем, че искаш да се ожениш. Но ти трябва да намериш едно друго същество, което също така има това свободно желание да се жени. И ти търсиш; намериш една жена, но тя не иска да се жени. Ти налагаш своето желание - една година, две, настояваш с писма, че без нея не можеш да живееш, и най-после наложиш волята си върху нея и тя се съгласи. Дойдат и стари баби да я убеждават, че трябва да се ожени, и накрая младата мома се съгласи. И почвате да живеете заедно. Но след това тя се оплаква, че е нещастна. Защо е нещастна? Защото не е свободна! Нейният избраник, който казваше, че без нея не може, сега казва: "Каквото аз ти казвам, мен ще слушаш, аз съм за тебе Господ. На църква няма да ходиш. Няма да ходиш с такива верующи братя!" Тя по-рано каквото искаше си правеше, а сега - друг режим.

Аз ви привеждам примери от действителния живот. Такива неща могат да се случват и между светски, и между духовни, религиозни хора. Законът е все един и същ. Мислите, че като сте духовни, другояче живеете. Духовното сега е само лустро отгоре. Казват за този човек: "Той е много духовен." Най-после жена му

разбира и казва: "Вече не искам да живея с този мъж." Защо не искаш? "Нетърпим е." Тя е права. Нетърпим е. Но питам я: Ти като напуснеш този, друг ще търсиш ли? "Разбира се, ще намеря друг, с когото да живея щастливо." Ожени се за втори - и с него не може да живее. И за трети, за четвърти, за пети. И умре, и замине за другия свят - и всичко се свърши. Казвам: Щом с първия не можеш да живееш, оттам насетне колкото и да ги избираш, все същото е. Ако с първия не можеш да живееш, и с втория няма да можеш, и с третия също и т. н. Каквато е първата ти постъпка, такива ще бъдат и следващите ти постъпки. Може да има изключения, но казвам какъв е общият закон. Аз не говоря само за отношенията в семейния живот. Въпросът не е само там. Има хиляди други отношения, които ще дойдат. Ще имаш отношения към децата си, ще се пристрастиш към сина си, към дъщеря си, ще мислиш, че каквото твоята дъщеря върши, друга като нея няма. Отчасти е вярно. Можеш да се пристрастиш към сина си, към някой свой приятел, към някой свой слуга. Пристрастие има навсякъде. Или можеш да се пристрастиш към някое свое верую. Пристрастяване има навсякъде.

Сега мнозина идват и ме задяват. Не се учете да говорите неща, които не съществуват! Дойде някой, кажа му нещо, а той изопачава работите. Аз му кажа едно, а той казва: "Учителя каза така и така. Учителя каза да не се жените." " Как тъй да не се женим?" - и се наежи. Аз действително казвам така, но кога? Щука и рак да не се женят. Котка и орел да не се женят. Вълк и глистя да не се женят. Тук някой брат хвърлил око на някоя сестра. Какво ще хвърляш око? Най-първо ще отидеш да питаш баща ѝ и майка ѝ обичат ли те. После ще питаш и нея обича ли те. Ако преди тебе е обичала някого, остави я да се ожени за онзи, когото първи е обичала - нищо повече. Не влизай в чужда каша! Ти не можеш да измениш Божия закон. Първата любов е винаги най-силна. Тя никога не може да се изглади от паметта на която и да е жена, на който и да е мъж. Жената се омъжи за друг и после въздиша за онзи, първия, и в този свят, и в онзи свят. Нали сте окултисти? Аз казвам да не правите погрешки, защото опасността е в това: проповядва се еднократната женитба, но тя не съществува. В този свят аз не знам колко мъже и жени има, които веднъж се женят. Ако приложиш Христовия закон - не външните

отношения! - то ти като срещнеш някого, вече завързваш известни отношения с него чрез обичта. Дали те познава, или не, ти вече завързваш известни отношения. Ти внасяш в тях какво ли не. Като се обикнат някои, в отношенията им и най-добрите неща се внасят, но и най-лошите.

Така че, изисква се една малка философия. Вие вървите още като деца и казвате: "Господ ще оправи света." Аз знам това. Ще го оправи Господ, но вие ще заприличате на онзи княз, който изучавал окултните науки; той се влюбил в една много красива мома, но тя живеела много разточително. Князът намерил един адепт, който му казал как да вземе пари. Отишъл князът при едного, който пазел златото в света, и му казал: "Дойдох да ме кредитираш. Какъв кредит ще ми определиш?" "Ще те кредитирам. Ще даваш по три косъма за всяка торбичка злато." По десет пъти всеки ден ходел князът за пари и при всяко отиване давал по три косъма. За един ден - 30 косъма. И най-после не останал никакъв косъм на главата му. И отива пак, и казва: "Дай ми пари." "Дай косми!" "Нямам!" Като оголее главата ти, тогава къде ще отидеш? Докато има косми - има пари, като няма косми - няма пари. Преведете това. Докато имаш здраве, докато твоите мисли са свежи - навсякъде си добре дошъл, но като дойде време да оголее главата ти, да станеш песимист, да нямаш нито едно хубаво чувство - тогава никъде не те искат хората. Болен си - какво ще правиш?

Ако в този път, в който сега вървите, не можете да постигнете поне отчасти онова, което искате, тогава? И не само едно постижение. Вие може да сте много разположени един ден. За мен това не е важно. Разположението за един ден е като един красив ден. Това е разположението на деня. Човек трябва да бъде разположен всякога. Аз считам разположен човек онзи, който, като изгуби и къща, и всичко - пак да е разположен. Тия работи всъщност не се загубват. Жена ти замине - ти кажи: "Много добре, че замина." Умре син ти - кажи: "Много хубаво, че отиде при Господа, ще се учи". Философски гледа човекът! Не плаче за жена си, за децата си. Волът му замине - казва: "Много хубаво, че замина! По осем часа ореше, а сега си почива. Аз му тегля сега каиша." Той разбира всичко философски, спокоен е. Ще кажеш: "Защо волът му умря, защо жена му умря?" Това са ваши

схващания. Сега, ще се роди у вас една друга мисъл: "Ние толкова лоши ли сме?" Хубаво, ако сте толкова добри, защо не оправите света? Разбирайте: Трябва да имате една божествена мисъл. Как ще оправим един свят, когато имаме огън 60-70 градуса? Какво може да се направи с огън 60-70 градуса? Боб не може да се свари, хляб не може да се опече. Едва може да се свари едно турско кафе. С едно кафе какво ще стане, кажете ми!

Сега моето говорене прилича на онова, което Христос говореше. Той каза: "Горко вам, книжници, фарисеи и садукеи, лицемери!" "Учителю, като говориш така, нас осъждаш!" Той констатира един закон. Дали сте фарисеи или садукеи, дали вярвате в това или онова - това е друг въпрос, това е ваша работа. Твоето вярване нищо не допринася. Вярването нищо не допринася! Това, което в дадения случай можеш да приложиш - това е важното. Мен ме ползва в дадения случай любовта, която прилагам и опитвам. Какво мисля, как мога да философствам върху любовта, да я описвам - то е друг въпрос, то нищо не помага. То е като 20-те лева или 100-те лева, за които мисля и които нямам. Каква полза ще допринесат те, какво благо? Трите лева в джоба ми, с които мога да взема едно парче хляб, струват повече, отколкото стоте въображаеми лева.

Сега казвам. Трябва да опитате докъде сте дошли. Не отвън да го знаете, но вътре в себе си. Трябва да правите един вътрешен анализ. Като дойдат изпитания, разните видове болки - зъбобол, коремобол, кръстобол, гърлобол, гръдобол - всичките тия работи като дойдат, ще знаете - те представляват метод да пробвате докъде сте достигнали. Казваш: "Аз съм добър човек." Като те заболи кръстът, какво правиш? Не че като те заболи кръстът, ти си лош човек. Кръстът те е заболял по симпатия. Ти имаш една симпатия, която я е заболял кръстът. Трябва да знаете, че всички болести, които имате, идат по симпатия. Много малко болести има, които идат направо. Някой път и другите ги заболява глава по симпатия към вас. Всеки човек, който има симпатия към вас, ще го заболят очите, или кръстът, или рамото, или главата - ако вас ви болят. Защото по симпатия са дошли хората в света. Като те заболи кръстът, ти казваш: "Какво ли прегрешение направих?" Прегрешението ти е, че имаш симпатия. Как се ражда симпатията? Ти имаш една кокошка, обикнеш я; виждаш, че е

тлъста - хванеш я, заколиш я и я изядеш - по симпатия. Защото, ако нямаш симпатия, ако имаш отвращение към нея, няма да я заколиш и изядеш. Обичаш и яйцата ѝ - симпатия имаш към тях. Пукнеш яйцето в тиганя, опържиш го и го изядеш. Всички работи в света стават по симпатия. Казвате: "Да имаме любов!" Като дойде симпатията, тогава и на гърба, и на рамото, и на главата - навсякъде ще има симпатия. Тогава ще дойдат научно да разглеждат, че причината била в това, в онова, в какво ли не. Философски работи. Еди-кой си учен казвал така. Философската страна - това е механическата страна на въпроса. Това са вече последствия на симпатията.

По симпатия мнозина отиват в затвора. "Ще ми купиш ли едно балтонче?" Той е чиновник-касиер. Няма пет пари. Бръква в касата, взима и купува балтона. Правят ревизия - и хайде в дранголника! Защо влезе? По симпатия! Одумват се някои - пак по симпатия. Имаш някого, комуто симпатизираш; някой е казал нещо по адрес на твоята симпатия и ти се възмущаваш - как може така да говорят по адрес на симпатията ти! Ако не го обичаш, ще кажеш: "Хак му е!" Щом имаш симпатия, изваждаш нож като Петър, който искаше да защищава Христа. Но Христос му каза: "Петре, тази работа с нож не става. Сложи си ножа в ножницата, защото тълпа е това, ще пребият и тебе, и мене. Ако исках да избегна това, не трябваше да бъдем тук, а на друго място. Но понеже сме тук, прибери си ножа. Този въпрос по друг начин може да се разреши."

Има начин, по който можете да се освободите от противоречията на живота. Но преди всичко не трябва да се афектирате. Трябва да проверявате онова, което в дадения случай чувствате, вярно ли е, или не, данните верни ли са, или не. Например казвате: "Аз чувствам, че еди-кой си не ме обича." Добре, аз чувствам, че времето се е развалило - това значи ли, че времето е неразположено спрямо мен? Като стане по-студено, времето ми казва: "Миличък, сложи си по-дебело палто." Обаче аз не слагам по-дебело палто и съм с тънкото. Студът взима от човека. Като бръкне в джоба, взима ми парите - и аз съм неразположен. Какво нещо е студът? Той казва: "Сложете си дебели палта, затворете си касите. Аз дето мина, бъркам! Да не взема нещо!" Има религиозни хора, които обичат да крадат. Такъв

човек казва: "Не оставяйте тия работи! Аз имам този навик, страдам от клептомания. И ако оставите тия неща, ще ме изкушават." Признава си човекът. Някой казва: "Аз съм сприхав човек." Не го бутайте този човек никъде. И законът е навсякъде такъв: щом имаш една болка, не я закачай.

Сега всички очакват, че като отидат на онзи свят, ще се оправят работите им. И на онзи свят ще бъде, както на този свят. Работите навсякъде могат да се оправят, когато човек има добрата воля да разбира едно съотношение. Човек трябва да знае, че е между два полюса: има същества, които седят по-ниско от него, има същества, които седят по-високо от него, прогресирали. Той е посредата. И по-нисшите, и по-висшите му влияят. Едните го снемат надолу, другите го повдигат нагоре. Между тия същества може да се роди нещастие за него. Ако те повдигат нагоре и ти дойдеш до висока степен в своето разбиране, а после дойдат нисшите и ти повлияят, и ти от тази височина се подхлъзнеш надолу, ти ще се повредиш много повече. Тогава, по-добре щеше да бъде никак да не беше се повдигнал нагоре. Всички несрети в живота произтичат от влиянията. Някой може да каже: "Защо Господ направи света така?" То е Негова работа. Защо Господ направи топлината и студа, защо ги допусна - то е Негова работа. Това са закони, които съществуват. Като дойде студът, ще се облечеш. Като дойде топлината, ще туриш по-тънки дрехи. Злото е студ, доброто е топлина. Но като не използваш топлината както трябва, тя може да те изгори. И студът може да те изгори. А някой път студът може да ти причини едно добро.

Това, което ви говоря, някои ще ви ползва, някои няма да ви ползва. Всички имате известни възгледи и мислите, че сте се добрали до една истина, която е меродавна. Вие казвате: "Всичко може да стане, но аз не мога да падна." Може да е вярно. Аз съм един силен човек, вървя по пътя и мисля, внимавам да не падна. И не се спъвам да падна, но бутна някого и той падне. После втори бутна - и падне, трети бутна - и падне и т. н. Аз не съм паднал, но съм направил най-малко 20 души да паднат. Аз казвам: "Трябва да си отварят ума." Но не е разумно. Защо ще бутнеш този човек да падне? Казвам това само за изяснение на нещата, които стават. Не ставайте причина слабите да падат. Ако паднат сами, то е друг въпрос. Но вие да не ставате причина, вие да не

ги бутате да паднат. Понеже в природата действа закон: като бутнете някого, един ден ще стане така, че това действие ще се върне върху вас. След време, може би след един-два месеца или след една година, ще дойде момент - някой и вас ще бутне по същия начин и ще паднете. Обратни движения има, които действат. Дали знаем, или не, те развиват кармата. Например има неща, които кармически идат от друг живот. Законът за кармата обяснява нещата. Трябва да знаем, че всички неприятности в живота ни идат от три източника: някои неприятности могат да дойдат от нашето подсъзнание, други идат от съзнанието, трети от самосъзнанието. А доброто може да иде от нашето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. От свръхсъзнанието - то е най-хубавото! Тогава можете да четете "Подражанието на Христа" например. Не е важно веруюто, което можеш да имаш ти, дали вярваш в Христа. Подражаваш ли Му? Подражанието значи: да вървиш по този път, по който Христос е вървял. Сега, някои поддържат, че трябва да вярваме в Христа. Христос казва: "Ако ме любите - не казва "Ако ми вярвате", - ще упазите моя закон и ще прилагате. И ще имате известна опитност." После казва: "И така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца, Който е на небесата."

Това, което направиш - то е най-важното. Аз мога да вярвам, че съм много добър, мога да си въобразявам, че съм направил много работи, но в дадения случай онова, в което аз живея, благото, в което живея и което съм опитал, което от мен излиза и го предавам на другите - то е най-силното. Благото, в което аз живея - то е най-силното, не онова, в което аз вярвам! Може до известна степен и то да ме ползва.

Сега, аз ви навеждам на тази гледна точка, понеже здравословното състояние на човека зависи от онова, което той върши, от любовта, която в дадения случай той има към Бога. Здравословното състояние на човека зависи от любовта, която в даден случай има към ближните си, то зависи и от любовта, която има към себе си. Това са разбирания. В окултната наука тия неща са поставени по друг начин. Там те са забулени, тъй че трябва цяла година да глождиش една кост, за да изкараш нещо. Аз някой път мога да ви чета окултни изречения, за да видим какво ще

разберете. А истинското разбиране е това: Здравословното състояние на човека зависи от любовта, която в даден случай има към Бога, към ближните си и към себе си. Не онова въображаемото, но в дадения случай от това, какво е твоето състояние, ти можеш да определеш каква е любовта ти. Ако ти казваш, че имаш любов към Бога и ако тая любов може да се затъмнява от посредствени постъпки, които са станали в даден случай, тогава любовта ти към Бога не е голяма. Ако ти изгубиш малко пари или някой е казал нещо по твой адрес, и ако това замъгли твоето съзнание, и ти загубиш любовта към Бога, тогава каква любов си имал към Бога? Любовта трябва да бъде неизменна. Аз съм привеждал този пример, ще ви го кажа пак.

Отива един индуски ученик при един от великите Учители на Индия да му даде начин, как да търси закона за служене на Бога. Учителят му казал: "Ще те пратя да направиш един опит. Там има един военен, един брамин и един светия. Най-първо ще отидеш при военния, ще му зашлевиш една плесница и ще видиш какво ще ти каже. После на брамина ще удариш една плесница и най-после на светията. И ще се върнеш при мене да ми кажеш последствията." Отива ученикът при военния, удря му една плесница. Онзи му ударил две и го търкулнал на земята: "Така не се удря, а така." Ученикът се поизтърсил малко, отишъл при брамина, който служел, и ударил и на него една плесница. Браминът се намръщил, вдигнал си ръката нагоре да го удари, но я свалил веднага. Ученикът си казал: "Тук малко по-добре изкарах. Ако беше ми ударил две плесници!" Отива при светията и удря и на него плесница. Светията си седи и не иска да знае. Той се занимава с нещо дълбоко и не иска да знае, че са го ударили. Връща се ученикът и разказва как е свършил работата. "Остави се! Още веднъж при военния да не ме пращаш. Аз му ударих една, а той две и ме потъркулна на земята." Учителят му казал: "Това е човекът на закона, човекът, който служи на буквата на нещата. Онзи, който вдигна ръката си и се отказа, той е човекът, който вярва, човекът на вярата. А онзи, който не искал и да знае, че са го ударили, той е човекът, който прилага." Онзи, който не е започнал още живота, казва: "Аз ще ти кажа как се бие. Кой те прати тук? " Ако постъпвате като военния, вие служите на света. Ако постъпвате като брамина, вие сте верующ, едва сега

кандидадтствате за живота. А пък ако постъпвате като светията, то вие сте онзи, който прилага. Тия неща са неизбежни. В даден случай вие ще постъпвате или като военния, или като брамина, или като светията.

Не мислете, че искам да ви съдя. Защото не ми е работа, не обичам да съдя. Не искам да съдя хората по единствената причина, че не искам да се бъркам в нечистотии. Не ме интересуват вашите помии. Не, не искам да бъркам в тях. Ако искате, изхвърлете ги. Не ме интересува. Понеже вие ще изпитате един ден последствията на своята помия. Българинът има особен характер. Като направи къща, той прави на изток пруст. Майката, като измие паниците, излиза на пруста, хвърля водата на земята и казва: "Ще се погълне." И снахата от това балконче хвърля водата. Всички все така хвърлят и след 1-2-3 години идват болести, тия хора почват да чезнат. Казват: "Не знаем защо. Има нещо. Някаква магия." Почват да боледуват от ревматизъм и пр. Никаква магия, но вие хвърляте вашите нечистотии и сега носите лошите последствия. Всеки ден вие хвърляте помия: излизате на вашия пруст и я хвърляте на земята.

Представете си, че тръгнали двама и се хванали за ръка, две симпатии. Че каква симпатия тук? Никаква симпатия! И почват да говорят за тях, и казват: "Двамата ходили в града. Вечер се връщат в 12 часа. Какво ли правят?" Ако една овца се разхожда с един вълк, аз ще ви кажа какво ще правят. Ако се разхожда с друга овца, тогава е друго. Ако се разхожда с един овен, няма нищо, ще пасат трева двамата.Та казвам: Така не се говори! Бъдете свободни. Не се месете в неща, които не ви влизат в работата. Нищо не се ползвате от това. Ако дойде някой и ви иска съвет, дайте му хубав съвет, кажете му за последствията и го оставете. Вие казвате, че Господ живее у всички хора. Ако е така, той ще бъде в състояние да пази всекиго. В дадения случай чрез тебе Господ прави каквото може да направи, колкото и да е микроскопично. Тогава ще имате прогрес. Седят стари братя и сестри и очакват, казват: "Какво ли е било във времето на Христа?" Аз ги разбирам, те искат да бъдат във времето на петдесятниците, да слезе Духът върху тях. Каквото е станало тогава, няма да се повтори. Нещата не се повтарят. Онези дванадесет апостоли принесоха резултат, който няма защо да се повтаря сега.

Вие питате: "Като отидем на онзи свят, как ще ни посрещнат?" Като отидете на онзи свят, отначало ще ви посрещнат, както се посреща млада булка - ще ви турят венец и сватбени дрехи, но след една седмица ще свалят на булката венеца и сватбената дреха, тя ще се облече с други дрехи и ще ѝ кажат: "Я, снахо, омеси малко хляб! Я донеси малко вода!" На нивата, вкъщи - навсякъде ще работи булката. Работа трябва! Така е на Земята, но на онзи свят също има работа. Може да ви пратят на Земята като кандидати да ръководите някой грешен човек, който постоянно пада и става, и който има някои желания, с които трябва да се справи. Вие му говорите, а той прави противното на това, което му казвате. Назад не можете да се върнете, защото от неговото повдигане зависи и вашето повдигане, и от неговото падане зависи и вашето падане. Какво ще правите? Може би ще пожелаете да се върнете на онзи свят и да кажете, че не сте могли да му повлияете. Обаче не можете да се върнете назад.

Мнозина от вас искат да станат учители. Имате една идея и казвате: "Хубаво е човек да бъде учител." Хубаво ли е човек да взема пари назаем? Вземеш пари, уредиш работите с една полица, после с втора полица и т.н. Наредят се 10 полици и почнат да идват изпълнителните листове. Ще те турят натясно, какво ще правиш? Това става в живота. Някой път се намирате в много лошо положение и искате да се самоубиете - някой изпълнителен лист е дошъл. Вие казвате: "Стоян е виновен, Драган е виновен." Не, никой не е виновен, но полицата е дошла.

Не вземайте, не се товарете с непотребни работи в света. Аз съм засягал този въпрос, втори път няма да го засягам. Сега ви казвам: По този начин, по който сега вървите, вие си създавате ненужни страдания, излишни страдания, които не са във вашата карма. Един прост пример да ви дам. Потребна ви е една къща с две стаи и една кухня. Потребна ви е отвън и една малка барака за дърва. Това е предвидено в бюджета. Вие имате пари. Но дойде един ваш приятел и ви казва: "Поразшири къщата, направи втори етаж, пък тури и една хубава каменна ограда!" Ти направиш каменната ограда и похарчиш два пъти повече, отколкото струва къщата. Питам: Какво си спечелил сега? Почват да те обикалят. Ти вече няма да можеш да живееш спокойно. Имаше пари да направиш две стаи и кухня и нямаше дългове. А сега, като направи

каменната ограда и втория етаж, задлъжняваш. Казваш: "Ще вземам наем." Не си прави илюзии. Ако не плащат наемателите? И наематели не можеш да намериш. Не разчитайте на наематели, те са изгубена работа. На никакъв наемател не разчитай! Дойдеш ли до наематели, табана-кувет *)! Остане ли да разчиташ на наематели, това са външни работи!

Разчитай на онова, което Бог е вложил вътре в тебе, а другите неща са само спомагателни средства: и светиите, и ангелите, които ще дойдат. Но първо разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе. Ако разчиташ на него, ти си на правия път. Всички други влияния ще дойдат и ще съдействат. Но ако ти оставиш Божественото, което е вложено в тебе, и се осланяш на този или онзи, на светии и пр., то е изгубена работа, ще загазиш. Светиите идват при тебе тогава, когато разчиташ на Божественото, защото те имат божествените способности, та отиват там, където хората обичат и разчитат на Божественото в себе си. Тогава няма да има и това оплакване: "Като съм тръгнал в този път, какво съм придобил?" Всъщност тръгнали ли сте в този път? Ни най-малко! Вие сте хванали крив път. Мислите, че вървите по правия път? Не, не, ще се върнете назад до спирката, от която сте взели кривия път, и сега ще хванете правия път! Това са образни изяснения. Някои от вас, които ме слушате, ще кажат: "Кого ли има предвид Учителя? Някой е направил нещо. Станало е нещо на Изгрева. За кого ли е това?" За никого не е това! Всички на Изгрева вървите в крив път. Знаете ли какво разбирам като казвам това? Аз разбирам: в момента - в дадения момент, в този момент! В този момент ти може да си на крив път, а в следния момент можеш да го изправиш, в третия момент пак да кривнеш. Трябва да осъзнаеш, че си кривнал, защото, ако не го осъзнаеш, не можеш да го изправиш, може да мислиш, че твоята постъпка е права. Трябва да имаме една мярка, с която да мерим и да знаем дали сме постъпили право, или не. Във всеки случай аз трябва да знам това! Не да се самоосъждам, но да имам съзнанието да изправя нещата.

---

*) (тур.) - беж да те няма /бел. ред./

Капитанът има един уред, с който постоянно наблюдава дали има отклонение в курса на кораба, защото в океана понякога има силни течения. Ако той не следи курса чрез този уред, корабът може да се отклони вляво или вдясно от пътя си. Ние също постоянно трябва да се коригираме, защото има влияния, които постоянно ни отдалечават от верния път, така че всякога трябва да отивате при този уред и да проверявате дали не отбелязва отклонение. Може да има един градус отклонение или повече. Трябва да коригирате постоянно пътя, по който вървите. И тогава няма да има сблъсквания. Ако не вървите по една и съща посока, по верния курс, ще има сблъскване. Ако вървите постоянно по една и съща посока, правилно, няма да има сблъскване. Всяко сблъскване означава, че пътят на някого от вас е изкривен. Злото е там. Трябва да се коригира. Защо е така? Пътищата ви трябва да бъдат успоредни. Всички трябва да вървите в една и съща посока. Откъдето и да тръгнете, успоредно трябва да вървите. Целта е онзи възвишен живот.

Сега вие се утешавате, че криво-ляво ще изкарате живота. Не криво-ляво! Право трябва да се изкара животът! Криво-ляво нека светът да живее. Вие трябва право да вървите. И ако ме слушате, аз бих ви казал много работи. Всички несгоди на Земята могат да се изправят много лесно. Според мен оправянето на света в материално отношение е толкова лесно, че и децата го знаят. Например в България има 5 милиона българи, нали така? Ако всеки българин отделя на ден по един лев, той ще има 365 лв. в годината; 5 милиона българи по 300 лв. от всеки на година, колко милиона правят? Един милиард и половина. Значи, ако всеки даваше само по 1 лв., щеше да има един милиард и половина за бедните и страдащите на година. Така и работите на всички щяха да се уредят. И благотворителните дружества само щяха да разнасят средствата и така да помагат. Ако всеки българин отделяше по един лев, бедни българи нямаше да има! Които имат, имат, но които нямат, ще им се създаде работа и така ще може да им се помогне. А сега казваме, че Господ ще помогне. Чудна работа! Той всичко е дал в нашите ръце и нищо не е оставил у Себе си. Цялата Земя е дал на хората. Къде е имуществото на Господа в света? Вие сте взели по една педя земя и всеки казва: "Тази земя е моя, тази нива е моя, този двор е мой, тази къща е

моя." Всичко е във вас, а казвате, че Господ е направил света. Тогава вие трябва да плащате наем на Господа! Ще дойде Той с изпълнителен лист и ще каже на наематели и собственици: "Ще плащате!" Природата един ден ще поиска да си плащате данъка на Господа. Един ден Той ще прати за секвестър и най-после ще секвестира: жена ти, сина ти, слугинята ти, а най-после и тебе. И в следващото поколение пак ще секвестира. Секвестър има! Казвате: "Утре ще платя." Секвестър е това - трябва да изплащаш! Вие си създавате и друго заблуждение: "Как ще ме погребват?" Не чакайте да умрете! Нека да има умиране, но да умрат всички ваши погрешки, да живеете без погрешки. За тях да умрете. Това е животът. Всички ония лоши мисли, които от памтивека са унаследени - всичко това като умре, да остане чистото и да живеем чист и свят живот.

Сега на въпроса. Вие казвате: "Слушайте онова, което Божественото говори вътре във вас." Има три източника, от които трябва да се пазите. Най-първо слушате първия източник - Божественото, което ви говори вътре във вас. Щом говори то, човек не е раздвоен. Всякога, когато дойде Божественото, човек е силен и мощен. След това идва друга мисъл - да се коригира Божественото - вторият източник. Идат и други второстепенни мисли. Щом ви заговори Божественото, всякога се ражда във вас едно ехо - да го коригирате. Един малък пример ще ви дам. Дойде ви една идея да направите едно добро, да дадете нещо - заделите си една сума. След това идва ехото: "Остави сега! Много са тия пари! Защо ще ги даваш?" Втората мисъл коригира Божественото. Поседиш малко, поколебаеш се и най-после извадиш едни лев, дадеш го и казваш: "То е достатъчно." Другите пари, които си обещал, си ги изял. Божественото е онова, което си обещал - направи го! Едно правило: Никога не коригирай Божествените работи, ако искаш да ти е мирна главата, макар и да си без пет пари! Някой идва при мен и казва, че от големи добрини страдал. Да ви приведа един анекдот. Дошъл при турския султан един богат човек, няма да му кажа името. Казал му: "От ядене и пиене осиромашах." Това са източни поговорки. Тогава султанът го попитал: "Я ми кажи, като си ял толкова много, кое е най-хубавото в кокошката?" "Кожата с тръгката." Султанът наредил: "Дайте му 250 турски лири!" Отишъл си човекът,

разправил какво станало - как султанът го попитал и как той казал, че най-хубавото на кокошката е кожата с трътката. Тогава и друг решил да отиде при султана, и той му казал, че е закъсал от много ядене. Султанът го попитал: "Кое на бивола е най-сладкото?" Той казал: "Кожата с трътката." Тогава султанът наредил: "Ударете на този 25 тояги и да си върви!"

Има един метод в света, който ние държим. "Кожата с трътката" разрешава въпроса при кокошката, но при бивола не го разрешава. Давам ви един принцип: Съобразявайте се винаги с Първото, което разрешава и което не раздвоява. Божествено е само онова, което не раздвоява ума ни, което не раздвоява сърцето ни, което не раздвоява волята ни. Божествено е само онова, което не разделя, не раздвоява и държи в единство човешкия ум, сърце и воля. Всяко нещо, което разединява нашия ум, сърце и воля, съдържа чужд елемент, то не е Божествено. Тогава работите не вървят. Трябва да имате това като едно правило. Постъпвайте според него и работите ще вървят. И когато започнеш една работа, гледай умът ти, сърцето ти и волята ти да не са раздвоени. Щом си раздвоен, нещо човешко се е вмъкнало в теб. Тогава не бързай. Изисква се време, докато поправиш погрешката, докато се възстанови единството в ума ти. Тогава започни работата. Вие може да кажете, че знаете тези неща. Не ги знаете. Това, което не сте опитали, за него нямате знание. То е само теория, в която вие вярвате. Аз не искам да вярвате в това, но приложете и опитайте го, да видите дали е така, или не. Ако го приложите, ще имате същите резултати. Вие имате някои резултати, но това не е още задоволително. Туряш един млечен компрес на крака си и помага, туриш компреса на друго място и не помага. Това не е панацея. Един компрес може на едно място да помогне, а на друго място - не. Сложиш един съгреваещ компрес - действа в известни случаи. Вземеш един студен душ - в някои случаи помага, но студеният душ не е нещо универсално, меродавно. В известни случаи, ако имаш излишна топлина, може да ти помогне, но ако в теб топлината не е в достатъчно количество и вземаш студен душ, капилярните ти съдове ще се свият и ще имаш обратен резултат. Системите на Куне и на Кнайп са прави, но и на двете им липсва нещо много важно, много съществено - това е психологическото състояние,

духовното състояние, което човек трябва да има в дадения случай. Например те препоръчват човек да ходи бос. Здравият може да ходи бос сутринта, но болният - не. Аз бих го посъветвал да ходи бос към 11 часа, когато се стопли земята. Постепенно да се научи. Известни правила не са за всички еднакви, това е само за лекуване.

Голяма работа се изисква при Куне. При някои болести, за да се лекуваш, трябва да правиш на ден по три бани, студени бани, да седиш вътре, също и разтривки по 15 минути. Ами аз ако те пратя да копаеш на лозето 15 минути, ти ще имаш по-добри резултати, или същите.както при Куне. И водата е хубаво нещо. Но аз, и без да вземам тези бани, пак мога да имам същите резултати. Аз мога да направя и на Куне баните така: Представям си, че си събличам дрехите, представям си, че седя във водата, представям си, че 15 минути се разтривам - и имам същите резултати. Сега няма да ви доказвам това. Доктор Миркович имаше едни хапове от една американска трева. Още имам една кутия от тях. Той ги даваше цели. И който имаше запичане, като вземеше от хаповете, се оправяше. Аз взех и разделих хаповете на 4 части, после на 8 части и после на 16 части. Д-р Миркович даде на своя пациент по един цял хап, пък аз на друг пациент дадох по 1/16 част. Казвам му: Твоят начин е алопатичен, а моят е хомеопатичен. И двамата пациенти имаха резултат от хаповете. Д-р Миркович казваше: "Божа работа е. Духовете го правят." Той винаги казваше: "Духовете го правят", научно не го обясняваше. Беше учен човек, но като дойде до някои работи, казваше: "Духовете го правят." Под *духовете* той разбираше Разумното в света. Значи и малкото хапче помага, когато се намеси Разумното в света. Той се подсмиваше и ми казваше: "Моите духове, с които аз си служа, са по-невежи, а твоите духове са по-учени, затова като даваш малко хапче, пак действа." Така че законът е следният, аз го обяснявам малко научно: Ти можеш да запалиш огън с една лопата въглища, а можеш да го запалиш и с една кибритена клечка, и ще имаш същите резултати. Ако дървата са сухи, като драснеш с клечката, веднага ще се разгори огънят, ако са влажни, трябва да туриш голям огън и да духаш, за да се разгори. Зависи от условията, при които си. Значи не е многото, което помага, но малкото, Божественото, като го направиш навреме, ще имаш резултат.

Пазете правилото! Виждам, че всинца сте станали много скържави. Забелязвам у всинца ви една вътрешна, духовна скържавост. И тя вече се отразява, ставате и външно скържави. Някои в началото бяха по-щедри, а сега са започнали да стават скържави. Някои искаха светии да стават, а сега виждам - напуснали са светийството, оставили са го за друг живот. Не, не, с малко започвайте, но всеки ден да има микроскопично подобрение в хода на вашия живот. Например всеки казва: "Това е братство - трябва да ни помогне!" Това е една скържава идея. Всеки има желание да му се помогне. Вие сте на крив път. Ето какво трябва да имате в ума си, ако искате да ви върви: В Божествения свят, в света на светлината има едно практическо правило; и в менталното поле, и в астралното поле, и във физическия свят - законът е същият. Колкото въздух приемаш в дробовете си, толкова и ще изпускаш навън. След това, ако си умен човек, с този въздух ще дадеш и нещо от себе си навън. Много малко от въздуха ще ползваш. Но ти си скържав, пазиш се и се страхуваш. Защо? В следващия момент пак ще получиш въздух. И светлината, която си приел, ще я върнеш назад, защото това, което виждате, е резултат на онова, което сте приели. И в материалния свят е така: ако от това, което си взел, нищо не дадеш, ти си на крив път и не можеш да имаш успех. Пари на заем вземаш - ще туриш на ума си, че тия пари ще ги върнеш. А ти туряш мисълта, че тия пари няма да ги върнеш - и не ги връщаш. Ще туриш на ума си, че това, което вземаш, ще го платиш - и го плащаш. Ако си казваш: "Я го платя, я не", ти вървиш по крив път. Още в началото ти си направил погрешка: ако можеш да върнеш парите, вземи ги; ако не можеш, не ги вземай. Тогава постъпи другояче: Като отидеш при този човек, от когото смяташ да поискаш заем, ще бъдеш искрен. Защото в света има два метода: единият - човешки, а другият - божествен. Ще отидеш при човека и ще му кажеш: "Можеш ли да ми дадеш пари назаем по Бога? Няма да ги търсиш, ще ги оставиш на мое разположение, и ако ми дойде на ум да ти ги върна, и ако мога, ще ги върна. Ако не ти ги върна, да не ме считаш длъжен и да не ме съдиш." Ако той каже, че по Бога не може да ти ги даде, а по човешки, тогава ще му дадеш една пòлица. Ако вземеш парите по човешки, трябва да ги върнеш точно навреме, няма да

закъсняваш нито с един час! Това е правилото, ако искате да успявате. Защото небето, духовният свят обича точността. Слънцето, звездите изгряват точно навреме, всичко в природата работи с точност. Ти казваш: "Я платя, я не", но ако не бъдеш точен, се задължаваш. Тогава ще вземеш божествения метод, той е с дългосрочни изплащания. Ще дойдеш и ще ми кажеш: "Можеш ли да ми дадеш пари на дългосрочно изплащане, да ги върна след 1000 години?" Човешкият метод е с изплащане в къси срокове - за един месец, за една година, най-много за 5-10 години. Божественото е - за хиляда години. Ако употребя човешкия метод, предварително ще обмисля дали мога да се изплатя, или не. Ако мога, ще взема парите, ако не мога, няма да ги взема. "Ами какво ще стане с мене, ако не взема?" Ако не взема, ще страдам, но ако взема и не плащам, страданието е още по-голямо. Трябва да се освободите от старите навици. Вие сега питате: "Как ще се оправи животът?" Ако нямате вътре в себе си съдии и стражари, и ако сами не уреждате своя живот, кой ще го уреди?

Пак казвам: Скържавостта я напуснете, турете я настрана! Аз съм за даването, но не за безразборното даване. Да дадеш, но намясто да е дадено и да знаеш, че изпълняваш волята Божия. Да изпълниш волята Божия!

Две неща трябва да знаете: Не се раздвоявайте по отношение на онзи Божествен принцип, който работи във вас, защото той е, който ви дава вдъхновение. Щом вършиш нещата по любов, ти ще бъдеш силен. По отношение на ония, които живеят по този начин, няма изключение. Който върши нещата от любов, за него няма изключение. Щом не вършим нещата от любов и имаме известни човешки съображения, тогава има изключения. Има изключение 50%, 75%. В Божествените неща няма изключения, в другия метод има изключение. Аз говоря само за тези, които искат да вървят по пътя на ученичеството. А онези, които сте слушатели - това, което говоря, не се отнася до вас, вие можете да вървите по онзи път, който вие знаете, и ще си носите последствията. Но вие, които искате да вървите по Божествения път, като ученици, опитайте този метод с единия лев! Искам поне за една година всички, които сте ученици, да го опитате. Никога да не сте раздвоени в съзнанието си по отношение на това, което правите. Направете един опит: Всеки ден отделяйте по един лев,

като ученици. Ако го искате. Един лев на ден. Турете го настрана, за да се изпълни Божественият закон. Ще казвате: "Както аз турям един лев в касата, така и всички хора по Земята да турят по един лев!" Вторият ден - пак така. По този начин вие пускате вашата мисъл да работи по целия свят - да се махне тази скържавост! Ще кажете: "С един лев какво ще стане?" С един лев ще стане това, което ще стане с кибритената клечка. Ти можеш да запалиш огъня на всички хора по целия свят, да си сготвят ядене.

Сега вие ще почнете да философствате, един друг ще се съветвате. Ако ще се съветвате един други, оставете тая работа, каквото сте слушали - забравете го. Ако всеки един от вас каже: "Ще го направя!" - тогава добре, но ако го разисквате, не го правете. Всеки един от вас, като си отиде в къщи, да каже: "Каквото каза Учителя, ще го направя!" И ако няма резултат, ще дойде при мен. А ако си каже: "Какво ще стане с един лев?" - да го остави.

Ако вие питате: "Да го направя ли?", вашата работа ще прилича на случая с един прочут български пчелар, комуто дадох някои съвети. Той имаше 150 кошера. Исках да му помогна пчелите му да дават повече мед. Той ми каза: "Десет години търсих цяр. Тази година искам да си уредя всичките сметки." Казах му: Да ти дам един съвет. Колко кошера имаш? - "150." На 10 кошера ще отделиш един за Господа. Значи 15 кошера ще отделиш - те да са за Господа! И после петнадесетте кошера, като се роят, по три роя ще дават; 15 по 3 роя - стават 45 роя; 15 и 45 - всичко 60 кошера - за Господа. И според Божиите кошери ще вървят и човешките. Той ме гледа, гледа и каза: "Защо му трябват на Господа кошери?" Тогава му казах: Върви си. Работи си по стария начин. Тази година му измряха всичките кошери. Той фалира и замина за другия свят, и се приключи въпросът.

Приложете в живота си Божественото! Тайно трябва да прилагате в живота си Божественото. Всички наши нещастия в умствения, в сърдечния и във физическия свят зависят от онова колебание в Божественото; Божественото, което трябва да направим. То е в малкото, не е в многото. Всеки може да го направи. Но Божественото малко да го правим от сърце, и като го правим, да се радваме на онова, което правим и никак да не се оплакваме в света, да не казваме: "Аз от много добро страдам в

света." Не говорете така! От добро човек не страда. Имайте вяра в Божественото! Не само вяра, имайте любов и приложете Божественото! После, не се тревожете, защото героят не се тревожи. Героят, като дойде при един камък, стегне се, изпъкнат му жилите и вдигне камъка. В него има напрежение, той казва: "Ще вдигна този камък!" Да има у вас напрежение, без тревоги. Като дойде напрежението - без тревога! Но нека да има напрежение. Да не мислите, че като влезете в Божествения свят, ще ви посрещнат като млада булка и само ще ви мажат ръцете и лицето с глицерин? Не.

Сега: Само онези, които доброволно и съзнателно могат да приложат задачата с единия лев, да я приложат; и каквито резултати има, една година да мълчат и след една година, пак на този ден, като се съберем, ще видим какво е станало.

"Отче наш"

6 ч. 35 м.

6-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 30 октомври 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

СРЕЩАТА НА ЛЮБОВТА

5 ч.

"Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от 31 глава на "Притчи" /от 4 до 22 стих./.

/При 10 стих Учителя каза: "Описва качествата на добрата жена." При 15 стих каза: "Значи не се успива, та Слънцето да е изгряло при ставането му."/

Тема за следващия път: "*Последствията от големите и малките спънки*".

/Чете се темата от миналия път: *"Влиянието на светлината и тъмнината върху човека"*/.

Съгласни ли сте всички с прочетените теми? Може ли да се движи човек между светлината и тъмнината? Да се движиш, значи да си в една среда, по-инертна от тебе. А светлината - това е най-голямата бързина. Как ще се движиш в това, което пътува по-бързо от тебе? Съвсем друга е идеята тук; значи, че светлината е нещо, което седи, а пък ти се движиш. После, казват, че тъмнината приспива. Това са общи изречения. Тъмнината допринася нещо понякога. Като те гонят и бягаш, в тъмнината можеш да се укриеш и успокоиш, някъде на тъмно място. На какво е проява светлината?

Нали знаете да пеете? В музиката става въпрос за ритъм. Какво нещо е ритъмът? Ако ви кажат да напишете тема за ритъма в музиката, ще напишете много работи, които не са верни. Какво

нещо са музиката и ритъмът? Не може да се направи едно определение. Музиката е едно, ритъмът е друго. На първо място, чрез ритъма се определя една отмереност в движението, разумна отмереност на нещата. Не продължително, но напред и назад - като едно махало. Всеки ритъм е отбелязано колко трае. Има една разумна последователност. После, в ритъма има повдигане и слизане; в него има отклонение наляво и надясно - прилив и отлив. В ритъма има радост и веселие. Радостта постепенно се усилва и после се намалява. И скръб има в ритъма. В музиката има и тон; той е формата, в която трептенията на звука се оформят. Тонът трябва да има яснота. Той трябва да има и мекота. В какво седи мекотата на един тон? Мекота или мелодичност. Или тонът може да бъде остър, може да бъде силен, може да бъде тих. И човек може да говори по разни начини. Дайте сега един пример.

Всички ние сме в един свят, в който разбираме и чувстваме нещата; мислим върху тоя свят, но не го разбираме - не ни е ясен. Например аз може да ви говоря много - какво нещо е изкуството, художественото рисуване, но ако ме накарате да нарисувам някого от вас, ще се намеря в затруднение. Дайте един модел. Покажете как ще го нарисувате. Някой път се опитайте да нарисувате едно око, един нос или едни вежди. Аз мога да ги нарисувам като децата - да туря една линия, но това е само една представа. После, вземете носа като едно цяло; носът си има своите части - има свой корен горе, дето се държи, има своите крайни предели долу - основата, има и странични части. Вие не знаете свойствата на носа. Какво прави носът със своя корен, какво прави с основата си и какво прави със страните? Ще кажете: "Физиогномистите знаят." Много пъти те говорят за неща, които и те не знаят. Понякога някой взема тона *до*, но това не е тонът *до*; после вземе *сол*, но това не е *сол*, това е *сол*, но *сол-диез* - осолен, пресолен е; или може да е *сол-бемол* - безсолен е. Представете си, че имате *сол-диез*, който е пресолен, как ще го изсвирите вярно? Ако е чорба, ще турите малко повече вода и ще я направите да дойде до *сол-бемол*. А като ѝ турите някой път повече сол, ще стане *сол-диез*. *Сол-ди* - това значи пресолено, а *сол-бе* - това значи малко безсолно.

Тези сравнения важат за всички неща. Ние нямаме ясна представа за нещата. Например говорим за добро, казваме: Добър е този човек. Или говорим за Любовта, за Мъдростта - за много работи може да се говори. Но любовта си има своето приложение. Тя постоянно действа в живота. В най-малкото измерение може да се проявява любовта в живота. Щом дойде любовта, има движение. Всяко най-малко помръдване, най-малко съзнателно помръдване, е любов. Но да определя тази идея: Можеш да не съзнаваш своето помръдване. /Учителя извади една кутия с метър - металическа лента. Натисна едно място и метърът се отвори, натисна пак и метърът се прибра в кутията./ Какво стана сега с метъра? Този метър знае ли, че се е помръднал? Не. /Учителя пак отви и прибра метъра./ Защо се мърда той? Направил го е човек, той е едно човешко изобретение. Представете си, че вие пипнете някъде в природата - нещо се мръдне, без да знаете; но има едно същество, което знае. Аз като държа този метър, зная защо се мърда, но самият той не знае. Има някои неща, които не знаете - вие тогава приличате на този метър: бутне ви някой на пъпа и вие креснете, пак ви бутне някъде и вие запявате. Бутне ви някой път и ви стане неприятно. Някога ви настъпи някой по крака и ви заболи, вие го блъснете и той падне. Защо го блъскате? Казвате: "Внимавай, да не настъпваш крака ми." После, говорим за търпението. Обидят някого. Вие носите едно известно име, да кажем Стоян. За Стояна говорят лошо. Вие веднага се докачи те. Стояновци има хиляди в България. Докачате се, че за Стояна говорят лошо, но не знаете за кой Стоян говорят. Вие в дадения случай приличате на един английски лектор, който държал лекция върху американците и казал, че са народ от сухи и дребни хора. Лекцията слушали и трима американци. Единият от тях, Джон Хол, бил над два метра висок, а най-ниският бил два метра. Когато лекторът казва, че американците са дребни, става най-ниският американец и казва: "Вие казвате, че американците са ниски хора. Ако има друг американец, по-висок, нека стане!" Станал вторият. Като станал третият, Джон Хол, който бил по-висок от два метра, цялата публика почнала да се смее и лекторът излязъл от задната врата. Но това е изключение. Всички американци не са високи по 2 метра, има по 140, 150, 160, 170, 175 сантиметра.

Съществува един разумен свят, който трябва да се изучава. А само когато се разбере Разумното, можем да влезем в правия път. Всеки ден ние усещаме в себе си едно разногласие. Един ден мислиш едно, а на другия ден мислиш друго. Не че си се изменил. Единият ден, като си измериш топлината, ще видиш, че имаш повече топлина, а на другия ден - по-малко. С увеличението и намалението на топлината се мени и твоето вътрешно състояние. Един ден, като дойдат повече пари в джоба ти, ти си весел, а като излязат парите от джоба ти, ти си неразположен. Ако си вземеш една шапка, ти веднага придобиваш разположение, постоянно мислиш за нея; като си вземеш обувки, ти си разположен заради тях, поглеждаш ги. Като вземеш друго - също. Има външни неща, които изменят състоянието на човека.

Казваш: "Важното е да се обичаме". Хубаво. Движение трябва да имаме. Но трябва да се знае мярката на това движение. Движението, както ви казах, трябва да има свое приложение. При ходенето трябва да знаеш как да прилагаш - как да ходиш; това не трябва да бъде безконечно само в една посока - като тръгнеш, да вървиш до края на Земята. Трябва да имаш своите постижения.

Всичко това наричам качества и свойства на числата. Човек е едно число в света. Ти си едно число в света, с което някои разумни същества боравят. На това основание тези, които се занимават с астрология, понякога изчисляват кога се е явило известно число - кога се е родил един човек. На кое число искаш да се родиш? През коя година, през кой месец, през коя седмица, в кой ден, през кой час, минута и секунда искате да се родите? В годината за месеците има 12 избора, за седмиците 52 избора, за дните има 365 избора, за часовете хиляди - 365 деня по 24 часа колко правят? /"8760"./ А ако е до минути? /"525 600"./ А ако е до секунди? /"31 536 000"./ Това са числа, с които трябва да боравите, понеже всички те упражняват известно влияние. И една секунда, и една минута, и часът, и денят, и седмицата, и месецът, и годината - всичко това упражнява влияние върху човека. А годината съставлява част от нещо друго, което също упражнява влияние. Сложен е този въпрос.

Сега питам: Кой ден бихте избрали? Вие казвате: "Който Господ определи." Тогава трябва да бъдете доволни от този ден, който имате сега. Сега имате един ден, който Господ е определил,

в който сега живеете. Доволни ли сте от този ден? И защо да не сте доволни? Понеже ако не сте доволни, не можете да използвате благото на този ден. Някои не са доволни от годината, в която са родени, или от деня или часа, в който са родени. Иов беше недоволен от този ден, в който се беше родил.

Сега, за себе си няма какво да се спираме. Някой път страданията ни са фиктивни, но са съществени. Те са, както, когато те гонят на сън - ти бягаш, влизаш в една къща и се затваряш. После се събуждаш, сърцето ти тупти и казваш: "Слава Богу, освободих се!" Кой те е гонил? Няма го никъде, но като се събудиш, сърцето ти тупти. Някой път мислиш, че ще дойде премеждие, и то идва; друг път премеждието те изненадва - без да мислиш за него, то идва.

Казвам: Всички се занимавате със завършените процеси. Вие чакате едно ядене да се сготви, да се наядете и да си заминете. Вие чакате сготвеното. Ако е сготвено, ти си радостен, ако не е сготвено, недоволен си. Ако имаш пари, радваш се, ако нямаш пари, не се радваш. Ако те приемат някъде, доволен си, ако не те приемат, недоволен си. Сутрин, като станете, поглеждате навън и ако времето е хубаво, радвате се, ако не е хубаво, недоволни сте, казвате: "Мрачно е, облачно е." Но това са завършени процеси. Че времето е облачно, това ще окаже известно влияние, но какво общо има между времето и мен? Виждам, че времето е хубаво - какво общо има между хубавото време и мен? За времето и пространството можете да имате съвсем други понятия. Хората имат съвсем криви понятия за пространството. Те го считат за една форма без никакво съдържание. Времето може ли да бъде лошо? В обикновения смисъл ако се говори, времето може да бъде добро и лошо. Ако ние не струваме хас*) от дъжда, ще кажем, че когато вали дъжд, времето е лошо. А когато грее слънце, ние сме добре разположени и казваме, че времето е добро. Но това са посторонни работи.

Да се върнем на въпроса за свойствата на числата. Например вие сте се занимавали със събиране. Какво е качеството на събирането - събирането на две единици, на две числа, на две

---

*) (тур) - страх ни е /бел. ред./

ябълки? Събирането е процес, при който нещата се увеличават. Прибавяте по една ябълка и броят на ябълките се увеличава. Две ябълки са винаги по-тежки от една. После, имате процес на изваждане. Какво е свойството на изваждането? Когато изваждате нещата, те олекват. Но в изваждането има и друг смисъл: изваждаш нещо отдолу нагоре. После, имате умножение. Умножават се числата. В живота онези неща, които растат, се умножават. После, имате деление. Като кажеш, че разделяш нещо, какво се подразбира? Как делиш нещата, накъде ги делиш? Отделяш едно парче от хляба и теглиш отляво надясно. Понеже дясната страна е по-силна, като вземете хляба, делите винаги по посока на силната страна. Обаче в природата не е така, там процесът е точно обратен - деленето винаги става към лявата страна. Но даването в природата отива отляво към дясно. Докато деленето при човека става отляво към дясно, а даването става отдясно към ляво. Например даваш някому с дясната ръка, даваш отдясно към ляво, а когато вземаш, то е отляво към дясно.

Това ще го преведете. Ще преведете изразите *отдясно* и *отляво*. Лявата страна има връзка с чувствата на човека, а дясната - с неговата мисъл. Тези две ръце са свързани с човешките мисли и с човешките чувства. Ти отиваш при Бога - ти имаш нужда. Ще отидеш при един човек, при втори, при трети, при четвърти и ще искаш пари назаем. Човекът, при когото отиваш, може да е лихвар или банкер. Отиваш при единия, но не можеш да вземеш пари, защото той иска голяма лихва. При втория - също. Най-сетне взимаш от онзи, който ти иска най-малка лихва. Кой е добрият човек? Кой е най-добрият банкер? Който дава с най-малка лихва. А кой е най-лошият? Който дава с най-висока лихва. Представете си, че искате да влезете в едно общество. Слабият може ли да иде при силните? Може да иде, но той не може да се свърже с тях. Невежият може ли да отиде при учените? Може, но той не може да приказва с тях. Лошият може ли да отиде при добрите? Може, но той не може да присъства при доброто. Не е въпрос да отидеш при учените хора, но трябва да бъдеш като тях; при добрите хора трябва да бъдеш добър или да имаш възможност да бъдеш добър. При силните трябва да бъдеш силен. Каква е сега вашата цел? Искате да ви приемат, да влезете в невидимият свят или просто искате да влезете в едно училище? Какви са

условията за влизане в едно училище? В България, ако искате да постъпите в университета, трябва да сте свършили гимназия; ако сте в Америка или в Англия, трябва да сте свършили колеж, а във Франция - лицей. Един вол може да дойде между хората, но си остава вол, човек не може да стане. И след като дойде между хората, каква служба ще му дадат? Ако е вол, ще му турят хомот на врата и ще го пратят на нивата да оре. Ако е кон, ще му турят хомот, ще го впрегнат в каруцата и ще му сложат гем*). И ще си каже конят: "Какво си мислех, какво стана!" Ако отидеш някъде и видиш, че работите ти не излизат, както си мислил, ще кажеш: "Кон съм." Ако си впрегнат в каруцата, ще кажеш: "Кон съм." Ако имаш хомот, ще кажеш: "Вол съм." Дошло ти е някое нещастие - ти не разсъждаваш както трябва, питаш: "Защо ми е дошло това нещастие сега?" В какво седи неправдата? Аз изучавам хората. Влизам в една къща и виждам, че в гърнето бри кокошка - аз знам вече характера на тези, които живеят тук. Ако съм от типа на кокошките, трябва час по-скоро да си вървя оттам, където бри кокошка. Като отида някъде и видя впрегнати коне, ако съм от типа на конете, ще кажа: Да ме няма от тук! Ако отида някъде и видя, че воловете са впрегнати, а аз съм от този тип, ще кажа: Хайде, да ме няма оттук! Вие може да попитате: "Аз мога ли да бъда кон?" Щом си впрегнат - кон си. Всичко това има една философска страна. Всички неща в света са създадени по един определен ред, това са числа. Животните и всичко друго - това са азбуката на природата. Какво представлява конят в света? Конят - това е една страница от Книгата на природата, една частица от целокупния живот. Конят, волът, човекът - всичко това са букви, по които можете да четете проявеното битие.

Ние се намираме в положението на малките деца, за които се грижат бащите и майките им. Но един ден те престават да се грижат - баща ти и майка ти заминат - какво ще правиш тогава? Ние, хората много мъчно се приспособяваме, мъчно се грижим за себе си. У по-нисшите животни грижата е много по-малка. Например рибата снася яйца и не се грижи ни най-малко за тях, а след излюпването на малките не ги учи на нищо, защото още

---

*) (тур.) - юзда /бел. ред./

щом се излюпят, те веднага знаят какво да правят. Едно житно зърно, като го посееш в земята, като се види в трудно положение, веднага знае какво да прави. А човекът, който минава за много учен, когато се намира в трудно положение, не знае какво да прави. Какъв е изводът? Вие, които имате съзнателен живот, вървите по Божествения път, готвите се за един по-възвишен живот, за нови разбирания - има някои неща, които трябва да ги проверите. Например трябва да знаете следното. Ако ви кажа: "Изпейте една песен", така да я изпеете, че да ми се хареса. Ако влезете в една къща и ви кажат: "Ние тук не искаме песни", какво означава това? Там има болен човек и лекарят казал да се мълчи, да не се вдига много шум. На този болен може да му пеете тихичко, и като му пеете така, той може да оздравее. Няма да му пеете силно, като на сцената, но тихо - да оздравее. Болните хора са болни, защото се е нарушил музикалният им ритъм. Всички хора, които имат музикален ритъм в организма си, не боледуват. А онези, които са го изгубили, те боледуват. Следователно трябва да се възстанови музикалният ритъм. Ритъм има в човешките мисли, в човешките чувства и в човешките постъпки. Изобщо в живота има ритъм. Щом се изгуби този ритъм, веднага започват анормалните състояния. Какво значи анормално състояние? Думата *състояние* е българска, а думата *анормално* не е българска. *Норма* значи мярка. Частицата *а* значи извън. Анормален значи извън мярката, не по мярката, под мярката. Анормалните неща са извън мярката, те са всякога по-малки от мярката. Следователно анормалното не влиза в този ритъм. Когато ритъмът върви анормално, значи вие нямате вътрешно разположение. Разположението не е ритъм. Но всякога разположението в човека се явява в резултат на ритъма - когато нещата вървят плавно. Някой път вие ще забележите: вървите и не знаете как да ходите. След като сте ходили известно време до някъде, вие сте се уморили. Някои хора много си удрят петата като ходят. И като си блъскат така петата известно време, казват: "Заболя ме гърбът." Причината е, че много силно си удряш петата като стъпваш и става сътресение в гръбначния стълб. Как да се излекувам, питаш ти. Не си блъскай много петата! Причината за болката в гърба е, че с години си блъскаш петата и е ставало сътресение в нервната система. При това сътресение каналите са се запушили и тогава идва болезненото състояние. Дойде лекарят,

слага инжекции, цярове и пр. Казвам: Няма да си блъскаш петата и ще оздравее гръбнакът ти. Мога да ви дам обяснение. Има връзка между тези неща. Месоядните животни като вървят, петата им стъпва полека, полека. Като вървиш, тури си мисълта да стъпваш леко, а ти вървиш твърдо като войник: раз-два, раз-два. /Учителя ходи и си блъска силно петите./ Ходиш така, сякаш да се покажеш на хората! Това не е знание. Заболят те десните ребра - блъскал си с дясната ръка; заболят те левите ребра - блъскал си с лявата ръка. Ако много силно си блъскал петата, ще заболеят гръбначният ти стълб и ребрата. А ако те болят гърдите, и това си има своите причини в движението.

Сега, ако ви се дадат някои правила, вие ще се хванете за буквата на нещата. Буквата не е знание. Буквоядството е, когато вземеш нещо само като форма. А правилният живот не седи във формата. Добротата на човека не седи във формата, но в постъпките. Хубаво е човек да е разнообразен в своите постъпки, да не ги прави по един и същи начин. Трябва да имате безброй разнообразни постъпки.

Или да вземем пеенето. Вие не можете да пеете правилно, ако нямате точно определена мисъл, точно определено чувство, точно определена постъпка. Ако искате да пеете за хората, вие също не можете да пеете правилно. Хората могат да бъдат стимул за вас, но трябва да имате едно вътрешно чувство, един вътрешен стремеж, да знаете защо пеете. Често, когато човек е неразположен, не му се пее. Ако е сърдит - също, но ако запее, сръднята изскача навън. Или е недоволен, защото нещо не е станало по неговото желание, и не му се пее. Щом престане това вътрешно състояние, веднага у човека се явява желание да пее. Всъщност хората не знаят как някой път сами създават своите неприятности. Например някой мъж гледа, че жена му е неразположена, не пее. Един ден той вижда, че тя е седнала на пианото и пее. Мъжът казва: "Какво си се разпяла?" Веднага му идва в ума една лоша мисъл. Кое е по-хубаво - да пее или да не пее? Той ѝ казва: "Трябва да работиш." Но работата иде след пеенето. А понякога човек може и да работи, и да пее. Мъжът трябваше да каже: "Слава Богу, че тя свири на пианото и пее!" Като стане от пианото, тя ще го посрещне по-весело и разговорът им ще бъде по-разумен. Вие казвате: "Не си струва човек да

бъде много добър певец." Аз оставям това настрана, в него няма никакъв смисъл. Питам: Кое си струва повече - да бъде човек много добър певец или да не е много добър певец? Когато е много добър певец, където и да отиде, хората ще го слушат. Ние казваме също, че не си струва човек да бъде много добър, или не си струва човек да знае много. Соломон е казал, че в многото знание има много скръб. Това е криво разбиране. Не е въпросът в знанието. Когато то е свързано с човешката чувствителност, когато има нещо тщеславно в човека, тогава знанието донася най-големи страдания.

Но знанието произтича от съзнанието. В знанието постоянно работи твоят ум. Знанието е, което подхранва ума. Този ум не трябва да го прехранваш, но всеки ден знанието трябва да му носи храна. Някой мисли, че знанието произлиза от ума. Не, знанието е храна на ума. Ти съзнаваш нещо; като го съзнаваш, умът възприема това знание и почва да го употребява. Който не разбира, може да мисли, че знанието произтича от ума. Не. Вие се спирате върху друго положение. Казвате: "Не сме се научили на нещо." Този въпрос не е поставен както трябва. Днес си извървял известен път. Много добре си вървял, но утре пак трябва да вървиш. Ако ти вървиш в една местност, която е равна, ще вървиш по един начин. Като дойдеш до планинско място, как трябва да вървиш? Ти не можеш да вървиш по същия начин. Като дойде планината, ще се измени положението, няма да можеш да вървиш както в равнината. Имаме известно съобразяване при вървенето. А ще дойде известно място, където човек ще спре да се движи и щом спре движението, тогава мисълта му ще започне да работи.

Числата 2 и 3 се скарали. По кой начин ще ги примирите? И коя е причината на скарването им? Кой е виновен? В съдопроизвоството ще има адвокати, ще има свидетели. Ще показват коя страна е права - 2 или 3. Например устата направи една погрешка, но ни най-малко не я наказват. Ако кажеш нещо неразумно, ще ударят две плесници по страните ти. Устата прави погрешката, а страните носят последствията. Или ръцете направят една погрешка, но не наказват тях, а наказват задницата или гърба ти - наложат те. Или устата направи погрешка, а наказват ръцете: например след като яде детето нещо, майката

взема тояжката и го бие по ръцете. Някой път бият ръцете, защото са взели участие - разбираме това. Това е един морал. Това е съвременното възпитание. Но казваме: Ние, възрастните хора, постоянно сме наказвани. Ти страдаш, имаш известни болести - кои са причините? Да кажем, че имаш недоимък, нямаш пари - кои са причините за безпаричието, за недоимъка? Невежа си - кои са причините за невежеството? Трябва да имате ясна представа за невежеството. Какво нещо е невежеството? Невежият човек е далеч от знанието, а ученият е в областта на знанието. Да ви обясня сега. Един човек е на Витоша; аз съм тук, на Изгрева. Той знае повече от мене. Той е учен, знае, вижда какво е времето на Витоша. Аз тук не зная това. Но след 5-6 часа аз може да отида там, а той да дойде тук. Тогава аз ставам учен, а той - невежа като мене. Тогава аз знам всичко там - на мястото съм. И така, ако сте в областта на доброто, вие сте добър, ако сте в областта на злото, вие сте лош. Някой път казваме: "Изправи живота си!" Какво значи това? Излез от тази област! Ако искаш да знаеш, иди на Витоша. Ти казваш: "Не може ли по телефона?" Не, ще идеш сам, за да се научиш. Понякога си невежа, понеже си далече от знанието, далече от тази област, където се добива знанието. Близо си до парите - богат си. Далече си от парите - сиромах си. Близо си до любовта - богат си на любов; далече си от любовта - сиромах си на любов. Вие казвате: "Така както можеш да бъдеш на Витоша, така можеш да бъдеш и при любовта." Това е пак крива идея. Любовта се движи най-бързо навсякъде. Ние някой път я вземаме като едно цяло, като една субстанция, като някаква реалност. Но любовта е нещо подвижно. Единственото нещо в света, което осмисля всички неща - това е любовта. Там, където влезе, любовта осмисля нещата. Там, където влезе тя, всичко се усмихва. Вие можете да бъдете учен човек, богат, всичко да имате, но щом ви напусне любовта, всички тия неща изгубват своята цена. Щом дойде любовта, ти можеш да бъдеш сиромах, невежа и пр., но всичките неща, които имаш, добиват цена и ти ставаш богат. Любовта осмисля всичко в живота. Любовта осмисля и обезсмисля. Присъствието на любовта осмисля нещата. И отсъствието на любовта ги обезсмисля. Като отсъства любовта, ти нямаш желание да работиш, да се учиш и животът ти се отщява. Но щом дойде тя, ти си готов на всичко.

Едно практическо правило сега: Никога не се обезсърчавайте! Като видиш някой човек, не се обезсърчавай. Ако ти дойде някоя тъмна мисъл, не я дръж, изпрати я навън!

Прави като англичанина, постъпвай по английски Те имат един хубав обичай. Англичанинът, който е дал обещание за среща с някого в десет часа сутринта, ще бъде точен. Може да има на гости десет души приятели, които не са го виждали десет години. Като дойдат у дома му, той ще ги приеме, но като види часовника, че има половин час до срещата, ще им каже: "Имам ангажимент." И ще отиде там, и ще ги остави вкъщи, за да си изпълни срещата. А българинът ще се извинява на онези, с които е уредил среща, че гости му дошли. Ти когато имаш среща с Любовта, няма да се извиняваш, че гости ти дошли. Ще оставиш гостите и ще отидеш точно навреме на срещата. В това отношение най-похвални са постъпките на младите. Те като дадат рандеву, много са точни. Вие какво мислите? Ще кажете: "Едно време бяхме млади и тогава постъпвахме като англичанина - бяхме точно навреме на рандевуто."

Някой даде рандеву и отиде, но другият не е дошъл. Дръжте едно правило: Щом някой ти даде рандеву, но не дойде, свършено е вече. Оттам насетне никакво второ рандеву не му давай - търси друг. Като ти каже някой, че ще дойде на среща и дойде, ти го дръж, а ако не дойде, ти го остави, не му търси края - защо и за какво. Приложете това върху себе си. Щом една мисъл, която ти е дала среща, в едно мъчно положение не дойде да ти помогне, остави я. Щом едно чувство, което ти е дало среща, в трудно положение не дойде, остави го настрана. Щом една постъпка ти е дала среща и не дойде в мъчно положение, остави я настрана. Никакво изключение няма. Тези мисли, чувства и постъпки нямат смисъл, щом не могат да ти помогнат. Не разчитай на тях! Не се самозаблуждавай, че Бог ще оправи света. Да кажем, че имаш да плащаш. Как ще оправи Господ работите? Ще се запретнеш да работиш и Господ ще благослови твоя живот. Като не работиш, как ще оправи Господ работите? И всяка постъпка трябва да има връзка с Любовта. Всяко нещо трябва да се прави в името на Любовта. Не за да се показваме пред хората.

Любовта изисква всякога да бъдем точни, както тя е точна. Тя като каже, че ще дойде на среща и като ти обещае нещо, ще го

направи. И ти ако обещаеш нещо, направи го! Тя е англичанка - не дойдеш ли на първата си среща с нея, оттам насетне тя не иска и да те знае. Може да плачеш, може и да се разкайваш. Трябва да измениш характера си. Трябва да измениш и името си тогава. Щом направиш една погрешка, за да я загладиш, ти трябва да измениш името си. Някой път, за да загладиш погрешката си, трябва да умреш и да се родиш наново - нищо повече. И всички хора умират по единствената причина, че не са удържали своето обещание. Хората, като дадоха обещание на Бога, когато ги създаде в рая, не го удържаха. Бог им даде едно рандеву - те не се явиха. Защо съгрешиха те? Господ ги чакаше на едно място за среща, а те бяха на друго място на среща. Не си издържаха рандевуто при Бога, а си издържаха рандевуто при дявола. И сега сте нещастни. При дявола сте - нищо повече. Или сте щастливи - при Господа сте на среща. Имаш омраза - при дявола си на рандеву. Имаш любов - при Бога си. Това е рязка философия, която има свой смисъл. Някой казва: "Не съм разположен." Коя е причината на това? Никой друг няма никаква вина. Не си дал рандеву - това е причината. Господ чакаше първите хора при Дървото на живота, а те бяха при Дървото за познаване на доброто и злото. Господ каза на човека: "От това дърво няма да ядеш!" И целия ден го чакаше при Дървото на живота. А Ева беше на развлечение при своя кавалер. Тъй, модерно ви го казвам. Сега не може да се разправи всичко. Не е важно какво е направила Ева - то е вече направено, а какво правим ние сега. Не ме интересува какво сте правили. То е свършен факт. Нищо от това не ме интересува, а ме интересува онова, което вие сега правите. Виждам - Господ е дал заповед на вас за днес: От Дървото на познанието на доброто и злото няма да ядете! Вие питате: "Какво да правим?" От Дървото на живота ще ядете! При Дървото на познанието на доброто и злото никак няма да обикаляте! Няма да припарвате даже при него. Не хвърляйте дори поглед към него! Защото жената на Лот, като излизаха от Содом и Гомор, се обърна да види какво е станало и стана на сол. Ангелът им каза да не се обръщат назад, но тя се обръна и стана на сол, а не на камък. Това е пак едно изключително средство, понеже солта се топи, а камъкът не се топи. Солта, като се потопи във вода, ще се стопи. Ако вие се обръщате към вашия минал, лъжлив живот, какво ще

придобиете? Казвам: Не се обръщайте да гледате миналия си живот - ще станете на сол. Не се обръщайте да гледате назад нито доброто, нито злото. Казваш: "Какво беше едно време!" Аз го зная, мога да опиша какво беше едно време. Оставете едно време, назад не гледайте! "Ами преди една година?" Не гледайте назад! Гледайте на онези условия, които сега имате, днес да ги използвате. А миналото го оставете за когато достигнете до крайния предел. Вие имате да извървите един път. И при всяко едно спиране, ако се спрете само една секунда, вие сте изгубили 300 000 километра. При спиране само за една секунда! Едно спиране от една секунда е най-малката мярка. Аз ще направя един опит пред вас. Ще отворя този метър. Като натисна едно копче, той се затваря - прибира се. Ако го взема с двете си ръце, като хвана двата полюса, двата края, мога да контролирам метъра с едната ръка и мога да го свия наполовина. Обаче ако работя само с едната си ръка, като натисна копчето, метърът се прибира веднага - докато ти дойде на ум да го задържиш, той отиде вътре. Значи - колко мудно се движи човешката мисъл! Колко трябва да бъде будно съзнанието ви! Не се обръщайте да гледате на вашето минало, на вашите нещастия, на вашия лош живот. Престанете да гледате вашите грехове! Крайно отвращение има Господ да мисли за вашите грехове. Напред вървете - оставете ги! Казвате: "Господи, забрави греховете ни!" "Не споменавайте греховете!", казва Господ. Като кажем, че не трябва да мислим за нашите грехове, това значи да не грешим. Щом грешиш, ти гледаш на своето минало - нищо повече. Някой път не ти върви в живота, казваш: "С честен живот тая работа не става." Поседиш, погледаш и казваш: "Я да бръкна в някоя каса." Казвам ти: Пей! Ти казваш: "Срам ме е." Ти си певец, влез в някой ресторант или излез на улицата, изпей една песен и поднеси шапката си. Това е за предпочитане, отколкото да гледаш на своето минало или да бъркаш в някоя каса и да вземеш 10 000 лева.

Намериш пари на пътя. Нямаш нужда. Къде ще ги поставиш? Върви по пътя, дръж ги, не ги туряй в джоба си. И като видиш някой беден човек, дай му ги. Нали като намерите някой предмет, слагате го на определено място - нали има място за изгубени предмети? Като намериш пари, къде трябва да ги туриш? Това са правила в живота. И ако не знаете как да постъпвате, ще

опъвате каиша на общо основание, както конете, воловете, кокошките. Ще ви приведа един пример. Отиват мишките при един отшелник. Той привлякъл тяхното внимание със своята неподвижност. Едната мишка се качила по гърба му. Той ѝ казал: "Ти била ли си в къщата на един много богат човек, в брашното? Целият род можехте да се прехранвате, но ти не използва условията и не стана по-добра от мишките." Като дошла втора мишка, той ѝ казал: "Ти си била в една богата библиотека и доста книги си изгризала, но учена мишка не стана. Изгриза книгите и все си мишка." А на третата мишка казал: "Ти си била в църквата, по светите одежди тури своите нечистотии, но свята мишка не стана." Вие искате брашното, като мишката. Като мишката искате да гризете подвързиите на книгите и като мишката ходите между светите неща. Отшелникът казал на мишките: "Хора станете, а не мишки." Не гледайте на вашето минало, а станете хора! Значи да използваме брашното, да използваме книгите, да използваме тия одежди - хубавите работи, които Бог е дал, трябва да ги използваме! Всичкото нещастие седи в това, че не ги използваме. Някой идва при мене и ми казва: "Кажете му да не постъпва така!" Никой учител в света не е в състояние да изправи работите на човек, който не иска да се изправи. Ти може да го биеш, ти може да го вариш, да го печеш, но той си остава все същият. Какъв смисъл има да кажеш на желязото да не ръждясва? Ти казваш: "Ако го пазим, няма да ръждясва." Желязото трябва да го пазиш. А пък златото, каквото и да го правиш, и да го мачкаш, то си е все злато. Желязото, колкото и да го пазиш, като писано яйце, като го погледнеш един ден, виждаш, че е ръждясало. Дете като го пипне, ще ръждяса. Щом ръждясваш, желязо си. Щом ръждясваш, ти се смаляваш. Ще гледаш да бъдеш злато. Или, ще гледаш да пазиш качеството си, да не губиш цената си.

Под думата *злато* се разбира следното: Никога да не губиш цената, която имаш. Никога да не губиш нормата на своята топлина. Да имаш нормална топлина на мисълта си. Да имаш нормална топлина на постъпките си. Не се занимавай с това как постъпвал еди-кой си. Аз дотолкова мога да познавам хората, доколкото мога да познавам себе си. Доколкото аз съм господар на себе си, дотолкова мога да познавам хората. А най-важното

сега в света е: Да изпълняваме волята Божия! Какво подразбирате вие под това? Разбираме следното. Онова, което Бог днес ти дава, да го използваш. Той ти е дал условия да се учиш. Най-хубавите книги ти е дал. Не гризи подвързията на книгите, а учи от тях и иди приложи това, което си научил! Не какво знаеш от миналото, не какво сте знаели в миналото! Вчерашният ден - той отиде вече. В днешния ден каквото можеш да направиш, направи го! За утрешния ден пак имаш да учиш нещо друго. Всеки ден си носи своето. Не мисли, че днешното знание утре ще ти помогне. То ще бъде само основа.

Един нов начин на мислене трябва да изработите: да престане у вас песимизмът. И нека плачът да остане у вас като един начин на миене. Нали сутрин, като станете, трябва да се омиете? Когато плачете, всякога трябва да имате предвид да се омиете. Нямаш вода да си измиеш лицето - поплачи си, измий се със сълзи. Като поплачеш, ще се избършеш с кърпа. Вие нямате никакво разбиране в живота - най-хубавите ви сълзи падат на земята. С тях трябва да си измиете лицето! Затова гледам, че сте нечисти. Дошъл някой и казва: "Очите ми изтекоха от плач." Казвам в себе си: Съжалявам, този човек не знае как да се омие. Трябва да си имате една свещена кърпа и като плачете, да си кажете: "Днес да се измия хубаво пред Господа." С водата на сълзите като си измиете лицето, Господ ще ви приеме. Всякога след голям плач Господ ще те приеме. Трябва да се измиеш и като се измиеш, да ти стане приятно. Ще плачеш, докато се измиеш, и след това няма да плачеш. Като плачеш, да се радваш, че си миеш лицето, а сега ти плачеш, защото си скръбен. За какво си скръбен? Кажете ми какви са вашите скърби? Каквато и скръб да съм теглил, досега нито една от тях не е имала никаква тяжест. Тегля, тегля - няма никаква тяжест!

Например някой иска да ме напада и ми казва: "Ти си лош човек." Какво означава това? Значи аз съм човек. Имам една мъчнотия, имам препятствия. ТИ. Отвесната линия на буквата Т е Азът, хоризонталната линия горе е борбата и победата. Аз побеждавам.

И - в тая борба И е вече посока, означава, че човек, след като победи, след като излезе отгоре, трябва да слезе.

ЛОШ:

Л - лош съм - имам стремеж към Бога.

О - имам условия да се стремя към Бога.

Ш - винаги говоря истината, не говоря лъжа.

Ь - това го подписвам с ръката си.

Ч - аз съм чаша, която възприема зародиша. Аз съм цъфнал човек.

О - имам условия да цъфна.

В - това е единицата и семето, което е свързано с Бога.

Е - страданието ще го нося мъжествено.

К - с всичките противоречия знам как да се справям.

Ъ - подписвам и с двете си ръце.

Когато ми говорят, аз веднага така превеждам. Като ми кажат, че съм лош човек, аз превеждам: значи имам стремеж към Бога, имам условия и пр. *Ъ* значи: с двете ръце подписвам, а пък *Ь* значи: подписвам с дясната ръка. Той казва: "Съжалявам, че срещам такъв лош човек." Аз пък тълкувам другояче, аз ни най-малко не разбирам тази дума така. Какво значи *съжалявам*? То има съвсем обратен смисъл, вие ще обърнете цялото изречение. Хората говорят на един неразбран език.

Аз превеждам така. Когато някой ми казва: "Ти си лош човек", аз разбирам: "Учен човек си, човек и половина, имаш стремеж към Бога, имаш условия." Когато казва: "Съжалявам, че те срещнах", аз превеждам: "Много ми е приятно, че те срещнах". Ако направя крив превод, ще се скараме. Когато Бог ми говори, едновременно и хората ми говорят. Кого трябва да слушам? По какво се отличават тези два говора? Бог говори тихо, а хората силно, понеже ние живеем във външния свят и силното говорене прави впечатление. А Бог, понеже живее във вътрешния свят, говори тихо, и ни казва: "Не се тревожи, не се безпокой! Тези работи ще се оправят." Тихо говори Той. /След това Учителя изговаря много силно, почти с крясък:/ Как ще се оправят? Това е човешкото вътре във вас. Всички вие обръщате внимание на силните неща. Не обръщайте внимание на човешкия крясък, нито на вашия крясък. Като дойдат големи страдания - това е крясъкът

на вашата плът, а като дойде малкото страдание, тихото страдание - това е състоянието на вашия дух. Това са практически неща.

Не правете разлика между добър и лош човек. Не се сравнявайте! Вие се радвайте, че сте срещнали и лошия, и добрия човек. Те са подбудителни причини за вас. Вземете поука и от единия, и от другия. Зарадвайте се, че сте видели един добър човек - той е постигнал нещо. Като видите лошия човек, ще знаете, че той е изостанал, понеже гледа назад. Ако и вие гледате назад, и вие ще станете лоши. И единият, и другият да ви бъдат за поощрение. Вървете напред и не се спирайте върху лошото!

Сега, философията е следната: Не се обръщай назад, не гледай назад. Не се спъвай от своето обезсърчение! Не се спъвай от своите мисли, от своите постъпки. Не се спъвай от своята сиромашия, от своите болести. От нищо не се спъвай! Кажи сега на Господа: "Аз, който съм излязъл от Тебе, Господи, ще изпълня Твоята воля!"

Имате местоименията: *аз, ти, той*. От тези три думи коя е най-силната - *аз, ти* или *той?*

Ти в дадения случай означава онзи, от когото имаш да вземаш или на когото имаш да даваш. *Ти* е човекът. Имаме думата *той*. *Той* е онзи, който ще дойде да оправи света. Коя дума е по-силна: *аз* или *той*? Думата *той* има три букви: Т - побеждава, О - има Божествените условия, И - посоката на истината, която побеждава. Значи И е истината, посоката, чрез която се добива свободата на човека. Това означава И. Ти, за да оздравееш, трябва да знаеш посоката, отдето иде здравето. И така, първото нещо: Най-новата философия, която трябва да имате, тази е: *Не се обезсърчавайте!* Спрете се, погледнете на вашето страдание като на нещо отделно от вас, погледнете го колко е красиво или грозно, и после му кажете: "Понеже имам рандеву, довиждане!" И тръгнете напред. Срещнеш доброто - и на него кажи така. Поразговори се с него и му кажи: "Имам рандеву. Отивам към великата цел - Любовта." И на доброто ще се поклониш, и на скръбта ще се поклониш, и на радостта ще се поклониш, и на злото ще се поклониш. Ще се поклониш и ще им кажеш, че имаш рандеву. И те ще ти кажат: "Ето човекът, който разбира нещата.

Той се спира толкова, колкото трябва, за да отива към целта." Не се спирайте да чоплите, защо се е родило злото в света и защо се е родило доброто в света. Те само ви показват пътя към великата цел, която има да постигнете. И когато отидете до това място, вие няма да разрешите всичко, но ще получите един добър прием. Ще бъдете както един пътник, който е пътувал дълго време в планината и е достигнал най-сетне до една хижа. Но той няма да живее там през цялото време. Ще получи един хубав прием там, през тази нощ ще прекара добре и ще благодари на Бога, а на другия ден ще си вземе шапката и ще продължи пътя си. И в най-големите страдания вие ще се спрете в някоя Божествена хижа, и ще ви приемат, и пак ще се върнете назад весели, радостни и спокойни. А не да казвате: "Не ми се живее вече." Казваш: "Не ми се живее", а трябва да се живее. Казваш: "Не ми се страда", а не може без страдание. Казваш: "Дотегна ми сиромашията", а трябва да я носиш. Казваш: "Дотегна ми робството", а ти си в него. Какво трябва да правиш?

"Ние се освободихме!" Да, от външното робство, но има едно вътрешно робство, от което трябва да се освободите. Като срещнеш драка и се закачиш малко, ще я хванеш, за да се откачиш, и като се откачиш, гледай да не се закачиш пак за друга драка. И гледай, внимавай, когато ходиш, да не се закачаш за драките, понеже при най-малкото закачане ще се скъсат дрехите ти. Внимавайте хубаво за дрехите си! Тогава онази, добрата жена от прочетената глава ще бъдете вие. У нея, у всинца ви трябва да има движение, не трябва да бъдете инертни. Като седиш - мисли! Като чувстваш - моли се! Молитвата е сила Божия във вас. И след като се молиш - да работиш. Навсякъде - движението! Молитвата е работа вътре в живота, за да се преодолеят мъчнотиите. Един ден ще дойде победата! Като се победят мъчнотиите, значи работата е добре свършена. Може да кажете, че тези работи ги знаете. Знаете ги, но теоретичното знание не е знание. Онова, което сте приложили, това наричам знание. Щом не знаете да го проявите, то не е знание. Един певец казва, че има знание. Казвам, че той има знание само ако знае да пее. Щом не знае да пее, това не е знание. Я ми изпейте сега правилно: *до, ми, сол, до*. Изпейте ги мелодично, силно, без камертон. /Всички изпяха самостоятелно за себе си./ Всеки да мисли, че няма никой

друг в салона, като че той е сам. Не се обезсърчавайте. Тия упражнения са много пъти по-хубави, отколкото да направите някои велики работи. Тия упражнения струват 10 пъти повече даже от някой концерт. Ще добиете свобода. Вие понякога имате този стар навик, че като пее някой, искате да го коригирате. Не го коригирайте! Всеки да мисли, че няма никой друг в салона. Бутането отвън да го считате, че е вятър, който полъхва. Аз ще си пея, а че вятърът ми развява косата, то е друг въпрос. А вие сега давате внимание на това как другите пеят. Оставете това как другите пеят! Другите като пеят, това сте вие, които пеете криво. Това е един от хубавите методи.

Да се научиш да пееш е много лесно. Всеки един от вас за 24 часа може да стане певец. Зависи как работиш. Като казвам, че за 24 часа може да станете певци - може, но при известни условия. Може и след 10 години - пак при известни условия.

Сега, кое е най-важното в живота? Ние нямаме една и съща мярка: за едного от вас едно е важно, а за други - друго. Всеки е прав в даден случай. Но когато се намирате при най-важното, вие сте радостни, а когато не можете да го намерите, вие сте скръбни, колебаете се. Щом молитвата ти е успешна, ти знаеш как да се молиш - ти си радостен. Тогава усещаш небето отворено. А някой път не знаеш как да се молиш, и тогава ще дойде мисълта как да нагласиш думите. Думите отпосле ще се родят, първо не се раждат те. Първо се ражда нещо по-силно. Думите са външен израз, а има нещо вътрешно в човека. И доколкото думите изразяват нашето вътрешно състояние, нашата вътрешна мисъл, дотолкова те са силни. Думите са външна форма. Всяка една дума трябва да попадне на оная мисъл, на онова чувство, на онзи вътрешен стремеж, който имате. А стремежът, и той се мени, не е нещо постоянно. И у малкото дете, и у възрастния, и у стария има голямо разнообразие в стремежите. Трябва да има разнообразие в стремежите ви. Не се обезсърчавайте! Като дойде обезсърчението, вземи една книжка и всеки ден отбелязвай колко обезсърчителни мисли са ти дошли, колко време са седяли; и ги замени с насърчителни мисли. Нали Господ е господар на всичко? Ти си кажи: "Аз ще оправя работите си и ще дойда в хармония с Бога! Ще изпълня волята Божия и сбогом на тия обезсърчения. Няма какво да се обезсърчавам!" Ще кажеш още: "Баща ми не е

умрял, майка ми не е умряла, братята ми са богати, баща ми е богат - какво има да се обезсърчавам?" Учиш в един университет, но казваш: "Не разбирам тия работи!" Учени професори имаш - ще ги научиш, ще ги разбереш - какво ще се обезсърчаваш! Ти казваш: "Аз съм вече в напреднала възраст." На колко години си ти? "На 50-60." То и въпрос не може да става, че си възрастен! Ако ти живееш на Слънцето, и една слънчева година е равна на 20 милиона земни наши години, тогава 50-60 наши години какво са в сравнение с една слънчева година? В сравнение с онези, които живеят на Слънцето, вие на каква възраст сте? Съвсем деца сте. А който е 20-годишен на Слънцето, колко годишен е според нашите години? Като умножите 20 на 20 колко прави? /"400."/ Значи един млад момък на Слънцето е на 400 милиона наши години!

Ще ви дам един стих за днес:

"Тогаз Христос ходеше по цялата Галилея, та поучаваше в синагогите им и проповядваше благовестието на Царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между тях." /Евангелие от Матея, 4:24/ И вие като Иисуса обхождайте цяла Галилея. И вие проповядвайте благовестието за Царството Божие и изцелявайте всякаква болест. Ще кажете, че не можете да го направите. Жалко! Радвам се, ако го направите. Ако не можете да го направите, ще страдате.

Можете да го направите!

"Отче наш"

6 ч. 55 м.

7-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 6 ноември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ТАЙНАТА НА ДАВАНЕТО

5 ч.
Небето облачно
Духа студен вятър.

"Отче наш"

Ще прочета 58 псалом.

Като четете този псалом, не можете да си обясните защо някои неща са така поставени. Не само вие, но и евреите като го четат, и те не го разбират. Това е нещо отдавна писано, при известни условия. Целият псалом си има известно предназначение. То е било като едно оръжие на Давида. Давид се е намирал в известно утеснително състояние. /След 5 стих Учителя каза:/ Те са неща, които засягат него. Той е бил преследван някъде като чужденец, бил е при лоши условия, понеже са се изменили обстоятелствата в живота му. От 6 стих нататък Давид се моли. Като се чете псаломъг, това прилича на написаната наша песен "Аз смея да кажа": всеки може да има нотите, но малцина могат да изпеят песента и да кажат какво е нейното съдържание. Да искаш да изпееш песента, без да разбираш какво се крие в нея - това е само външната страна на пеенето. Някой път се интересувате как сте облечени, как ви е сложена връзката, как сте измити, държите да са спретнати дрехите ви - яката, палтото, всичко да е наред. Представете си, че сте много добре облечени, спретнати, яката ви е хубава и пр., но отидете на училище и не си знаете урока. Тогава каква полза, че яката ви е чиста, че палтото и лицето ви са чисти, като не знаете урока? Обувките са чисти, палтото

също, но те не помагат. От друга страна, палтото ви може да е скъсано, да не е закопчано, но да си знаете добре урока. Питам: В дадения случай хубавото палто ли е за предпочитане или скъсаното? Понякога незнанието се облича в хубави палта, а знанието в скъсани. Вие може да влезете в едно събрание, в което всички са добре облечени, и може да заемете първото място. Но като влязат в живота, тези хора знаят ли Божествената наука за живота? Отвън са много добре облечени, но вижте имат ли познания. Казват, че човек трябва да бъде милостив. Вие може да бъдете милосърдни към вашето дете, обаче същевременно виждате някоя мравка, че се дави някъде и я оставяте да се удави. Значи вие сте милостиви само по отношение на детето, дотам стига вашето съзнание за нещата. Вашето дете е свързано с вас - към него сте милостиви, но като гледате 10 мравки да се давят, не обръщате внимание; ще изпъкнат някои лоши черти на мравките в ума ви. Обаче ако в даден случай ти вземеш - както мравката прави - това, което не е твое, не си ли мравка? Минаваш по пътя и гледаш, че някое куче лае. Но някой път, когато човек говори неща, които не са намясто, по-горе ли стои от кучето?

Казвам: Във всичките тия случаи в живота има нещо, което тепърва ще учите. Трябва да изчистите езика си. Но езикът не е нещо, което може да се очисти по външен начин. Представете си, че езикът е перо. Представете си, че мастилото - това са вашите чувства, а вашата мисъл е това, което можете да напишете. Вземате перото и пишете. И като прегледате книгата, виждате, че някъде сте писали много добре, а някъде думите са зацапани. Вие казвате: "Няма нищо, че е зацапано." Но в онзи, съвършения свят никак не се допущат несъвършени работи. При сегашните условия тук много работи се допущат. Вие си позволявате да говорите много неща. Някои от вас знаете и как да се браните. Например ако ви каже някой някоя обидна дума, вие веднага ще му кажете други 10 - картечен огън! Хубаво е, не е лошо да знае човек как да се брани. Но не само себе си трябва да браниш, а трябва да браниш и истината. Когото не обичаш, като направи някаква погрешка, ти веднага го осъждаш, но когато някой, когото обичаш, направи погрешка, ти я позатуляш малко. Понякога вие приличате на онзи художник. Отишъл при него един човек да го рисува. Казва му: "Можеш ли да ме нарисуваш?" "Мога." "Но

нарисувай ме за 20 лева." Дава 20 лева. Художникът туря 4-5 черти върху листа и казва: "За 20 лева - толкова." Онзи казал: "Но другите ги рисуваш повече. Туряш им очи, уши - всичко." "За 20 лева - толкова. А като дадеш повече, ще туря и други неща върху хартията."

Има една наука, с която се гради човешкият живот. Ограниченият живот се гради. Има и друга наука, с която хората се учат как да разграждат. Едновременно трябва да учите как да градите и как да разграждате. Ако е криво граденето, трябва да разграждате. И трябва да се строи отново. Например виждате някой красив човек. Вие виждате, красив е той, но не знаете условията, при които е станал такъв. Колко поколения са работили, какви отлични мисли и чувства са вложени там и са работили, докато се създаде тази красота! И тоя човек носи сега красотата като едно наследство на ред поколения, които са живели един редовен живот. Друг път виждаш едно грозно лице - това показва, че ред поколения са живели неправилен живот, не са мислили за лошите последствия, които могат да се явят. И той носи обявлението на този ред поколения - носи едно грозно лице. Казват му: "Много си грозен." Той отговаря: "Онези, които ми направиха къщата, са причината - дадох им пари, но те ме излъгаха. Направиха ми такова лице." Или, виждате някоя къща, че е хубаво изградена, а другаде някъде се оплакват от майсторите.

Тия работи остават неразбрани по единствената причина, че вие имате известни схващания, че знаете. Хубаво е, че не знаете. Вие сте станали на 45-50 години, или на 70 години и ми казвате: "Какво ще ми говорите! На 70 години човек съм! Ехе-е! Аз ги знам тия работи!" Казвам му: Как възпита синовете си? "Остави ги тия, младите!" Дъщерите ти как вървят? "Оставете ги, те не разбират!" И въздъхва. Така. Не разбират! Като посея трън, макар и светия да съм, трънът си върви по своя път. Ти ли го посади, аз ли го посадих - не слуша трънът, израства си. И такива бодли има! Казват за някого: "Светия е." И светията даже като посее тръни, тръни израстват. И грешникът като посади тръни, пак израстват тръни. Но има и глупави светии, има и умни светии. Да не казвам, че има глупави светии, понеже и вие сте светии и ще се обидят светиите. По-големи светии от вас не съм виждал.

Ще кажете, че това е подигравка. Вие сте големи светии! Какво значи *светия?* Всички светите! Няма нито един от вас, който да не е светия! Един светия е от една свещ, някой е от две свещи, от 5, 10, 100, 500, 1000, 2000, 10000 свещи. Светии сте на степени, от степенуваните светии. Та казвам: Някои светии са умни. Такъв светия посее трън и израсне трън; той пита тръна: "Имаш ли намерение да се оправиш, или не?" "Не е в естеството ми да се оправя. Аз ще си остана такъв, какъвто съм. Какъвто ме виждаш, това съм аз." Светията си изважда ножчето, отрязва едно клонче и туря една малка присадка. После присади на друго място, на трето и т.н. Нарязва целия този трън и му слага присадки. Трънът вдига шум: "Къде се намираш ти така да режеш? Какво е това светийство?" Светията казва: "Ти знаеш да растеш, а пък аз знам да режа." И си заминава. Трънът поглежда и казва: "Такъв е светията!" Идущата година израства трънът, но който мине, казва: "Какво е това дърво с такива хубави цветове?" Този трън не дава тръни, но дава хубави плодове. Той вижда сега, че не ражда тръни, но нещо хубаво. Казват: "Подложката му е трън, но присадката му е нещо хубаво."

Казвам: Не е лошо, че имате трънища, но трябва да знаете какво да правите с тях. Трънът си е трън. Като го посадиш, той светия няма да стане, но ти ще пристъпиш да го присадиш с онова, което ти искаш. Една твоя мисъл може да е лоша - не я изпъждай, присади я. Едно твое желание може да е някой глог - нищо не значи, присади го с нещо хубаво, не го изкоренявай. Присаждане трябва. Някой път ще присадиш, но присадката няма да хване. Ще правиш опити: първа присадка, втора, трета. Хубаво е да знаете закона на присаждането. Тогава вие ще имате ония плодове, които ви интересуват, които ще ви ползват.

Сега, ще се отучите да мислите по стария начин! Много мъчно е човек да се отучи от един навик. Например говориш някому, а той се почесва. Някой си пипа ухото, някой си пипа носа, някой си пипа очите - има разни навици. Много мъчно е човек да се справи с тях. Някой път като речеш да мислиш - и те ухапе нещо някъде. Искаш да се молиш - и те ухапе нещо. Идват тия работи. Вие не знаете още причините, поради които се образуват човешките навици. Силата на човека е в това, да може да противостои на някой навик. Искаш да се пипнеш някъде, но кажи

си: "Защо?" Побутнеш ухото си и не знаеш защо го буташ, побутнеш носа си и не знаеш защо. Някъде се пипаш и не знаеш кои са причините, за да го правиш. Представете си, че в момента се казва една отлична мисъл и ти трябва да я запишеш, но те засърби ухото. Ако се почешеш, ще изгубиш мисълта, твоето внимание ще се отвлече към ухото ти и ще изпуснеш тези думи. Онзи, който чете твоите бележки, ще каже, че си пропуснал някъде едно изречение и не е ясно каква е мисълта. Какво се пропуска, когато човек си чеше ухото? А когато си чеше носа? А тила? Когато си чешеш тила, ти казваш: "Това, което искаш от мен, не мога да го платя сега." Значи имаш да даваш, да плащаш. Или искаш да кажеш: "Не мога да изправя характера си, той е сформиран вече." "Не мога да изменя убеждението си; имам си едно верую, не мога да го изменя." Какво е веруюто ти сега?

Някой казва: "Аз вярвам в Бога". Отлично! Ти вярваш в перото? Радвам се. Златно е твоето перо. А научил ли си как се използва то, да можеш да пишеш с него, да можеш първокласно да излагаш своите мисли? Ти вярваш, че с твоето перо могат много работи да се пишат, казваш, че то е златно. Много добре! Но правилата на писането трябва да учиш сега. Тогава вярата в перото има смисъл. Ти вярваш в Бога. Хубаво, но ще се научиш да служиш на Бога. Ако вярваш в Бога, но не знаеш как да Му служиш, празна е твоята вяра.

Сега всички вие мислите, че знаете. Хубаво, кажете ми тогава, когато Бог създаде света, защо тури главите на растенията в земята, главите на животните хоризонтално, а човешката глава изправи нагоре? Как ще ми отговорите на този въпрос? Кажете ми. Нали сте философи? Някои от вас са на 40 години, някои на 50, някои на 60 - човек трябва да си задава много въпроси, има много работи, които трябва да знае. По някакъв начин трябва да ми отговорите. Ако аз рисувам един човек, къде трябва да поставя краката му? Ще ги сложа там, където са главите на растенията. Може ли да ги сложа горе на главата му? Значи, ще рисуваш едно същество такова, каквото си е. Не че Господ сам е поставил така растенията. Но когато ги пратил на Земята, те ровели с главите си, и понеже имали такъв навик, Господ им турил главите в земята. Значи Той не ги е направил такива. Когато един художник рисува един човек, туря краката му там, където са, но краката не

ги е направил той. Краката са направени вече. Какво е виновен художникът, че ги е турил така? Казваш, че той е направил така тази картина. Така я е направил, защото моделът е такъв. Де е турил главата? Горе ти краката няма да ги туриш, а долу. Сега, кажете ми в това обяснение, къде ще турите животните? Защо рамената са направени широки и не са изправени като главата нагоре, а са поставени хоризонтално? Значи на Господ му трябват греди, за да постави главата отгоре. И е турил животните като греди, а отгоре на гредите - главата. Растенията представляват краката, а животните представляват ония греди, на които се крепят ръцете, и върху тези греди поставил Господ и човешката глава. Това, което ви казвам, е само едно изяснение. Ние и по друг начин можем да го докажем. Рамената са хоризонтална линия и отгоре е поставена човешката глава. "Защо Господ ме е създал така?" Господ те е създал, за да се научиш да работиш. Защо е създал твоите крака? Господ е създал твоите крака преди всичко, за да ходиш с тях, след това - за да имаш връзка със земята, и на трето място, за да имаш една основа, да стъпваш хубаво, а не да залиташ. Като стъпиш някъде, да имаш основа. Доброто да е в тебе.

Сега, за да се измени цялата култура на хората, най-първо те трябва да се научат да ходят. Аз съм наблюдавал много смешни, много извратени походки, които хората имат. /Учителя ходи криво, с клатушкане на тялото наляво и надясно. После ходи с ниски стъпки и с наведена глава. После ходи с подскачане./ Рядко съм срещал някой човек да ходи, както Господ го е създал. Всеки ходи по мода. Каквото мисли човек, така и ходи. В ходенето ти най-първо ще се освободиш, ще гледаш да ходиш правилно. Като ходиш, трябва да мислиш само за едно нещо. За какво трябва да мислиш? Кажете ми. Един свещеник седял зад една кубчина хляб и казвал: "Братя християни, я ми кажете какво мисля?" Един селянин му казал: "Ти мислиш тази купчина от хляб идната година да стане по-голяма и да не се вижда калимявката ти." Свещеникът поклатил глава: "Дано тъй да бъде!" Можем да кажем, че това е една погрешка. Тия погрешки са навсякъде. Не само тоя свещеник, а навсякъде в живота тези погрешки проникват в една или друга форма. Животът е пълен само с анормалности. Нещата, които навремето са били добри, с течение на времето са ставали

ненужни, защото животът се изменя. Било е време, когато човекът е можел да живее като растение. Било е време, когато е можел да живее като риба - условията са били такива. Било е време, когато той е хвъркал като птица. Сега пък, като човек, трябва да учи. И в тази форма той няма да остане. Един ден ще бъде като ангел.

Сега ще кажете: "Как трябва да ходи човек?" /Учителя ходи с двете ръце на корема и гледа надолу замислено./ Някой път човек ходи така. /После Учителя си туря ръцете отзад и ходи, гледайки надолу замислено./ А някой си туря ръцете така и ходи. Като си туряш ръцете отпред на корема и ходиш, така светия никога не можеш да станеш. По този начин праведен никога не можеш да станеш. Какво трябва да правиш тогава? /Учителя пак повтаря ходенето с ръцете на корема./ Христос имаше смирение, с вързани ръце отпред. Но какво е това смирение? Външните условия са му наложили това и са му прибрали ръцете. Това положение не е естествено. /Учителя туря ръцете на корема./ Това показва, че ти си роб на условията. При това положение на ръцете имате един триъгълник с широката основа горе, а върхът обърнат надолу. Значи, ти си в единение със земята; каквото мисли земята, и ти това мислиш. Ти не мислиш каквото небето мисли. Ти си в противоречие с невидимия свят, със съвършения невидим свят. Това е едно противоречие. За да се избавиш от него, ще образуваш паралелни линии, прави линии. /Учителя поставя ръцете отстрани на тялото спуснати./ Като си поставиш така ръцете, това е вече е едно спасително положение. Сега, как трябва да започне движението? /Учителя поставя лявата ръка напред хоризонтално, а дясната назад, после дясната напред, лявата назад и същевременно ходи./ Движението на ръката е мярката за времето, мярката и за пространството, в което се движиш. Ти вървиш и не смяташ колко пъти си махаш ръцете. А от това зависи дали ще бъде успешна работата ти. Ако си почнал с лявата ръка, работата ти няма да излезе както трябва. Защо си започнал с лявата ръка, а не с дясната? При постройката на къщата ти не можеш да поставиш мерките както искаш, а както трябва. Ще мериш така, както формата на къщата изисква, а не както ти знаеш. Самата форма, която създаваш, ти налага да мериш по съответния начин, а не както искаш.

Казвам сега: Вие седите с вашите стари мисли, поглеждате се

и казвате: "Остаряхме." Поглеждате бръчките по лицето си, после виждате, че устните ви са били червени, а сега са бледи, очите хлътнали, и се питате: "Къде отидоха младините?" После си казвате: "Аз като отида на онзи свят..." Като отидете на онзи свят, какво ще правите? В онзи свят е лесно, но в този свят какво правите, кажете ми! Ще ви дам един пример. Майката изпраща детето си на бакалницата да вземе малко масло. То се заиграва тук-таме и се препъва, пада на земята, удря шишето и го счупва. Връща се с плач. То ще измисли някаква лъжа за счупването на шишето. Майката някой път ще го натупа с пръчката, а някои майки са по-благородни - тя ще му даде друго шише и ще му каже: "Да внимаваш, да не счупиш и това шише!" Вие сте пратени на Земята да си купите дървено масло от бакалницата и гледам, че някой хленчи, не му вървяло - счупил е шишето. Някой казва: "Като отида на онзи свят..." Там ще ти дадат друго шише и пари, и пак ще те пратят на бакалницата. Пак ще дойдеш. Тази работа ти ще я свършиш. Ти не може да се освободиш от нея. Може да кажеш: "Господ ще ми помага." Да не попадне човек в Божиите ръце! И хиляди години можеш да риташ, но като не си свършил работата, ще те праща, ще те праща, ще се връщаш - колкото искаш. Свърши работата без ритане - нищо повече! Пратила те е майка ти за масло - купи маслото и го занеси. И който те срещне, ще му кажеш: "Майка ми ме прати за масло. Като занеса маслото, ще дойда да играя." Детето няма право да се спира на пътя, да играе с този-онзи. Като занесе маслото, може да отиде да играе със своите другарчета.

Сега, има една опасност! Много пъти, като се преподава едно знание, вие ми казвате: "Нали Вие така казахте?" Вие се хващате за буквата.

На праведния всичко му върви. На добрия всичко му върви. На любящия всичко му върви. На умния всичко му върви. На свободния всичко му върви. На здравия всичко му върви. На кои им върви? Казвам: На болния не му върви, защо? Защото е болен. На лошия не му върви, защо? Защото е лош. На лъжливия не му върви, защо? Защото е лъжлив. Какво трябва да прави лъжливият? Ще поставите нещата на местата им. Няма да бягате от реалността. Някой ти казва: "Има нещо лъжливо в тебе." Носиш една дреха лъжлива, която не е скроена и ушита както

трябва, по правилата. Или: носиш едно знание, което не е проверено. Лъжа има в това знание, а ти го защищаваш. Може да е някое положение от социалните науки или някоя научна максима, или някоя религиозна истина, но има нещо лъжливо в това. И ти носиш тая идея и я защищаваш, а тя не е права. Казваш: "Отде да познаем това?" Как да не го знаеш?

Умният човек, като купи едно кило захар, ще преброи колко бучки има в него. Колко са бучките в едно кило захар? 150. Колко зърна има един клас? Разни класове има. Колко зърна има в един ечемичен клас, в един ръжен клас, в един клас от бяла пшеница и от червена пшеница? В Евангелието Христос казва, че едно зърно паднало на добра почва и дало 30, друго 60, а друго 100 в клас. Но това са отношения. Това са кабалистични отношения, които трябва да разбирате.

Имате числата 30, 60 и 100. Числото 100 съдържа две велики условия. Числата от 1 до 10 представляват един велик свят, те са неща, които много мъчно стават, много мъчни работи са. Децата смятат от 1 до 10. Това е един велик свят. Свят на Бога. От 1 до 100 е светът на ангелите, от 1 до 1000 е светът на хората, а от 1 до 10 000 е светът на животните. По-големите числа са светове на други същества, които живеят. Различните светове са в зависимост от степента на развитието. Каква грамадна разлика има в числата! За да я разберете, трябва да разбирате съдържанието на числата. Трябва да умееш да работиш с числото 100, а не само да знаеш да го пишеш. Какво значи да работиш? Да кажем, че имаме думата *обич.* Ако знаеш как да произнасяш тази дума, ще създадеш едно благо за себе си; ако не знаеш как да я произнасяш, няма да получиш благото, което тя съдържа. Да кажем, че напишеш числото 30, или 3, или 6, или 1. Да вземем онова, което Христос казва за зрънцата: едно зърно паднало на пътя, друго паднало в трънките, а трето - върху камъните. Онова, което паднало в трънките, израсло, но плод не могло да даде, понеже трънките му взели условията. Онова, което паднало върху камък, израсло малко, защото не могло да пусне корени. А падналото на пътя не могло даже да поникне, защото птиците го изкълвали. Имате 3, 2, 1 - обратен процес, и той съществува в живота. Когато не ти върви, значи ти си на пътя. Всички твои мисли и желания са на пътя и тогава не може да имаш резултат.

Понякога твоите мисли и желания са между тръните и тогава не можеш да имаш плодове от тях. Някога те са върху камъка и пак не може да имаш резултат. Само когато мислите и желанията ти са паднали на добра почва, те дават резултат: 30, 60 и 100. Питам сега, кои числа бихте предпочели: 361 - 3+6+1=10; 631 - 6+3+1=10; 136 - 1+3+6=10?

Кои числа са правилни в дадения случай? Както и да пишете горните цифри, събрани, те дават все 10; 3+6+1=10. Външният резултат е все един - 10, но по съдържание резултатите са различни. Ако започнете една работа с числата 361, ако я започнете с 631 или със 136, ще имате различни резултати. Да допуснем, че вие сте един стражар с номер на шапката 361. Това показва, че преди вас има 360 стражари. Ако сте с номер 631, това показва, че преди вас има 630. Ако сте 136, преди вас има 135. Добре, в какво седи разликата? От гледна точка на работата е важно не какъв номер носи стражарят, а какво е извършил. Резултатът 10 показва Божественото число. Колко има преди тебе и колко след тебе, нищо не значи, но числото 10 показва каква работа си извършил. Не какъв номер носиш, но работата, която свършваш! В дадения случай числото 361 - това са условията, за да се свърши тази работа. Това число започва с 3 - то е добро число; 6 е числото на илюзиите, при него ти се колебаеш; 3, 6, 1 показва какво е минало в /през/ душата, докато се е дошло до тия резултати. Тъй като в началото е 3, това означава, че всичко е започнало много определено, не е имало никакво колебание. Като дошло числото 6 обаче, почнали да дават на стражаря повече пари. Тогава той се съблазнил и си казал: "Не можеш ли да кръшнеш, да пооткраднеш малко!" Но единицата му казва: "Не!" Замисля се той, че има тояга: единицата стои там! Като вижда тоягата, казва си: "Не, трябва да съм умен, трябва да постъпвам честно и да се държа добре за тоягата." Той хваща тоягата с ръката си и казва: "С тая тояга нито бия, нито давам на другите хора да бият." Да знаете защо ви е единицата. Другият стражар има номер 631. Той започва с 6 - с едно колебание. Той е като базиргян*) - колебае се, този хване, онзи хване и го обере.

---

*) (тур.) - търговец /бел. ред./

Но дойде 3 и казва: "Има обществено мнение. Какво ще каже началникът?" После идваме до единицата. Тя казва: "Не!" Друг има номер 136. Той е най-нещастният. Той е започнал с Божественото - тоягата, единицата. Като се отдалечил Бог, дошло 3, а като дошло 6, без малко да пропадне. Вие с бележка 6 влизате в университета, но с числото 6 ще попаднете на много големи трудности. Представете си, че носите голяма, хубава, червена ябълка, която някой ви е дал да я занесете подарък някому. Но вие нямате хляб, гладувате от няколко дни. Погледнете ябълката и имате желание да я изядете. Но тя ви е дадена да я занесете някому! Мислите си: "Не мога ли да изям ябълката и да премълча?" Ако изядете ябълката, ще бъде числото 136, но ако издържите при големите изпитания, вие ще имате числото 10.

Носът на някого е къс, на друг е широк, лицето на някого е скулесто. Всеки един от вас е една книга. Как сте започнали, как сте живели във всяко съществуване - всичко това е написано на лицето ви. Човек е отворена книга. А вие мислите, че нещо е скрито. Скрито-покрито няма в света. Откъдето минавате, всичко се чете. Минава една селянка, която е станала гражданка - облечена хубаво, с лачени обувки, с ръкавици. Гледа един френски вестник, но го обърнала със заглавието надолу и уж чете. Минава един господин и казва: "Госпожо, вестникът е наопаки." "Така ли?!" Хубаво. Той си мисли: "Може би се е захласнала нещо, може да има деца и да мисли за тях." После минава друг и като вижда, че тя чете този вестник, си казва: "Тази госпожа разбира френски!" Мисли, че тя е учена. Тя иска да покаже, че разбира нещо.

Аз не засягам вашето знание от миналото. Не искам да засягам това как сте живели. Това, което сте придобили, вие го носите в себе си. Вашето знание от миналото, то е в запас у вас. Вие може сега да сте на 20 години, може да сте на 40-50 години - учили сте нещо. Представете си, че седите на леглото вечерта и сте неразположен. Неразположен сте по единствената причина, че работите ви в света не вървят така, както вие искате. Защо не се спрете да се попитате така: Ти си един слуга, пратен на Земята да служиш на Бога. Ти, като слуга, свършил ли си всичко онова, което Бог иска от тебе? Ти казваш: "Сега трябва да поживеем на Земята." Но как ще поживееш? Ти най-напред ще донесеш маслото! Най-първо ще изпълниш Божията Любов и като ти

остане свободно време, тогава ще се промениш и ще отидеш на рандеву, на забава, на театър, на концерти, където искаш - но само в свободното време. А да ходиш по театри тогава, когато е време да учиш - това не се позволява.

Сега, не искам да постъпвам с вас по буквата на закона. В България мъчно ще намерите един човек да може да пише добре, да познава правописа. Един ученик казва на един от своите учители, в по-раншните времена, че според граматиката на едни така се пишело, според граматиката на други така се пишело. Той споменал 4-5 граматики. "Какво да правя?" Учителят му казал: "Ти ще пишеш сега според моята граматика." Защото няма една норма, четири - пет граматики има. В дадения случай, не че това е единственият авторитет, но ти си заставен да пишеш според граматиката на твоя учител. Ако има една установена граматика, както е в английския и френския, тогава граматиката е определена, езикът е определен. В английския всяка дума трябва да знаеш да я сричаш, ако не знаеш как да я сричаш, не знаеш да я пишеш и тогава можеш да сгрешиш. Понякога и ученият англичанин се бърка. Някъде има три-четири букви, които се изговарят като една; мисли той и току отвори речника, погледне и тогава написва вярно думата. Някъде даже и учените го правят това. Много англичани искат да поправят английския език, а други пък искат да го оставят в тази форма и казват, че тази трудност събужда мисълта, кара ни да мислим, да не търсим лесния път, а мъчния. Англичанинът е медлен, не обича да си създава ненужни мъчнотии. И у нас не е лесно да се пише. И в българския език е мъчно. Къде се пише ѣ */е-двойно/*, къде се пише *я, ь, ъ, х*. Благодарение, че сега се освободихме от ѫ. Някога не знаеш къде да туриш *й*. После, малкото и голямото *и*. Сега е опростено малко.

В живота има други работи, които са сложни. Вие още не сте дошли до положението да се наблюдавате. Вие не сте се наблюдавали. Някой път сте неразположени духом, унили, и не знаете причините за това. Щом сте унили духом, вие не живеете в главата, вие сте слезли в стомаха. Вашата мисъл се движи в една много гъста среда. Тогава мислите за лошите условия и казвате: "Тези хора наоколо са много лоши." Така не се мисли. Един стих казва: "Ние всички живеем и се движим в Бога". Питам: Ако всички живеем в Бога, какво има да се плашим от лошите

условия? Лошите хора са за тебе едно условие. Ти си ученик, който се учиш да не те е страх от вълци, мечки, тигри. Има пример за един англичанин, който отишъл в Индия да се калява, като индус. Седял на един камък, а край него минавали леопарди, тигри, змии, лъвове; животните минавали и никое не го докосвало. Неговият учител индус му казал: "Никой няма да те закача, но ще мислиш концентрирано. Ако се разсееш, при най-малкото отклонение на мисълта ти, веднага ще паднеш от камъка и ще те разкъса леопардът." Така и между лошите хора трябва да мислиш. Ще имаш една здрава мисъл! Слушам, че някой разправя: "Този брат е такъв, онзи брат е такъв." Така не се учи. Това е най-глупавото възпитание в света! То е все едно, аз като седя на камъка, да мисля, че вълк минава. Нека си минава. Като минава вълкът, аз ще знам защо минава той, защо е създаден. Ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на вълка. Като мине мечката, ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на мечката. Като мине боата, ще кажа: Бих желал да имам добрите качества на боата. Тя като хване нещо, строшава го. И аз като хвана злото, и аз ще му строша ребрата. Добрите страни ще държа! Мине някой паяк, ще си кажа: Желая да имам добрите качества на паяка. А ти, като минава някое животно, почваш да го хукаш. Стой на камъка и разсъждавай за онези, великите работи, които Бог е създал. Ти се спираш да мислиш за лошите хора и казваш: "Има нещо лошо в света." Не мисли за лошото! Няма нищо лошо в света! Лошото в света хората сами са го създали, а всичко онова, което Бог е създал, е добро. Ако тази мисъл не я вложите в себе си, не можете да напредвате. Казваш: "Те са много лоши хора!" Но и ти, който минаваш за светия, и ти не си добър. Като има някой да ти дава, ти го хващаш и казваш: "Парите ми дай!" Или не е изпълнил желанието ти, както искаш - пак го хванеш. И ти не си от много добрите.

И на мен са ми чели морал. Идва в стаята ми един и ми казва: "Учителю, ти не постъпваш справедливо!" Казвам: Възможно е. Тогава ще се коригирам. В какво не постъпих справедливо? "Заради тебе се препънах, като те гледах." Като ме гледал, се препънал! Казах му: Съжалявам, че излязох по-рано, преди тебе, и като си ме гледал, ти си се препънал. Втори път ще излизам подир тебе и няма да се препъваш.

Научете се на правата мисъл. Мъчно е човек да мисли право. Вие искате да ви се поверят някои тайни, нали? Аз ще ви поверя една тайна. Разделете много правилно 3 на 2, но не с дробни части - да го разделите на цяло. Числото 2 може да го разделите и ще се падне по единица. А имате 3 - разделено на две, по колко ще се падне? Какво ще правите? Но не искам половини. Ще измените процеса. С деление тая работа не става. Този процес става с изваждане. Числото 3 представлява една млада двойка... Този начин на обяснение сега ще го оставя. Ще обясня по друг начин, за да няма отрицателна мисъл. Като извадите от 3-те бащата и майката - майката е 2 - ще остане или син, или дъщеря. Да разделите значи да разрешите въпроса. Като извадите, то единицата, която остава - мъжка ли е, или е женска, по кой пол върви, по коя линия върви? Вие се смущавате, понеже имате един обикновен порядък на нещата. В Библията как са поставени нещата? Първият син на Бога кой беше? Адам. Значи първото е винаги мъжко. Вторият беше Ева. Адам беше син на Бога, а пък Ева беше дъщеря на Бога - нищо повече. Сега, синът е излязъл от земята. Значи Адам, като растение, израсна от земята. Беше растение. Ева излезе от Адама, значи като животно. Ева, която Бог създаде от реброто на Адама, излезе от растителното царство и следователно представляваше животните. Значи когато дойдоха до великия изпит да познават доброто и злото, те нямаха още онази човешка форма, която може да устои на големите противоречия. Ева нямаше воля, както животните, и се увлече от малките работи - и направи една погрешка. И Адам, като едно растение, казваше: "Дето ме посеете, аз ще израсна." Ева му каза да яде, и той яде. Той не му мисли, а ѝ каза: "Ти да му мислиш. Ти ще отговаряш за нещата." Вие вземете предвид сегашното ваше положение. Представете си след хиляди години, като дойдете на Земята, как ще разсъждавате. Няма да разсъждавате по сегашния начин. Понякога, ако се говори добре за мъжа, жената се обижда, ако се говори добре за жената, мъжът се обижда. Питам тогава: Какво трябва да се говори? Щом се говори добре за мъжете, ще се говори добре и за жените. Вие трябва да се радвате, защото, ако се говори зле за мъжа, то и онази жена, която е излязла от него, и тя е като него. Каквито са мъжете, такива са и жените; каквито са жените, такива са и мъжете. Едни от други излизат.

Казвам: Не само формата е важна. Вие още не познавате онази вътрешна философия на живота. Вие се възмущавате от онова, което постоянно ви ограничава. Някой казва: "Защо ме е създал Господ жена?" Какъв трябваше да те създаде? Мъж ли - да ходиш да пукаш главите на хората, да биеш? Слушах един български войник, който взел участие в Сръбско-българската война. Той разказваше: "Като влязох в окопа, надупчих 18 сърби!" Гледам го как лъже, че 18 души избил. Казвам: Жалко, че само един българин се е намерил смел, да надупчи 18 души. Не преувеличавайте нещата. За някого казвате: "Той е идеалист, понеже е висок." А за другиго казвате, че е лош човек, понеже е нисък. Това е относително. Действително, ако старият човек остане едно джудже, то е друг въпрос. Но едно дете лошо ли е, като е малко? Изчакай го да израсне. Ако това дете остане малко, то има нещо анормално, но ако е малко и расте, изчакай този процес, виж дали ще расте или не. Турците имат един израз: "Дингил Ахмед" /Висок Ахмед/.

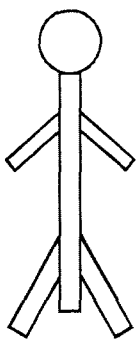

1

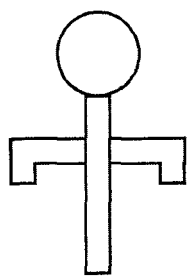

2

Първата рисунка е висок Ахмед. Сега ще нарисувам един, който не е висок Ахмед. Втората рисунка - това е мъдрец. Онова, което мъдрецът може да направи, високият не може да го направи, макар че има висок ръст. Някой казва, че главата на човека не трябва да бъде много голяма. Питам: Един човек с кокоша глава какво може да направи? Нищо не може да извърши с една кокоша глава. Трябва да има човешка глава, една глава, в която Бог е

вложил всички условия. Грамадни богатства Той е вложил в човешкия мозък и всички тези богатства човек трябва да ги извади и да ги разработи. Това са материали, които трябва да се разработят. През целия си живот трябва да разработвате тези богатства. И при това, външните хора ще бъдат като едно условие, за да ви помогнат за вашето развитие. Аз не искам всички да мислите еднакво. Питам някои от вас, старите: Защо остаряхте? Онези, които остаряха, ще ми кажат защо са остарели. Българите имат една поговорка, че кучето от лежане умира. То постоянно търси нещо и така остарява. Значи човек като е търсил, търсил - и е остарял. Какво търси? Търсили сте нещо и не сте го намерили, и сте остарели. Човек като търси дълго време храна и не я намира, лицето му хлътва, едвам се движи и накрая умира. Ако намери храна, тогава има една идея, но някой път търси, търси и не намира, и казва: "Остарях." А храната - това е разумното Слово. Сега някои може да ми възразят: "Може ли човек да не остарее?" Може. Писанието казва: "Ония, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови." Или другояче казано: Ония, които вървят по пътя на Божията Любов и изучават света, и изучават и своя живот, тяхната сила ще се обнови. Те ще се справят лесно със своите старини. Един ден формата ще бъде за тях като дреха, която ще се съблече, и ще се облекат с новите дрехи, и пак ще си продължат своя живот, и ще бъдат млади. Няма какво да се плаши човек от старостта. Мъчно е на човека, докато се откаже от своята остарялост. Яздиш един кон, който не си хранил - той едвам се движи, стар кон - и казваш: "Той е халаше*)." Ти можеш да ходиш повече от халашето. Слез от него, пусни го в гората да се напасе и тръгни пеш. Престани да се грижиш, да мислиш за нещата, които са непостижими на Земята. Непостижими неща има на Земята; и да ги постигнеш, нищо няма да се ползваш от тях. Представи си, че през целия си живот искаш да станеш богат. И като станеш на 85 години, паднат ти се два милиона, и казваш: "Защо не беше това, когато бях млад!" И след една седмица ще ти дадат един банкет и ще те изпратят на другия свят. Питам: Защо ти са сега двата милиона?

---

*) (тур) - безсилен, немощен /бел. ред./

Ще дойда до съществената мисъл. Ще представя живота в една картина. Представете си, че се намирате в една стая с ядене, но това ядене не е такова, каквото вие очаквате. То е отрова за вас и ако ядете, то ще поквари целия ви живот. Казвам ви: Чакайте. Като изгрее Слънцето, ще излезете от тази сграда, ще отидете на планината и там ще ви поднесат един отличен обяд. Добре ще ви посрещнат и добре ще се нахраните. Чакайте! Друго ядене не вкусвайте. Ще чакате едно ядене, което е приготвено за вас. Не е ли по-хубаво да приемете това ядене, което Бог е приготвил за вас, отколкото онова ядене, което хората са приготвили за вас? Кое е по-хубаво? И ако вие всичките имате онази вяра, непреодолима вяра, която мести планините!... Ти казваш: "Вярвам в Бога." Де е онази вяра, че като повярваш, това, в което вярваш, да стане? Ти казваш: "Знаеш ли кой съм аз? Като те духна, ще паднеш." Духни! Духаш, но не пада човекът. А друг духва и онзи се търкулва на земята. Ти казваш: "Имам знание." Хубаво, направи тогава един малък опит. Ако духнеш и работите стават - имаш знание.

Бог е Любов. И всички в невидимия свят, в духовния свят, за който ви говоря, са същества на щастието. Вие мислите за онзи свят и на Земята сте нещастни, неразположени сте. Тогава питам: Каква е вашата връзка с онзи свят? Христос, който имаше най-лошите условия, устоя!

Сега да ви кажа защо е по-благословено да даваш, отколкото да вземаш. Знаете ли какъв е законът на даването и на вземането? Като даваш, винаги носиш светлина. Щом даваш, светлината идва в ума ти, щом вземаш, това винаги носи тъмнина. Всички вие искате - все сте ученици на тъмнината. Всякога вземането носи тъмнина. Само с едно изключение то носи благословение, но всяко друго вземане е от земята. Като вземаш, трябва да се молиш да го превърне Бог в светлина. Всички искат все да вземат. Имай в душата си мисълта да даваш от себе си, защото така светлината ще дойде. Като дадеш, Бог се проявява, а като вземеш, вземай с мисълта и с желанието да дадеш условия на другите да се прояви Бог чрез тях. Да имаш една мисъл: ако вземаш от някого, вземай, за да му дадеш възможност да ти направи услуга, за да се зарадва той, да се прояви Бог, но ако искаш да вземеш, за да забогатяваш, ти ще носиш тъмнината в себе си, това е една лъжлива идея.

Оставяй на хората да ти дават, давай им условия само за да се прояви доброто в тях, не за да ти услужват - то да не бъде целта! Ако искаш като човек да вървиш напред, всякога имай в себе си мисълта да даваш. Защото Бог е, Който постоянно дава. Той е светлина. И ако искаш да ти върви, ти ще туриш същата мисъл. Вложете тая мисъл в себе си! Така са живели всички светии, всички праведници, които са разбирали. Това значи да любиш ближния си, да любиш Бога. Като любим Бога, Той ни дава условия да се прояви доброто в нас. Бог очаква да Го обичаме, за да може, като Го обичаме, да се прояви доброто, светлината в нас, а не че се нуждае Той от нашата любов. Той ни дава възможност ние, като слаби, да си помогнем, като Го любим. Бог изпраща своята любов към нас, за да ни повдигне. Затова всякога се стремете в душата си - всички, макар и най-последният бедняк от вас - да давате! А вие казвате: "Какво ще давам? Нямам нищо!" То е първата лъжа. Имаш една глава - тя е несметно богатство. Имаш едно сърце - колкото и да е грешно и оцапано, то има доста големи богатства. Ако французите от реката Сена, макар и да е нечиста, събират нечистотии и остатъци, и правят от тях масло, значи човек от маслото на своето, макар и развалено, сърце може да извади много работи.

Казвам: Новото е: Вложете у себе си желание да давате, да бъдете проявление на Бога, а не да очаквате другите хора да бъдат добри към вас. Когато те стават добри, вие тогава добри не можете да бъдете. Във всеки момент проявете най-малкото добро, което можете да проявите. Проявете го - и вие ще се повдигнете една степен по-високо. Най-малката любов, най-малката истина, която можете да проявите -проявете ги! Най-малката светлина, колкото и да е малка - проявете я! Пратете една мисъл в света! Казваш: "Какво мога да направя сам?" Милионите капки са, които образуват реките и океаните. Твоята мисъл може да е капка, но всичките милиони капки, събрани, образуват големите морета. Не се обезсърчавайте!

Всички говорят за култура. И казват: "Ние сме културни хора." Казвам: Истинската култура зависи от даването. Даването е мярката. Писанието казва: "По-блажен е онзи, който дава". Не само пари, но даване във всяко отношение. Аз не говоря само за пари, но във всяко едно отношение: и в мисленето, и в чувствата,

и в постъпките, и в художеството, в музиката - навсякъде човек трябва да дава. Знаеш някои песни - седни и изпей на тези хора една песен. Ти казваш: "Те не разбират." Разбират, не разбират - изпей им! Имаш изкуството да рисуваш - нарисувай на тези хора една картина; или ако си скулптор - извай им нещо. Шивач си - уший на тези хора по един костюм. Дай нещо от себе си! Слуга си - пак можеш да направиш нещо. Всеки един от вас всеки ден има условия да направи най-малкото добро. То е даване. Дали е много или малко, то е равносилно. Не е в количеството. Важен е онзи вътрешен стремеж да дадеш ход на Божественото вътре в себе си да се прояви. Давайте и ще ви се даде. Писанието казва: "Даром сте взели - даром давайте!"

Сега, предполагам, че от тази лекция другото можете да забравите. Но другото ако забравите, това последното, което ви казах, да не го забравяте! Ако забравите другото, няма никаква погрешка. Аз ще се радвам, че сте го забравили. Но последното ако го забравите, аз ще съжалявам.

"Добрата молитва"

Има още време, да изпеем нещо за десет минути. Научихте ли песента "Аз смея да кажа"? Кой ще я изпее сега? Който не е пял, да стане и да пее. Малко и да му се присмеем, няма нищо. Мъчно е да се пее. Не е лесна работа пеенето. /"Мисли, добре мисли." Беше "Мисли, право мисли", а сега е "Мисли, добре мисли". Учителя свири./ Това харесвате ли го? /"Харесваме го." Учителя свири и пее следното:/ "Обичай добре да мислиш /4 пъти/. Мисълта е сила за ума. Тя ще те избави от много ненужни страдания." Това е импровизация сега. /Учителя свири и пее:/ "Обичай да мислиш добре /3 пъти/ добре, добре, добре, добре."

/Изпя се песента: *"Аз смея да кажа."*/

Понякога и музикалните форми се вкостеняват. Например някои български песни са класически и не търпят вече развитие. Такава песен става като един скъпоценен камък, като един кристал, и мъчно, много мъчно е да се разработи. Никога не се установявайте в истинските песни върху едно и също нещо. Животът не търпи еднообразията. Българските песни, както

първоначално са били създадени, не са били такива. Но после, като са ги пели, пели, песента се е вече вцепенила, станала е много еднообразна и тъжна. Някои българи, последните певци, са внесли известни тонове, които не дават подтик за развитие. Българинът е станал Сатурнов тип, тъжен; или крайно весел, или тъжен.

Направете една песен.

Сега, ако се свири една българска песен, веднага ще видите колко сте свикнали на тази песен. Като засвиря нещо българско на българина, той веднага го чувства. /Учителя свири българска народна песен./ Какво изразява българинът с тази песен? Или житото му не расте, или град го е поочукал. /Учителя свири друга българска песен/. Тук той казва: "Очука го градът, но идната година ще се оправи работата." /Учителя свири трета песен /

Вземете сега един съвременен идеалист. /Учителя свири./ Това означава един български идеалист. Дотам е дошъл българинът сега.

Хайде сега, на упражнения. Човек, за да пее, за да свири, трябва да има най-доброто разположение. Без разположение не можеш да пееш. Щом не можеш да пееш, не си в нормално състояние. Щом можеш да пееш, в нормално състояние си.

8-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 13 ноември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ОПИТИ

5 ч.

"Отче наш"

Прочетоха се темите: "*Последствията от малките и големите спънки*".

Понякога при развиването на темите вие спазвате правилото, което бакалите спазват: като дадеш на бакалина много пари, много ти дава, като му дадеш малко пари, малко ти дава. Като ви дадат някои теми като тази за малките спънки, вие казвате: "Какво има да се пише за това?" Малко пари - малко стока. Ако в малките работи си вещ, това показва, че си майстор и в големите. Ако от малко брашно направиш баница - майстор си, а ако я направиш от много брашно, това показва, че не си голям майстор. В една баница влизат масло, сирене и брашно. Имате ги. Представете си, че ви дойде един гостенин и вие му сложите в една паница 250 грама брашно, малко сирене и масло. Ще се докачи човекът. Ти ще вземеш и ще забъркаш най-напред водата с брашното, после ще разточиш, ще туриш малко сирене и масло, и ще опечеш баницата. И като дойде гостенинът и види опечената баница, ще счита, че е почетен. Иначе какво ще помисли? Ти го гощаваш с ума си. Значи - тури в ума си мисълта да му поднесеш една форма, която му е приятна. Къде е опасността от брашното? Да кажем, че вкъщи гостенинът може да яде от брашното. Но представете си, че брашното е турено отвън, дето вее вятърът, и той е доста силен. Човек не обръща внимание на малките работи, а те го определят какъв е. Ако поднесеш на гостенина брашно с

вода и сирене да се наяде, ти ще изгубиш един човек, който ти е бил приятел. Той ще си каже, че това е крайно незачитане. И може би тази сурова "баница" с брашното, сиренето и маслото ще влоши твоите работи в живота. За да не се влошават работите, забъркай брашното с вода, тури сирене, наклади огън и опечи баницата. Трябва да правите превод от този образен език. Добре е да си служите с един образен език и да правите преводи.

Какво е числото 1, какво е 2? Като количесто, числото 1 може да се отнася към различни съдържания: една игла, една кибритена клечка, един човек - все са единици. Какво можеш да направиш с една кибритена клечка? С нея дреха не можеш да ушиеш, но можеш огън да запалиш. Какво можеш да направиш с един човек? С него можеш да свършиш много работи. Все едно ли е да вземеш мястото на иглата, на кибритената клечка и на човека? Понякога ви интересуват някои неща, които са вече много остарели. Сега ви интересува например това, дали вие сте остарели. Някой от вас казва: "Вече остарях - 40-годишен съм. На 50 години съм На 60 години съм. Младите нека оправят света." Светът не се нуждае от оправяне - нито от младите, нито от старите. Когато един млад човек влезе в училището, какво ще оправя? Той не влиза там, за да оправя училището, той влиза, за да учи. Ако влезе в университета, той ще го оправи ли? Не, там той трябва да учи. Който влезе - и млад, и стар - трябва да се подчинява на законите. Младият нищо няма да оправи. Ние сега искаме да оправим нещо в света. В какво седи оправянето, как да го разбираме? Трябва да се учи! В живота ви има толкова спънки, нещастия! Всички се оплаквате, че сте нещастни. Защо? В природата няма нещастия, няма никакви спънки, абсолютно никакви спънки в пътя на никого; пътят, по който вървиш, е толкова гладък, че няма препятствия. Ако се отбиеш обаче от пътя в храсталака, ще намериш хиляди спънки. И ще кажеш: "Какъв е този свят!" Светът е добър, но ти си оставил естествения път и си влязъл в храсталака, в трънните. Ти взимаш брадва и почваш да сечеш трънните, за да си отвориш път Но така съвсем ще загазиш.

Срещнеш някой човек, запознаете се и ти обръщаш внимание на някои негови особености. Искаш да изправиш една негова погрешка. Много мъчно е да изправиш една погрешка на някого. Представи си, че си певец, пееш много хубаво; запознаваш се с

някого, който не може да пее хубаво и ти искаш да го научиш да пее. Мислиш, че за два-три дни можеш да го научиш, но не можеш. У него преди всичко трябва да има желание да учи. Така че най-първо събуди желанието! Друг случай. Отиваш на гости, където те гощават с баница; като се нахраниш, казваш на стопанина: "Много е хубава баницата!" Мислиш ли, че си се отплатил? Като отидеш обаче в гостилница и се наядеш с баница, ако кажеш само: "Много хубава е баницата", гостилничарят ще ти каже: "Чакай, чакай, много е хубава баницата, но трябва да платиш!" За хубавата баница се плаща. Ако нямаш пари или не ти достигат, ти ще се начумериш малко и ще кажеш: "Не ти струва баницата." И той, горкият човек, ще приеме, колкото му дадеш.

В съвременния живот преди всичко трябва да изправим много недъзи, които имаме. Да оставим отрицателните черти, няма какво да представяме как един човек си свива веждите, как си присвива очите или как е недоволен. Да кажем, че аз представям как един човек плаче. Защо да го правя? Вие го знаете по-добре, толкова сте плакали. Или ще представя някого как се гневи - вие го знаете по-добре от мене! Или ще представя как някой е страхлив - вие го знаете, всеки ден го правите. Какво ще ви ползва да ви го представям? Нищо. Какво значи горделив човек? "*Горе*" и "*дял*". Горделивият човек, като един петел, ще се качи на плета отгоре, нависоко, и ще изкукурига. Горделивият човек като се качи на планината, ще вика. Нали сте виждали туристи - като се качат на планината, нависоко, почват да декламират например стихотворение от Ботев... Или да кажем, много пъти се говори за любов. Какво ще ви говоря за любовта! За любовта вие знаете по-добре от мене. Няма някой от вас, който да не знае. И след като сте опитали любовта, питате: "Има ли любов в света или, няма любов?" Любовта не можеш да я докажеш, защото не е нещо материално, да го докажеш, че е тук или там. Преди всичко, ти философски не можеш да докажеш дали любовта съществува, или не. Тя няма никаква форма, тогава как ще определиш дали съществува, или не? Тя няма никаква форма, тя е една същина. Тя няма никакви граници, тя има проявление. Проявява ли се любовта, или не? Може да се проявява. Но някой все пак доказва, че в света има любов. Това не може да се доказва.

Резултат на любовта е животът. А какво представлява любовта? Какво е отношението между любовта и живота? Казваш, че това е причина, а това е последствие. Каква е разликата между причината и последствието? Какво е отношението между кибритената клечка и огъня? Огънят е последствие, а кибритената клечка е причина. Първата причина ли е кибритената клечка? Има дърва, които се запалват. От дървата излиза огънят. Каква е разликата между кибритената клечка и горенето на дървата? Ако запалиш една кибритена клечка, ти на нея половин литър вода не можеш да стоплиш. Но ако запалиш един огън, и 10 литра вода можеш да стоплиш. Казват, че кибритената клечка е причина за огъня. В дадения случай причината не може да стопли. Ние всякога мислим, че причината е по-голяма от последствието. Донякъде е вярно, но не винаги. Например кибритената клечка не е голяма и не може да свърши толкова много работа, колкото огънят. Но въпросът е, че кибритената клечка е последствие на човешкия ум. И същинската причина е всякога по-голяма от всяко последствие. Става дума за първичната причина. Първичната причина е голяма, а пък следващите причини са по-малки, нищожни са понякога. Имате едно малко подбуждение - това е кибритената клечка Някой път една кибритена клечка може да причини лоши последствия. Какво подразбирате под думите *лоши последствия*? Идеята "лоши последствия" е много ясна в ума ви, вие я разбирате така добре, че и да ви я обясня, няма да ви дам много по-голяма светлина върху нея. И ако речете да се изкажете върху лошите последствия, ще се изкажете както този, който писа върху темата "Последствията от малките и големите спънки". Какво значи *спънка*? Спънка значи пън, сух чукан. Вървиш и се удряш в него. Той е винаги по-нисък, не е голям, за да го видиш, и ти се спъваш. Кога човек може да се спъне? Можеш да се спънеш, когато нищо не виждаш; отбил си се от пътя и се блъснеш в пъна. Можеш да се блъснеш и денем, но ако се блъснеш вечер в спънката, то си има причини. Ако денем се блъснеш в една спънка, каква е причината? Може да има няколко причини. Например търговец си, имаш да даваш 200-300 000 лева, но нямаш пари и умът ти е ангажиран с тази мисъл. Така е погълнат умът ти с тия пари - къде да ги намериш и как, ако не ги намериш, ще фалираш - че ти вървиш и се блъскаш о чукана. Казват ти: "Сляп

ли си?" Ти за пари мислиш! Второто положение: Представи си, че си бил някъде в Обществената безопасност, дето са те били - дали са ти възпитание, как трябва да спазваш законите на държавата. Като излизаш, ти нищо не виждаш и пак се спъваш. И си казваш: "Не ми ли стига в Обществената безопасност, та и този чукан, отде се намери?" Значи ние говорим за спънки, които ние създаваме. Когато говорим за спънки в живота, спънките не са отвън. Ние сами ги създаваме. Това, което сами го създаваме, сами трябва да го изправим. Това, което не си създал, не си туряй задача да го изправиш. Не изплащай чуждите дългове, преди да си изплатил своите. Като изплатиш своите дългове, ще имаш пари, ще изплащаш и чуждите. Като казвам така, ще изпаднете в друга погрешка. Христос изплати дълговете на света, но Христос беше изплатил своите дългове. Всичките му дългове бяха изплатени! Той имаше в излишък капитал, богат беше и можеше да изплаща. Правилото е: Не поправяй чуждите погрешки, преди да поправиш своите. Не ходи да изправяш хората, преди да си изправил себе си. Когато изправиш всичките свои погрешки - тогава може! Искаш да поправиш погрешката на някого - ако в себе си я нямаш, изправи я у него, ако ли не, мълчи си. Това е правилото. Колко хубаво щеше да бъде, ако всички спазвахте това правило! Но аз виждам, че всеки ден го нарушавате. Вие все изправяте погрешките на другите. Когато изправяте чуждите погрешки, аз считам, че вие искате да изплатите дълговете им, обаче вашите дългове не сте си изплатили. Казвам: Слушай, приятелю, ти изплащаш дълговете на онзи, а на мене не си платил. А пък имаш да ми даваш. Аз имам по-голяма нужда, отколкото той има. Плати своите дългове и тогава плати на онзи дълговете. Изправи своите погрешки, преди да изправиш погрешките на другите. Това е логическо заключение без личен елемент.

Сега, какъв е начинът да се изправи една погрешка? Да ви дам един пример. Един от видните оратори - проповедници в Америка бил Бичер. В негово време се подвизавал един голям рационалист, който отричал съществуването на задгробния живот, на Бога. Теоретически се мъчел да докаже, че такива работи, за каквито проповедниците говорят, не съществуват. Той казвал, че проповедниците са заинтересовани да говорят на хората неща неверни, за да се прехранват. Един ден Бичер отивал

да посети американската столица Вашингтон. И другият, рационалистът, и той отивал там. Двамата се намерили в един хотел. Хотелът бил препълнен и проповедникът и безверникът се оказали в една стая. Бичер искал да поговори с него. Започнал да гледа през прозореца. Гледал, гледал към улицата много дълго време. Онзи се заинтересувал, защото проповедникът като че гледал нещо много важно. Попитал: "Какво гледаш там на улицата? Какво има?" "Виждам там един инвалид. Единият му крак е отрязан до коляното, с две патерици е. Един снажен пехливанин му ритна патериците и човекът падна на земята." Онзи казва: "Как този безобразник смее да рита патериците!" "Ти си онзи, който риташ патериците на хората. Някой си има един крак - вярва в нещо. Ти не можеш да наместиш краката на хората, а ходиш да риташ по патериците." Замислил се онзи. И след това казал: "Ще видим. Следващия път ще опитам по друг начин. Ще ритам само онзи, който има здрави крака, а на когото кракът му е отрязан, няма да го ритам." Умните така постъпват. Когато човек си има някакво малко вярване, не му ритай това вярване. Веднъж един ми възрази по следния начин: "Ти искаш да ме убедиш, че има Господ. Не съм Го виждал. В тебе мога да вярвам повече, отколкото в Господа. Ако искаш, ти по-скоро можеш да ме накараш да вярвам в тебе, отколкото в Господа. Казват, че светът бил направен от Господа, но аз не съм Го виждал, не съм говорил с Него. Как ще вярвам в Него?" Замълчах. След малко му казах: В света има три вида вяра. Първата вяра е човек да вярва в себе си. Себе си той вижда. Ако в себе си не вярва, да вярва в своя ближен - и него може да вижда. Последният, в когото може да се вярва, това е Бог - Този, когото не виждаме. Не че не Го виждаме, виждаме Го ние, но не сме там, дето можем да Му говорим и Той да ни говори.

Идеята за Бога не е за децата. Тя е за стари хора. И ако хората биха вярвали в Бога, те никога не биха живели така. Всички поддържат, че вярват в Бога, но това не е вяра. Ти ако вярваш в Бога, трябва да се измениш. Вярата винаги ще те свърже с Него. Вярата ще те измени! И така ще познаваш: ако в теб е станала някаква промяна, ти имаш вяра; ако само вярваш, но няма промяна, твоята вяра не е обоснована, не е истинска, ти имаш нещо друго. Ти вярваш в това, което не е. Хората едно време са

вярвали в своите идоли. Или по някой път ние вярваме в някой човек, че той е богат, а се оказва, че не е. Ще ви приведа един пример за такава погрешка. Един американски лекар отива в Ню Йорк, но като върви из града вижда, че някой го пре-следва, дебне го, за да го обере. И той, за да се избави, спира се, изважда си кесията, обръща я отворена надолу и казва: "Ако има нещо в кесията, има защо да ме следваш, но като няма нищо, няма защо." После бръква в другия джоб и изважда и другата кесия, обръща и нея и казва: "Нямам нищо. Когато имам, аз ще те повикам." Понякога, за да се избави от една мъчнотия, човек трябва да я признае в себе си. Как трябва да я признаем в себе си? Някой път вие си признавате погрешките, но като адвокатът, който прави пледоарии: ще тури нещо за извинение. Казва: "Аз направих това, но при такива условия! Нервен съм, неразположен бях." Това са оправдания! Една погрешка обективно ще я признаеш, ако тя съществува. Например имаш погрешката, като минаваш покрай кръчмата, да си пиеш една чашка ракийца. Не ти трябва да пиеш ракийца! След всяко пиене ще ти се случи нещо лошо. Защо ти е ракия? Една погрешка е това.

Сега да дойдем до новото в света. Кое е новото в света? Какво нещо е спънка? Едно препятствие. Ще дойдем до философската му страна.

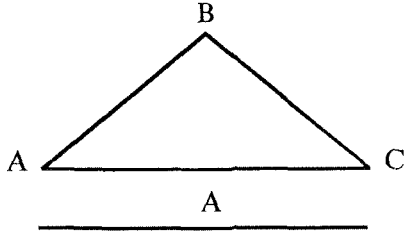

Имате тук един триъгълник, нали така? От какво се състои един триъгълник? От три страни, нали така? Каква функция изпълняват страните AB, BC, AC? Всяка една страна, това е един път. Всяка една страна, това е един диагонал. Триъгълникът е създаден от три диагонала - три пътя, по които човек може да върви. Човека, съвършения човек, винаги го представят като триъгълник. Съвършеният човек има три начина, три пътя, по които може да разреши всички задачи.

Добре, но същевременно всяка страна на този триъгълник съставлява едно препятствие в живота. Докато ти си в пътя, той е едно благо за теб; щом се отклониш от пътя, той е едно препятствие за тебе. Идеята е малко отвлечена. Представете си, че това е една площ - площта А. Представете си, че имате един затворен човек под тая площ и той трябва да излезе над нея. Площта за него в дадения случай е едно препятствие. Но тази площ е същевременно едно условие - хората градят на нея своите къщи, сеят своите ниви и градини. Ако вие премахнете всички препятствия в живота, няма да имате условия да се развивате. В живота препятствията са единствената реалност. Това, което препятствува, то е реалност. Вие ще обърнете внимание на препятствието - то е реалното. Спънките в живота показват реалността. Като не разбирате реалността, вие казвате, че е спънка. Важен е законът. Всяка неразбрана реалност е спънка. Всяка спънка е неразбиране на реалността. Всяко разбиране на реалността - това е една малка истина. А разбирането на всичките спънки - това е самата истина. Тази мисъл няма да ви легне така лесно.

Тук наскоро бях на един концерт, мисля, че диригентът беше руснак. В какво седи хубостта на дирижирането? Всички движения съответстват на музикалните тенденции. Значи диригентът изразява музиката чрез движения. В неговото дирижиране няма излишни движения. Има някои диригенти, които правят излишни движения, но у този всяко движение съответствува на известни музикални тенденции. Движенията трябва да бъдат дето трябва тихи и дето трябва силни. Той не спазва никакви външни правила - движи си ръцете насам, нататък, тихо и силно. Който не разбира, ще каже: "Какво си маха ръцете?" Има едно сливане между онези, които свирят, и онзи, който дирижира - сливат се движенията с тоновете. Естетика има той, вкус има в движенията. Като гледаш тялото му, той представлява половината от музикантите. Даже само като го гледаш е приятно. Във всичките му движения има нещо красиво, както красивата мома като върви. Тя не върви така, но още по-деликатно. Всеки се спира да я гледа - майстор диригент е тя. Най-добрите диригенти са младите момиче, по-хубави диригенти от тях не съм виждал. Те са с една степен по-силни от диригентите. Този диригент беше близо до това, беше на 9/10 от някоя млада мома.

Младата мома като мине, запалва чергата на всички; тя е диригент - всички ѝ ръкопляскат.

Ако вие не можете да бъдете един отличен диригент на себе си, тогава какъв диригент сте? Диригент на себе си! Този оркестър е вътре във вас! Досега е намерено, че човек има 100 способности в главата си. Всяка способност е един цигулар. Значи имаш 100 души оркестър. Ти дирижираш ли ги? Ако тях не можеш да дирижираш, какъв хал имаш? На този концерт преброих, че имаше приблизително 70 души в оркестъра и много хубаво свиреха. Този човек 80 души дирижира - всичко върви гладко, движенията са някъде силни, някъде тихи, тъй тихи, че едва се забелязват. При обикновените диригенти не става така. Този е даровит диригент. Затова тук всичко върви както трябва. Ако някой иска да го подражава, не ще може, само един може да бъде такъв.

До мен седеше един господин, който ми разказа следното. Някой си първокласен руски пианист се оженил за дъщерята на Тосканини. Една фирма ангажирала бъдещото им дете, още преди да се роди, че като се роди, след 20 години, като стане музикант, да даде първият си концерт за тях, за тази фирма. Сега се женят, а след 20 години тяхното дете ще даде концерта си! Толкова знаменити били този руски пианист и дъщерята на Тосканини.

Но да се върнем сега към въпроса за реалността. Казахме, че спънките в живота - това е неразбраната реалност. В какво се спъва малкото дете? Аз съм виждал понякога малко дете, което е облякло панталоните на баща си, влачи ги и се спъва. Ето спънката на това дете. Ето грехът на това дете - на него не му трябват дрехите на бащата. Някои имат големи идеи: искат да станат големи светии - потърсили сте големите дрехи на баща си. "Горкият, измъчи се!" Той казва: "Свят живот искам да живея!" Свят живот иска да живее, цяла нощ се измъчва. Оставете тези големи работи! Оставете тези големи гащи, те не са за вас. Малките работи! Ти се радвай на един светия като на някой висок планински връх. Като го виждаш, радвай му се! Дали ще се качиш там или не, то е друг въпрос. Кажи си: "Ако Господ ми помогне да се кача, добре." И ако не се качиш, пак се радвай. Но ти, като човек, можеш да се качиш на една малка могилка.

Та вас ви спъват светийските гащи. Разбирайте ме право.

Големите работи ни спъват. Ние искаме да бъдем например някой виден писател. Остави този виден писател, ти напиши нещо малко. И ако един ден станеш виден писател, благодари на Бога. Да не стане този виден писател една спънка за тебе, да кажеш: "Мене Господ не ме е одарил, няма справедливост в света." Има справедливост. Това, което видният писател е написал, аз ще го чета. В Библията преди хиляди години са писали хубави работи и аз се ползвам сега от тяхната опитност. Можеш да кажеш: "Аз искам да бъда един пророк като Исайя." Той е бил пророк преди повече от 2500 години. Достатъчен е един пророк като Исайя, няма нужда от втори като него сега. А пък ти можеш да бъдеш полезен в друго поле. Грешката е, че вие понякога искате да бъдете като другите хора. Хубаво е, не е лошо; синът трябва да бъде като баща си - но в какво отношение? Синът трябва да бъде като баща си точно в обратен смисъл. Така е в природата. Това е за изяснение. Но и като изясняваме, някои неща ще останат пак недоизяснени.

Влезете в някой магазин, дето се продават платове, или чинии, стъкла. Как се наричат магазините, дето се продават платове? /"Манифактурни."/ В стъкларския магазин толкова хубаво са наредени нещата, че като влезеш, приятно ти е. Тези, които продават там, са все мъже. Питам: Защо този мъж си краси така магазина? Краси го хубаво, че който влезе, да му привлече вниманието, та да продава по-лесно. Всички мъже, които хубаво си украсяват магазина, в бъдеще ще станат жени, те са кандидати за жени. А кои ще бъдат техните мъже? Онези, които ходят там да купуват. Това са хората на реда и порядъка. Направете сега един превод. Провидението всякога най-първо ни туря да научим нещо. Влизаш в един стъкларски магазин. Какво трябва да научиш? Този човек защо си е наредил хубаво магазина? Като видиш това, ще си кажеш: "Аз не мога ли да направя така? Всичките си мисли, чувства и постъпки да наредя така?" Или четеш някой добър писател, може да си кажеш: "И аз мога да подредя така добре моите мисли." Всеки един от вас си има един особен език, на който може да говори. Каква е думата *любов* на вашия език? Оставете сега тази дума, тя е преводна. Думите *аз ви обичам, аз много ви обичам* - това е есперанто, то е един още неразбран език. Какво значи това? Какво можеш да обичаш в

мене? Баница не съм, не можеш да ме изядеш. Какво обичаш в мене? Казваш: "Ти си много умен човек." Може да съм умен за себе си, но не и за тебе. Може би ти се заблуждаваш? Казваш: "Ти си много красив човек." Аз съм красив, но не съм за тебе. Когато някой хвърли око на някоя красива мома, тя му казва: "По-далече стой от мене. Не искам да се запалиш. После ще трябва да те гасят." А аз не искам да гася. Моето правило е: Като се запали някой, нека да гори. Вие казвате, че страда някой човек. Нека да страда, да гори. Мъчел се. Какво има, като се мъчи? Мъчи се - в това мъчение, вътре, той меси, прави нещо. Един човек, когато оре, копае или удря с чук, той се измъчва, могат да му отслабнат ръцете - но изработва нещо. Ако не беше това мъчение, работа не щеше да има. Жената цял ден тъче на стана - изработва нещо хубаво. Как е по-добре - на стана ли да работи, или цял ден да си маже лицето, да си почерня вежди и да се черви?

Сега ще се спра на това. Начервяването има двояк смисъл. Може да си начервиш устата, то е физическо; това е единият смисъл. Другият смисъл е, че човек се представя в даден случай такъв, какъвто не е. Неговите устни не са червени, той затова ги черви - значи се представя такъв, какъвто не е. Желанието е хубаво. И белилото, и червилото - и те са намясто, но имат и една лоша страна: червилото и белилото запушват порите и след години това ще има последствия. Момата ще бъде красива до 25-35-40 години, но оттам насетне ще останат последствията: белилото и червилото съдържат известни отрови, от които лицето ще почне да се набръчква и кожата да се разрушава. Следователно не слагайте отрова върху лицето си. Мога да ви кажа друго средство за белило и червило. Яжте грах за белило. По три пъти на ден яжте грах и кожата ви ще стане бяла. Ще ви побелее лицето и ще стане красиво. Ако косата ви е бяла, една цяла година, по три пъти на ден, яжте коприва. Направете този опит и ще се почерни косата ви, тогава престанете да ядете коприва. Хората изгубват понякога краските на лицето си. Но има елементи, които като ги вземеш, ще създадеш известни краски. Ако искаш устните ти да бъдат червени, радвай се на доброто. Щом искаш да червенеят устата ти и лицето ти, радвай се на доброто на всички хора. Не завиждай никому. Завиждаш ли, няма да стане това. И

на грозните, и на всички се радвай. Като видиш много грозни хора, радвай се. Не съжалявай никого. На всички се радвай и ще имаш отличен цвят, защото тогава кръвообръщението ти ще става правилно. Когато нещо не е станало добре, влезе някой бръмбар в главата ти: "В къщи не ме обичат, баща ми не ме обича." Оставете тази идея! Ако той не те обичаше, ти нямаше да се родиш. "Майка ми не ме обича." Тя те обича! Те те обичат, ако не те обичаха, ти нямаше да се родиш. Щом са те родили, обичат те. Казваш: "Господ не мисли за мене." Щом те държи, значи обича те. Ако не те обичаше, щеше да те извади от света. *Любовта на Бога е, която те държи в света. По-добре да си при* най-лошите условия, отколкото да те извадят от света. Трябва да предпочетете най-големите страдания, пред това да излезете извън Земята. Вие искате да влезете в небитието на нещата! Най-лошото на Земята е по-добро от небитието. Най-лошото, което може да се случи на Земята, е по-хубаво от това да влезеш в небитието. Небитието е място, дето няма условия за нищо. Никакви условия няма там - нито за добро, нито за зло. Нищо не можете да работите там - нито добро можете да направите, нито зло. Какво ще разберете тогава? Там е вечната скука. Небитието не е място за хората, то е място за боговете. Те могат да влязат там и донякъде могат да изкарат нещо от там. А за теб най-лошите условия на Земята са голямо благо. Най-големите страдания, най-големите мъчнотии, които хората сега претърпяват постоянно - това са условия, това е голямо богатство, от което могат да изкарат много, ако знаят как. Вие като излезете оттук, ще кажете: "Дали това е вярно или не?" Щом не го разбираш, не е вярно, щом го разбираш, вярно е.

При спънките най-първо трябва да се ориентираш. В какво ще намериш, че Бог спрямо теб не е бил такъв, какъвто трябва да бъде? Той те е направил малко грозен и не ти върви в живота. Ако беше те направил една красива мома, ти щеше да имаш много по-големи спънки, отколкото сега. Най-нещастните същества в света са красивите моми, според моето гледище. Грозотиите, и те имат спънки, но мъчнотиите на красивите моми са 10 пъти по-лоши от тези на грозните. И положението на богатите хора е 10 пъти по-лошо от това на бедните. Богатият човек може да направи хиляди пакости. Той може да помете хиляди души, да

обезличи хиляди хора, да ги направи нещастни. А бедният човек, ако никой не е вложил пари в неговата банка, само добро може да направи, ако пък направи зло, то може да бъде много малко. Докато богатият може да направи много добрини и много злини. Човек, за да направи добро, трябва да бъде много умен. И ученият човек е като богатия, и той със знанията си може да направи много работи - много голямо добро или много голямо зло. Но всеки, който направи зло, ще го направи за себе си. Не мислете, че може да направи пакост на другите. Това, което правим на другите, го правим на себе си.

Сега, да се върнем към спънките. От всяка една спънка какво трябва да извадите? Опитвали ли сте някой път да се примирите с едно положение, което имате? Сегашните ваши състояния, които имате, тези безброй ваши недоволства - не са ваши. Някой път вие ставате недоволни, но не сте вие причината. Причината на вашето недоволство е в някой вълк в гората. Той цяла нощ е линкал и никаква храна не е намерил, затова е недоволен. Вълкът е причината и за вашето недоволство, защото вие имате връзка с него. Или причината може да бъде някой човек надалеч, който е свързан с вас. Хиляди хора има, с които сте свързани. Вие се чудите понякога дали едно ваше състояние е ваше или чуждо. Щом е чуждо, защо ще се измъчвате от тези неща, които не са ваши? Оставете всеки да си носи своя товар. Защо ще се ангажирате да носите чуждия товар? Например страда някой - каква полза има да страда и друг заради него? Умното е, ако можеш, да помогнеш на някой човек, който има някаква рана; ако не можеш, поне да му кажеш да бъде търпелив. "Тази рана е непоносима." Каквото и да му кажеш, той трябва да си носи раната.

В сегашната окултна наука трябва да *прилагаме* знанието. Трябва да преминем към едно ново разбиране, към една нова форма. Да не се подпушваме. Ние със своите мисли постоянно запушваме канала, през който животът идва, и се отвличаме, и казваме: "Какво ли ще бъде бъдещето?" Бъдещето е един велик подтик. Миналото е една велика опитност. Настоящето е великото проявление на живота. Следователно ти обръщай внимание на великото в живота, което сега се проявява. А пък подтикът - гледай към него! Това, което се е случило, то се е

случило вече; но това, което ти живееш сега - то е най-важното. Великото е *сега* - в сегашното, в което живееш, при днешните условия! Ти се занимаваш с това, че някой те обидил. Това е твоето минало. Казал ти една глупава дума. Защо ще се занимаваш с това? Не се занимавай с миналото! Или някой те похвалил, че си талантлив. Хубаво е, но то е само подтик за бъдещето. Ти се ползваш от миналото, като изваждаш една опитност; бъдещето може да ти даде подтик; но великото е настоящето. Във великия живот Бог действа; в миналото хората действат; в бъдещето ангелите действат. Когато е въпрос за бъдещето, ние имаме влиянието на ангелите. Когато е въпрос за миналото, ние имаме влиянието на хората. А когато е въпрос за настоящето, ние сме в Божия живот. Бог иска да ни даде един подтик - така Той иска да ни покаже правия път, по който ако вървим, можем да бъдем щастливи. И начините за всички не са еднакви, различни са пътищата. И малките пътеки, по които можете да дойдете до една зона, са различни. За пример: да кажем, че вие сте чрезмерно честолюбив. Честолюбивият човек може да се обиди от нищо и никакво. Някои хора са толкова честолюбиви, че ако той разправя нещо и ти малко се поусмихнеш, той веднага ще се обиди. Трябва да бъдеш сериозен, и той да види, че му обръщаш внимание. Ако си помръднеш устата и направиш някоя гримаса, ще помисли, че искаш да му се подиграваш. И колко човек трябва да бъде внимателен!

Случило се, не зная дали в България или вън, но един господин имал навик да намигва с дясното си око. Отива той веднаж на едно угощение, дето присъствала и една красива дама с мъжа си. Той намигва. Мъжът на дамата му казва: "Господине, ти ме обиди! Кой ти даде право да намигаш на жена ми?" Иска да се дуелират. Онзи казва: "Извинете, това е един голям недостатък у мене. Голяма пакост ми създава това око. Не мога да го контролирам." "Сериозно ли говориш или ме лъжеш?" "Попитайте баща ми или майка ми. Имал съм много неприятности. Не сте вие първият!" На колко от вас очите, или едното око, играят без контрол? Аз гледам, мнозина говорят и не са господари на езика си. Някой казва: "Защо е този Изгрев? Тук няма справедливост!" Изгревът си е Изгрев. На Изгрева не са светии. Това са хора, дошли от света. Майките са ги родили

такива, те са още кандидати за светии. Защо се очаква да са светии? Който е дошъл на Изгрева, трябва да се опретне, да живее при най-лошите условия, а ако не - да си върви. Тук не е място за светии, тук е място за ученици. А пък светиите - светът ги очаква. Богатите - светът ги очаква. Светът иска моралисти. Ако е за закон, за морал - тук не е мястото. Моралисти не искаме. Ако искат да имат закони, нека да отидат в света, там се нуждаят от тях. Тук сме дошли да се понагреем малко на слънцето. Като се понапечеш на слънцето, то ще ти помогне; ако имаш малко хлебец, ще ядеш, ако нямаш - малко ще попостиш, ще ядеш картофена супа. Някой казва: "Дотегна ми вече да ям картофена супа!" Казвам му: Иди в света, на гостилницата. Кой те държи тук на Изгрева? Тук е място на свободата. Свободни бъдете! Всички трябва да бъдем свободни! Някои искат да турят закон. Ако искате да живеем по закон, то е друго. Закон има в света - идете в света. Изгревът е място на свобода. Това е място, където без закон трябва да живеем. Такива чешити каквито сте, пак е хубаво... Екземпляри, живи екземпляри! Един паун, какво ще го обвиняваме? Като седи, погледне си опашката - тя е с хубави, красиви пера. Гледам един куркой*) как си е проточил носа; гледам някой голям петел - качва се на плета и вика: Кукуригу! Някой добре охранен вол - с рогата си рови пръстта. Какво лошо има в това? Всеки се показва такъв, какъвто е. Волът си е намясто, петелът си е намясто, куркоят си е намясто, паунът си е намясто. Всички са си на мястото. Де е лошото? Събрали са се на едно място и искат братство да образуват. То е най-големият и най-смелият въпрос, един от най-трудните въпроси, които сте решили да разрешавате. Похвалявам ви! Ако успеете в тази работа, вие сте гениални. Няма нищо лошо - едно място, дето всеки е намясто. Господ ги търпи. Не ги търпи, но Му е приятно. Господ като види пауна, казва: "Много хубаво прави. Точно така, както трябва."

Хората имат само една погрешка. Вие много погрешки не правите, само една, и тя е много малка. Всички правите погрешка при яденето. Другаде никъде не правите погрешки, в другите неща сте съвършени. Само в яденето е всичката погрешка. Какво

---

*) (диал) пуяк /бел ред /

направиха първите хора? И първите хора направиха погрешка в яденето, а не в нещо друго. И сега още всички правите погрешки в яденето - в желанието за ядене. В желанието да ядеш - там е причината, то е, което нарушава душевния ти мир. Ти мислиш, безпокоиш се за яденето, казваш: "Сега - да се понахраня, да бъда уреден, красив." Това са второстепенни неща. Ти трябва да минеш през яденето; ако не ядеш, очите ти ще потъмнеят, лицето ти ще пожълтее, устните ти ще побледнеят и т. н. Ти питаш: "Ако яде човек все боб, може ли да мисли? С такава храна може ли човек да напредва?" Казвам: Ако искаш да виждаш добре, яж леща. Ако искаш бъбреците ти да бъдат в здравословно състояние, яж боб. Ако искаш лицето ти да се оправи, яж пипер. Ако искаш да се зачервиш, яж домати и череши. Ако искаш очите ти да станат черни, яж черни сливи. Ако искаш да мислиш по-хубаво, яж лимони и портокали. Ще кажеш: "Де ще ги намерим сега?" Че толкова ли нямаш вяра? Аз похвалявам младите моми. Някой, който няма нито пет пари в джоба си и даже е малко окъсан, говори на момата, казва ѝ, че ще бъде щастлива с него - и тя вярва в него, вярва, че той ще я направи щастлива. И му пише писма, и мисли, че като го вземе, ще бъде щастлива, ще се оправят работите. Имайте вярата на младата мома! Казват, че тя е глупава. Ни най-малко не е глупава. Ако тя поддържаше тази вяра, която имаше в началото, щеше да бъде щастлива, но като изгуби вярата си след като се ожени, нещастието идва. То идва от изгубването на вярата. В какво седеше силата по-напред? Опасната страна в женитбата не е в жененето, но в това, че хората идват много близко един до друг, приближават се повече, отколкото трябва и вследствие на това идват противоречията. Не се приближавайте много. Ако всякога си на два метра разстояние от един апаш, той никога няма да те обере. Но ако си много близо, той всякога може да бръкне в джоба ти. Аз съм правил опити. Докато твоето съзнание е будно, ти контролираш нещата, контролираш всичко наоколо; в момента, в който съзнанието ти се раздвоява и се отдалечава в друга някоя посока, ти изгубваш този контрол - идва нещастието. Аз съм правил наблюдения в Америка, правил съм ги и тук. Между апаши съм бил, турял съм пари в джобовете си. Съзнанието ми е будно и те като светии седят при мене, и наблюдават най-малкото ми мръдване - дали моето съзнание

ще се отклони; и са достатъчни само няколко секунди да се отвлече съзнанието ти, за да те оберат. Но като държа съзнанието си будно, аз ги контролирам. А те после ще ме поздравят и ще си кажат: "Този е баш джебчия. Той знае повече от нас, майстор е." Като ги погледна, те казват: "Такъв учител като тебе няма да оберем. Ние ще обираме разни перекендета." Направете опит. И при най-малкото отвличане на вниманието, те ще бръкнат в джоба ти. Докато във вашето съзнание има единство, никакво страдание не може да има; и да дойде страданието, ще се справите много лесно с него. Но щом се отклони съзнанието ви, страданията ви ще станат силни. Всякога можеш да победиш една мъчнотия, ако имаш единство в съзнанието. Не се раздвоявай да казваш: "Тая работа няма да я бъде." Не допущай тази мисъл! Тя може да дойде, но ти не я допущай, ще разедини съзнанието ти. Ако дойде мисълта, че си болен, ти кажи: "Аз ще оздравея!" Но кога? Когато и да е, може и днес, може и утре, но когато искам, ще оздравея. Не си туряй условия, срок. Кажи: "Ще оздравея!" Думите *ще оздравея*, изразяват един момент, който е извън времето и пространството. Щом има единство в съзнанието ми, аз съм здрав. Докато има колебание в съзнанието им, че мога да бъда здрав или болен, болестта идва, но щом дойде в съзнанието мисълта, че съм здрав, болестта изчезва. И в беднотията е същият закон: докато се колебаеш и се питаш дали ще бъдеш богат или сиромах, ти не си богат. А като кажеш: "Ще бъда богат!", тогава сиромашията си отива. Пазете единство на съзнанието! Днес ще направите един опит, утре втори опит - 99 опита и стотният ще излезе добър. В това отношение няма изключение. Всички трябва да се отличавате с постоянство. Гении трябва да бъдете! Всички хора извинявам, каквито и погрешки да направят, но има едни хора, които не ги извинявам: малодушните хора - малодушието не извинявам. Някой човек има пари и те лъже, че няма никакви пари. Той си скрил парите някъде, забравил ги и се мъчи. Не си забравяй парите дето и да е, или ако ги забравиш, тури си хубав знак, та всякога да можеш да ги намериш.

Трябва да бъдете герои! Героят трябва да носи своите мъчнотии. По какво се отличават светиите? Христос като дойде на Земята, страдаше. Той каза: "И вие ще страдате." Нищо, че страдате. За какво страдаше Христос? Страдаше за нещо, научи

се на нещо. Ти питаш: "За какви грехове са страданията?" За никакви грехове не са. Провидението просто иска да изпита твоето геройство, дали можеш да страдаш, или не. Може да страдаш за някаква прогрешка, но някой път и да нямате погрешки, пак ще страдате. Ако не за твоите погрешки, за чуждите погрешки ще страдаш. Във всички случаи ще опиташ какво нещо е страданието. В този случай ще изплащаш дълговете на другите. И не роптайте. Не питайте защо Господ е създал тези страдания. Когато минете през страданията и ги превъзмогнете, идете и попитайте Господа, и Той ще ви каже. Но докато не се научите да ги носите, никой няма да ви даде обяснение, защо са страданията. Непременно трябва да страдате, защото никой човек не може без страдания. Може ли едно дете да стане учен, ако не е писало, ако не е смятало, ако не се е учило? Може ли един цигулар, без да свири, изведнаж, като се роди, да може да свири? Не, работа трябва. И най-гениалните хора, и те работят много интензивно. Защото аз считам работата според съзнанието на човека. Когато съзнанието е разпръснато, работата е слаба. Такъв, какъвто си, в Царството Божие не можеш да влезеш. Съзнанието на гениалния човек е концентрирано, затова работата му е интензивна; той върши толкова работа за един ден, колкото обикновеният човек за една година. Гениалният нищо не пропуща като работи, а пък обикновеният човек опитва веднаж, дваж и т.н. Това зависи от колебанието на съзнанието.

И така, не да обичате страданията, но като дойдат, трябва да ги използвате. Като срещнете тези препятствия, излезте над тях, тогава всички блага, всички богатства ще дойдат, тогава ще дойде Царството Божие. А сега то представлява препятствие за нас. Ние сме под Царството Божие. Царството Божие си има своите норми. Определени качества трябва да имаш, за да влезеш. Трябва да ги развиеш. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си търпелив. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си милосърден. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си кротък. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако не си въздържан. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако си страхлив или малодушен. В Царството Божие не можеш да влезеш, ако си болен. Здрав трябва да бъдеш! Учен трябва да бъдеш! Чист трябва да бъдеш! Те са препятствия. Вода ще

намериш и ще переш, 99 перални ще намериш! И като отидеш на онзи свят, дрехите ти ще бъдат както на някой жур фикс. Казвам: Не е лесна работа. Но една работа, постигната, осмисля живота. Няма по-хубаво нещо от това, когато човек почувства, че е господар на външните условия. Знаете ли това на какво прилича? Минава един цар и носи в джобовете си пари. Той е просто облечен, с обикновени дрехи. Наоколо си също има преоблечени войници. Апаши тръгват подир него и го обират. Царят не се безпокои, понеже войниците веднага ги хващат и ги завеждат пред него. Човек е господар, когато има своето съзнание будно; той е цар и кой каквото вземе от него, ще го хванат и ще го доведат при него. Никой не може да го обере. Щом не си господар, никой няма да се грижи за тебе и всеки ще те обира. Някой ще каже: "Кажи ми как?" Направете за един ден опит. Някои от вас, които сте най-напреднали, турете един лев в джоба си. Ще се помолите да бръкне някой в джоба ви и да вземе лева. Като видите, че го няма, кажете: "Десет ще дойдат на мястото му!" И да не се безпокоите, и да не знаете кой ви е взел лева. Ще кажете: "Какъв е този опит? Само това ни остава." Хубаво, да ви кажа и друго нещо, та което ви допадне. През 12 часове на деня, откато изгрее Слънцето, всеки един час, в първата минута на часа да се концентрираш и да се помолиш на Бога. За един ден 12 часа, по една минута - 12 минути ще се молиш на Бога. Щом дойде часът, изведнъж, каквото правиш, ще престанеш и ще се помолиш. Ще се пренесеш 12 пъти на ден. За десет деня по 1 път всеки час ще се пренасяш. Този опит не е за всички, а за способните ученици. Всички не могат да го направят. Ако искат, нека туряг лева в джоба си. Онези, които нямат лев, ще кажат: "Отде да вземем пари?" Тури тогава едно коматче хляб в джоба ти и накарай някого да вземе хляба. И ще дойде цял самун. Само че, ако си туриш коматче в джоба, ще се върнеш в къщи пак с него, защото на Изгрева всеки ще предпочете да вземе лева, отколкото за коматче да бръкне в джоба си. Добре, друг опит ще ви кажа, за 10 дни, четвъртия опит. Щом дойде първата минута на всеки час през деня, с една кана ще вземеш вода и ще полееш едно дърво, и ще кажеш: "Както изсипвам тази кана вода, така да се изсипе благото върху мен, богато да се изсипе!" Сега, колко души като направят този опит, ще имат успех? Мнозина като

почнат, ще кажат: "Защо да правя такива дивотии? Да се стегна да работя!" Още по-добре е да работиш! Тогава казвам: Отвори си една бакалница и на всеки, който дойде, ще казваш: "Заповядайте, какво обичате? Хубава захар, смокини." Ще вземеш хубава хартия, ще претеглиш и малко повече ще туриш, и ще го изпратиш. Който дойде, весел ще го посрещнеш. Или стани аптекар, ще изпълняваш рецептите.

Хайде, ще ви кажа нещо, което можете да направите по-лесно, което всички можете да го направите. А тези, по-горните опити са специални, те съставляват задачи на една висша Школа. Но ще ви кажа и неща, които ще ви допаднат. Представете си един човек, който е гладен и никой не му обърнал внимание. Вместо да се молите, първата минута на всеки час, в продължение на 12 часа от деня, кажете: "Нека да му се даде възможност да се наяде! Дайте на този човек да яде!" Първият час така, вторият час така и т.н. - 12 пъти на ден ще кажете: "Дайте на този човек да яде!" 12 пъти ще дадете тази заповед. Това можете да го направите всички. Но ще си представите някой, който наистина е гладен. И това, което кажете, ще стане. Когато вие кажете: "Дайте му да яде!", може би на 1000, 2000 души в света ще им дадат да ядат, и те ще се нахранят. И тези хора един ден ще ви се отплатят. Ако така са се нахранили 10 000 души, като ви дадат по един лев, един ден 10 000 лева, ще дойдат от невидело у вас и ще забогатеете всички. Това може да породи една съблазън и вие може да кажете: "Дали ще дойдат, или не? Я дойдат, я не."

Казвам: На всички, като влезете в Небето, ще ви дадат задачи: като ангел, да ръководите някой човек на Земята, или да утешавате някой човек, или да учите някого, или да свършите някоя работа. И ако имате дори едно малко колебание, вие ще изгубите, ще потъмнеете. Та трябва да имате знание. Трябва с удоволствие, с веселие да слезете от Небето и да ви е приятно, че ви е удостоил Господ да свършите една малка работа. Съвършените същества от невидимия свят чакат с години да им се яви най-малкото условие, да им се яви някоя мъчнотия, с която да могат да се справят. Чакат за работа! Там всичките са щастливи, но искат да направят нещо, да се проявят. Пращат те да повдигнеш някоя душа на Земята, да разбереш великите пътища, по които душите се повдигат. И тогава великата Божия

Мъдрост, която ръководи този човек чрез ангела, ще има общение с човека. И този човек ще се повдигне. През ангела ще минават Божиите блага и ще дойдат в човека.

Тези работи са отвлечени, оставете ги. Гледайте онова, което сега можете да направите. Не се занимавайте с обикновени работи. Вие като станете сутрин, казвате: "Не можах да спя тази вечер, имах лоши сънища, юрганът не беше добър, дюшекът беше лош. А пък тези бълхи и дървеници, остави се! Стаята не беше проветрена хубаво." И хиляди работи има, които ви безпокоят. Мериш стаята - недоволен си. Това са обикновени работи, които отвличат вниманието ти в обратна посока и казваш: "Яденето не е ядене. Обущата не са обуща. Шапката не е шапка. Къщата не е къща. Книги нямам, библиотека нямам." Това са посторонни работи. "Какво ще ядем?" За всинца ви има нещо определено за ядене. Каквото ви дадат, благодарете на Бога. Като вземеш една корица хляб, погледни я и не я яж, преди да си я обикнал. Правило в истинския живот е: Никога не яж това, което не обичаш! Предпочитай да не ядеш. Гледай го, гледай го, и като го обикнеш, тогава го яж. А ако не го обикнеш, дай го на други. Защото когато ядем неща с неразположение, то е отрова. Сухият хляб, ако го ядеш с обич, това е скрита енергия. Ти го гледаш, че е сух, но в него има скрита енергия, която не се губи. Защото къде ще отиде онова, което Бог е вложил в хляба? Само че трябва някой много способен човек, за да извади тази енергия от сухия хляб.

Мислите ли, че като отидете на Небето, ще бъдете такива, каквито сте тук? От вас нито помен няма да остане, от настоящето ви, както не остава помен от един болен човек, когато оздравее; като е болен, той е пожълтял, очите и бузите му са хлътнали, устните му са почернели, а като оздравее, всичко това изчезва. Ще кажете: "Като влезем в Небето, ще се познаем ли, ще бъдем ли такива, каквито сме сега?" Ако в Небето ще бъдеш такъв, какъвто си на Земята, тогава хич не влизай там. Забрави тия работи! То ще бъде един кошмар, едно възпоменание за сиромашията. И като си спомниш, ще ти бъде приятно, че си бил сиромах.

Сега сте остарели, набръчкало се е лицето ви. Ако ви кажа да си изберете една възраст, в която да бъдете като постоянна форма, каква възраст ще си изберете? Като дете да изглеждаш, няма да

искаш. Ако останеш все млад, с момите да се любиш, байгън ще ти дойде. А ако си останеш стар, с бяла брада, с тояга да ходиш и да даваш ум на хората - и това не е хубаво.

Христос казва: "Ако не станете като малките деца". Не става дума за детето, което пълзи. Съвсем друго значение има тук тази дума. Тук тя означава едно същество, което съзнава, че е преминало през различни стадии на живота и е доволно и от детството, и от живота на възрастния, и от старостта - едно особено състояние. Онези три състояния са само едно подготвително състояние за новото детинство. Когато Христос казва "ако не станете като деца", Той разбира следното: старият да стане като дете, да има онова смирение, да не мисли, че знае много. Какво мога да знам аз като отделно същество? Всъщност тия неща, които знаем, те са потребни на хората, но не са потребни на ангелите. Например ти знаеш да свириш на пиано. Ангелите имат други песни - ангелски. Като влезеш в ангелския свят, те ще те изпъдят навън. Разбира се, те са много деликатни, ще ти кажат: "Ние ще ти устроим един отличен концерт на Земята." Ти слизаш да свириш и като слезеш, те ще се освободят от тебе, да не ги дразниш със своята музика.

Сега, кое остава у вас от тая лекция? Кое запомнихте? Като деца нервите и мускулите ви да не са слаби, да не хапете постоянно майка си, защото някои бебета като сучат, хапят майка си. Като малко момче в училище да се учиш добре и с всички другари да си добре. Като млад момък да обичаш момите и да не ги задяваш, а ако си мома, да не задяваш младите момци. Момата трябва да бъде образец на благородство. Може да обичаш някого, но без да го задяваш. После, като баща да не бъдеш пристрастен към децата си и като стар да бъдеш доволен от старостта си. И никога да не роптаеш, и никому да не се оплакваш. Като остареещ, да кажеш: "Имам една съседка, дошла ми е на гости. Аз я нося на гърба си." Защото старостта е всъщност една гостенка, която се натрапва да я носиш на гърба си.

Ако искам да залъжа една млада мома, ще направя следното. Като се влюби, тя се натрапва. За да се освободя от нея, ще ѝ напиша едно най-хубаво писмо, ще туря в писмото един чек от десет или двадесет хиляди лева - един малък, микроскопичен

подарък. Ще пиша в писмото: "От голяма любов и от уважение към тебе, ти пращам тази сума. Никога не съм срещал друга като теб. И където отида, все за теб ще мисля." А в себе си ще кажа: Само за натрапването няма да мисля. На Земята живеете, какво ще правите? Някой път ви додява онзи, който ви обича. Трябва да задоволите този човек, той иска нещо. Щом ви обича, той иска нещо материално. Всичката обич на Земята е все за материални работи. Момата като се влюби в някой момък, иска къща с градина, иска стотина - двеста декара земя, после иска хубава рокля, не една, но 12 рокли, после 12 шапки, 12 чифта лачени обуща, да има слугини, да има 3-4 автомобила, после да ходи на курорт. Това иска младата мома. Когато тя се влюби, това е любовта на Земята. Какво ще ми разправят - идеална любов? Любов за автомобили, и за шапки, и за чепичета, и за яденета, по три яденета! - Това е любовта. Каква друга любов има тук? Романистите, които пишат за любовта - това е за онзи свят. Идеалните хора не живеят на Земята, те живеят някъде горе.

Сега, като ви говоря така, вие ще се обидите. Ще кажете: "Учителю, как е горяло моето сърце!" Не отричам, че е горяло вашето сърце. А какво е останало от горенето на вашето сърце? Някой казва: "Аз те обичах, но сега те мразя." Казвам: Точно сега ме обичаш. След омразата ще дойде любовта, после пак омраза, пак любов, пак омраза и т.н. Момата, като е започнала да мрази момъка, тогава е започнала да го обича. Докато не го е намразила, тя не знае, че го обича; като го намрази, тя прави вече разлика между едното и другото състояние . Сега говоря за психологически положения. Ти обикнеш една идея и после я намразиш. Много неща има, които обичаме и после ги намразим - това са състояния, от които трябва да се пазим.

Няма нещо по-лошо от това, човек да почне да преживява своите младини. Някой път като се курдиса мърморицата, възлюбената мърморица, докато е отвън, тя лесно се носи, но замине ли за другия свят, тогава тя влиза в тебе. Аз съм виждал такива мъже - като замине възлюбената му за другия свят, идва при него, плаче и му казва: "Ти направи с мене това и това на Земята, знаеш ли какъв изедник беше?" Той се мъчи цяла година, две, десет години, и най-после казва: "Още веднаж не искам да те срещна!" И вие ще се намерите в това положение. Възлюбените,

които се женят, ще се намерят в това положение.

Тук една мома се оженила за едного, когото много обичала. По любов се взели. Живеят 30-40 години и нейният възлюбен умира - отива в другия свят. Явява ѝ се и ѝ казва: "Много добре съм, там как е?" Тя го пита: "Какъв е онзи свят?" Той ѝ казва: "При нас е приблизително като в земния свят." Тя го пита: "Няма ли да останеш тук?" И тъкмо той почва да говори, идва друга една красива млада жена и казва: "Той не е твой, а мой, ти да си вървиш по пътя. Не е за тебе. Той е мой." Какво ще кажете сега? Вие имате един мъж, който не е ваш. Щом вашият мъж умира, той не е ваш. Онази, която го обича, тя го взема. Смъртта е любов, нищо повече. Който умира, обича, влюбил се е. Умряла жената на някого - влюбила се е тя и отива при своя възлюбен. Умира дъщерята, синът - отиват при своите си. Как ще изтълкувате това? Ако го изтълкувате правилно, ще имате мир в себе си. И като заминеш, хората престават да те безпокоят. Ти си щастлив и пак ходиш между тях. Всички знаят, че си умрял, разговарят се и казват: "Имаше един, който умря, как му беше името? Да, малко особен беше." И ти почваш да чуваш какво мислят хората за тебе. Слушаш ги и си казваш: "Освободих се от човешките мнения!" И вие, като умрете, ще ходите между хората и ще слушате какво говорят за вас. Ако искате ще ги слушате, ако искате няма да ги слушате.

Сега, върху същността на въпроса. Смъртта не е за младите, нито за старите. Идеалът за младите е старостта. Идеалът за старите е смъртта. Идеалът за умрелите е раждането, прераждането. Идеалът за родените е младостта. Като умреш, ти ще искаш наново да се преродиш, да дойдеш пак, да те прати Бог на Земята. Като стар, идеалът ти ще бъде да умреш. Старият, като се влюби и като се запали чергата му от четирите страни, казват: "Старото бунище като се запали, нищо не може да го угаси." Аз ви говоря на един неразбран език. Какво значи бунище? Това бунище хората са го направили. Това бунище беше чиста храна, но сега казват: "Бунище!" Умрелият ще запали бунището и то чрез огъня пак ще добие своята първоначална чистота и свежест, и няма да има бунища. В духовния свят няма бунища. Искам да ви кажа: Не оставяйте никакви бунища вътре в себе си! В ума си не оставяйте излишъци. Всяко нещо да изчистите и

сърцето си, и ума си. Сърцето по-мъчно може да се изчисти. Умът ви обезателно трябва да бъде чист. За да сполучите в света, не се спирайте върху вашите нещастия. Защото за каквото мислите, то идва при вас. Като се плашите от сиромашията, тя иде при вас. И като мислите, че богатството е непостижимо, то бяга от вас. Мислете върху това, което може да дойде при вас. Не мислете за своята сиромашия, оставете я. Не мислете за своите грехове, за своите слабости, понеже като мислите за тях, не можете да се освободите от тях. Не мислете за слабостта, тази слабост е присадена, дошла е от някъде. Дядо ти я е дал в наследство на баща ти, а той на тебе. И от поколение на поколение тя се предава. Един ден и ти ще я предадеш някому и ще се освободиш. И ще благодариш, че си се освободил от едно наследство, което ти е причинило голяма вреда.

Сега, какво остана в ума ви? Всичко в света се постига само когато човек има малко светлина. Необходим е огън; необходима е и светлина. Огънят и светлината носят свобода, понеже размразяват човека. А размразяването на човека - това е, свободата. Имаш по-широк простор. Огънят и светлината - това е което наричат любов. Вие го наричате любов. Аз го наричам свещения огън, който трябва да гори. Както и да гори, по какъвто и да е начин - радвайте се на това горение! И на тази светлина се радвайте, каквато и да е тя! И не обръщайте внимание на погрешките на хората, само имайте ги предвид. Каквато и погрешка да дойде при тебе, да можеш да видиш, че тя не е погрешка.

Думата *милост* - какво значи *милост*? Ми-лост. *Лост* на английски значи изгубено. *Лост* на български значи едно оръдие, с което да издигнеш нещо. *Ми-лост* значи да ти е приятно, че си изгубил нещо. Да си се изгубил от сиромашията и после да ти е приятно, че си се намерил в богатството. Изгубените неща трябва да станат лост, който да повдигне човека. Милостта е един лост, който повдига човека. Паднал си - тури своя лост - милостта, повдигни се нагоре.

Не допущайте в себе си отрицателна мисъл! Като дойде мисъл за Бога, всякога мислете, че всичко онова, което Бог е създал, е съвършено. Никога не допущайте една отрицателна мисъл, каквато и да е тя, колкото и малка да е - микроскопическа! Като

дойдете до Бога, там да имате само една мисъл. Оставете всичко друго. Вие може да допущате, че злото съществува някъде, но като дойде до Божествения свят, кажете, че Бог всичко може да направи. Отхвърлете всичко друго! Може да страдате, но не мислете, че Бог ви измъчва. Бог не съизволява в мъченията на хората. Ако Бог е допуснал мъчнотиите на хората, то е по съвсем други причини. Ние се мъчим, понеже не разбираме. И затова, дръжте Името Божие в себе си чисто и свято. Ако вие можете да пазите Името Божие чисто и свято в себе си, всичко ще ви върви. Всичките нещастия в света идат от неспазването светостта на Името на Бога. Щом го опетните, ще дойдат най-големите нещастия в света върху вас. Това е едно свещено правило, което трябва да пазите, и никому не го казвайте. Пазете Името Божие чисто и свято! И ако не можете да вярвате в Бога, вярвайте в един добър човек; ако не можете да вярвате в един добър човек, то вярвайте в себе си. Някои вярват в Бога, вярват и в себе си. Да вярваш в себе си, значи да вярваш в онова свое Божествено естество, което не прави погрешки. Не вярвай в онова, което се сърди в тебе. Не вярвай в онова, което се колебае в тебе. Но вярвай в това, което не се сърди, което не се колебае, което има вяра, което вярва в себе си. И като вярваш в своя ближен - пак същото. Има нещо променчиво в него, защото променчивото в човека е човекът, не е Бог. Непроменчивите неща са еднакви при всички условия. Те са реалното.

Казвам: Пазете Името Божие свято и тогава всичките ви работи ще вървят добре.

"Отче наш"

6 ч 55 м.

9-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 20 ноември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

КЪМ ИЗВОРА

5 ч.
Облачно. Студено.
Леко прехвръква сняг.

"Отче наш"

Ще прочета 21 стих от 14 гл. на Евангелието от Иоана.
"Аз смея да кажа"
"Духът Божий"

Коя е основната мисъл на миналата лекция?

Попитали един ученик: "Коя е основната мисъл?" Той казал: "Основната мисъл е да ходя на училище." Да се ходи в училище не е основна мисъл. И да се говори не е основна мисъл. Да се яде - и то не е основна мисъл. Без храна не може, но какво се разбира под думата *хранене*? Едно месоядно животно може да каже, че без месо не може; овцата ще каже, че без трева не може; птицата ще каже: "Без крила не може" - за да хвърка; конят ще каже: "Без крака не може." Не може да се разреши така въпросът, това са относителни неща. Трябва да се разбира идеята, която се изразява с думата *ядене*. Може да се възрази, че човек и без да разбира какво значи ядене, ще яде, че той може и без да разбира какво е животът, да живее. Но има грамадна разлика между това да живееш с разбиране и да живееш без разбиране. Ако пътуваш

през гора, дето няма път, и ако пътуваш през гора, дето има път, ще имаш две различни опитности. Без път и с път - това е без знание и със знание. Понякога вие сте склонни да казвате, че ви стига колкото знаете. Би било добре, ако това, което знаете, е достатъчно. Би било добре, ако можеш само с едно ядене да минеш през целия си живот, или поне една година. А ти три пъти на ден ядеш. След като се нахраниш, мислиш, че си завършил и не се нуждаеш вече, но след няколко часа пак се явява същата нужда от храна, явява се глад. Гладът е един добър признак. Ако не знаеш как да се справиш с него, от глада може да се роди страхът, а от страха се раждат болестите. Понякога, след като гладува някой дълго време, уплашва се и после идат болестите. Понякога пък от глад хората оздравяват; човек, който се е разболял от много ядене, като гладува 1, 2, 3, 4, 5 дни, оздравява.

Какво понятие има човек за съзнанието и за реалността? Той съзнава, че живее. Той живее, в живота има радости и скърби,той съзнава, че живее. Той съзнава, че има някаква промяна в живота. Тази промяна става незабележимо. Виждаме, че вън от нашето съзнание има нещо, което ни ограничава. Има един път, какъв е той? Ние мислим, че виждаме Слънцето, Месечината, звездите и пр. Това са наши понятия. Ти виждаш Слънцето, но не знаеш какво е то - казваш, че това, което виждаш, е Слънцето.

Философите се занимават с тия въпроси. Някой философ казва: "Няма нито слънце, нито звезди - нищо няма. Човек сам си е създал Слънцето, звездите и пр., няма такива работи. Той си е въобразил, че има болести, страдания, но такива неща няма. Въобразяваш си, че кракът те боли, но няма никаква болест. Въобразяваш си, че си здрав - и здрав си. Въобразяваш си, че си болен - и болен си. Въобразяваш си, че си учен - учен си. Въобразяваш си, че си невежа - невежа си. Въобразяваш си, че можеш да свириш - и можеш да свириш." Философите са много интересни. И аз харесвам някой път тяхната философия. Сиромах си - въобразяваш си, че си сиромах, че има сиромашия. Няма такова нещо! Като мислиш, че недъгът е нещо реално, ти не можеш да се освободиш от него. Трябва да го отказваш. Казваш:

"Реална е болестта." Ако болестта е реална, ти не можеш да се освободиш от нея. Трънът, който е влязъл в тялото ти, не е нещо реално; той не е роден с тебе, той е дошъл някъде отвън - преходно положение е това. Представете си един сняг, който е паднал. Реален ли е той? След някое време се стопява, изчезва. Къде е отишъл? Или водата, която е студена - лятно време тя се стопля.

Разбира се, понякога ви е нужна малко философия. Някои от вас изучават специфична философия; например изучавате философията на сиромашията. Пари няма. Какво ще се прави? Не е свободен човек при сиромашията. Какво нещо е сиромашията? Какви са външните ѝ качества? Лицето на сиромаха е хлътнало, цветът му не е чист, очите му са хлътнали, сухичък е, не можеш да намериш у него благоутробие, прилича на някой чироз, на вейка. Един богат и един сиромах вървят заедно: богатият - със съзнание, че има пари в банката, върви изправен, а пък сиромахът се сгънал. Гледам ги и си правя едно друго заключение. Казвам си: Чудна работа! Този сиромах, дето върви така огънат, казва, че е сиромах, а аз виждам, че в природата всички дървета, които са богати с плодове, се огъват. Който е огънат, е богат с нещо, с плодове, а пък ония, които са сухи дървета и нямат плод, стърчат право нагоре. Когато човек няма нищо в главата си, мисли, че е богат, а пък онзи, който има нещо, мисли, че е сиромах. Как ще обясните това, откъде е влязло в ума на бедния човек, че е беден? Бедният е богат, а богатият е беден - разменили са тези състояния в ума си. Дайте обяснение на това. То е хипноза: богатите са хипнотизирани, че са богати. Той няма нито пет пари в истинската банка, но е хипнотизиран. И сиромахът е хипнотизиран, че е сиромах; той е богат, има пари в тази банка, а пък е хипнотизиран, че е беден и че няма нищо в банката.

Гледам, понякога някои сестри не мислят сериозно. Ако някоя сестра е със съвсем хлътнали страни, казват, че е съвсем осиромашала, "не ѝ върви със здравето." А ако стане лицето ѝ малко пълно, набъбне, казват: "Надула се е много" - пак лошо. От това богатство трябва да дадете някъде.

Сега да пристъпим към основната мисъл. В какво може да се приложи любовта? В света - за да уравновеси твоя ум. Защото хората са прилагали любовта, но всичките противоречия в света,

които съществуват, са излезли от любовта. От неразбраната любов са произлезли всички противоречия. Вземете двама братя. Ако баща им е сиромах и нищо не им е оставил, ще си живеят добре - единият брат работи и другият брат работи. Няма за какво да се карат. Но ако бащата, който е обичал синовете си, е спечелил пари и ги е оставил на тях, то синовете, заради любовта на баща си, ще се скарат кой да вземе повече. Това можем да пренесем и в религиозните общества; понякога и тук се делят хората: кой е по-светия, кой изпълнява повече Божията воля, кой обича повече Бога и кого Бог обича повече, кого по-малко. Казват: "Комуто е дал повече, повече е обичан, а комуто е дал по-малко, по-малко е обичан." Добре, ако пренесем това в живота, дали е вярно? От два коня, единият от които е повече натоварен, а другият по-малко, кой е повече обичан? Който е натоварен или който не е натоварен? Те са посторонни разсъждения, нас не ни интересува, че някого товарят повече, а някого по-малко. Ние вадим заключение, че натоваренят кон е по-силен, но то е относително. А някой път и на здравите коне няма какво да натоварите и те вървят свободно. Ако натоварят някой кон, който не е силен, той няма да може да изнася товара.

Като казвам, че животът е тежък, имам предвид, че ние пренасяме известен товар. Някой път казваме: "Тежи ми това чувство." Или някоя постъпка ти тежи - мъчно можеш да я носиш. Някои постъпки са тежки. Понякога една дума мъчно можеш да я носиш - и думите тежат. Някой твой близък те е натоварил с някоя тежка дума и се върнеш неспокоен; искаш да бъдеш спокоен, но тежък ти е товарът. Аз не зная как вие се освобождавате от тежките мисли. Представете си, че сте вегетарианец. Заспите и сънувате, че ви уговащават с кокошка; ядете хубаво, на общо основание. Събуждате се и у вас веднага се явява едно противоречие. Какво ви е накарало да ядете кокошка в съня си? В будно състояние вие сте прекрасен вегетарианец, а в сънно състояние не сте. Някои хора казват, че в сънно състояние правят неща, които иначе не одобряват. В будно състояние и в сънно състояние същият човек ли сте вие? Как мислите? Човекът, който мисли разумно, и този, който прави погрешки, един и същ човек ли е? Те са хубави въпроси за разсъждение. Ако някой те бутне и ти бутнеш поради това другиго, то причината не си ти.

Сега, нека от тия разсъждения да се изясни вътрешната страна на въпроса, върху който се спираме. Преди 2000 години, когато е бил на Земята, какво е учил Христос? Всеки казва: "Ето какво е учил Христос." Но Христос не само е учил, Христос е живял. Два извода можете да имате. Единият е: Това, което е учил Христос, не можем да го учим и това, което е живял Христос, не можем да го живеем. А другото заключение е: Това, което е учил Христос, можем да го учим и това, което е живял Христос, можем да го живеем. Какво е учил Христос? Учил е любовта! Той казва на едно място: "Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих. Онова, което Отец ми прави, и аз го правя." Не можете ли и вие да кажете така: "Както ме е възлюбил Христос, така и аз възлюбих вас." Христос не казва: "Както Отец ме възлюби, така и аз Го възлюбих." Ако вие обичате този, който ви обича, какво придобивате с това? Ти не можеш в дадения случай да обичаш човека, който те обича. Ако разсъждавате философски, невъзможно е: ти не можеш да дадеш на човека, който ти дава; ти си гладен и той ти дава. Здравият помага на болния - в дадения случай болният не може да помага на здравия. Това са наши твърдения. В дадения случай ти не можеш да обичаш онзи, който те обича, но ти можеш да обичаш другиго. Ако си болен и някой ти даде цяр, ти можеш да дадеш от цера на някого, който е по-болен от тебе. Ще му кажеш: "На мен ми дадоха от този цяр, аз се излекувах и мога да дам и на теб от него." От любовта, която ти дават, ти можеш да дадеш. Разбиране трябва да имате. Много пъти хората се сърдят. Обичаш някого и се сърдиш, че и той не те обича. То е невъзможно. Вие искате невъзможното. Който те обича, нека да се радва, ако любовта, която той показва към тебе, ти я покажеш към другиго. Аз наричам това верижна любов, на която вие не се спирате. Вие се спирате на обратно-пропорционалните действия. Кои действия са обратно-пропорционални? Коя мисъл е обратно-пропорционална? Това са съвсем отвлечени въпроси. Не мислете, че е лесна работа това. Съвсем мъчна работа е! Ако ви се даде тема: "Обратно-пропорционални действия", какво ще напишете?

Малко разсъждения сега. Да допуснем, че вие сте студент в някой университет, ученик в някоя българска гимназия, в някой американски или английски колеж. Може ли един студент, който

слуша лекциите на един професор, да му предаде нещо? В дадения случай той ще възприема. Ти нищо не можеш да предадеш на професора. По отношение на знанието, което си приел, законът е същият. Някои ученици могат да кажат: "Не можах да разбера темата." Другите ученици започват да я обясняват. Като научиш нещо добре, ти можеш да го предадеш на другите ученици. Ако ти си разбрал, можеш да обясняваш и на другите. Следователно онзи, който ни обича, невъзможно е да го обичаме. Той винаги стои по-високо от нас. Той няма нужда от нашата обич в дадения случай. Тогава вие ще дойдете в стълкновение с мисълта, че трябва да обичаме Господа. То е друг въпрос вече. Ти не можеш да обичаш любовта. Правили ли сте опит да обичате любовта? Вие правили ли сте опит да видите лицето си? Можеш ли тъй, както седиш, да си представиш лицето си? Как ще го видиш? Въобразяваш си го. Така имаш едно смътно понятие, но нямаш ясна представа за лицето си. Все таки трябва да имаш едно огледало. Това е нашето съзнание - ние се оглеждаме чрез другите хора. Като видиш друг човек, ти можеш да се сравняваш с него. Другият човек може да те познае по-лесно, отколкото ти себе си можеш да познаеш. Тогава прав е бил българинът от онзи анекдот, който влязъл в една баня, съблякъл се, и понеже всички били голи, вързал си една мартеница, да не се изгуби. Питам: Каква е неговата идея? И нас ни е страх понякога приблизително по този начин. Вам ви се вижда смешно, че този българин го било страх да не се изгуби в банята, вижда ви се тази работа малко чапрашък*. Но и вас някой път ви е страх да идете в света, за да не би да се изгубите, защото сте християни. Или пък някога ви е страх да пуснете дъщеря си или сина си, да не би да изгубят това, което имат. От какво се страхувате? Кое ви дава повод? Ако след като влезете в света, вашето християнство може да се изгуби, значи то нищо не струва. То е тогава нещо относително.

Трябва да имате една велика идея: любовта на Христа! Ако ти влезеш в света с любовта, която Христос е имал, никой не би бил в състояние да отнеме любовта ти. И доброто, което е в

---

*) (тур) - забъркана, опака /бел ред /

тебе, също - ако ти имаш същинското добро, то по никой начин не може да се изгуби! Няма какво да се страхуваш.

Някой път цитирате: "Да не би да падне някой!" Но падането не представлява реалност. Казва се в Писанието: "Онзи, който стои, да гледа да не падне." То е друга философия. То означава физическото поле. Стоя аз и трябва да внимавам, да не би да се спъна и да падна. Но след като падна, ще стана. Аз изменям ли се след като падна? Преставам ли да бъда човека, който съм бил? Аз съм професор; след като съм паднал, изменя ли се моето естество? Не съм ли професор и след като съм паднал? Професорът ще стане, ще си изчисти дрехата и ще каже: "Трябва да внимавам другия път." След това отива и държи отлична лекция на студентите. Някой като падне, казва: "Аз съм паднал човек, аз закъсах. Ония убеждения ги нямам." Ето какви са философските изводи сега. Това не е вече падане. Ти си изгубил нещо; ако си го изгубил, то не е реално! Ако ти вярваш, че Бог не те обича, то е заблуждение. Ако ти вярваш, че учението Христово е за теб непостижимо, то е друго заблуждение. Ако ти вярваш, че след като умреш, няма да живееш, то е едно заблуждение. Ако след като си паднал, мислиш, че не можеш да станеш, то е друго заблуждение. Има неща, в които човек не вярва. Или правиш разлика между евангелист и православен - то е друго заблуждение. Ти не си нито православен, нито евангелист - никакъв не си, ти си се боядисал. Туриш си една червена дреха на гърба и минаваш за българин; туриш си синя дреха и минаваш за англичанин. Червената дреха няма нищо общо с българина, нито синята - с англичанина. Отде взеха българите своето име? Не знаят! Вие отде взехте своето име: Стоян, Петко, Драган? Ти се родиш, турят те в купола, искаш-не искаш - ударят ти печат и казват: "Иванчо!" Оттам насетне ти носиш името Иванчо; или Драган, Стоян и пр., или Марийка, Драганка, Петканка. Хубаво. Пита ме някой: "Какво е било моето име в миналото преражданe?" Че ти не си имал име в миналото преражданe! Много кучета има, които минават с името Цезар, но цезар ли е кучето, може ли да бъде то цезар?

Това, което безпокои човека, не е реално. Всякога трябва да знаете, че всяко безпокойство, което влиза в човека, е преходно състояние, то не е нещо реално. Това, което тревожи душата, то

не е реално, то е преходно състояние. Даже мога да ви обясня вашето остаряване. Вие не знаете как остарявате. Без да искате, вие остарявате. Най-първо бяхте малко дете, милваха ви; милват ви, милват ви, вие растете. Ако сте мъж, поникват ви мустаци и казват за вас: "Той е зрял мъж." Ако е мома, косите ѝ станат дълги, спусне ги - момее се. Момъкът до едно време е красив, после огрубява, огрубява, после лицето му започва да се сбръчква - изменя се. И ние не можем да си представим как става това. Представете си, че имате един спътник, който обича да рисува, обича да туря маски на лицето ви, когато заспите. Той всякога залепва маската, когато ти спиш. Заспиваш - слага ти една маска; след време пак идва и ти туря друга маска. Много тънки маски са те, по една хилядна част от милиметъра. С години туря той, туря, туря и най-после ти тури една маска на стар дядо, и ти казваш: "Остарях вече." Той те е хипнотизирал, и ти повярваш! А законът за миенето от какво произтича? Сутрин, като станете, защо се миете? Законът за миенето е останал от древността - за да можете да махнете тая маска, която са ви турили. А вие се миете сега за чистота - но маската остава. Забравили сте начина, как да се разложи тази маска и да се махне, да не остане нищо от онова, с което онзи иска да ви състари!

Казвам: Като ви гледам, вие не знаете да се миете. Аз много съжалявам, че не знаете да се миете. Някои от вас никак не знаят, а при това се препоръчват! Това е един голям недъг. Казвате: "Аз остарях!" И като достойнство го мислите това. Никакво достойнство не е! Голям невежа си и не знаеш как да се миеш! Както човек остарява, така може да стане лош, по същия начин. Законът е пак същият. Днес някой ти внуши една особена мисъл, утре друга, после трета, четвърта и т.н. - изопачи съзнанието ти. Можеш да измениш съзнанието на човека, да му дадеш съвсем друго направление. Поне сегашната наука показва: могат да приведат човека в магнетичен сън и да му внушат идея, че след 3-4-5-6 месеца или след една година ще направи нещо. Като дойде времето, той веднага отива да извърши това. Много пъти вие имате състояния, които са хипнотични, вложени са във вас отвън. Дойте ти един нагон да направиш нещо, дойде ти например желание да пийнеш- те идват отвън.

Да ви разправя един пример, в какво стои хипнозата. Заминалият Петко Гумнеров ми разправяше една своя опитност. Отива да купува оцет от една кръчма, дето имало и гостилница. Имало печени момици от агнета. Гледа той - всички ядат момици. И той удря по масата и казва: "Момици ми дайте!" Но веднага си казва: "Чудя се, с кой ум направи това! Ти ли си? С кой ум си? Оцет отиваш да купуваш, а пък казваш "Дайте ми момици!"... Петко, слушай! Как така искаш да закачиш вегетарианството на гвоздея?" И казва тогава на гостилничаря: "Бързам, сега нямам време." Взема си шишето с оцета и веднага си отива. И се пита: "*Как се забравих? Исках да ям момици - вегетарианството* изчезна!" Как ще си обясните това? Хипноза е това! Станеш сутринта - недоволен си, намусен си - хипнотизиран си. Най-първо човек трябва да се освободи!

В природата съществуват особени състояния. Например ти си раздразнен, но не знаеш причините. А то трябва да има някаква причина. Може да негодуваш - съществува една неправда и ти негодуваш. Ще изправиш неправдата! Сила се изисква да изправиш една погрешка. Станеш сутринта и си неразположен без никаква причина, казваш: "Днес не искам да слушам никого." Трябва да знаеш причините! Ако имаш едно страдание, то може да е метод, за да се научиш как да изправиш една своя погрешка. Когато човек се гневи например, трябва да знае, че гневът е един метод за лекуване. Ти си мързелив - малко ще се разгневиш на мързела, ще му тропнеш с крак и ще кажеш: "Ще станеш! На работа ще отидеш!" Или пък някога обичаш да режеш на общо основание, говориш което трябва и което не трябва. Не говори неща, които не трябва, които не знаеш. Не препоръчвай хора, които не познаваш, нито ги хвали, нито ги укорявай! Това, което не познаваш, не го препоръчвай. И този, когото не обичаш, не го подценявай, защото ще направиш две погрешки.

Казвате: "Да следваме Христовото учение!" Как ще го следвате? То е цяла наука! Любовта е една отлична наука. За да я следваш, трябва да учиш. Казвате: "Да ходим по примера на Христа." Какво е правел Христос? Например ти имаш вземане-даване с хората, имаш една полица да плащаш. Но Христос пари с полици не е вземал от хората. Какви са правилата? Имаш някои неща в живота си, които Христос не ги е правил. Ти искаш да

отидеш на бал - Христос не е дал правила какво да правиш на бал. Или искаш да се жениш - Христос не е дал правила колко прикя*) трябва приготвиш. Има неща, които не са реални, ние сме създали цял един свят, който няма никакво отношение с Реалността. Ние сме се натоварили с излишни обряди, форми и веруюта, от които трябва да се освободим, както природата ни е дала правила. Един орех трябва да се освободи от първата си черупка; той има една черупка, която му е потребна до известно време, но след като узрее, тя се разпуква и той остава с една втора, по-яка черупка. Онзи, който иска да яде ореха, трябва да счупи яката черупка и като я отдели, да остане самата ядка. А някой, който е още по-напреднал, ще обели и ципата на тая ядка. Тази ципа съдържа йод от органичен произход. Ако искате да приемете йод, яжте орехи. Те действат лечебно в даден случай.

Сега, аз ви навеждам да мислите върху тия неща. Те самите нямат нищо общо с правата мисъл. Най-първо е потребна една права мисъл - да мислим! Бог е създал света. Как го е създал - ние не знаем. Той го е наредил. Как го е наредил - и това не знаем. И какво иска от нас - и това не знаем. Ние мислим, че вършим волята Божия, но то е според нас. Някой казва, че е слушал гласа Божий. Той може да го е слушал, но аз не мога да зная това. Някой казва, че Господ му е казал нещо, но аз не мога да зная какво му е казал, то е негова опитност. Когато Бог говори на някого, за мене това е нещо непонятно. Когато Бог говори на мене, аз ще разбера какво нещо е. Някой казва: "Нему Господ му говори." По какво се отличават ония хора, на които Бог е говорил? Трябва да има една съществена разлика. Аз правя едно сравнение. По какво се отличават ония предмети, които са турени в огъня? Като туриш желязо при 150-200-300 градуса, то веднага светне, нажежава се. Намажи го с бяла боя - то пак ще светне и някой може да каже, че това желязо е било в огъня; обаче няма никакъв огън. Добре, това желязо е било, да кажем, в огъня и после е изгубило качеството на топлината. Казваме, че желязото лесно изстива. Законът е същия и в друго отношение. Ако ти си бил в

---

*) (гр) - чеиз (тур) - дрехи, бельо и други изработени неща, които булката занася в новия си дом като зестра /бел ред /

огъня на любовта и като желязото лесно изстиваш, тогава какво става с тебе? Ти си тогава в един свят, който не е реален. Едно качество, което любовта предава някому, то е неизгладимо. То не може да се изгуби. Значи в дадения случай любовта - това е свещеният огън на безсмъртието. Ти не можеш да станеш безсмъртен без него. Алхимиците са учили този закон на безсмъртието. Ти не можеш да станеш безсмъртен, ако най-първо не се научиш да влизаш в огъня на любовта. Любовта е огън. Трябва да знаеш при каква температура да влизаш, постепенно, за да свикнеш на температурата на любовта! Защото ако туриш дървото в огъня, то почернява, става на въглен. Много хора, които са влезли в огъня на любовта, почерняват. Черната раса мина през една любов, от която изгоря - и станаха черни. Други хора минаха през любовта и станаха жълти. Белите минаха и отидоха малко по-нататък. А следващата раса, като мине през огъня на любовта, ще свети, ще стане светяща.

Сега вие искате да знаете какво нещо е християнството. Питам: Това верую, което сега имате, какво ще ви ползва? Вярването в Христа какво ще ви ползва?

Христос казва: "Ако ме любите, ще упазите моите заповеди." Вие трябва да обичате! Ако ти всеки ден не можеш да минеш през огъня на любовта, не можеш да напредваш! Като станеш сутрин, ти трябва да минеш през огъня на любовта! Запалете сутрин огъня си! Чудно е, че като станете, не палите огъня на сърцето си. Поне вижте дали има огън, или не. Потребно е! Казвате: "Студено ми е днес сърцето." Щом ти е изстинало сърцето, не може да се говори за идеален живот. Култура може да има само там, дето може да съществува огънят на любовта.

Не говорете за външната любов. Има една модна любов. Аз сега ви говоря за онази любов, която носи огън в себе си. Тя постепенно трябва да се усилва. В усилването на любовта трябва да имате издръжливост. Силна любов е оная, която не се губи. Всяка любов, която се губи, е слаба. Всяка любов, която най-малките неща могат да я видоизменят, тя е слаба любов. Онази любов е истинска, която издържа при каквито и да е условия. Тя е любов! Когато се мени, не е любов. Някой казва: "Едно време се обичахме. Сега мина това." Каква е разликата между едно време и сега? Двама души в един и същ свят живеят, същата

светлина, същия въздух приемат, при същите условия живеят и казва някой: "Единия човек обичам, а другия не обичам." Де е причината? Казвате: "Животът е такъв." В неразбирането е причината! Онзи, който обича, има разбиране. Онзи, който не разбира, няма любов! Нямам разбиране - нямам любов. При слабо разбиране има слаба любов.

Казвам: Вие имате обикновения огън на любовта, който изгасва. Който се е пекъл в този огън, все на въглен е ставал. Той почернява и остарява, обезсмисля се животът му. Всеки от вас, който е минал през обикновената любов, ще носи обикновения живот. Няма изключение. Аз гледам някои хора, колкото повече остаряват, погрозняват, казват: "Свърши се!" Какво се е свършило? Нищо не се е свършило! Ще изгориш и като нямаш повече какво да гориш, ще станеш на чер въглен. И тогава ще те вземат от огнището и ще те турят настрани. Може би в бъдеще ще дойде някой учен човек, който ще извади от тия каменни, обикновени въглища нещо по-хубаво.

Казвате: "Да ни заговори Духът в нас!" Трябва да различавате, може някой път да се имитира Духа. Вземете например една грамофонна плоча, която представя някое музикално творение; това самото музикално творение ли е? Хиляди плочи има, които представят класически парчета, но има една грамадна разлика. Аз даже не искам да слушам една грамофонна плоча, понеже ще ми се развали ухото. Ще трябва да си туря памук. Тия грамофони, това радио, това съскане... За децата е хубаво. Но аз като си пусна моето радио.... И аз си имам радио. То прилича на онова, което разправят за Едисон. Като правел своите наблюдения, след като е работил целия ден, дрехите му били опръскани с мазнини, които с нищо не можеш да изчистиш. Той имал един голям диск; сядал на диска, пускал тока от 10-20 000 волта и след 10 минути всичките дрехи се изчиствали, не оставало нищо по тях.

Казвам: Ако вие пуснете вашето вътрешно радио,ще разберете, че има музика, която чисти съзнанието. Като пуснеш радиото, тя те тонира - изведнъж добиваш смисъл, крила добиваш и меланхолията, неразположението, подозрението и неверието - всичко това изчезва и ти се повдигаш. Това е музика!

Я сега ми изпейте "Бог е Любов"! Как ще я изпеете? Откъде ще почнете? С кой тон ще започнете "Бог е Любов?" *До* е

основният тон. С *до* ще започнете. В началото е любовта - ти не можеш да вземеш нито тон по-горе или по-долу. При каквито и да е условия, ти не можеш да вземеш друг тон, освен *до*. И болен да си, и здрав да си - ще го вземеш. Така ти разбираш любовта. И ако дойдеш до любовта, този тон ще влезе в тебе - ще има място. В музиката, ако вземеш правилно един тон, ще почувстваш малко трепване в слънчевия възел. А ако не вземеш вярно тона, там не трепва - ти не си музикант. Трепване трябва да има там - музикален трепет. Когато има трепет, той се предава. Трепет трябва да има човек, музикален трепет! Музикалният трепет, първо, е една способност; после, той се поддържа с едно вътрешно чувство.

Сега, това са посторонни обяснения за любовта, която имаме. Имаме една идея, но тази идея може да е такава, че съвсем да не ни е насочила в правия път. Например като мислим за Бога, ние се плашим от Него, мислим, че Той е голям, силен и всичко това искаме да си го представим като нещо физическо. Бог вън от нас не съществува. Той не е нещо външно! Ние все Му приписваме едно триизмерно съществуване, туряме Го в триизмерния свят. Бог не е триизмерно същество. Той съдържа в себе си всички измерения. Той прониква дълбоко и вътре в тебе. Ако ти си паднал духом и ако внимаваш, ще чуеш в себе си глас: "Стани! Не се обезсърчавай!" Какъв ще бъде резултатът, като чуеш гласа в себе си? Какво ще ти каже Божият глас като се обезсърчиш? Преведете го на български.

На български аз харесвам една дума. Тя е думата *благост*. Не можеш да преведеш на английски думата *благост*.

Искам вие да разсъждавате като ученици. Не се чувствайте като че сте на подсъдимата скамейка и че искам да ви обвиня. Аз ще ви представя една картина, а вие не правете тази погрешка, на която всички сте изложени. Ето къде правите погрешка.

Представете си, че имате нужда от вода. Такава хубава вода в града, дето живеете, няма; има горе, в планината, на 10 километра от града. Там има отличен извор. И всички хора, които искат хубава вода, вземат си стомничка, напълват я там и се връщат. Сега, някой като тръгне, върви, върви, дойде на половината път, на 5 километра, спира се на пътя и казва: "Кой ще върви нагоре!

Дайте ми малко водица." Проси. Онзи, който е бил вече на извора, му сипва малко вода. После проси от друг: "Я ми дай малко водица!" То е една лоша черта. Не отива там, горе, да си напълни стомната сам. Нека да отиде горе, при извора! Не му давай - нищо повече! Не просете, да ви дадат други вода от стомната. Идете сами горе на извора - и ще бъдете здрави.

В съвременния християнски живот всички са просяци. Искат малко вода от стомната, защото горе духа! Не че няма да му дам. Аз ще му налея, но той ще научи един лош навик. Той ще се върне вкъщи и ще каже: "Изпросих." Дето ще проси, по-хубаво е да отиде горе да си напълни стомната. Защо ще просиш? Образува се един лош навик, една леност, един мързел; другите хора да работят, а ти да просиш. Да кажем, че аз му напълня стомната - напълня му я веднъж, дваж, три, четири пъти: аз печеля, но той губи.

Сега - изводът, правилото, което следва: Не се спирай в пътя си! Ти си се запътил за вода, за Божествения извор - не се спирай насред пътя да просиш от любовта на другите хора! Иди, напълни си стомната и като се върнеш, никому не давай! Ще кажеш: "Може ли това?" Като се върнеш, дай на ония, които не могат да ходят на извора, които са сакати, клосни, хроми, а който е със здрави крака - да се стегне този син майчин! Щом си здрав, стегни се - нагоре, към извора! На здрави хора не давай! На ония, които са клосни, дай им, по една малка чашка можеш да им дадеш.

Вие постоянно се оплаквате. Някой казва: "Ние не живеем тъй, както трябва." Кой е крив, че не живеете както трябва? Друг казва: "Големи бели имам, откакто съм тръгнал в този път." Чудни сте вие! Ако ви сполитат бели, значи небето ви обръща внимание. Кои моми в света имат бели? Красивите, хубавите моми - задирят ги момците. Грозните моми никой не ги задиря, те нямат никакви бели. Кое е по-хубаво? Здравите хора имат бели: ще ги хванат и ще ги натоварят, ще ги турят на работа. А при болните ще седят милосърдни сестри да ги гледат, а те ще лежат. Кое е по-хубаво? Ние все искаме да лежим и да ни гледат! По креватите са болните. Да бъдеш здрав! Здравето - това е Божията Любов! Ако обичаш ближния си, ще направиш като онзи самарянин, който като срещне гладен, завежда го в гостилницата, плаща и казва: "После пак ще платя каквото похарчите." Значи ближният е онзи, който

има нужда. От онази любов, която Бог ти е дал, да му дадеш и да му покажеш пътя. Не само да му помогнеш, да му дадеш, но да му покажеш пътя - от къде си взел тази хубава вода. Ще му кажеш: "Да направим една хубава разходка. Ще те заведа при един извор да си вземеш вода. И всякога, когато имаш нужда, ще си вземаш от този извор."

Сега, какво разбрахте? Какво можете да направите? Ако ви кажа, че продавам лотарийни билети и като вземете един билет, който струва 1000 лева, ще спечелите 100 000 лева, всеки от вас ще намери 1000 лева за един билет, нали? Аз ви казвам: Дайте 1000 лева! Ако не спечелите, аз плащам. 100 000 печалба ще имате! До вечерта всички ще бъдете кандидати. Всеки ще намери оттук-оттам, ще изпросите. Поне половината от вас биха дали по 1000 лева, за да им се паднат 100 000. Ако кажа обаче: Дайте 1000 лева, за да придобиете 100 лева, колцина от вас ще дадат? Всеки ще каже: "Тая работа не е за мен, аз не се занимавам с лотария, която взема повече и дава по-малко, а с такава, която взема по-малко и дава повече." 100 000 лева са един стимул, за да дадете 1000 лева.

Аз сега ви навеждам на един закон. Всякога стимулът в живота, онова, което трябва да ви стимулира, трябва да бъде мощно. Стоте хиляди лева аз ги вземам като един мощен мотив, като лост, който ни подтиква. Любовта е най-силният двигател, тя не е само механична сила. Тя е свещеният огън, свещеното чувство, тя е свещената мисъл. Тя е животът в света - нещо повече от живота. Тя носи живота в себе си. Бог е облечен с любов, Бог е познат на нас само като любов. Любовта е външната страна, която изявява Битието. Битието вън от любовта ние не го знаем какво е. Дотолкова, доколкото един човек има любов към нас, ние можем да си съставим едно вътрешно понятие за него - иначе ние не знаем какъв е той. Вие ме слушате сега, но то е едно външно схващане. Какво аз говоря - аз го знам, а вие не знаете какво съм казал аз всъщност. Вие сега правите една комбинация и казвате: "Така и така е казал Учителя." Казал е нещо Христос... Не, това е ваше понятие.Това знание, което сега имате, не е реално. То е от втора, трета ръка. То не е от извора, ти си го просил. Аз не бих искал да взема Божията Любов от една човешка чешма, бих предпочел да умра, отколкото да я взема така. Тя ще ми причини

по-големи страдания, отколкото смъртта. Ако ще взема Божията Любов, ще я взема от нейния извор. По-добре светлината, която излиза направо от Слънцето, отколкото светлината, която се отразява. Тя няма тая жизненост в себе си. Човешката душа, за да се повдигне, трябва да има Божията Любов в нейната чистота. Щом любовта влезе в една човешка стомна, тя е придобила вече известен оттенък, известни качества и не може да ви предаде това, което носи. Ти по-скоро ще приемеш качествата на стомната, отколкото качествата на любовта. Затова любовта не търпи никакви форми. И не можеш да я вземеш от никаква форма. Ако мислиш, че от някой човек можеш да добиеш любовта, да те обича, ти се лъжеш. Това, дето мислите, че някой ви обича - то са ваши заблуждения. Че можете да обичате - това можете да го знаете, но че друг ви обича - това само той може да знае. Вие никога не можете да знаете дали някой ви обича, или не, защото за да ви обича, трябва най-първо Бог да го обича. Който и да е, за да ви обича, Бог трябва да го е обикнал, да го обича. Онзи, когото Бог не обича, той не може да ви обича. Любовта вън от Бога не съществува. Той в Бога не вярва, в нищо не вярва - и казва, че ви обича! Това е лъжа! Той ще има нещо привидно като любов, но това не е любов!

Христос казва: "Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих." Любовта от Бога се предава. Христос е бил проводник на Божията Любов. Тя минава през него. Значи Любовта на Бога през мен може да мине във вас и да се предава надолу, всички може да обиколи. Така се предава любовта. Един човек, когото Бог е обикнал, от него любовта може да мине във вас и после във втори, в трети и т.н. Свързани са хората. Всички съставляват едно цяло. Трябва да имате ясна представа за това. Всички клонища и листа на едно дърво, доколкото са свързани, черпят сокове от дървото и са живи. Ако един лист се отдели от дървото, той не може да черпи сокове от него и изсъхва. Значи каква трябва да бъде идеята в ума ви? Само когато човек е на Дървото на живота, само тогава Божията Любов може да се пренесе в него и може да функционира. Когато някой каже, че Божията Любов не може да функционира в нас, причината за това сме ние.

Животът има две фази. Когато има любов, животът се осмисля, а когато я няма, се обезсмисля. Любовта е, която носи всичкото

разнообразие в света и всички други блага на живота. След като дойде тя, всички други блага ще дойдат и всички постижения. Онзи, който не е разбрал любовта, той разсъждава и търси по особен начин, той счита, че някои неща са грешни, а други не са. Щом влезе любовта да живее в теб, грехът престава да съществува за теб. Щом любовта влезе в сърцето - Божията Любов - грехът изчезва в света, понеже всяко нещо, което се допира до Любовта, се очиства. Тя очиства всичко! Някой изгаря, някой се разтопява, а някой оживява и възкръсва. Любовта прави някои на въглени, други топи, трети организира, оживява, а някои възкресява. Любовта възкресява! Значи Божията Любов има степени. Щом си възкръснал, минал си през всичките степени.

Вие чакате нещата, като младата мома, която чака да дойдат да я търсят в къщи. Тогава ще приличате на един престъпник, за когото ще дойдат стражарите и ще го вдигнат от къщи. Писанието казва: "Които Ме търсят, ще Ме намерят." Ще Го търсиш! Трябва да потърсиш Господа! Не Господ да те търси, а ти Него. Сега е време не Господ да ви търси, а вие да търсите Господа. Не да чакаш Той да те намери, а ти ще пребродиш целия свят, за да Го намериш. На ваш език казано: Като намериш Любовта, тогава ще се осмисли животът. Ти чакаш сега, дано да дойде вдъхновение; минават се ден, два, месец, година - не идва. Слушаш някой проповедник и казваш: "Дано да дойде отнякъде вдъхновение!" Не идва.

Знаете ли на коя врата хлопа сега Христос? Една врата има, на която хлопа Христос - в човешката душа. Понеже вашите къщи имат няколко врати и вие слушате тия, които хлопат на другите врати, а не на тази, на която хлопа Христос, вие не обръщате внимание. Вие Го чакате там, отдето Той никога няма да дойде.

Един български свещеник ми разправяше веднъж следното. Дошъл при него един калугер, странник, обикалял целия свят, в Света Гора бил. Имал правилно лице, нещо хубаво имало в лицето му. Калугерът му поискал пари за път. Свещеникът му казва: "Нямам пари." Калугерът се поусмихва и казва: "Като нямаш, на друго място ще намеря." И си отива. Казах на свещеника: Слушай, този беше Христос. Той дойде да те опита. "Така ли?! Аз ще го настигна! Пари има!" Защо в първия случай нямаше пари, а във втория случай има? Това е като моята задача сега: ако трябва да

дадете 1000 лева, за да спечелите 100 000, веднага ще намерите тези 1000. Колко пъти Христос е идвал при вас - като калугер, като просяк, навсякъде - и вие казвате: "Нямам сега." И след като си замине, въздишате: "Кога ще дойде Любовта!" Аз ви говоря за едно състояние. Не искам да ви убеждавам. Да не вземете другата страна!

Казвам: За да се извърши Волята Божия, за да възприемете Божията Любов, ще минете през едно противоречие. И Христос мина през едно противоречие. Когато беше на небето, Му служеха ангелите, а като дойде на Земята, Нему не служеха, а Той служеше. Той казва: "Син Човечески не дойде да Му послужат." И запретна си ръкавите, и работеше. Време е за работа сега! Той сам се оплака, че Син Човечески няма де главата си да подслони - нямаше къща, нямаше легло. Но този, който нямаше къде главата си да подслони, имаше Божията Любов, можеше 5000 души да нахрани. А други имаха и хубави къщи, и големи, хубави легла; имаше и първосвещеници, помазани от горе. Този, който нямаше де главата си да подслони, имаше Любовта на Бога в себе си, а ония, правоверните, я нямаха.

Вие очаквате един ден да възприемете Божията Любов, както еврейските първосвещеници. Вие искате да станете чисти и святи, за да отидете при Бога. То е смешно. Няма такова нещо! Любовта предшества святостта. Любовта предшества живота. Любовта предшества всички неща. Ти ще имаш положението на Христа. Христос казва: Ще искаш положението на дете, което не знае какво нещо е грях. И всички тия хитрости на света, които ги знаете - трябва да се отучите от всичко това. Казваш: "Много ми пати главата. Много неща знам." Аз желая всички вие да се освободите от вашето знание, което имате сега. Като се освободите, като се върнете вкъщи, всички тия въглища ги турете на огнището и ги изгорете, нищо да не остане!

Казвате: "Колко пъти са ме лъгали!" Че какво знание е вашето, щом са ви лъгали? Казвате: "Знаете ли колко пъти съм гладувал!" Че каква философия има в това, че си гладувал? Ти сам се мамиш. Ти гладуваш, а ония, които пият вино и ракия, те пък са винаги жадни. Те всякога след виното пият вода, но водата, която иде след виното, не хваща място. Ти трябва да престанеш да пиеш вино. За обикновеното вино говоря.

Има едно вино в света, което е направено от най-сладките думи. Има един хляб в света, който е направен от брашното на най-хубавите думи. Най-хубави франзели са те. Това е, за което Христос говори: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми..." - Ако не ядете думите, които ви говоря - те са живот, то е моята плът, моята кръв. *Плътта,* както се разбира тук, са най-хубавите мисли, най-хубавите думи, най-хубавите дела, с които ангелите се занимават. Ангелите - това са най-съвършените хора в света! Те са били човеци и са станали съвършени хора. И знаят какво нещо е Любовта. И когато ти направиш хляб от мислите на ангелите, от техните чувства и постъпки, и ядеш - това е новият живот.

Сега вие всички сте кандидати, чакате да ви обикне някой. Една сестра пита друга: "Какво мисли Учителя за нас?" Трябва да минете през огъня на Любовта, така че всички, които сте въглени, да светнете и да горите. Днешното горене е обикновеното горене и от него се раждат всички нещастия. Докато най-малките работи ви смущават, вие имате обикновения огън на света.

Знаете ли на какво прилича силният човек? Можете ли да сравните един слаб и един силен човек? Можем да ги сравним по два начина. Ако вземем думите в обикновения им смисъл, там, дето има сравнение между слаби и силни, не е реалността на нещата. Но аз казвам: Добрият човек трябва да се научи да става слаб; не в обикновен смисъл, не слаб от болест, а слаб в друг смисъл: да бъдеш силен значи да предаваш любовта, да бъдеш слаб значи да възприемаш любовта. Аз наричам слабо състояние, когато възприемам Божията Любов, а пък силен съм, когато тя минава през мене и я предавам. Там, дето се предава Любовта, там е силата на хората, а там, дето се възприема, там е слабостта на хората. Слабостта в този смисъл е благословение. Бог, като даде на апостол Павла онзи трън в плътта, каза му: "Моята сила се показва в твоята немощ." Когато ти си слаб, това показва, че ти възприемаш Божията Любов. Ако не станеш слаб, не можеш да възприемаш. Това състояние е следното: да се изпразниш вътрешно съвършено - и само тогава ще се изпълниш. Като се изпълниш, ти наново ще станеш силен. По човешки говоря. То е като онзи процес на житното зърно, което, като изникнало, дало плод 30, 60, 100 зърна. Значи всяко едно слабо

състояние се сменява, става силно. Всяко зърно, което се сее в земята, става слабо и това слабо състояние става силно и дава плод - 30, 60, 100 зърна. Значи става 30, 60, 100 пъти по-силно, отколкото е било по-рано. Всяко изпитание в живота, през което минавате, то е сеене. Вие понякога минавате през големи изпити - нещо се е посяло във вас. Отслабнали сте - ако издържите тази ваша слабост, ако разбирате Божия закон, вие ще станете силни и ще станете "30, 60, 100" - т.е. ще имате 30, 60, 100 пъти по-големи възможности, след като минете тази опитност, отколкото ако не бяхте минали през нея.

Сега ви говоря за любовта като енергия, която ви е потребна и в сегашния, и в бъдещия живот - в материалния живот тук, на Земята. Тия въпроси, с които ви занимавам, по никой начин не можете да ги разрешите без любовта. Единствената сила, която може да разреши всички спорни въпроси, е любовта. Там, дето има любов, има знание. Там, дето има знание, има свобода. Любов, живот, знание, свобода - те вървят всички заедно. Щом имаш любов - ще имаш знание. Щом имаш знание - ще имаш свободата.

Някои от вас правите понякога опит: искате да приложите някой Божий закон - и не работи. Къде седи причината? Веднъж правих опит с един евангелист в дома му. Беше вечерно време, към 11 часа. Той ми казва: "Поду ми се страната." Казах му: Нали е казано в Евангелието. "Ако имаш вяра..." С вяра можеш да се излекуваш. Той казва: "Как с вяра? Те апостолите могат, и Христос може това!" Казвам Му: И сега е възможно това! Седни на стола. Турям ръката си на болното място и го питам: Боли ли те зъбът? "Не ме боли." Но след един час пак го заболява. Казах му: Защо допусна мисълта, че съм те хипнотизирал? Защо мислиш така? Той си помисли: "Какво ми направи този човек на ума? Шашардиса ме." Той допусна отрицателната мисъл и болката отново започна. Ти можеш да направиш опити сам; ако вярваш в Бога, ще престане болката. Ти се помоли и си легни, и като станеш сутринта, болката ще е минала. Кажи си при лягане, като дете: "Ще се оправи тази работа!" И ще изчезне болката! Каква нужда имам аз да хипнотизирам? Какво нещо е хипнотизирането? Каква лошевина има в това да отнемеш болката? Нека да те хипнотизира някой, ако може да ти отнеме

болката по този начин. Но то е криво разбиране. Противоречието е произлязло от хората. Бог не обича противоречията. Той не обича двоеумните хора: "Дали ще ми помогне, или няма да ми помогне, дали е той, или не е той."

При мен са идвали доста български светии. Веднъж, преди 9-10 години, дойде един светия с един кръст, турен на челото. Виждам го, че ме гледа отгоре надолу. Турих го да яде, той седна насреща ми. Аз ям обикновено, той си взе само малко хляб и малко сол. За да ми се покаже, че е някой, иска само хляб. Казах му: "Само хляб и сол яде ли се?" Той отговори: "При Бога не се отива с много ядене." Гледам го, какво да му кажа? Има нещо, което не му се харесва. Аз не съм достигнал още дотам - този кръст не мога да го нося. Не мога да го туря на челото си като него. Като си излизаше, казах му на ухото: По-сладък да ми дойдеш втори път. Ние си приличаме. Аз пари нямам да си купя такъв кръст, но нося един кръст вътре, и той понякога е толкова тежък! А твоят е толкова лекичък, с такъв кръст е лесна работа! Ти си по-умен от мене, не искаш да се измъчваш с големите кръстове. Аз си вземам урок, втори път ще си направя едно малко кръстче, като твоето. Той каза: "Ти какво мислиш за мен?" Рекох: Да вземеш да изучаваш Словото Божие и да не ходиш по ума нито на православни, нито на евангелисти. Да го разбереш, както Бог го е казал вътре в теб и да го прилагаш, както знаеш. Ти идваш при мене; човешка работа е тази - защо си турил този кръст? Какво искаш да покажеш с това? Искаш да покажеш, че си християнин, нали така? Направи така /Учителя простира двете си ръце настрани хоризонтално/ и ще видиш, че ти си живият кръст! Ние сме живи кръстове. Тия, малките кръстчета да ги оставим, те са забавления за деца. "Как за деца!" За деца са. Онзи, който е напреднал, кръстът му може да свети. Твоят кръст не свети. Я го направи да светне! Моя кръст мога да го направя да светне. Искаш ли да ти покажа? Той казва: "Не искам." Ако светне моят кръст, ще отиде и джубето*) ти, и всичко. Той ми казва: "Ти говориш с алегории." После дойде и неговата светица.

---

*) (тур) - кожухче, горна дреха на духовно лице /бел. ред./

Той казва: "Аз се свързах вече." И затова носиш този кръст на челото си. Обвързал се с жена. Виждам, че тя има отличен ум, той дължи много на нея. У него личното чувство е развито, има мнение за себе си. Той ме гледа, да не би някак да го надхитря. И разсъждава: "Опасни са тия времена. Могат да ме оплетат." Казва ми: "Отвсякъде може да дойде дяволът." Страх го е. Той не иска да каже, но има тази мисъл: "Може и през вас да мине дяволът." Ако беше казал така, щях да му кажа: Слушай, ангелът ти е още слаб. Аз имам един дявол - мога да те кача на него да си отидеш у дома, да не ходиш пеш. Той ме пита: "Какво да направя?" Рекох му: Обичай своята другарка. Ти не я обичаш както трябва. Ще си кажеш, че от Господа ти е дадена. Обичай я. И ще имаш малко смирение. Представям един разговор между неговите мисли и неговите понятия и схващания. Виждам сега, че го е страх, да не би да го отдалеча от Бога, да не би да изгуби мира, да не потъне в ада. През ума му минава: "Какво е учил Христос? Дали има връзка между това, което този учи и това, което е учил Христос?" Казвам му: Остави тия неща. Когато човек говори истината, то се познава. Човек е свободен. Всички хора са излезли от Бога. Всеки си има свои разбирания. И аз си имам своите разбирания, но има нещо общо между мене и тебе. Има едно разбиране, което и в тебе, и в мене е едно и също. "Какво?" Искаш да живееш! Аз харесвам в тебе едно нещо: че ти имаш стремеж към Бога. Мен ми харесва това. Като разглеждам всичките му противоречия, остана в мен хубавото, остана убеждението, че той има стремеж към Бога. Виждам хубавата му страна. Казах му: Аз харесвам твоя стремеж. Какви са твоите разбирания, оставям ги, но стремежът ти е добър.

Сега и на вас казвам: За мен не важи в какво хората вярват. За мен е важно у всички хора да има стремеж към Бога. Имайте всякога стремеж! В края на краищата стремежът е, който ще докара повдигането ви. А пък всички други неща са второстепенни разбирания, от друго естество.

Да остане у вас следната мисъл: Чистата мисъл - това е една форма. Чистото желание - това е една форма. Чистата постъпка - това е една форма. Но стремежът - това е един подтик на Любовта. Тогава нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки стават

като стъпала, за да постигнем онова, за което е създаден човек в света. Всеки човек си има своето предназначение - да работи.

Вие идвате сега тук в 5 часа сутринта да слушате лекция. Някой от вас може да мисли да отиде да проповядва някъде. Но една чиста мисъл, която създаваме, тя се разпространява. Нашите мисли се разпространяват. Ние можем да бъдем с тях навсякъде. Слънцето от 92 милиона мили изпраща своята енергия на Земята и всичко расте и се развива. Ако това слънце намали разстоянието два пъти, съвсем ще се измени животът на Земята. Значи всяка една душа в състоянието, в което се намира....

Всички вие гледайте да бъдете полезни на себе си и на своите ближни. Не се обезсърчавайте! Понякога вие се обезсърчавате; постоянно си казвате: "На нас никой не ни обръща внимание." Животът има две страни - външна, обективна, и вътрешна. Едновременно тия две състояния не можете да ги имате: щом ви обръщат внимание отвън, отвътре ще ви липсва нещо; ако отвътре ви се обръща внимание, отвън ще ви липсва нещо. Едновременно не можете да имате внимание отвън и отвътре. Или отвън, или отвътре. Засега за някои от вас е потребно да имате внимание отвън, а за други - отвътре. Защото външното внимание, то е една страна на любовта, а вътрешното внимание е друга страна на любовта! Срещнеш някой брат и той се поусмихне - това е външната страна на любовта. Срещнеш някой приятел и той не се усмихва, но ти усещаш, че има една вътрешна мисъл, вътрешна усмивка. Усмихването е хубаво, красиво, но то е външната страна. Могат да ви дадат угощение в една хубава къща, но то е външната страна на любовта. А могат и без да ви угощават така, да ви дадат едно друго угощение, още по-хубаво - могат да ви говорят половин час. Ако вие не разбирате, ще кажете: "Да, но нали имам деца, дом, къща, грижи!" Че имате къща, деца, грижи - те са благословение за вас. Благодарете, че имате за какво да се грижите. Христос казва: "Не се грижете повече, отколкото трябва. Доста е за деня неговото зло!" Казвате: "Но утре как ще прекараме?" Важно е днешния ден как ще прекарате. Вие се грижите за утрешния ден. Ако днес прекарате добре, и утре ще прекарате добре. Ако днес не сте добре, и утре няма да сте добре. Днешният ден е важен! Вие носите живота! Вие днес имате да извършите нещо за Господа!

Да дойдем до вътрешната страна. Ние седим и все очакваме да ни дойде някое благословение от Господа. А има много неща, които не сме свършили! Ние не сме дали ход на Неговата Любов! Ние не сме пратени да повдигнем целият свят, но все пак един лъч от Неговата Любов трябва да мине през нас. Ти трябва да бъдеш отворен прозорец, през който Божията Любов да мине. Отчаял се някой човек, отива нанякъде; може да отива да се самоубие. Ти не можеш ли да му кажеш една дума и да спасиш живота му? Няма какво да му проповядваш, но една дума да му кажеш! Този човек отива да се самоубие от сиромашията, дотегнала му е и казва: "Не искам да живея!" Аз, ако го срещна, ето какво бих му казал: Един чек от 100 000 лева на ваше име е дошъл в къщи! "Но дали го има?" Има го!

Казвам: Има хора, на които вие можете да помогнете най-добре. Върви някой и води един вързан вол; захласне се и ти отиваш полекичка, отрязваш въжето и си заминаваш. Волът като се освободи, вдигне опашката и бяга. Ти питаш: "Да отрежа ли въжето, или не?" Отрежи въжето! Дяволът го е свързал. Свободата така се дава! Кажи на човека истината! Ще кажеш така: "Без юлар! Без подкови! Без седла! И без зенгии*)! Без вино! Без кокошка! Без мисирки! Без баници! Като българския светия - с малко хляб и сол.

Велико нещо е човекът! В най-големите противоречия в живота да не изгуби вярата в Бога! Да седи, да очаква с търпение, с вяра! И винаги в малките неща, които Бог ни дава всеки ден, да виждаме разрешението. Аз понякога харесвам живота на децата. Като му дадеш една ябълка, детето почва да скача от радост - за една ябълка! Казвам: Един християнин трябва да бъде като малко дете: една ябълка като му дадат, да има тази радост, този стремеж на детето, да е доволен!

Днес да си вземете двете стомни и всички да отидете горе на планината, да ги напълните с вода и да се върнете. Не пийте вода, която другите са донесли! Сами да си донесете от горе! Това е Божията Любов. Някой казва: "То не може така. Трябва да бъдем в някой манастир, трябва да сме свършили университет."

---

*) (тур. ед.ч.) - стреме /бел. ред./

Не ви трябва! Всичко това после ще дойде. Най-първо нека да дойде любовта, знанието после ще дойде. Първо иде любовта, после идва знанието, на трето място идва свободата. Едно подир друго идват те. Щом дойде любовта, тя всичко носи - тя носи знанието, носи свободата. Но ни най-малко не трябва да мислим, че който има любовта, трябва да бъде невежа. Не! Любовта ще донесе най-хубавото знание, най-хубавото изкуство, най-хубавата музика. Всичко носи тя със себе си! Който има любов, ще има всичко! С любовта идва новата култура в света! Царството Божие е вътре във вас. С идването на любовта идва то - щом дойде любовта, царството Божие е дошло в теб. Щом дойде Любовта, ти вече имаш всичките условия за онзи живот, за който душата ти трепти. Няма да казваш: "Това нямам, онова нямам." Всичко това ще дойде! Сега ние чакаме. Трябва вече да се работи на физическото поле! Трябва да си помагате един на друг. Четох една книга от един англичанин, той обективно разглежда света. Ние мислим, че светът ще се оправи сам. Трябва да се работи на физическото поле, в духовния и в умствения свят - навсякъде трябва да се работи! Не е въпрос в какво човек вярва. Важно е онова, което можете да приложите! Вие питате: "Какво трябва да се приложи сега?" Какво може да се приложи ще ви кажа друг път. Някои работи вие знаете, някои работи и аз ще ви кажа - какво може да се приложи, какво може да се направи. Всички работи, които ние повидимому ги желаем, светът ги прави. Какво се разбира под думата *свят*? Ще се намерим в трудно положение.

Една красива, бедна мома се оженила за един руски княз. След време и той обеднял, закъсал съвсем. И все казвал: "Ну, поцелуемся!" Тя казвала: "Хляб няма!" "Ну, поцелуемся." "Не става само с целувки, хляб трябва!" "Да вярваме в Христа!" "Хляб трябва!" "Поцелуемся!" "Хляб трябва!" Трябва да имаме нещо реално, на което да разчитаме. Ако аз разчитам само на хората да ми донесат нещо, то е неразбиране от моя страна. Аз трябва да разчитам на онова, което Бог е вложил вътре в мене, да извърша волята Божия и да се върна със съзнание, че съм направил нещо. И всеки един от вас да не очаква другите да му направят нещо, но той сам да прави нещо, и тогава да дойде това, което другите могат да направят. У всички ви трябва да се събуди желание да направите нещо!

Вие сега имате една идея. Хубава е тя. Вие очаквате като млада мома, да дойдат да ви потърсят, да се ожените. И след това да ви турят на работа. Хубаво е това, но то е човешко състояние. И след като се оженят, хората пак не намират смисъла на живота. Че вие сте женени вече! В живота сте вече! Вашите мисли, чувства и постъпки - това са вашите деца! Какво правите с тях? Как ги възпитавате? Възпитайте вашите мисли - те са децата. Всяка твоя мисъл е жива. Вие определяте философски мисълта. Всяка ваша мисъл живее, тя съществува. Някоя ваша мисъл ще се въплъти някой ден като Стоян, Драган, Петко. Някое ваше чувство, някоя ваша постъпка също може да се въплъти. Всички тия неща, които минават в нашето съзнание като мисли, могат да се въплътят. Мисълта е жива в един друг свят.

Ние мислим: "Като дойде Христос, какъв ли ще бъде светът!" Ако дойде Христос ще го познаете ли? Ако дойде, Христос ще дойде тогава, когато хората станат проводници на Божията Любов. Ако Христос дойде сега и хората не са готови, ще имаме пак същите резултати. Ако дойде Христос и хората са готови да бъдат проводници на Божията Любов, светът ще се оправи. И Бог чака неговите деца да станат проводници. Това е сега въпросът!

У вас харесвам едно нещо - вашия стремеж. Доброто във вас е това и ще ви похваля за него. Всички имате добър стремеж! За другите работи няма да говоря. Но стремежът ви е добър! Той е, който носи новата култура, новото в живота - стремежът!

"Добрата молитва"

7 ч.10 м.

10-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 27 поември 1935 г., сряда,
София, Изгрев.

Следват гимнастически упражнения.

ТРИТЕ ВРЪЗКИ*)

5 ч.

"Добрата молитва"

Песента *"Аз смея да кажа"*

Ще прочета 5 глава от Посланието към Римляните /стихове 1 - 8/.

Когато човек яде, расте и е здрав, това е естествено положение. Понякога човек постоянно яде, но е недоволен от яденето - постоянно има болести. Как ще обясните това? И в единия, и в другия случай яде, обаче в единия случай е доволен от яденето, а в другия случай не е доволен, и след като се наяде, все ще се оплаква от някоя болка.

Да кажем, вие сте веруюш. На какво се дължи вашата вяра? Вярата се поддържа от чувствата. Но понякога хората бъркат чувството с вярата. Гледам, даже някои велики автори как са объркали известни понятия. Един автор влага хубавото, красивото като емоция в човека. Те са психологически термини. Думата *емоция* не може да се преведе, за да се преведе, нужни са две думи. Има думи, които не могат да се преведат.

Когато ви се говори за Бога, вие мислите, че можете да си Го представите като човешко същество. Погрешката не е там, но щом му дадете човешка форма, вие вече допускате в ума си някои човешки качества в Него. Щом допуснете, че Бог прилича по някакъв начин на човека, вие ще Му припишете някои качества, които самите вие имате - някои ваши склонности, разположения. Питам: Това приписване право ли е? Не е право! Например като си представиш светлината, можеш ли да ѝ припишеш едно

---

*) Настоящата лекция е дванадесета Единадесетата лекция на Общия окултен клас не е намерена (бел ред)

качество, което ти имаш? Как би си представил светлината, че се гневи? Как ще представиш това? Гневът нещо съществено ли е в човека? Писанието казва: "Гневете се, но не съгрешавайте." Или подозираш, съмняваш се и пр. - това са чувства, които помрачават човешкия ум. Защо гневът е лош? Защото е чувство, което помрачава. Всички тия отрицателни качества помрачават ума ти и ти няма да имаш ясна представа за нещата. Най-после свикнеш и казваш: "То така е определено!" И питаш: "Защо Господ направи така света?" Дайте си една ясна представа. Когато вие си варите кафе, Господ ли ви научи на това? Кой ви научи да го варите? То е ваше изобретение. Вие мислите, мислите и казвате: "Да създадем и ние нещо като Господа." Взимате вода, слагате кафе, сварявате го и водата почернява. "Защо Господ почерни водата?" Водата я почернихте вие. И ако постоянно пиете кафе, какво ще добиете? В краен случай кафето може да ви лекува от треска някой път, но да ви даде сила, здраве - то е въпрос. Или пък може да сръбвате малко ракийца. Сега хората проповядват въздържанието, нали? Но трябва да се започне от друго място. Вие и до сега още не можете да се освободите от много такива навици. Че вашият прогрес от какво зависи? Вие казвате: "Както Господ е направил нещата." Тогава ние трябва да напуснем човешките работи, вметнати в Божествения живот. Ние трябва да се освободим от животинското. Кое е животинското? Когато искаш да направиш нещо, но не му мислиш, това са животински състояния.

Всички хора очакват, че все ще дойде време, когато светът ще се оправи. И туряте оправянето на света вън от вас. И изключвате себе си от света. И казвате, че светът ще се оправи и хората ще станат по-добри. Какви ви са данните, че хората ще станат по-добри? На какво основание казвате, че светът ще се оправи? Ще ви приведа сега един много прост пример. Нали казвате: "Трябва да оправим този свят, трябва да го наредим." Много добре! Представете си, че един стар българин има три снахи: едната е на 40 години, другата е на 30, а най-младата е на 20 години. Дойде най-възрастната в къщи и подреди всичко: тигани, чинии - всичко измие, измаже къщата, нареди, постели. Замине си. Дойде втората снаха, погледне и казва: "Не са хубаво наредени." И ги прежжда. И тя измазва, и тя подрежда къщата. Най-после дойде третата снаха. Тя като погледне, не харесва каквото са направили първата

и втората снахи, и тя измазва и прежжда. И казва: "Аз уредих къщата." Права ли е? В какво се състои тяхното уреждане? В прежждането на тиганите и чиниите от едно място на друго. Туй е, което хората постоянно вършат. Например какво е морал? Моралът - това са наредените тенджери и тигани на полицата. И някой ще дойде и ще тури една паница от тук там. Някой ще дойде и ще чете морал: къде да турим една паница - тук или там. И казва: "Уредихме света." Вие искате да бъдете морални. Какво разбирате под думата *морал*? Казвате: "Човек трябва да бъде нравствен." В какво седи нравствеността? Казвате: "Трябва да постъпваме право." Но за да постъпваш право, ти трябва да мислиш! Трябва да имаш една мярка, с която да мериш нещата. Нравствеността - това е един път, по който човешката душа възлиза към Бога. Той е път не във време и пространство. Нравствеността не се намира тук, на Земята. Ти ако мислиш да станеш добър и тогава да отидеш при Бога, твоята работа е свършена. Съвършенството не е да станеш добър. Господ не се нуждае от добри хора. Защото доброто е само едно условие за съвършенството. Целта на живота е да бъдеш съвършен. Ти като се усъвършенстваш ще отидеш при Бога, а не като си добър. Доброто е условие за съвършенството.

Някой иска да направи услуга някому и казва: "Да стана по-добър, по-чист." За чистота трябва да отидеш при някоя голяма река. От само себе си как ще станеш чист? Как ще станеш добър от само себе си? Чудни са някои хора!

Доброто е път, по който ние отиваме при Бога. Като отидем при Бога, нашата душа се възвишава и тогава в своите мисли, чувства, постъпки, в своята обхода ние ставаме добри. Като не проявяваш доброто отвън, ти и отвътре не си добър. Да направя мисълта си малко по-ясна. Ние мислим някой път за доброто и казваме: "Говори ми истината!" Истината не може да се говори. Казваш: "Това, което ми говориш, истина ли е? Право ли говориш?" Добре, представете си, че в една бурна, мрачна нощ сте изгубили пътя. Излиза един човек със свещ пред вас и ви показва пътя. А вие го питате: "Ти светиш ли ми?" Може ли да питаш: "Това, което свети, ще ме заведе ли до местоназначението?" Може ли да зададеш такъв въпрос, когато гори свещта? Това е Истината! Няма какво да питаш! Щом тази

светлина ти помага да виждаш по пътя, няма какво да питаш гори ли свещта. Ако виждаш, ако можеш да вървиш - гори, ако не можеш да вървиш - не гори. Ако ме пита някой така, той или е сляп, или моята свещ не гори - нищо повече!

Вие питате: "Какво нещо е Истината?" Казват някой път, че Истината е цел. Но Истината е един безконечен път, по който душата върви и отива към Бога. Това е Истината. Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Тия три неща не се намират тук, на Земята. Не мислете, че ще ги намерите в някои хора. Никъде няма да ги намерите. Животът се проявява в човека. Пътят, Истината и Животът се проявяват в човека, но живота никъде не можете да го хванете и да кажете: "Това е животът." Учените дават определение за него, но животът не е нещо, което може да се хване. Вие като ядете хляб, искате да хванете живота. Не, вие само придобивате условия за живота. Как ще разберете тогава думите на Христа: "Това е живот вечен - да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога"? Ти казваш, че като ядеш хляб, добиваш живот, обаче Христос казва, че като познаеш Бога ще добиеш вечния живот. Но понятието *вечен живот* е една много отвлечена идея. Животът е едно благо и там, дето се явява страданието, това показва едно лишение. Всяко едно страдание в живота е признак за лишение от живот. Страдаш - лишаваш се от живот. Страданието е лишение от живот, а радостта е придобивка на живот. Следователно радваме се, когато придобиваме каквато и да е малка част от живота, а пък когато изгубим нещо, скърбим. Ти скърбиш за детето, което е умряло; скърбиш или се безпокоиш, че детето може да умре; после, можеш да скърбиш за въображаеми неща. Откраднали са ти пари - пак скърбиш. Защо? Защото тези пари щяха да подобрят живота ти. Ти мислиш, че като са ти взели парите, това означава, че се влошават условията на живота ти - и скърбиш. Ти мислиш, че като ти дадат пари, ще се подобрят условията - и се радваш. Как трябва да се разсъждава? Казваш: "Условията за живот са ми отнети. Как ще живея? Без пари не може!" Но в такъв случай ти не разсъждаваш правилно. Говедата, птиците с пари ли живеят? Рибите във водата с пари ли живеят? Ти казваш: "Те са риби." Щом те минават без пари, защо и ти да не минеш без пари? Сега мнозина религиозни проповядват: "Без пари!" Обаче те сами не

вярват в това учение И владиката ти проповядва безпаричие, обаче той взема на месец 15 000 лева. Всички в света проповядват любов, обаче всички проповядват една неразбрана любов. Най-първо трябва езика да се освободи от неразбраните, опорочените думи. Ти казваш: "Любов." Както и да е, ти мислиш нещо за любовта. Казваш: "Божия Любов." Обаче като кажеш на някого, че има любовен поглед, той разбира съвсем друго. Ако кажеш на някой мъж, който има няколко дъщери, че някой момък има любовен поглед, бащата започва да пази дъщерите си от този любовен поглед. Или жена си почва да пази от любовен поглед. Какво разбиране имате тогава за любовта? Казваш, че любовта извира от Бога, че Бог е любов. А при това, когато някой с любовен поглед зърне жена ти, ти казваш, че жена ти ще хвръкне някъде. Тогава какво разбиране имаш за любовта? Значи като туриш на думата *любов* буквата *н*, тя се изменя, става *любовен*; и тогава се променят нещата! Докато е *любов*, тая работа е добра, безопасна, но щом стане *любовен*, вече е опасна. Според сегашния ви морал, според сегашното ви разбиране, ако някоя жена отправи любовен поглед към тебе, или ако ти отправиш любовен поглед към нея, всеки казва: "Това не е право!"

Но любовният поглед не е любов! Когато ти белосваш къщата си с бяло, къщата ти всъщност не е бяла. Когато почерняш къщата си отвън с черна боя, къщата ти не е черна. Ако ти боядисваш дрехата си в черно или пък я оставиш бяла, това е външната обвивка, това не е същината вътре. Вие питате: "Като умра, къде ще отида?" Никъде няма да отидеш! Една педя няма да се помръднеш. Вие си представяте душата и казвате, че като умре човек, тая душа отивала при Бога. Апостол Павел казва: "Докато сме в плътта, ние сме далеч от Бога." *Далеч от Бога* означава, че в своите разбирания сме в плътта. Докато сме в плътта, имаме други разбирания, затова сме далеч от Бога.

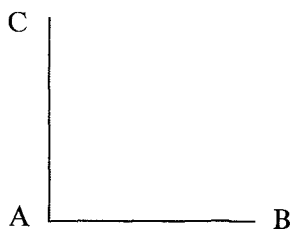

Малко философия сега. Тази АВ каква е? Как я наричате вие? /"Права линия."/ Защо я наричате права? Какви са качествата на правата линия? Между две точки може да теглим само една права линия. Представете си, че едно същество, което се намира в А, има понятие само за едно измерение. Това същество, с всички свои понятия, с цялата си философия, казва така: "В света има само две възможности: човек може да върви само напред или назад - повече възможности няма." То няма понятие, че може да се движи настрани или нагоре. Ако човек вярва в някакъв Господ, какво ще мисли той, като му кажеш, че отива в онзи свят? Да кажем, че физическият свят е А, а онзи свят е В; колко ще е далеч онзи свят? Той ще се намира на същата линия, даже не е и на един нокът далеч! Той ще бъде толкова близо! А човек си мисли, че онзи свят е някъде далеч.

Да допуснем сега, че онзи свят не е на тази линия, а извън нея, в направление С. Тогава едно същество А, като тръгне за другия свят, няма да върви към В, а към С. Всъщност онзи свят не е и по посока С. Тогава онези от Земята, които умират, къде отиват? Нагоре ли? Нито нагоре, нито надолу.

Защото всъщност нито адът, нито раят се намират в нашия триизмерен свят.

В този свят имаме едно измерение дължина, друго - широчина и трето - височина. Раят не се намира нито в дължината, нито в широчината, нито във височината. Накъде се намира тогава? Той е извън времето и пространството! Извън времето и пространството на триизмерния свят. И когато казват, че този рай не заема никакво пространство, това означава, че той не е в нашето измерение. Нашият рай се намира в четвъртия перпендикуляр. Какво е четвъртият перпендикуляр? Онези от вас, които сте учили геометрия, знаете трите перпендикуляра: перпендикулярът на правата линия образува плоскост; перпендикулярът на плоскостта образува куб. А перпендикулярът на куба какво ще образува? Когато човешкото тяло почва да расте - това е четвъртият перпендикуляр. Когато едно тяло почва да расте във всички направления, да става по-голямо, това е направлението на четвъртото измерение. Когато човешките идеи се разширяват, това е четвъртото измерение. Когато човек люби, когато неговата любов се разширява - то е четвъртото измерение.

В другия свят си тогава. Когато вярваш, ти си в другия свят - то е четвъртото измерение. Щом се обезвериш, ти си в този свят. Когато правиш добро, ти си в онзи свят.

И тъй, всичкото ви щастие е свързано с онзи свят, а всичкото ви нещастие седи в това, че сте само в този свят. И при това, въпреки всичките ви големи нещастия, вие искате да живеете в този свят. Нали сте виждали жителите на някой клозет, как се разхождат вътре? Вие им казвате да излязат навън от него, но те казват: "Хубаво, хубаво е тук, тук е животът. Ако излезем от този свят, ще умрем. Тук намираме храната вътре." Човек, който не знае как да мисли, той се намира в такова място. От духовния свят го гледат; от духовния свят един грешник го гледат като червей да цапа вътре. Какво да ви кажа сега? Бих ви описал това, но не искам да ви отвличам вниманието. Някой път вие казвате: "Ти не трябва да правиш това!" Не! Трябва да имаме една ясна представа. Ако искате да успявате в живота, трябва да знаете начина, по който да успявате. Понеже трябва да вървите в някоя посока. Смисълът на живота е в това, че трябва да се пътува - непременно! Това е, казано на физически език. Пътуване трябва! Вие имате пред себе си един дълъг път. Пътници сте! Тук, на Земята, си се спрял временно, за няколко деня, за една година, да кажем. Но на тебе ти предстои път и ако не вървиш, ще дойдат стражари и ще те накарат да вървиш! Ти си дал дума и трябва да вървиш! Майката има едно дете; идва стражар и го задига. Тя казва на детето: "При мен трябва да стоиш. Никъде няма да ходиш!" Това дете трябва да пътува! Накъде? Сега трябва да се извади философията - в какво се състои това пътуване? Ще научиш детето да разбира живота. А ти го учиш да си уреди живота на Земята, да има слава, да стане виден човек и пр. Не го занимавай с това! На Земята никакъв виден човек няма да стане, никаква слава няма да добие! И ако си уреди работите, колкото по-скоро ги уреди, толкова по-скоро ще влезе в тенджерата. Ако някоя гъска стане мазна, угоена, господарят като дойде в курника и я бутне по гърба, тя издава глас. Какво казва? Тя вика като младата мома, когато я барне някой млад момък. Господарят се спре вътре, хване я за врата, за да не вдига шум и - стане нещо: съблечат ѝ старата дреха, дадат ѝ нова. И какво казва ученият, който яде кокошката? Той казва на Господа: "Господи, видях, че тая кокошка

с тоя кокоши ум, с тая кокоша глава няма да прокопса, затова искам да ѝ махна главата и да ѝ туря човешка. Едно време и аз бях като нея, и ти като ми махна главата, тури ми човешка глава. Сега аз ще туря тая глава на кокошката в себе си." Господ поглежда и казва: "Хайде, нека!" И какво става после? Ти изядеш кокошката, ожениш се, и тази кокошка се ражда като твое дете! До първата кокошка работата върви добре. Казваш на Господа: "Кокошката се роди. Каквото бях казал, направих го!" Дойде Господ, погледне и казва: "Хайде, имаш моето благословение." Хванеш втората кокошка, изядеш я; тя се оплаче на Бога, а ти казваш: "И тая кокошка, Господи!" Изядеш 40 кокошки, но имаш две деца, а на другите 38 кокошки не им даваш място. Какво ще ги правиш? Изядеш 40 агнета - и на тях си отрязал главите, а си казал, че ще ги направиш деца, като себе си. Сега, в какво седи лъжата? Ти казваш това, което не правиш! До там е моралът. Там, където престанеш да правиш нещата както Бога, ти влизаш в пътя на престъплението. Това е само един начин за изяснение, не че е така. Трябва ли да се яде кокошка, или не трябва? Можеш да изядеш кокошка, но само ако след като я изядеш, ѝ дадеш много по-добър живот, отколкото тя има. А ако не ѝ вложиш живот, не я яж. И ако тая кокошка иска да дойде в тебе, пак е същият морал: ако тя може да се ползва и може да подобри твоя живот, приеми я, ако не може да го подобри, не я приемай.

Какво представлява моралът в света? Моралът е път към Бога! Ще ви наведа на следната мисъл. Ти не можеш да имаш морал и разбиране, ако твоите мисли не са чисти. Ти не можеш да имаш морал и разбиране, ако твоите чувства не са чисти. Защото това, което хората считат за морал, за добро, зад него се крие безморалие. Например вие проповядвате на една млада мома да стане християнка, да я обърнете от езичеството към християнството, с оглед да я направите ваша снаха. Това е безморалие. Ти правиш това не с цел да я обърнеш към Бога, а за да я направиш своя снаха. Това е търговска работа. Или ще направиш някоя църква - ще туриш обявление, че си добър. Ти заблуждаваш хората с това. Направил си църква - всъщност какво си направил? Платил си пари. Но парите не са твои, а ти искаш да се прославиш чрез църквата, да минаваш за добър. Казваш: "Трябва да се проповядва истината." Каква истина? Прочел си

някоя книга. Истината не се намира в книгите. Четеш Библията, но нищо не се ползваш.

Сега, какво разбрахте? Разправиха ми един анекдот за един наш брат. Среща го една сестра, гледа го и му казва: "Братко, ти приличаш на Мойсея!" Онзи ѝ казва: "Приличам, само че скиптър нямам." Мойсей имаше скиптър. При Червеното море той каза нещо и каквото каза, стана. Ти приличаш на Мойсея, обаче моретата не се отварят пред тебе и канарата не пуща вода. При фараона не можеш да отидеш и да кажеш: "Това ще бъде, онова ще бъде." Дойде сиромашия - да ѝ кажеш в името Божие да си върви. Дойде някоя болест - да ѝ кажеш да си върви! А ти като кажеш на сиромашията да си върви, тя повече се затяга. Питам тогава: Де е вярата ти? Ако цял ден хлопаш при мен за 100 лева и казваш, че имаш вяра, това вяра ли е? Казваш: "Ти не обичаш ли Христа?" Че аз обичам Христа, то е друг въпрос, но ни най-малко не съм дошъл в света, за да давам пари на хората. Ако трябва да ги дам, парите ще ги дам на онзи, който ги е сякъл. Като дойдоха при Христа и Му показаха една монета, и Го питаха дали трябва да плащат данъци, той каза: "Дайте кесаревото кесарю, а Божието Богу."

Дошъл някой и иска с кесаревите пари да прави добро. Парите на кесаря - при кесаря, а пък ти да направш доброто. Доброто - то е това, което е Божествено. С Божественото ще отидеш при Бога, а не с кесаревите пари. Казва се: "Богатият в царството Божие не може да влезе." И ако мислите, че в царството Божие можете да влезете със сегашните ваши разбирания, аз ви казвам: Откажете се от този мерак. Някоя сестра пита: "Мъж ми ще може ли да влезе в рая?" Тя мисли, че тя ще влезе и пита, дали и мъжът ѝ ще влезе. Нито той, нито тя! И дъщеря ти не може да влезе. Щом имаш дъщеря, син, и те не могат да влязат. По този начин няма да влезете в царството Божие! Най-първо - не е установена онази връзка, която трябва. Има користолюбие между вас. Син ти всяка сутрин ти се сърди, мъчи те. Дъщеря ти пет пари не дава за тебе. Такива разбирания! Казваш: "Господ живот и здраве да им даде." То е друг въпрос. Но вие говорите за едно семейство. Така не се образува то. Това не е семейство! Това са затворници, турени в един затвор - четирима души без никаква вътрешна връзка!

И самите затворници си имат свой особен морал, имат особено понятие за геройство. В турско или българско време девет души лежат в затвора за големи убийства, за големи престъпления. Всеки разправя за какво са го турили там: убил този, убил онзи! Един ден дошъл десети затворник. Попитали го: "Ти защо дойде? Кого уби, какво направи?" Той казал: "Не съм убил. Откраднах 100 гроша." Почнали да го бият. Тук такъв крадец не искали - понеже те били влезли за много големи престъпления, а пък той за кокошарство, та го налагат!

Вие направите едно добро и мислите да влезете в царството Божие. Човек трябва да има стремеж към Бога, да върши волята Божия. Не се самозаблуждавайте да мислите, че трябва да бъдете добри, та тогава да вършите волята Божия. Не! Волята Божия се върши без да сме добри. На какво основание ти искаш да бъдеш добър, че тогава да вършиш волята Божия? Да вършиш волята Божия - това е най-лесното! По-лесна работа от тази няма! За да вършиш волята Божия не се изискват големи работи - да съградиш някоя къща, някоя църква и пр. Ето какво е да вършиш волята Божия: Един човек иска да му кажеш само една дума, но на място. Зимна нощ е, всички в къщи цяла нощ треперят. Дърва имат, но огън нямат. Ти носиш кибрит. Цъкваш и запалваш огън в тая къща. Какво ти струва да драснеш кибритената клечка и да запалиш огън, да стоплиш вода, да ги нагостиш? Доброто - това е разбирането на човешкия ум: в дадения случай закона на любовта трябва да го приложиш вътре в живота. Това е един лъч! Любовта се определя така: тя е като Слънцето! Всякога, когато те озари един лъч от Слънцето, той внася живот в тебе. Ако не те озари, ти се лишаваш от Божията Любов. Казваш: "Какво нещо е Божията Любов?" Когато проникне в тебе един Божествен лъч на любовта, идват вярата, надеждата, вдъхновението. Щом се прекъсне този лъч, ти веднага пак се обезсърчиш! Някои от вас сте дошли до края на вашите усилия. Искате да бъдете добри. Някой път искате да пеете, нали? Пеенето е само един метод за подобрението на човека. Само в пеенето ти не можеш да мислиш лошо! Аз препоръчвам понякога пеенето. Човек, който иска да се изправи, трябва да пее. Ти като пееш, не можеш да мислиш лошо! Как например ще изразиш музикално това, че си

ударил някого и той е заплакал? Какви ноти ще туриш, за да покажеш, че някой е откраднал 100-200-300 000 лева?

Аз снощи бях на един концерт. Свириха Шопен - "Погребалния марш". Кои са нотите, които означават погребален марш? Но този човек, който свиреше снощи, той даде съвсем друг колорит на музиката. Той свири хубаво! Хубаво свири, но аз бих го нарекъл драматург в музиката; драматичен е, не трагичен. Като свиреше, той оживи пианото! Дава големи нюанси, видоизменя формите, не свири еднообразно. Като свири, мисли човекът! Вие седите и искате да постигнете нещо в света, да сте добри. Вие искате да станете добри. За да станете добри, трябва да имате една философия! Вие не можете да станете добри, ако нямате правилно разбиране на нещата. Сега, можете да ми възразите: "Този път, по който вървим, не е ли прав?" Казвам: Щастливи ли сте? Аз не отричам! Питам: Щастливи ли сте? /"Не сме."/ Тогава ви куца нещо! Има нещо, което куца. За мен е безразлично, дали това се отнася за някой свещеник, владика, цар и пр. Аз оставям този въпрос, той е посторонен въпрос. Но щом не сте щастливи, значи липсва ви нещо. Ако пътувам вечерно време, мога да се спъна, ако живея в светлината, няма да се спъвам.

Скърбите в света имат съвсем друго предназначение от онова, което схващат някои. Ако ти скърбиш, трябва да знаеш защо скърбиш. И ако се радваш, трябва да знаеш защо се радваш! Ако говориш истината, трябва да знаеш защо я говориш. Защото ти като говориш истината, отиваш към Бога! Като правиш добро, ти отиваш към Бога! Като си справедлив, ти вървиш по правия път - имаш мир и радост! Щом престанеш да ги правиш тия неща, веднага се сменя състоянието ти. Щом обичаш хората, ще имаш мир в себе си. Щом почнеш да мислиш, че ако обичаш хората, те ще те използват, ти изгубваш мира. Не мислете така! Не може никой да ме използва! Като обичам хората, аз мога да ги използвам повече, отколкото те мене! Някои са дошли до убеждението, че добро не трябва много да се прави. Че то е много стара философия! Ако човек от сутрин до вечер мисли само за себе си, какъв успех може да има? Човек трябва да мисли право за себе си. Млекопитаещите - котки, кучета и пр. - от сутрин до вечер мислят само за себе си и затова са животни. Що е *животно*? Същество, което мисли от сутрин до вечер само за себе си, за

дребнави работи. Като се понаяде, спи си; като огладнее, пак стане да търси храна, после пак спи. То няма понятие за триизмерния свят. Котките живеят в двуизмерния свят. А пък охлювите живеят в едноизмерния свят: напред - назад. Човек, който мисли за себе си, той има понятие за две измерения. Казваш: "Никъде няма да отида" - тогава ти си в плоскостта - нямаш идеал, нямаш философия.

Питаш: "Защо Христос е умрял? Той ни изкупи греховете!" Оставете тия празни работи! Тебе изкупил ли те е Христос? Не! Тогава оставете това! Не можеш да говориш за това, което не знаеш. Той не знае какво нещо е изкупление, а говори за изкуплението на другите хора. Ако съм гладен, аз познавам глада, понеже го чувствам. Но представете си, че откак съм роден не съм ял и търся хляб. Отде ще знам какво е това удоволствие? Като ям, тогава ще придобия тази опитност. "Христос е умрял заради мене", казваш си ти. Какво значи *умиране*? В случая ни най-малко не значи да умреш в обикновения смисъл. Христос със своята смърт показа, че ние за човешкото трябва да умрем, за да влезем в живота на Бога. Трябва да се освободим. Смъртта е освобождение от ограничителното състояние на Земята. И всеки човек, за да се освободи, трябва да умре. Смъртта не е в тялото. Смъртта трябва да дойде в човешкото разбиране. Всяка смърт трябва да дойде в човешките разбирания. Всяка смърт трябва да дойде в човешките лоши чувства - те трябва да умрат. И човешките нечисти мисли трябва да умрат. И трябва да дойдат да живеят чистите ти чувства, онези, с които ще вървиш напред. Всичко нечисто в теб трябва да умре! А за да умреш, трябва да излезеш от онзи свят на щастието, на големите "щастливци". Можете да си ги представите. Навсякъде можете да ги видите под микроскоп. Те се борят, живеят си и са щастливи. Вие мислите, че в тоя свят, в който се намирате, сте щастливи? Хе! Ако биха ви се отворили очите, за да видите в какво положение се намирате, тогава табана-кует - като заек щяхте да хукнете! А сега седите и се държите за къщата, и казвате: "В тая къща е всичката работа!" Ти за парите се държиш. Че и червеят се държи за своите пари и ги обикаля! Има едни черни бръмбари, които като намерят някое голямо богатство от някой кон, притичват се. Изгубил си конят парите - алегорично говоря - и двата

бръмбара задигнали от тези пари и направили една топка; и едният със задните си крака, а другият с предните - търкалят топката, отнасят я. Така, като дойде някой ангел на Земята, вижда, че мъжът и жената, и те търкалят това-онова за онзи свят. Всички тия стари възгледи, които са ни държали в робство, ако още ги държите, трябва да се махнат. Трябва да се скъса всичко това, трябва да се освободим от всички връзки, и да остане само една връзка! Една връзка да остане само! Всички тия връзки, които имате в света, да ги скъсате! Запазете само връзката на любовта. Оставете само връзката на мъдростта, на вашата мисъл. И оставете само връзката на вашата воля. Три връзки оставете, а всички други, аз ви давам позволение - скъсайте ги! Една връзка да имате - общение с Любовта, за да държите вашите чувства чисти. После, връзка с Мъдростта, за да държите вашите мисли чисти! И връзка с Истината, за да може да уякне вашата воля! Силата ви, силата на човека седи в оная мощна сила на съединението! Ако вашият ум и сърце не са съединени, воля не можете да имате. Това е волята на човека - съединението на ума и сърцето! Съединението на силата на ума и на сърцето, в едно да работят - това е човешката воля! И доколко вашата воля е развита, това се вижда и на лицето. От под носа до върха на брадата - това е резултатът на волята. Волята не е там, но това е резултат - изработена площ, която показва доколко човек е работил. Това място на лицето показва доколко хората са работили.

В Библията са писали много хора. Колко писатели са работили върху нея? /"Повече от 60 души."/ Можете да ги намерите там, да намерите онова, което през хилядите години е изработено. Така и лицето изразява какво е изработил човек. Много е изгубил човек, той всъщност не е това, което е сега. Ние казваме, че е направен по образ и подобие Божие, но сегашният човек не е направен по образ и подобие - ни най-малко. Ти отвън го гледаш човек, а отвътре е един звяр. Отвън го гледаш човек, а отвътре - змия! Ясновидецът го вижда. И в сън, постоянно почти, можете да проверите това. Някой иде да ми разправя някой сън. Казвам му: Аз не обичам да тълкувам сънища. В тая работа не съм толкова вещ. Други да тълкуват. Той ми казва: "Сънувам сънища, че ме гони една голяма мечка. Щеше да ме изяде." Питам го:

Мислиш ли да се жениш? Мислиш ли да търгуваш? "Мисля. Намерих една мома." Казвам му: Това е твоята мечка. "Не казвай това!" Тая, за която ще се жениш, не е за тебе. Провидението ти казва това. Не че е лоша, но понеже ти не си мечка, а тя е мечка, вие не сте от един и същи род. Той ми казва: "Не ме залъгвай така, но ми кажи какво значи това." Дойде някой друг: "Търговия мисля да правя. Намерих съдружник." Казвам му: С тази мечка не влизай в съдружие. Тя ще те мачка. "Вярно ли е това?" Аз така тълкувам; ако не вярваш, направи опит. Направи съдружие с него и ще видиш, ще провериш. Може да има съчетание някой път. И ще кажеш после: "Той действително ми каза с този човек да не влизам в съдружие." Ако си праведен, от невидимия свят ти казват: "С тая мечка да нямаш вземане-даване." Вие ще се възмущавате, че мечката прави така.

В какво седи "мечката"? В какво седи причината, дето не трябва да поддържаме животните? Дайте на животното една чиста стая и след няколко деня всичко вътре ще бъде изцапано, омърсено. Животното никак не пази чистота. Човек едва сега е почнал да мисли, да работи, за да поправи живота си. В морално отношение как е оцапана нашата мисъл! В духовно отношение е оцапан нашият духовен свят! Умственият и духовният свят - това са две различни области. Писанието проповядва най-първо покаяние. Покаянието показва разбиране. Ще туриш в ума си, че трябва да имаш чисти мисли. Искаш да имаш чисти чувства, искаш да направиш добро някому - ще се замислиш: Какви са моите подбуждения да го направя? От любов към Бога, от любов към себе си или от любов към него? Постъпката е права само тогава, когато аз правя нещата от любов към Бога! Той е Цялото! Бог е, в Когото ние живеем. Аз като направя доброто, ще чуя Божия глас да каже, че това, което съм направил, е добро. Всякога, когато направим едно добро някому, Бог ни проговаря! Когато Илия отиде, където Бог го изпрати, той най-първо имаше разбирането, че човек трябва да бъде силен. Той казваше: "Човек каквото каже - да стане!" Той искаше сила, за да извърши волята Божия. Господ му даде сила, но му каза, че трябва повече от това и че само със силата нищо не става. И влезе Илия в стълкновение с израилския цар; и най-после се оттегли в пустинята. Качи се на една голяма скала. Царят прати 30-40-50 души войници, и те му

казаха: "Човече Божий, царят заповядва - слез долу!" Той каза: "Ако съм човек Божий, огън да падне!" - и те умряха. Идва втора група и казват: "Човече Божий, царят заповядва - слез долу!" Той казва: "Ако съм човек Божий, огън да падне върху вас!" И те изгарят. Трети идват и един от тях казва на Илия: "Моля ти се, имай милост! Царят ме прати. Имай милост към мен и към тези с мен, да не би да се случи същото нещастие!" Тогава Господ казва на Илия: "Този е, с когото можеш да отидеш. На него можеш да разчиташ." Третият беше от Бога. Ти казваш: "Човече Божий, слез долу! Царят заповядва!" Огън слиза! А ако почнеш да се молиш, да има милост, Господ казва: "С този можеш да отидеш при царя! На него можеш да разчиташ".

Ще помагаш на човек, който иска да извърши волята Божия. Не помагай на човек, който не иска да върши волята Божия. Не отивай с него! Не му помагай! Защо? Защото онзи казва: "Слез долу! Царят заповядва!" Какво ще отговориш? Илия отговори: "Огън да слезе върху вас!" Смел беше Илия!

Ти казваш: "Може да ме срещне разбойник, какво ще направя?" Ако ти се уплашиш от неговия парабел, ако той ти каже: "Хайде напред! Вържете му ръцете", и ти отидеш с него, какъв пророк си ти? Ако всеки може да те сплаши, питам тогава: Какъв верующ си ти, каква е тая вяра? Човек, който има вяра, трябва да бъде прозорлив, да вижда отдалеч, да бъде ясновидец. Да не чакаш да те оберат, а отдалеч да предвиждаш, че искат да те оберат! Трябва да чувстваш отдалеч нещата! Това можеш да го чувстваш.

Искам да ви накарам да мислите. Целта ми не е да ви коригирам. Аз не искам да се занимавам с вашето минало и с вашите възгледи. Какво мислите за мен - това е второстепенно. Какви сте били в миналото - и това са неща второстепенни.

Три положения има в живота: ти можеш да се возиш на каруца, можеш да яздиш на кон, и най-после, можеш да ходиш пеш. Да ви изясня. Това са обикновени състояния. Кой от вас не знае тия неща - какво е да се возиш на каруца и да яздиш на кон? Ако каруцата е без пружини, ще ви се разтърсят червата. Или да яздиш на кон - който не е научен, пак е така неприятно.

На полето си с каруца. В гората, нагоре си на кон. А като дойде планината, дето мястото е непроходимо, ти ще оставиш

каруцата и коня, ще туриш раницата на гърба си, ще оставиш повечето багаж и с малко товар ще отидеш горе, на прицелната точка. На планинския връх ще отидете сам. Искате ли вашият кон да се качи горе на планината? Искате ли вашата каруца да иде там горе, на планината? Няма да се качите никога с тях! По полето можете да ходите с каруца. През гората може с кон. Но по планината, по непристъпните места с кон не може! Вашият обикновен живот - то е каруцата. Някой път се понасилите малко да минете някое място - то е конският ви живот. Казвам: Нито само с усилията на каруцата, нито само с усилията на коня ще можете. Като се освободите от вашата каруца и вашия кон, тогава ще дойдете да се освободите от всички ограничителни условия. Умът ви трябва да работи тогава! Ще се освободиш от всички ограничителни условия!

Някой ми казва: "Виж оная сестра. Тя има къща." Това е нейната каруца. "Тя има мъж!" Това е нейният кон. Щом имаш къща - на полето си. Щом имаш мъж - в гората си. Но щом дойдеш на планината, какво ще имаш? Като дойдеш на 120 години какво ще правиш? На хоро не можеш да отиваш - момите не те искат, нито пет пари не дават за тебе. Да се препоръчваш, че много можеш да ядеш - не можеш. Викат те някъде, дето печат агнета - ти не искаш да отидеш: как ще го ядеш, как ще го дъвчеш - зъби нямаш! Нали съм ви разправял оная приказка. Катерицата била назначена при лъва за пощаджия. Лъвът ѝ казал: "Слушай, като ми служиш 20 години, ще ти дам цяла къща с орехи, за да имаш да ядеш." Тя му служила 20 години. Като дошло времето, дал ѝ къща с орехи, обаче тя казала: "Защо ми са сега орехи? Зъбите, с които можех да ги отварям, ги няма." Защо ви е цяла къща с орехи, когато не можете да ги ядете? Вие мислите за след 120 години.

Всички имате едно разбиране - да станете много добри. И като умрете, ангелите да ви вземат и да ви занесат при Господа. Аз харесвам това. Гледам, някои хора отиват в църква. През другите дни са облечени неглиже, а когато отиват в църква, са облечени добре. Казвам: Ако тия хора и отвътре бяха тъй чисти, както отвън, то нямаше повече какво да се желае - ето царството Божие! Външното разбиране на чистотата прилича на следното. Във Варнеско, в турско време, един богат грък пътува от Варна

за Добрич. Върви и носи чанта. Доста пари носи в нея. Имало тогава разбойници. Върви той и гледа един турчин, който си оставил пушката и прави намаз - моли се на Бога. И си казал пътникът: "Слава Богу! Намерих един човек, на когото мога да разчитам." Онзи си свършил намаза /молитвата/ и гръкът му казал: "Виждам, че си много набожен човек. Имам пари. Ще ме заведеш до Добрич и после ще ти дам нещо! Да не ме оберат!" Турчинът казал: "Ще Ви заведа." Но като вървели по пътя към село Батова, турчинът казал: "Дай торбата!" - и взел чантата с парите. Онзи му казал: "Ти си много набожен човек и затова мислех, че няма да ме обереш!" Турчинът му отговорил: "Да се моля на Бога е моя длъжност, а пък да обирам, то е моят занаят."

Не! Това не е човекът! Един човек, който прави нещата с оглед на нещо, той не може да бъде духовен човек. Не може да бъде обичан. По човешки говоря. Бог използва всички неща. Но как ще бъдем обични на Бога, когато имаме задни мисли? Аз ви говоря, но каква мисъл имам в себе си? Ако мисълта ми е само да ви привлека към себе си, да мислите добро за мене, това не е морално Морал е да имам пред вид вашето добро! Казвам ви: Пътят, по който вървите, не е пътят, който ще ви доведе до вашето местоназначение. И не искам да ви заблуждавам. Не е моята цел да ви показвам големите и малките грехове. С греховете не се разправяйте. Един грях направен - с него не можеш да се разправяш, той остава вече на Бога. Само Бог може да се разправи с него. Бог казва: "Ще залича греховете ви и няма да ги помена." Грехът, направен вече, ти не можеш да го поправиш. Вие много криво мислите. Убил си един човек. Как ще поправиш погрешката? Трябва ти един цял живот; трябва да дойде този, когото си убил; трябва да се ожениш и след това той ще ти стане син - да го възпиташ. Трябват ти 50-60 години, за да поправиш това убийство. Ще му дадеш нови условия, ще го питаш "Доволен ли си?" и когато той ти каже "Доволен съм", това значи, че си поправил престъплението си. А сега казваш: "Ще се примоля на Господа." Вие почти всички имате една особена философия: ще обещаете нещо на Бога - а как ще изпълните обещанието си? Ще ви приведа този анекдот, който и българите, и турците разказват. Не знам дали българин или турчин е бил човекът, който обещавал.

Един човек се намерил на голям зор и казал: "Господи, ако ме

освободиш от тая беля, имам един кон, ще го продам и ще подаря парите на църквата." Отървал се той от белята, избавил го Господ. Тогава си казал: "Защо му е на Господа кон?" Вързал котката с коня и казал: "Хиляда гроша за котката и 60 пари за коня. Но котката и коня не ги продавам отделно!" Като ги продаде, занася 60 пари за Господа, а пък 1000 гроша взема за себе си. Майсторлък! Върти се навсякъде и все тегли към себе си. Това не е морал. Никакво разрешение не е това!

Вие имате приятели, другари имате, отношения имате. Слуги ли сте, или господари - отношенията ви трябва да бъдат чисти. Да кажем, че аз съм млад момък между млади моми - отношенията ми трябва да бъдат чисти. Като погледна една мома, да имам чисти отношения, да ѝ желая всичкото добро, което Бог ѝ желае, да мисля нейното добро. Да се радвам на доброто, което има, а не да я използвам. И момите, като те погледнат, и те да не искат да те използват. Това е морал. А ние сега ще кажем: "Да съберем тия двама млади, да станат щастливи." Не събирайте хората! Оставете ги, както Господ е наредил. Не пренареждайте. Ние сме развалили Божествения порядък. Както онези три снахи - всеки пренарежда нещата. Аз гледам аналогията. Първият идва и пренарежда Божествения порядък; втори идва и прави същото; и третият прави същото. Ние сме направили цяла каша и сме объркали нещата, объркали сме човешкия и Божествения порядък. Какво се изисква? Да се върнем към първичното, да оставим този порядък така, както Господ е наредил, а не ние да го нареждаме. Някой казва: "Ти трябва да бъдеш добър." На мнозина казвам: Аз съм престанал да бъда добър. Аз съм престанал да бъда добър и търся добрите хора. И досега не съм намерил още добри хора. За да бъда добър човек, не трябва да създавам съблазън никому В сегашния живот, като срещна красива, хубава мома, какъв трябва да бъда? Аз стана болен, пожълтея, хлътнат ми очите и като ме срещнат, хората казват: "Горкият човек!" Ще дадем мярка, как да се постъпва. Не изкушавам, и аз не се изкушавам. Но аз искам не само аз да не се изкушавам, но искам и те да не ме изкушават. Та като мина покрай красиви моми, радвам се, че не съм се изкусил. Да кажем, аз мога да мина покрай тях, нагизден с пръстен, с часовник. Морално ли е това? Понякога вие приличате на момата и момъка в следния

пример. Това става в една евангелска църква. Това е пример, не се отнася за вас. В Америка е станало, не тук. Един млад момък чете Библията. Една млада мома му хваща окото. Той взема Библията, подчертава думите: "Бог е Любов" и ѝ я дава. Тя пък намира друг стих, и тя го подчертава и му го дава. И завързват отношения. Какво иска да каже той с думите: "Бог е Любов?" - "Ти като обичаш Бога, не можеш ли да обичаш и мен?" Тя му казва: "Ако река да те обикна, ще се отклоня от Божия път." "Ще оплетем кошницата, съвсем ще загазим! Не сме готови!" Разговарят се. Питам сега: За какво е отишъл той там, в тази църква? И става вече редовен посетител, всяка неделя ходи и все на същия стол сяда, и много му е приятно да гледа проповедника и тази мома, и да се обръща към нея с някой стих. Най-после ѝ казва: "Аз ще те слушам, стани ми учител. Не разбирам Библията. И аз искам да разбирам Господа като тебе. Ще ме учиш! И няма да откажеш да ме обичаш!" Тя му отговаря: "Ако те обикна, няма да мога да вървя напред. Ще се спъна."

Права е мисълта на момата. Ако ти кажа, че не трябва да обичаш някого, ето какво разбирам. Можеш да обичаш някой човек, който върви пред тебе в същата посока. А човек, който е зад тебе, не можеш да го обичаш, защото ще останеш назад. Защо на Лот, когато излезе от Содом и Гомор, ангелът му каза: "Никой от вас да не се обръща да гледа назад"? Лот послуша, но жената на Лота се обърна - и стана на сол. Ти като вървиш към Бога, тия, които са зад тебе, не можеш да ги обичаш. Кои можеш да обичаш? Ония, които са напред. И ще имаш стремеж да вървиш по пътя, по който всички отиват към Бога. Това е свещеният път! Млади и стари, които и да са, те няма да се спрат да те чакат. Ти ще усилиш, ще ускориш хода си и ще ги настигнеш. Ще вземеш едно място сред тях и ще тръгнеш с тях. Това е пътят. Така трябва да разглеждаме нашите възгледи.

Като ме слушате, вие си казвате: "Тая работа как да я разберем?" Наскоро ми казваше една сестра, че искала да преде. Казвам ѝ: Ти ако сега започваш да предеш, много дебело ще предеш. Понеже не се е научила на тънкото предене, препоръчах ѝ една стара сестра, която преде тънко. Можеш да предеш, но трябва тънка прежда. В Божествения живот се изисква много тънка прежда. Ако е за дебело, всички предат дебело. Но там се

изисква много тънка прежда, например чиста мисъл. Като мислите, да няма някое користолюбиво чувство, загнездено накъде във вас! Аз не съм за самоосъждането. Не да кажете: "Аз съм грешен." Не че сте грешни. Спрете се и оставете това какво сте били! Трябва да се очистите, да мислите чисто. Казвате: "Едикой си брат е нервен." Оставете този брат, тази нервност е илюзия. Как няма да е нервен? Има причина да е такъв; той не е роден така, сега е станал нервен. Да ви приведа пример. В Америка един бивол полудява. Питомен бивол, но полудява - мушне този, мушне онзи. Имало в местността един човек, който четял мислите на животните. Завеждат бивола при този човек, за да разбере какво го боли и тогава да се види, да го оставят ли да живее, или да го заколят. Човекът си турил ръката на главата му и биволът му казал: "Слушай, на задния ми крак има нещо, което е влязло, затова съм лош." Извадили един голям трън от задния крак на бивола и той се укротил. Ти си нервен, казват: "Нервен е този брат ." Оставете този нервен брат, голям трън е влязъл някъде - извадете му го! Нали и апостол Павел имаше трън? Три пъти се моли той на Господа да го освободи от него. Само че апостол Павел искаше Бог да му извади тръна изведнъж, а Господ му каза: "Ще почакаш малко." Особени инструменти трябваше да има, за да не се разкъса месото. И като му изкараха тръна, той каза: "Слава Богу, животът има смисъл. Има спасение! Освободих се от големите мъчнотии." Има начин да се избавиш от този трън, само че ще чакаш. Трябва да имаш разбиране! Апостол Павел трябваше да се очисти. Неговият ум не беше чист. Той обвиняваше християните и съизволяваше на тяхното убиване. Да ви приведа думите на Христа. Христос му казал: "Когато съвършено очистиш своята мисъл, да не си вече старият евреин - да мислиш само за еврейския народ, само да убиваш, тогава можеш да влезеш в живота." Апостол Павел казваше: "Аз искам да се разпъна, за да могат евреите да влязат в царството Божие." Христос умря за всички, а Павел беше готов да умира за Израиля! То е тщеславие. То е неразбиране. Христос му каза: "Когато разбереш и съвършено очистиш сърцето си, твоят трън ще излезе." Апостол Павел се очисти. Четете 13 глава от Първото му послание към Коринтяните. Като говори за любовта, той има съвсем друго разбиране вече. Как казва там? "Любовта

дълготърпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето си, не се раздразня, не държи сметка за зло" и пр. Той имаше вече една опитност. Това не бяха човешки чувства.

Да се върнем пак към господин Корто. Като гледам портрета му /в програмата за концерта/ и същинския Корто - не си приличат. Като гледам портрета, виждам един човек с вътрешна амбиция: каквото захване, ще го свърши; един човек на конкретния ум; свири много хубаво, отлично, изящно, с ред и порядък. И програмата му беше много хубаво направена. Беше изложено какво са казали авторите за парчетата, които ще свири. Той има голяма амбиция, като свири, да свири както трябва! И свири както трябва човекът! Казвам: Ако един Корто може да се научи да свири така, както трябва, защо един човек, който следва Бога, да не може да се научи да върви по Божия път? Той свиреше хубаво, всички работи свиреше хубаво. Изразяваше тяхната драматичност, всичката емоция в тях. Свири Шуман, Шопен и пр. Свири за смъртта. Искаше да изяви онова, което е в душата на автора. Ако един Корто свири така, защо един християнин да не може да живее както трябва? Казвате: "Тя е невъзможна тази работа!" Така не се мисли. Няма нещо невъзможно в света.

И видях една добра страна на Корто. Коя е тя? Една сестра каза: "Той е много студен човек." Лицето му е дълго. Той е умствено-мотивен темперамент. Човек, който владее своите чувства. Не се колебае в ума си. След като свири, дойде едно момиченце и му подаде живи цветя. Той като хвана момиченцето, целуна му ръката. Дойде после една възрастна мома, красива. Той само се ръкува с нея, не я целуна. На мен това ми направи много хубаво впечатление, като целуна ръката на момиченцето. Музикално е това! Казвам: Ако вие нямате смирение, какво ще постигнете! Ето - един човек, при една публика от 600-700 души, не го е срам да целуне ръката на малкото момиченце! Вместо да каже: "Аз, Корто!" Да е някоя дама, както и да е, но за пръв път аз виждам един артист да целуне ръката на едно малко момиче. Казвам: Много хубаво! Отлично! Целуна дясната му ръка. И той я целуна, за да ви разправя аз сега това. Речта ми искам да бъде реална. Не да ви привеждам измислени примери, но разказвам това, което снощи гледах. Една отлична черта!

И тъй, първото нещо: На всинца ви в новия живот ви трябва съвършена чистота! От своето минало не се спирайте. Не се спирайте да се самоосъждате, не се спирайте да правите различия, но всякога гледайте да имате чиста мисъл. И всяка ваша постъпка да ви подтиква напред и да бъдете в движение. Не се задържайте на едно място. И не очаквайте да станете добри, че тогава да отидете при Бога. Вървете при Бога такива, каквито сте сега! Вие живеете в Бога и Бог във вас. Всяко добро желание във вас е желание на Бога. Искаш да бъдеш учен, да пееш, да свириш, искаш да бъдеш добър и пр. - това са подбуждения на Бога. Искаш да се молиш - това е подбуждение на Духа Божий. Всяко добро даване е от Бога. Всяко най-малко добро желание е от Бога. Постарай се в размер да извършиш волята Божия. Ти се радвай на добрата постъпка у себе си и у другите. Радвай се на добрата постъпка навсякъде! Ние казваме: "Ние не сме добри." Това е крива философия. Ако очакваме да станем добри, ние ще си останем такива, каквито сме сега. За да бъдеш добър, трябва да се движиш. Доброто трябва да бъде път, по който вървиш. Бог като те погледне, няма да гледа доколко си добър, но дали чрез тебе ще извърши своята воля. Аз съм виждал някои добри хора, които не знаят да рисуват; има хора, които не са добри, но рисуват. Аз съм виждал светски хора, които псуват, имат един груб глас, а пък като видят някого, измени се гласът им и каквото казват, гениално го казват!

Веднаж в София ме срещна един пиян. Върви по улицата и вика: "Хе! Кой е като мене! Да се махате! Убивам всекиго! По пътя ми никой да няма!" Аз обаче си вървя. Идва той при мене и ми казва: "Ще ме простиш! Като магаре съм се напил! Не го харесвам това нещо, но от къде е дошъл този дявол, който ме мъчи!" Казвам му: Много се разбирате двамата. Хайде, ще се оправи тая работа! Той каза: "Хайде, каквото ти казваш, от твоите уста - в Божиите уши!" Защо се спира този човек? Той съзнава, доброто се пробужда у него, изповядва се. Казвам му: Не пий много. Една чашка, две, но не 20 чашки. Едната чашка принася много повече, отколкото 20 чашки. Той каза: "Прав си! Онзи ме обра, сега гладувам, похарчил съм всички пари. Какво ще правя! Както съм тръгнал, ще ме ритне някой и ще падна на земята. Затова заплашвам хората." И ние някой път казваме: "Аз това ще

направя, аз онова ще направя!" Нищо няма да направиш! В света всесилна е само Любовта. Всесилно е само Знанието, Мъдростта. Всесилна е само Истината! Това са истинските оръжия. Отвори сърцето си за Любовта! Отвори ума си за Мъдростта, за Божието знание! Отвори душата си за Истината! И нека твоят дух да ти бъде ръководител, да те води към великата цел на живота. И нищо няма да те спре! Ти може да си жена или мъж, богат или сиромах, слуга или господар, и пр. - всички, като влезете в този път, ще постигнете целта! Нови образи трябва да имате - докато не се подмладите, вие сте в стария път. Вие сте остарели. Много са ви тласкали вас! От какво остарява човек? От големи безпокойствия. Аз знам, някой ти е казал една обидна дума, ти казваш: "Какво! Да каже той тази обидна дума! Аз да му простя?" Трябва да си кажеш: "Хубаво, той ме е обидил, ами аз - кого не съм обидил!" Когато говоря, аз постоянно държа ума си буден. Ще приведа един пример и някой ще попита каква цел имам с привеждането на този пример, ще каже: "Учителят има някого пред вид." Ако когато говоря, аз имам някого пред вид, не е права мисълта ми, това е престъпление.

Ти си болен човек, казвам: На теб ти трябва чист въздух, защото само при чистия въздух ще можеш да бъдеш здрав. Отслабнал си, казвам: Трябва ти чиста храна. Трябва ти хубава стая, защото тази стая, в която живееш, не е хигиенична. Аз не съм заинтересован. Но трябва да имам пред вид доброто на другите хора. И законът е такъв: като помагам на другите хора, аз се ползвам. Защото с всяка добра мисъл, с която аз подкрепям другите хора, аз подкрепям и самия себе си. Такъв е законът. Ако не подкрепяш добрите мисли на хората, ти не подкрепяш и хубавите мисли в себе си. Когато не подкрепяш хубавите чувства у хората, с това ти не подкрепяш и хубавите чувства у себе си. Ще кажеш, че това е егоистично. Не! Това е волята Божия. Като подкрепям доброто, аз искам да крепя онова, което Бог е създал. Защото онова, което Бог е създал, то е най-разумното. Онова, което човек е направил, то не е така разумно. Колкото и да са гениални хората, липсва нещо. Което Бог е създал, то трябва да бъде образец; онова, което ние създадем след това, трябва да бъде в съгласие с него. Моите мисли, човешките, трябва да бъдат в пълна хармония с Божествените мисли. Моята любов, и тя

трябва да бъде в съгласие, в пълна хармония с Любовта Божия. Някои от вас често ми казват: "Ти като говориш, някои спят." Те не спят. Аз говоря красноречиво и те са толкова разчувствани, че даже се пренасят в другия свят. Ще ви кажа какво разбирам. Когато човек не може да разбере нещо тук, на Земята, той заспива и се пренася, защото при по-висшите трептения в другия свят може да го разбере. И когато спите, вие пак слушате. Освен това вие не сте добре наредени. Защо спят някои хора? Когото и да е от вас мога да го приспя. Ако ти седнеш между двама души, които не са разположени, чиито чувства са по-гъсти от твоите, ти се бориш, бориш и заспиш. Един брат казва: "Онзи ден аз спах три минути." Като чел после беседата, той разбрал, че някои неща не ги е чул - именно когато е спал. Ами онова, което не сте запомнили, нали сте спали при него? Когато слушате човешки работи, спете колкото искате, но когато слушате Божествените работи, бъдете будни!

Казвам: Божественото е онова, което дава нещо на човека. Божественото е, което придава нещо, то дава радост, веселие, светли мисли, светли желания, насърчение - всичко носи в себе си. Божественото носи мир навсякъде. И едно дете може да ти каже Божественото. От дето и да дойде Божественото, приеми го и не прави никаква разлика. Само че при напредналите хора, понеже знаят Божия път, чрез тях - както през големите прозорци - идва по-голяма светлина, а през по-малките прозорци идва по-малко светлина. Закон е това.

Казвам сега: Не ходете по стария път само на критиката. Критикувайте се, но как трябва да се критикувате? Ако е за критика, ето какво разбирам аз. Като се върнах от концерта, една група от около шест души искаха моето мнение за него. Най-сетне, за да ги поразсмея, казах им: Шопен замеси една много хубава музикална каша, направи една много хубава, първокласна баница. Но не му остана време да я изяде. А пък Корто снощи я раздаде на хората; на едните, правите, вземаше евтино, по 40 лева, а пък на нас по-скъпо. Той продаде баницата на Шопен. Това е фигура на речта. Корто е добър изпълнител на Шопена. Даже, ако дойде Шопен, ще се очуди от онова, което той свири снощи, ще каже: "Брей! Кой ли го е писал!" Каквото Корто свиреше, Шопен не го е мислил, Корто мисли друго. Той много

добре свиреше Шопена, някъде свиреше по-добре от него. Нека Шопен да дойде да го чуе.

Та радвайте се на вашия живот! Един ден и вашия живот някой ще го свири по-добре, ще го представи по-добре, отколкото вие сте го живели. Вие ще направите една баница, ще дойде някой след вас и ще я представи по-добре от вас. Радвайте се за това! Този живот, който имаме - нашите мисли, чувства и пр. - всичко това един ден ще бъде при Бога, Бог ще го вземе и ще направи нещо от него. Вие допринасяте! Каквито и да са вашите мисли, Бог на всичко намира място. Само че като дойдете, ще видите какво е направил Господ от тях и Той ще ви даде това да го продадете. То е реално! Вашите мисли не са изгубени. И добрите ви, и лошите ви мисли ще отидат при Бога. От добрите ви мисли Бог ще направи нещо и ще ви го даде, с него ще се върнете в света. Онова, което вие сте пратили при Бога, то е богатството ви. Казано е в Евангелието: "Събирайте си богатства, които крадци не ги крадат." Нашите мисли и чувства са богатство, от него Бог ще направи нещо, от него нашият живот става щастлив. Ако ние нищо не пращаме при Бога, тогава не ще имаме никакви приходи.

Сега, не искам всичко това, което ви говорих, да го забравите. Ще помните всичко, което ви казах днес - от единия край до другия да го помните! Нито една запетая няма да забравите! Ако забравите, пак ще ви извиня, но по-добре е да не забравите!

Една сестра каза за Корто: "Той е поет, който знае отлично да пише. Елементите на речта, всяка запетая - всичко е намясто турено."

И ние пишем сега със своите мисли. Трябва да знаем да мислим! Като се спреш в себе си, да видиш, че имаш чисти мисли и чисти чувства. В това седи човек - в чистотата. И да знаеш, че между твоите мисли и твоите чувства има връзка, и че напредналият свят се интересува от тебе. Често идват и те да слушат вашите концерти. Някой път вие искате да чуете някой Корто. Но някой път, когато свирите тук, на Земята, един ангел може да дойде да ви слуша и да се ползва от вашето свирене.

Човек, който пее или свири, той не взема криво тоновете. Погрешно свирене и пеене няма в света. Вие като почнете да

пеете, пеете много хубаво. Но понеже променяте гамите, затова се явява дисонанс. Я ми вземете един фалшив тон *до*? /Учителя пее *до* на разни височини и казва:/ Така изглеждат правилни, но ако ги турим в акорди, тогава може да се появи дисонанс. Всеки тон е на мястото си, ако няма друг човек да пее. Но ако пеете заедно, тогава другият може да каже: "Ти не можеш да пееш." Правилното пеене седи в това: мисълта ти трябва да бъде чиста! Не можете да пеете правилно, ако мисълта ви не е чиста. Тогава тонът не може да бъде плътен. Някой тон е безплътен. Или някой път тонът е много силен. /Учителя изпя много силно: *До.*/ В какво седи силата? Това малкото момиченце като почнаха да му ръкопляскат, то си затули ушите.

Имайте пред вид хората за модел при пеене. Но не подражавайте никому. Те да бъдат стимул за вас.

И не се самоосъждай. И трябва да слушаш онази музика, която е в тебе. Корто е работил, ти не си работил - тази е разликата. Корто е развил някои свои способности. Той не е музикант още в онзи висок смисъл, той е изпълнител, драматург. Това, което е написал Шопен, той може да го изпълни, но свое няма. Той свири, иска да ни покаже как са писали тия велики автори преди 100 години. Но мен не ме интересува какво са писали музикантите преди 100 години. Мен не ме интересува "Погребалният марш" на Шопена. Погребални маршове - всеки ден ги виждаме. Има нещо в Шопена, в "Погребалния марш", то трябва да се намери. Не са го намерили. Шопен казва: "Дано дойде време ония, които ги погребват, да станат в носилото и да оживеят, и да се явят радостта и веселието в света." Това пише Шопен. Корто свири и Шумана. Има някои работи верни, а някои неверни. Не че той свири неверно. Някои музиканти следят музиката по особен начин. Турят си ухото и следят по особен начин.

Ако дойде един музикален гений днес, той трябва да свири едно сегашно свое творение. Да изсвири най-първо как една мома и един момък се възлюбват, как се женят, как се скарват, как почват да си скубят косите, как се бият и най-после да представи как им се ражда едно дете, как се помиряват, как идват до споразумение да служат на Бога, да помагат, да дават концерти. Това трябва да бъде една нова музика. Как ще го изразите това сега? /Учителя представя като че свири на пиано./

Искам всички да свирите като Корто поне. Като Корто - то е вашето минало. Научете по една песен. Изучавайте една песен цяла година и да я изпеете, както никой друг не я е пял. Изпейте поне една песен както трябва, на свят! Например "Аз смея да кажа." Аз се чудя как я модифицирате, как я изменяте, че излиза друга вече! То си има едно правило за пеенето.

Има и различни начини за ходене. И това е музика. /Учителя ходи криво и се върти, после ходи правилно./ И първото ходене е музикално, само че се изхарчва повече енергия, там е всичкото. А този начин, при който се харчи по-малко енергия, той е правилният.

Една песен като я изпееш, да ти е приятно. Например песента: "Аз смея да кажа." Старите казват: "Ние сме стари, младите да пеят!" Оставете тия заблуждения. На колко години сте? Че ако живеете на Слънцето, на колко години ще сте, като се знае, че една слънчева година е равна на 20 милиона земни години? Земята съществува от повече от 35 милиарда години и я смятат за млада още, а вие сте по на 45-50-60 години и мислите, че сте остарели. Земята е млада, а вие сте остарели! Я ми кажете, защо сте остарели? Хората остаряват, защото грешат. Майка ви, Земята, не греши, а вие грешите! Коя ос се изхабява? Тази, която много е работила; търкане има, изтрива се. Коя дреха остарява? Която много са носили, тя се изтърква. Вие си туряте 120 години. Това е един дълъг период, един астрологически период, движение по 12-те зодии около един център. Във вашия ум да стои вечността! Във вашия ум да седи, че ще се подмладите, че ще бъдете млади и никога няма да остарявате. Защо да носите идеята, че сте остарели? Като сте остарели, какво знаете? Каква мъдрост имате? Първото знание, с което сте се занимавали, е яденето, него сте научили хубаво. Всичкото ви знание седи в това, че знаете как да ядете. Но не знаете как да си приготвяте храната. Ако един ден Господ ви остави сами да го правите, ако дърветата не ви дават плодове, как ще си я приготвяте? Растенията са по-умни. Те знаят как да си приготвят храната.

Някои се хвалят, че знаят да четат Библията. Вие имали ли сте опитността на тия 60 автори на Библията? Имали ли сте опитността на Христа, който е центърът на тая книга? Имали ли сте неговата идея? Защото Библията - това са живите хора! Те са

Библията. Вън от тези живи хора Библията не е интересна. Вие можете да обърнете въпроса и да кажете: "Кой е имал тогава тази опитност?" Елате с мен да ви кажа кой я има. Аз ще ви заведа при едно дърво и ще ви кажа: "Това, което Библията пише, това дърво го има. То ражда плодове и ги дава. Не плаче за своите деца, когато вие ги изядете и казва: "Идущата година, добър е Господ, пак ще се родят." Растенията изпълняват волята Божия. Затова и Христос взема като емблема растенията. Той казва: "Аз съм истинната лоза, а вие пръчките." Той не взема птичките като емблема. Има нещо опорочено в тях. Даже гълъбът, който минава за чист, Христос не може да го вземе за такъв символ, че да каже, както за лозата: "Аз съм лозата, а вие - пръчките." Като външна фигура гълъба можем да вземем, но и той си има своите недостатъци.

Казвам сега: Съвършено безкористие! Не самоотричане. Самоотричането е път към безкористието. Ето какво е безкористието: всичко онова, което Бог ти е дал, да го раздадеш на хората, да не употребиш нито една стотинка за себе си. Това е безкористие. Щом задържиш една стотинка, ти си опорочил вече тази работа. Щом казваш: "Защо Господ не е помислил за мене?", с това ти вече опорочаваш мисълта си. Бог не прилича на тебе. Той те има предвид. Бог, като те е създал, толкова големи благословения ти е дал, а ти цял ден седиш и си недоволен, че не ти е дал. Аз всеки ден опитвам една от големите неприятности, с които се мъча, всеки ден! Не се мъча за себе си, но като отида при хората, чувствам тяхното недоволство. И постоянно трябва да се чистя от това. Всмуква се това! Вляза в някой дом, веднага чувствам от какво са недоволни там. Подозрение има, неверие има и пр. Аз, който имам толкова познания, не мога да се освободя от всичко това, от тая атмосфера.

Трябва да се смекчи тази атмосфера. Отвън сте много напреднали, но вътре имате много неща, които на себе си не искате да ги кажете. Трябва един ден, когато и да е, да се съблечем от сегашния живот. Това е една работа много важна! Ако можем да се освободим от сегашния живот, както Бог изисква, то е най-голямото благо. Но не да се освободим по начин, както ние искаме. Аз мога да освободя един човек, но не е там въпросът. Аз се спирам и виждам недоволството на този човек - мога да

му покажа пътя, по който той сам може да се освободи от своето недоволство.

Казвам: Онова растение, което е недоволно във време на суша, аз зная къде му е болката, защо е недоволно. Вземам и го поливам. И му казвам: Пусни по-надолу корените си! На 3-4 метра по-дълбоко ще има влага. Някои растения спущат корените си на 15-20 метра дълбочина и не знаят нищо за сушата. Нискостеблените, плиткокоренните растения - те страдат през лятото. Вие кога сте живели при по-благоприятни условия? Но някой път има изключителни условия - става суша.

Трябва да имате една възвишена идея - тя ще спусне дълбоки корени. Любовта към Бога ще усили стъблото нагоре, а пък любовта към ближния ще усили корените на нашия живот. Като обичаме ближния, ще подобрим симпатичната нервна система, а като обичаме Бога, ще усилим мозъчната нервна система. А пък като обичаме себе си, ще бъдем изпълнители на волята Божия. Като обичаме Бога, ще усилим ума си, ще го подобрим; като обичаме ближния си, ще усилим сърцето си, като обичаме себе си, ще изпълним волята Божия, ще служим на Бога. Така ще се подобри нашият живот.

Обичай ближния си, и чистосърдечно го обичай! Обичайте ближните си, обичайте тези, които са преди вас. Не ви проповядвам да се върнете да обичате онези, които са след вас. Които са след вас, те ще свършат тая работа. Тия, които са пред вас, на тях помагайте. Не се обръщайте по никой начин. Казвате: "Кой ще оправи света?" Света няма да го оправим ние. Ние ще бъдем носители на Божията мисъл, на Божието чувство, на Божията воля. И религията на бъдещето ще бъде религия на любовта. Ще има само една вяра и всички хора ще живеят като братя. Това е бъдещето! Братство ще има в света. Това е бъдещата религия! И всички домове, общества, народи ще се побратимят като едно семейство. Не че ще се обезличим.

Кога ще бъде това? Колкото здравословното състояние на дървото е по-хубаво, толкова листът е по-зелен и колкото здравословното състояние на дървото е по-лошо, толкова листът пожълтява. Когато влезем в това общо Дърво на живота, всички ще бъдем зелени. И когато страдате, това показва какви са вашите

отношения - че не служите на Бога както трябва. Започнете да изпълнявате волята Божия, да обичате както трябва.

Да мислите добре значи да обичате Бога. Да чувствате добре значи да обичате ближните си. А да изпълнявате волята Божия значи да обичате себе си. Това е практическият метод.

Та любовта към Бога има отношение към нашата мисъл. Трябва да очистите мисълта си! Любовта ни към Бога трябва да бъде повече от идеална - съвършена трябва да бъде.

Мога да ви кажа:

Бъдете съвършени в любовта си към Бога.

Бъдете съвършени в любовта си към ближните си.

Бъдете съвършени в любовта си към себе си.

"***Отче наш***"

7 ч. 20 м.

12-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 11 декември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ДОБРЕ Е

5 ч.

"Отче наш"

Първо послание към Коринтяните, 2 глава, 1-16 ст.

Каква беше темата на миналата лекция? Какво беше "менюто", какво беше наготвено?

Вие всички мязате като че идвате на концерт, да ви се изпее една песен и после да си излезете. Тази работа не става така. Ако ти внасяш кал в една стая и не я измиташ, трупа се прах, набира се. Когато метеш прахта, задавяш се. Не е растене това. Ако не мислите, ще се натрупа прах в ума ви. Всички недоразумения у хората се дължат според мене на тази прах. Гневен си, неразположен си, мразиш - всичко туй е от прахта. Щом някой от вас е неразположен, аз зная - доста прах има. Недоволен си, криво ти е, мъчно ти е - имаш прах, нищо повече. Без прах! Вие търсите причината другаде. Няма друга причина.

Трябва да изучавате себе си. Вие не сте се изучавали. Стремите се само да ви турят бележка. Бележката нищо не помага. Колцина, които са свършили с отличие училище, пропадат в живота! Казвам: Туй, което расте, то е вярно. Децата, които отиват в училище, не отиват големи. На колко години те постъпват в първо отделение? Между 7 и 8 години, нали? В първо отделение не може да постъпи някой, който е на 84 години, не зная дали ще приемат такъв. Ако човек постъпи в училище на 7 години и учи 4 години в отделенията, ще стане на 11 години; 3 години в

прогимназията - стават 14 години; трябват му още 5 за гимназия - стават 19 години; и четири-пет години университет - стават всичко 24 години. Следват три-четири години специализация, стажуване. Значи за да добиете едно обикновено знание за времения ви живот, ви трябват 24 години да се екипирате.

Вие се намирате в трудно икономическо положение. Неразположен сте по простата причина, че нямате средства. Молите се на Бога, пари нямате. Кой баща, който е изпратил сина си в странство да се учи в университет или в някой колеж, няма да му даде пари? Ако започне синът да се тревожи, значи тази работа е чапрашък. Щом Господ е изпратил някого на Земята, Той е изпратил и средства. Казвате, че сте сиромах - това означава, че по свой почин сте дошли, без да ви е пратил някой. Кой от вас е напуснал България, за да учи в странство, без да има кой да му даде средства? Когато баща му го е пратил, той всичко има. Някои сте дошли в училище с волята на Баща си, а някои по свой почин. Които сте дошли с волята на Баща си, всичко имате; които сте без Неговата воля, ще опъвате: имате мъчнотии, средства нямате, намирате, че светът е тежък, хората не са добри, никой не ви съчувства.

Колко време отделяте всеки ден за духовно упражнение? След като сте чели нещо, да се спрете, да мислите върху някоя ваша характерна черта? Вие сега не знаете причините за мъчнотиите. Седите като някоя млада булка, която току-що се е обулчила. Тя мисли, че ще живее на новото място много по-добре, отколкото при баща си. Отива като булка, с було, облечена с хубави дрехи, но на новото място казват: "Слушай, булка, ти с тия булчински дрехи на работа не можеш да идеш, булото - долу, булчинските дрехи - долу, хубавата рокля - долу!" Снема тя всичко това и тръгва на работа. И вие, като дойдете в света, мислите, че сте на новото място. Там не е като при Баща ви. Вие сте обулчени, но там има свекър, свекърва. Какъв свекър има, Господ да го поживи! Пък зълви, пък девери - колкото искаш.

Вие казвате, че Господ е направил човека. Философски ако разсъждавате, онези, които Бог направи, не са всичките хора. Хората се различават, има някои, които Бог не ги е направил.

Сега, трябва да се учите! В ежедневния живот трябва да се учите. Вие всички търсите определена работа. Някои от вас сте недоволни от живота. Казваш: "Как да бъде човек доволен? Той иска хубаво да се наяде; да има три скумрии, хубаво опечени на скара, после малко зехтин отгоре, после лимон, като похапнеш с малко хлебец - тогава да си доволен. Пък като си ял сух хляб, как ще си доволен?" Това не е философия. Ако човек можеше да стане учен като се храни със скабрици*), вие може да опитате. Хранете някой човек със скабрици и до известно време ще видите какво ще стане.

Човек е склонен към инертност. Като е дошъл на Земята, той е изгубил своето предназначение. Зимно време, като стегне студът, ти искаш най-първо да се освободиш от него, мислиш за дърва, за въглища, запалиш собатá**), мериш температурата. Това е временно положение, за няколко месеца; трябва да се научиш как да си палиш собата и да намериш дебели дрехи. Като дойде лятото с 35 градуса топлина, това, което знаеш от зимата, вече не струва, сега търсиш тънки дрехи. Лошите условия - това е зима на живота; подобрението на живота - това е пролет, добрите условия - това е лятно време, а най-добрите - есенно време, когато има плодове.

Вие казвате, че човек трябва да има някакви дарби. Всички имате дарби, но не сте ги развили. Представете си, че сте домакиня, имате сто килограма вълна - хубава, бяла вълна, отлично наредена; поглеждате я, но казвате: "Да има човек пари да си купи нещо!" Ще се опретнеш да предеш. "Ама дълго време се изисква." Нищо не значи дългото време. След като изпредеш стоте килограма вълна, ще се научиш да сновеш, да тъчеш. Като извадиш платното, ще го оваляш, ще го дадеш на някой майстор шивач да го ушие. Така децата ти, домът ти ще бъдат облечени.

Казвам: В умствено отношение трябва да работите всички! Ако ви попитам за предназначението на ума и сърцето, какво ще кажете? Пишете на тема: *"Предназначението на ума и сърцето"*.

---

*) (диал.) - дребна риба /бел. ред./

**) (остар.) - печката /бел ред./

Все ще намерите кое е предназначението им. Те имат служба. Предназначението на сърцето е да се занимава с кръвта. Умът се занимава с човешките нерви. Сърцето е място да възприемаш чувствата. Ако нямаш сърце, няма да имаш никакви чувствания, ще си лишен от всяко хубаво чувство. Ако нямаш ум, няма да можеш да мислиш. Има ред способности, които принадлежат на ума, и други, които принадлежат на сърцето. Човек има повече чувства, отколкото умствени способности, умът заема по-малко място, много малко място има той за обработване. Жената всякога е по-умна. Понеже мъжът е останал назад, затова сега той се учи да философства. Жената е завършила и казва: "Тази философия на мъжа аз я учих едно време." Тя каквото научи в рая, научи го, сега Адам учи - учи работите извън рая. Според вас кой е по-умен - жената или мъжът? Жената е по-умна в отрицателно отношение; тя намери онзи господин, който дойде в рая, и го заведе при Адама, а Адам не можа да го нагости както трябва. Това са алегории.

Сега вие казвате: "Голяма сиромашия!" У вас има едно сетиво, с което можете да помиришете къде има злато, заровено в земята. Тъй както един копой, като го изведе господарят, подушва къде има заяк или лисица, така и вие може да подушите златото. Златото има ухание, както цветята. Като сте взимали злато, не сте ли усещали неговото ухание? Като ти стане мъчно, че нямаш пари - тръгваш да миришеш; като ходиш един ден, два, три, десет деня - ще намериш не хиляда, но сто хиляди! Някъде в земята има злато на големи блокове - по един килограм, по два, по три. Вземеш един килограм, туриш го в торбата, идваш в София и харчиш. Като го похарчиш, пак ще тръгнеш да търсиш. Ще идеш веднъж в годината, пък идната година пак ще идеш на същото място, пак ще вземеш един килограм. Ако живееш 80 години, 80 години ще ходиш на това място, ще извадиш 80 килограма злато и ще ти е мирна главата. Сега вие питате: "Къде да го намерим?"

Един човек ми пише писмо; казва, че бил редактор на вестник, с книги се занимавал. Не зная за какво го турили в затвора; лежал две години - защото много хубаво писал. Като излиза от затвора, хората вече не му обръщат внимание, търси работа тук-там - няма. Намислил той пак да издава вестник. Пише на мене, пратил по едного писмото: "Ти, Учителю, всичко можеш! Да ми дадеш

три хиляди лева, че да започна вестника." Всички вие мязате на него. Работа трябва! Мъчнотиите - те са второстепенни неща. На този човек му трябва работа, пари не му трябват. Пита ме някой как да намери въздуха. Казвам: Отвори си устата! И парите са тъй - като отвориш устата, те ще дойдат.

Казвам: Главната цел сега е да развивате нещо в себе си. Има ред нужди, които заставят човека да работи. Както и да ги обяснявам, съществуват. На физическото поле имаш нужди - трябва да ги задоволиш по един разумен начин. Ако можеш да го направиш, ти си станал учен. Тогава умственият свят ще ти помогне да задоволиш тези физически нужди. Ти казваш, че човек трябва да вярва в Бога. Кой от вас не вярва в баща си? Всеки вярва, че баща му може всеки ден да му приказва. В къщи баща ви обича повече едно от децата: умното, послушното дете той обича повече. Всеки ден баща ти ти каже нещо - ти нехаеш. Вярващ си, но каквото каже Баща ти, не изпълняваш волята Му. Вие казвате: "Човек трябва да вярва в Бога." Значи човек като вярва в Бога, всичко ще се уреди. Но Павел друго разбира под думата *вяра*. Като вярвам в някого, аз отивам да работя за него, вярвам, че ще ми плати, вярвам, че ще свърша работата. Той е честен човек, добър човек, отивам на лозето му да копая - то е вяра. Целия ден копая, човекът ми плаща повече - то е вяра. А ти не вярваш дали той ще те прати на лозето. Щом те търси, тогава ще си спомниш онази притча, за която говори Христос. Някой си господар излязъл сутринта на пазаря, гледа - работници, никой не ги е цанил. Пита: "Защо стоите тук?" "Никой не ни е цанил." Той ги праща на лозето си да работят. Отива към обед, пак вижда други да чакат. "Вие защо стоите?" "Няма кой да ни цани." "Идете на моето лозе да копаете." Отива надвечер и гледа други. "Вие защо стоите?" "Няма кой да ни цани." И тях праща на лозето си да копаят. Вечерта плаща на всички онези, с които се е пазарил, плаща им по един пеняз. Как е там, в Евангелието, по колко пеняза плаща? Един пеняз струва три гроша и шест пари.

Сега, като минавате през дупката на един светия, трудно ви е; тия дупки не са големи, много мъчно ще влезете. Учението не е царски път.

Съвременните хора се заблуждават понякога от своите минали опитности. Но опитностите от миналото може да ви бъдат само

в една малка услуга, те не могат да ви служат за настоящето. Вземете например човек, който се е учил в миналото като животно - сега това не може да му помогне. Едно време е бил щастлив, понеже е работел в своето съзнание. Животните работят в своето съзнание. Но в съзнанието - там е друга култура, човекът е минал в културата на самосъзнанието. Сегашната култура е съградена върху самосъзнанието. Щом дойде то, веднага идва поляризацията. Човек се е родил в самосъзнанието - като съгреши, веднага там се явяват два полюса: добро и зло. В самосъзнанието си радостен, скръбен, разположен, неразположен - това са негови полюси. Докато живееш в своето самосъзнание, ти си в тия полюси. Ако отстъпиш някъде - закон има; ако направиш някаква погрешка, законът ще те хване. Както когато пътуваш в града, там има закон: или вляво, или вдясно трябва да се движиш, не можеш да се движиш къде и да е. Тук, в България, не е така, но в Америка, когато европейците пътуват и не спазват този закон, стражарите не си поплюват. Те са големи хора, по 6 стъпки високи; там всеки стражар, за да бъде стражар, трябва да вдига с едната си ръка 75 килограма - като хване човека, да може да го вдигне. Там, ако не се подчиняваш, церемонии няма, няма да те карат в участъка, казват: "Вие, господа, които идете от Европа в Америка, трябва да се подчините на тукашния закон. Които не искат да се подчинят, в Европа да си седят." В Америка и княз да си, трябва да се подчиняваш на закона: отляво - отляво, отдясно - отдясно. Вие идвате на Земята - не искате да се подчинявате. Всеки, който не иска да се подчинява на земния закон, трябва да си върви. Ще се връщате, докато дойдете до бъдещата религия, която сега проповядват. При сегашната религия, която е основана на самосъзнанието, хората по-добри не могат да бъдат. Когато влезете в религията, която има за основа космическото съзнание, или свръхсъзнанието, или съзнанието на безсмъртието, тогава вече законът е друг. Тогава .... може да ви описват, какъв ще бъде светът, но да оставим това, те са описания за бъдещето. Те са като млечната, обетованата храна на Земята. Откато излязоха от Египет, евреите и до сега говорят за Ханаанската земя. Но Ханаанската земя беше добра страна, много плодородна, там имаше гроздове, които двама души ги носеха. Тъй ни представят нещата. Но хората, които живееха там,

бяха много развалени. Мойсей предупреждаваше еврейския народ: "Ако влезете в земята, която Бог ви даде, да не вървите по пътищата на египтяните и по пътищата на народите, които живеят в Ханаанската земя." Господ изпрати еврейския народ да ги изпъди оттам и да се засели. Защото тази земя има много грехове, най-лошите грехове са там. Сега, като кажат "Ханаанска земя", разбират Царството Божие. Евангелистите казват: "Знаете ли ханаански език?" Фигуративен език е той - едно се говори, друго се разбира. Например: "Обича чашата, свети му улицата."

Сега, вие говорите за духовното, а имате всякога предвид материалните работи на Земята. Представете си един вярващ човек. Дойде друг и казва: "Дай ми сто лева на заем." Но като ги вземе, не мисли да ги връща: а и онзи, който ги е дал, не ги забравя. "Няма ли да ги върнеш?" Онзи се извинява, това-онова - няма; и най-после се скарват двамата за тия сто лева. Питам сега: Къде е духовността у тия хора? За сто лева да се карат! Ако дойде някой при мене, аз ще го поведа, да се научи да мирише. Ще му кажа: "Ела с мене. Не искай пари от мене, но се учи - каквото аз правя, прави го и ти, както аз ходя, така ходи и ти. Така ще ходиш, ще разбираш, ще се учиш, ще миришеш през целия ден. Той може да каже: "Какво ли съм тръгнал подире му?" Аз го извеждам да научи нещо. После му казвам: Ще почакаш, аз имам да свърша една работа. Вземам два килограма злато, увивам единия килограм в хартия, давам му го. Какво ще направи той със златото? Като му дам един килограм злато, след колко време ще дойде да иска пак пари? Трябва да разсъждавате. Вие по женски есап*) вървите, казвате: "Зависи." Нищо не зависи. Оставете света. Аз зная много добре света. "Ами хората?" И хората зная, не ме интересуват хората. Говорите на един неопределен език. Хората са определени числа. Какво нещо е човекът? Определено число. "Ами условията?" За мене това са неща определени. "Лоши времена!" Няма никаква лошевина! То е определено нещо. "Зима е." Де е лошевината на зимата? Няма никаква лошевина! Ти разбираш така, ти смяташ, че зимно време е лошо, но тревата се радва на това лошо. Като падне снегът и я

*) (тур.) - сметка /бел. ред./

покрие, тя се радва, че има бял юрган. Растенията, върху които има сняг, не измръзват, не изсъхват. Казваме сега, че са лоши времената. Като срещна една кобра, аз зная какво е нейното естество. Поставям между кобрата и себе си една преграда; от нея съм най-малко на половин метър разстояние, по-малко от половин метър не се приближавам. Като река да я пипам, аз имам дилаф , не си турям ръката, а отдалеч я хващам с железен дилаф - така няма да ме хапе. Някой път вие мислите, че можете да хванете кобрата за врата. Вие сте много смели! Така не се хваща кобра, тя е много сръчна. Индусите, които познават нейното естество, я фиксират, но не я хващат. Те никога не се опитват да я хващат. Европейците хващат змиите, индусите - не; те свирят на кобрата с една зурличка и от музиката тя става по-добра.

Сега, вие можете да направите една аналогия. Ти имаш едно лошо чувство в себе си - не можеш да учиш, възбуден си, неразположен си, искаш да се караш - то е нещо посторонно, това не си ти. Измени енергията, която спъва ума ти! Трябва да знаеш, да вземеш свирката и да започнеш да му свириш на това чувство. Вие искате да се справите с него без да свирите, по европейския начин, да сте силни, че да го хванете за врата. Хубаво е да го хванеш, но като те клъвне, отрова има. Не можеш да го хванеш и с дилаф*), изплъзва се като риба, не можеш да го удържиш. Да му свириш е по-хубаво. Казвам: Тия състояния какво трябва да ги правите? Всички имате мъчнотии. Да кажем, дойде едно състояние на подозрение, съмнявате се. Някои хора се съмняват повече, други по-малко. На какво се дължи съмнението? Може да ме е страх, съмнявам се, че може да ме оберат. Ако съм сиромах, може 20 години да съм работил и ме е страх да не би да изгубя това, което съм спечелил - 10-20 хиляди лева. Ако бях употребил 20 години, за да науча изкуството да мириша къде има злато, щях да се осигуря. Като тръгна - навсякъде има злато, парчета от по половин килограм, по един килограм, по 2, 10, 15, 20, 25, 36 килограма; по 50 кг рядко се срещат, но са намирали по 36 килограма. Това са 3 милиона и половина! Ако развия това чувство, нали ще съм осигурен икономически? Тук, в България,

---

*) (гр.) - маша /бел. ред./

са идвали да ме питат къде има злато. Ходили при сливенския ясновидец, той им казал къде да копаят и идат при мене да проверят, питат да копаят ли там. Някъде в Нова Загора копали. Питат: "Ти какво ще кажеш?" Аз отговарям: Нищо не казвам. Аз помирисвам парите и сам си ги вадя. Не казвам никому да ги копае. Аз казвам: Ако искаш, може да те науча да помирисваш златото, но не казвам къде има злато. Той сам не вярва в това, казва: "Копах, ама не излизат тия пари!" Ти може да си копал наблизо, може на една педя до гърнето да си бил. Но пак трябва да можеш да помирисваш. Ако го можеш, ще копаеш и ще попаднеш точно на парите. Някой път копаеш на една педя от тях, но отишъл друг и ги намерил. Казваш: "Така е, когато човек няма късмет." Не знаеш как да миришеш, не че късмет нямаш. Който знае добре да помирисва, има късмет, който не знае, няма късмет.

У всинца ви има едно богатство, което всинца трябва да развиете! Каквото е написано в Свещената книга, написано е много добре, но трябва да учите сега какво се пише. Какъв е бил вчерашният ден не е важно, какъв ще бъде днешният ден е важно. Какъв ще бъде например днешният ден? Хубав ще бъде. Ще има малко влага.

Казвам: Всички най-първо трябва да имате едно особено състояние на ума, едно особено състояние на сърцето. Дойдете понякога - неразположени сте, като излезете от тук - неразположени сте. Всички имате неразположение. Как го добивате? Ние живеем в един свят, който е съвършен. Бог е Същество на пълно блаженство. Всички ние живеем в Бога, Който е образ на всички добрини, на всичката любов, на всичката мъдрост и знание - и при това ние, богатите хора, сме сиромаси, ние сме нещастни. Питам тогава: де е погрешката? Не живеем в един беден, но в един богат свят, а при това сме сиромаси, здраве нямаме, духом сме неразположени, сърцето хлопа, кръвообращението не става правилно, в семейството, в обществото, в религиозните общества, между учените - навсякъде мъчнотии. Тогава казвате: "Този свят не е уреден." Понякога учителят влиза в един клас, където се вдига прах - това показва, че тази стая не е била хубаво изметена, учениците са внесли кал със своите цървули и вътре тя се обърнала на прах. Този учител

трябваше да накара учениците да влизат с лапчуни*) вътре, да е чисто. Гледам, и вие тук каляте. Аз толкова години наблюдавам след като излезете оттук, колко кал сте внесли. Вие казвате: "Нищо не сме придобили"... Не се придобива. Не внасяй кал никъде! Ти не внасяй кал и на тебе да не ти внасят. Тази кал, която внасяте, има влияние, тя не се изчиства. Този салон колко пъти го миете в месеца? Може да го миете, но калта, нечистотията имат лоша миризма, която мъчно може да се изчисти с едно миене. Благодарение, че човек внася не само лоши влияния, но внася и добри работи. Представете си един салон, в който като влезете, да няма никаква кал, като с паркет. Които сте отивали на бал, там има ли кал? Няма. Ако ме попитате защо не ви вървят работите, ще ви кажа: защото тук не е паркет. Всякога, след всяко събрание идвам да видя колко прах има и по праха вече зная колко сте прогресирали. Влизам всякога преди да са мели и виждам колко прах има, измервам го и казвам: Има още време докато се изправят. Всеки от вас може да направи един опит. Като живеете в една стая, гледайте да не внасяте кал вътре и вижте дали ще ви тръгнат работите, или не. Не очаквайте другите хора да ви мият стаята - работата ви няма да върви. Като дойдеш, ще си изуеш обущата отвън, ще ги изчистиш хубаво. Да имаш стая, в която поне ти да не внасяш кал.

Ще кажете, че това са дребнави работи. Аз сега превеждам това. Вие цял ден внасяте кал във вашите умове, във вашите сърца. Тук важи същият закон: каквото правиш във физическото поле, правиш го и в умственото поле, правиш го и в духовното поле. Питам: При такъв "хигиеничен" живот какъв прогрес можем да направим? Не можете да направите никакъв прогрес! Че някой път имате повече прах, а някой път по-малко - то не е прогрес. Умът трябва да се освободи съвършено от каквато и да е кал. И сърцето трябва да се освободи от кал. Някой казва: "Аз съм културен човек." Никаква култура нямаш, докато не освободиш ума и сърцето от кал, никаква култура нямаш ти! Не си прави илюзии! И римляните бяха културни, сега и ние сме културни. В

---

*) (диал.) - чехли /бел. ред./

какво седи културата? Сегашната култура започва с чистотата. Идете в света - навсякъде изискват чистота. И от духовните хора изискват същото. Те са много претенциозни. Светските хора са започнали много добре отдолу, от физическия свят. Ние трябва да внесем чистотата в духовния и в умствения свят. Туй, което светът прави, ние трябва да го внесем и в чувствата, и в ума - да приличаме на тия хора в света. Почнете от дрехите - да са чисти! После чистотата трябва да я пренесем вътре, чувствата трябва да бъдат чисти. Това има и практическо значение. Ако умът е чист, ако сърцето е чисто, човек ще бъде здрав. Ако дойде инфлуенца или друга някаква болест, за няколко часа, за един ден ще мине, ще пречисти. Все ще дойде някаква болест, ще вземе ден, два, седмица, някой път ще вземе година. Някой казва: "Нервно съм разстроен." Питам: Един духовен човек трябва ли да бъде нервно разстроен? Ако вярваш в Бога, Който знае всичко, Който е толкова благ, може ли при Великия Господ да бъдеш неврастеник? Ако те повика Господ при себе си, какво ще кажеш? "Аз съм неврастеник, неразположен съм." Той ще те пита: "Защо си неразположен?" Ти какво ще кажеш на Господа? Някой ще каже: "Дайте ми пример." Пример може да се даде, но примерът трябва да се следва. За да се поддържа чистота на физическото поле, какви са условията? Най-първо, трябва да има изтривалка отвън или трябва да имаш обуща, с които да ходиш навън, а щом влезеш в къщата, да ги изуеш. Зимно време галоши трябва да имаш, лятно време трябва да изуеш обущата, да обуеш лапчуни. Туй е на физическото поле. В умствено отношение как ще държиш ума си чист? Някой път казвате: "Ние не знаем в умствено отношение как трябва да се пази чистота."

Някои хора казват: "Направи добро, за да намериш зло." Де е философията тук? Най-първо, ако си търговец, на вересия не давай! Пиши: "Днес с пари, утре без пари." После, цените да са определени, без пазарлък. Някой пита: "Няма ли по-ефтино?" Тук, на изток, цените не са определени, ориенталците се отличават с това, че като купуват нещо, ще се пазарят, ще излизат, ще влизат, "Не може ли толкова?", 4-5 пъти ще се връщат, докато го вземат по-ефтино. При културните хора не е така: "Колко?" - "Толкова." Определена е цената.

Казвам на човека: "Трябва да бъдеш добър!" Той започва: "Условията са такива..." Така е - нищо повече! Никакъв пазарлък! Той ще разправя, че условията били лоши. Че какви са лошите условия? "Човек не може да си намери работа. Не съчувстват тия хора, искаш - не дават." Ще искаш дето трябва. От една суха чешма колкото и да искаш вода, няма да ти даде. Иди при един извор, който има. Вие, когато отивате при някои хора да искате, не знаете при кого да идете. Ако аз ида да прося пари, ако бих станал просяк, да ви кажа при кого бих отишъл. При човек, на когото

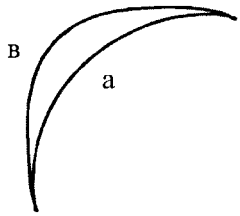

челото отпред е като линия "а", аз никога няма да ида. Ще отида при човек, на когото челото има формата на линия "в". Като идеш при такъв човек, той веднага ти дава, колкото искаш. Другият казва: "Иди да работиш." Ако главата на човека е като керемиден покрив, не ходи да искаш от него, не си хаби думата; иди при човек, който има чело "в", той е богат човек. Казвате: "Наука трябва за това." Ще учите! Ако просиш, проси на свят! После, ако аз бих избирал професор, по същия закон бих постъпил. Ако искам някой да ме учи по музика, няма да ида при кой да е, но цял ден ще гледам челата им: ще посетя един професор, втори, трети, четвърти - ще намеря човек, който да ми преподава както трябва. Защото има такива, които могат да ти вземат парите, но да ти предадат нещо не могат. Но онзи професор, който е роден музикант, като видя челото му, него ще ангажирам. Той няма да ми взема по-скъпо. Онези, които не знаят, винаги вземат по-скъпо; онзи, който знае, той не взема толкова скъпо. Добрият професор, като те види, всякога иска да те опита. Умните професори всякога искат да опитат учениците си, имат ли присърце музиката, и затова турят висока цена - 500 лева, 1000 лева за урок. Богатите дават по 1000 лева, но добрият професор, като види някой способен, но беден ученик, казва: "Тебе

даром ще те уча." Така преподава - и даром, и с пари. Казвам: Когато някой има пари, ако плаща - да учи, ако не - да си върви; даром - ако е способен, но беден. Всякога човек трябва да плати за ценното, което придобива. Ако вие мислите да учите без да платите, не сте на прав път. И природата не дава без пари. Някои мислят, че Духът като дойде, ще даде всичко. Но докато дойде Духът да те вдъхнови, той ще те прекара през известен изпит; и като види, че си способен, тогава ще ти даде онова голямо богатство, тогава ще стане вътрешно просветление на ума ти. Тия положения трябва да ги знаете.

Сега, вие се залъгвате някой път, като си мислите: "Като се преродим..." Това е една възможност. Ти не знаеш какви ще бъдат условията следващия път като се преродиш,то не зависи от тебе, а от тия, които ще те пратят на Земята. Те ще видят как си живял ред съществувания, ще видят каква ти е силата, какво си научил. Ти мислиш, че си господар. Те ще ти дадат нови условия, те си имат програма. Ще те повикат, ще ти дадат програмата и ще кажат: "Това можеш ли да изпълниш?" Мнозина от вас сте дошли, но сте забравили програмата. Мнозина сте обещали, че ще бъдете добри на Земята. Мнозина сте казали, че много умно ще постъпвате, всяко нещо, което ще направите, ще го обмисляте. Мнозина от вас сте казали, че ще бъдете щедри. Виждам - какви ли не обещания сте дали. Казвате: "Изпитът може да се отложи. Предметът не е проучен." Ще отлагате, но когато се отлага изпита, те не губят, вие губите, те са завършили своя изпит. Ти можеш да отложиш един живот, втори, трети, четвърти, пети - можеш да отложиш, но ние, по възможност, не трябва да отлагаме. В краен случай човек може да отложи, но трябва да се опитате в този живот, каквото можете, да направите. Не отлагайте за следния живот, ще се влоши положението ви.

Сега, разбира се, аз говоря на онези, които искат да знаят как се добива златото, кой е най-лесният начин да го помиришеш. Малко хора съм срещал да помирисват златото. Сега го търсят с магическата пръчица. То е доста добър начин. Вземаш пръчката, вървиш и където има вода, пръчката се навежда по един начин, където има злато - по друг начин. По тази разлика в движението ѝ познават къде какво има. Германците имат един друг метод; един инструмент са изнамерили, една верижка, която се люлее;

където има злато, тя започва да се върти. Светските хора са достигнали с други средства да намират златото, опити са правили.

Сега ви представям една възможност, която съществува в света, ако искате икономически да подобрите вашето положение. Вашето икономическо положение може да се подобри само по един начин. Ти, като музикант, можеш да подобриш своето положение. Има свирене, с което можеш да внесеш магнетизъм. Има такива течения, които можеш да уловиш като засвириш. Ако намериш тона, звученето, хората ще те слушат. Взимаш цигулката, свириш на един банкер едно парче - той извади сто долара и казва: "Елате утре пак да ми свирите." Щедър става човекът, но свирѝ му! Има певци, които пеят магнетично. Един от признаците на доброто пеене е, че отваря кесиите на хората. Пеене, което не отваря кесията, не е добро. Пеене и свирене, което отваря джобовете на хората, то е добро. Вижте цигуларите виртуози - с 50-60 000 лева на една вечер не се задоволяват. Обикновеният цигулар взима 150 до 200 лева, а виртуозът, който свири майсторски, взима 10, 20, 30, 40, 50, 60 000 лева. Това са възможности да опитате себе си. Вие казвате: "Аз съм способен." или "Аз не съм способен." Тогава, щом не си способен, какво очакваш? Ако си способен, трябва да учиш, пък ако не си способен, какво очакваш? Трябва да бъдат определени тези състояния, които имате. Някой път може да се мъчиш от своята неспособност, а някой път може да се мъчиш от неспособността на другите. Има хора способни, които казват, че не са способни. Някои като дойдат при мене, внушили си, че не са способни, внушават го и на мене. Някой си турил в ума мисълта, че е лош човек и като дойде при тебе, внушава ти, че и ти си лош. Тия работи са, от които всички трябва да се пазите.

Направиш погрешка - кажи: "Погрешката не е моя." Няма лош човек! В усилието да направя нещо добро може да направя една погрешка. Някой го хване някаква болест - то е едно здравословно състояние, за подобрение на неговото сърце. Казва, че можел да умре. Как ще умреш? Ти не можеш да умреш преждевременно. Ти си изпратен на Земята с мисия, няма какво да се плашиш, че ще умреш. Всяка болест е дошла, за да дойдеш малко на себе си. Всяка болест, която се дава на човека, има добро предназначение,

тя е дошла, за да научиш нещо. Ако те хване за пръстите, тя ти казва: "Трябва да бъдеш истинолюбив, да не обичаш лъжата. Лъжа да няма!" Ако те хване за езика, казва: "Сладко трябва да говориш за любовта." Заболяла те устата, казва: "Като започнеш сладко да говориш, ще мине." Боли те кракът, търсиш диагноза - ти трябва да бъдеш добър. Боли те ръката - диагнозата е: справедлив трябва да бъдеш. Ухото те боли - умен трябва да бъдеш. Ти търсиш причината отвън. Не, не, оставете тези работи! Недъзите, които имаме в духовно и в умствено отношение, се отразяват и на нашите органи. Всеки орган представя една област. Когато се натрупат известни мисли, които не съответстват на нейните функции, страданията ще дойдат в тази област. За пример: страдат ушите; ти си умен човек, даваш внимание, да чуеш с ухото нещо - тогава в ухото иде повече кръв; ако си невежа, кръвта няма да приижда, ще обеднее ухото, ще започне да изтънява, да става светло. Щом долната част на ухото стане светла, ти няма да живееш дълго време на Земята. Диагноза има. Сега вие казвате: "Ти не ни казваш истината. Какво трябва да направим?" Слушай добре с ухото си! Двама души като се карат, извади добрата страна: като креснат, като се скарат, веднага да познаеш кой е на правата страна, по гласа да познаеш кой е прав. Този, който не говори музикално, не са свързани думите му, той е на кривата страна; който се кара музикално, той е на правата страна. Или, единият гледа нагоре, другият надолу - кой е на правата страна? Този, който гледа нагоре. Мъж и жена се карат, мъжът гледа жената, а тя гледа нагоре - кой е на правата страна? Жената. На друго място мъжът гледа нагоре, казва: "Господи, помогни ми с тази жена!" Жената го хука, гледа към земята и казва: "Няма ли да пукне!" Като ги наблюдавам, казвам на жената: Гледай той да не умре, защото вторият мъж, за който ще се ожениш, по три пъти на ден ще те бие. Да не казваш "Дано да умре!" Лоши минути има. Ще кажеш: "Много добър мъж имам, не е лош човек."

Аз съм дал много упражнения, но вие не ги туряте на работа. За цяла седмица, каквато и мисъл да дойде, кажи: "Много добре е!" И лоша мисъл да дойде, кажи "Добре е!", не казвай: "Защо дойде!" Каквато и мисъл да дойде, ти кажи: "Добре е." Каквото и чувство да дойде, кажи същото. Ако Бог търпи всичките наши

престъпления и Той не счита, че е лошо, колко повече ние, които правим престъпления, трябва да търпим. Защо да не подражаваме на Бога? Хората правят престъпления, избиват се - Той ги търпи, казва: "Ще се оправи тази работа. Ще се оправи, ще се оправи!" Ти по същия начин - каквато и мисъл да дойде, не се възмущавай, кажи: "Ще се оправи, добре е!" Тъй, за една седмица, навсякъде да ви познаят, като ви опитат. Каквото и да дойде, кажи: "Добре е!" Сладка дума! "Хайде, Господ да го благослови!" Ще кажете, че това не сте го правили. Като ви дойде някоя лоша мисъл, вие веднага казвате: "Туй защо стана? От къде дойде тази дяволска мисъл?" Не зная дали е дяволска мисъл.

Не само за мислите, но каквото и да стане, внимавайте! Тази седмица ще ви предизвикват. Гледайте да бъдете внимателни, да отстъпвате, навсякъде да отстъпвате. Ще бъдете като онзи българин, който като отишъл веднаж на баня, седнал и се тупа по ръката, и казва: "Никой не ме е докосвал, пръчка не е падала на ръката ми." Идва един турски бей и като го чува, казва му: "Гяур, махай се оттук!" Той веднага става: "Буйрум, ефенди!" Отива на друга курна. Турчинът и от там го изпъжда, онзи отива на друга. Така обикалят цялата баня и българинът все отстъпва. Накрая беят му казва: "Никой не те е бил до сега и с този ум никой няма да те бие." Ти казваш: "И аз ще обикалям банята, ако на мен тъй ми направят!" Бъдете отстъпчиви! Когато дойде неприятност, бъди отстъпчив. Злото е нещо силно в света. Христос казва: "Не противи се злому." На злото в себе си не се противи, то е нещо силно, мощно. Остави доброто в тебе да се бори със злото. Не се заемай с една работа, в която ти ще бъдеш бит.

Не се опитвайте вие да се борите със злото. Не си правете илюзии, че ще победите нещо. Добро и зло - те са две сили, които са в стълкновение. Не влизай да ги примиряваш. Дръж се на страната на доброто. Остави доброто, каквото може, да направи, то да воюва. Защото ти трябва да бъдеш тил. Това е философията на живота. А за всеки, който иска да се бори и да победи, Писанието казва: "Побеждавайте злото чрез доброто." Не мислете, че сами можете да победите злото. То е нещо непобедимо. "Не противи се злому!" Аз не говоря за онези навици, които имате; понякога човек има някои навици, някои желания,

имаш чувство, което създаваш. На него ти можеш да бъдеш господар, но злото е нещо, което действа и в човека, и в обективния свят, в света извън него.

Сега, каква мисъл остана във вас? Кажете. Погрешката ви в самовъзпитанието е, че вие всички си служите със старите методи и мислите, че може да се самовъзпитавате. Не си правете тая илюзия. Никога човек не може да възпитава другите хора. Може да ги дресира. Човек само подбужда, подкрепя доброто, което е в него, оставено по свобода да действа. Престанете да се самовъзпитавате. Може да се каже: Оставете доброто в себе си да постъпи свободно. Ако искате възпитание - подбуждайте доброто. Някой път не обръщайте внимание; някой се разгневил - оставете го, в дадения момент нищо не му казвайте, премълчете, нека си говори. Духа вятърът - какво ще му казвам да не духа? Един човек, който се кара - той е порой, ще изтече, след това ще остане тинята. В Египет тази тиня е много плодородна, като дойде, всичкото богатство е там. По някой път и ти като се разгневиш, кажи си: "Не кряскай!" Вие не знаете как да се карате. Кряскате: "Знаеш ли какво мога да направя?" Не, вие ставате смешни. Проповядвайте на празната стая, карайте се на нея. А вие отивате при някой човек да се карате. Той е по-майстор от вас! Не се карайте, преди да сте направили един опит, да знаете какво можете да направите от караницата.

Две жени се карат, едната отсам реката, другата оттатък. Едната започва да нарежда, другата само мълчи. Най-после първата казва: "Кажи нещо, ще се пукна!" Онази мълчи, не ѝ дава повод. Вие не знаете да се карате. Гледам тук, двама души като се карат, единият кряска и другият кряска, ни най-малко не се изчакват да си чуят мнението. Караницата започне сопранът - тенорът чака, после изведнъж тенорът подеме, сопранът чака, после подемат и двамата дует. Гледам, вие преждевременно започвате, не пеете по ноти, не спазвате времето - караницата не излиза на свят. Когато ще направите нещо, направете го на свят! Ако ще се караш, музикално се карай.

Сега, друга задача ще ви дам. Цяла една седмица, като дойдете отвън, ще си изувате обущата. В стаята си с обуща няма да влизате, кал няма да внасяте. Цяла седмица ще го направите. Който може, да го направи, който не може, да не започва. Ако

искате условия или казвате, че нямате време, не правете задачата. Който има време, той да я направи. Като се прибереш, ще си изчистиш обущата, няма да даваш друг да ти ги чисти; хубаво ще ги изчистиш, ще ги внесеш, ще си измиеш ръцете, след туй ще се изправиш и ще кажеш в ума си: "Господ да ми помогне добре да направя опита си." Всеки един да тури това в ума си.

Великото в света е само онова, което може да се направи, добре да се направи и да остави добри последици. Ти можеш да кажеш една дума и тя да остане хиляди години да живее. Тази дума ще обикаля света. Може да кажеш някоя дума, която утре ще умре. Зависи колко е интензивна мисълта ти. Има думи, които микрофонът може да хване, има други, които не може да хване. Да кажем, че мисълта ви е толкова интензивна, че отиде в другия свят. Те си имат радио, могат да ви чуят, да знаят и в единия, и в другия свят, че правите опит да се самообладаете. И кажете: "Добре е!"

Самообладание на мислите! Ама страдания има отвън - "Добре е!" Вали дъжд - "Добре е!" Прах се вдигнал - "Добре е!" Карат се двама души - "Добре е!" Умрял някой - "Добре е!" Обрал някой някого - "Добре е!" Дали на някого пари - "Добре е!" Бил някой жена си - "Добре е!" За всичко, каквото ви се случи за една седмица, казвайте: "Добре е!" Никаква отрицателна мисъл да не влиза в ума ви! Това е цяла философия. Някой казва: "Какво ще излезе?" Ще намерите един килограм злато - най-малко. Който го направи хубаво - десет килограма злато.

"Отче наш"

13-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 18 декември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ЕЗИК - МУЗИКАЛНИЯТ ЕЗИК

5 ч.

"Отче наш"

Четоха се темите: *"Предназначението на ума и на сърцето."*

Понякога вие казвате, че мисълта трябва да бъде логична, свързана. Думата *свързана* - и на български, и на английски, и на френски - не е намясто, в случая не изразява това, което трябва. Мисълта не може да бъде свързана. Щом кажем, че нещо е свързано, ние подразбираме, че то е ограничено, а мисълта трябва да бъде свободна. Но как може да бъде човек свободен и при това да бъде свързан? В този случай, като казваме *свързана*, ние разбираме, че мисълта трябва да бъде логична, трябва да има логика. В нашия свят ние говорим логично, но това е относително. Например когато броиш, не можеш да минеш изведнъж от едно към три, ще трябва да минеш през 2. Или ако си в един едноизмерен свят, живееш в една точка, ти не можеш от едноизмерния свят да издигнеш перпендикуляр към триизмерния, трябва първо да минеш през двуизмерния. Но това са неразбрани работи - едноизмерен, двуизмерен, триизмерен свят...

Когато отидете в Англия, ще ви питат: "Do you speak English?" Англичанинът ще отговори: "Yes I do." В България ще ви попитат: "Говорите ли български?" А как ще отговори французинът, когато го питаш дали знае да говори на еди-кой си език? По време на Севастополската война един французин спира един българин,

във Варненско някъде, и му разправя нещо на френски. Българинът казва: "Говори ми на свят, за да те разбере човек!" Французинът направил с ръка изпърво кръг и дупка - нещо като съд, после си спуснал показалеца на едната ръка надолу и с другата ръка правел движение, като че дои. Онзи му казва: "Така кажи! Мляко ли искаш? Добре!" Разбрал, че му иска мляко и му дал. Българинът казва *мляко*, французинът казва *lait*, англичанинът казва *milk*, турчинът казва *сюют*. Японецът и китаецът как казват? Това са наречия, това не е естественият език в природата. В природата има един естествен език. Естествен език наричаме този, от който всички други езици са произлезли. /Учителят чертае на дъската и казва:/

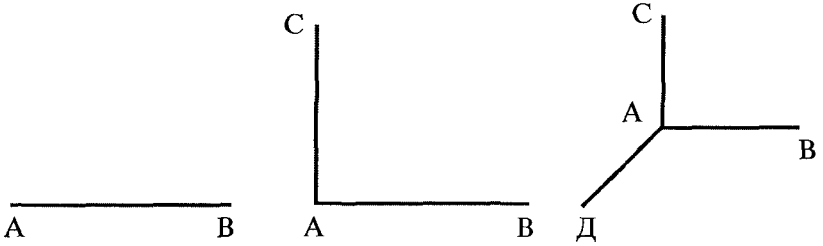

Първият чертеж АВ представлява едноизмерен свят. Той има само едно измерение - на дължина. Казваш: "Да имаш само една идея." Една идея можеш да имаш само в едноизмерния свят. И англичанинът казва: "Idea single". Но какво може да направи човек само с една идея? Питам сега: От едноизмерното същество как ще издигнете перпендикуляр? Ако издигнете перпендикуляр АС, ще се образува плоскост. Това е двуизмерният свят. А при третото измерение накъде ще теглите перпендикуляр? Ще теглите АД. Но за едно същество, което се движи, ще бъде невъзможно от един едноизмерен свят да се качи изведнъж в един триизмерен свят. Защото този свят е извън него. Например някой от вас може ли да се качи да живее направо във въздуха? Качването във въздуха е съвсем друго измерение, то е четвърто измерение. Само ако знаеш законите на четвъртото измерение, ще се качиш с тялото си във въздуха. Някой се качва с аероплан - това са опити, хората изкуствено се опитват да се качат. Но не можеш да живееш във въздуха постоянно, когато искаш. Голямо усилие се изисква

в това изкуство. Един ден хората ще дойдат и до това: както си седиш, ще се поектираш с мисълта си, ще разпростреш тялото си и ще отидеш веднага на 500-600 км, и после пак ще се събереш и ще слезеш. Как ще стане това? Изведнъж ще разложиш цялото си тяло и ще минеш от едно място на друго. А сега - купуваш аероплан, намираш пилот - дълга и широка работа! Пари се искат, бензин се иска, а някой път се счупи крилото на аероплана. Ние още си служим със средствата на третото измерение. А при четвъртото измерение ти ще помислиш само - и ще отидеш! Ще помислиш да отидеш на Месечината - и ще отидеш там. Ще помислиш да отидеш на Слънцето - и ще отидеш там. Ако речеш да тръгнеш за Месечината с аероплан, който пътува с бързина да кажем 500 километра в час, за колко часа ще стигнеш? Можете ли да сметнете? Колко е разстоянието от тук до Месечината? Макар и да не сте ходили там, вие знаете колко е далеч. Какви са последните научни данни приблизително, плюс-минус пет? Средно разстоянието между Месечината и Земята е 384 000 км; разликата между най-близкото и най-далечното положение е около 50 000 км. Горното число е средното между минималното и максималното разстояние.

На Месечината са ангажирани с вашите религиозни вярвания. Вие сте религиозни, понеже има Месечина, всичките ви религиозни вярвания се дължат на нея - ако изчезне тя, ще изчезнат и те. А пък вярването ви в живота зависи от Слънцето. Ако Слънцето изчезне, ще изчезне и животът; ако Месечината изчезне, ще изчезне и религията. Тъй че религията ви се крепи от Месечината, а чувството ви за живот - от Слънцето.

Някой може да каже: "Да се докажат нещата." Как ще се докажат? Как ще докажеш, че 2+2=4? 2 е отрицателно число. Казват: 2+2=4 и 2x2=4. Ако събереш тези две отрицателни числа 2 и 2, дават едно положително число - 4. Как е възможно от две отрицателни числа да се получи едно положително? А като събереш едно положително число и едно отрицателно, получава се друго, което е неутрално. Положителното число е киселина, отрицателното е основа, а неутралното - това са солите. Една сол не е нито киселина, нито основа - тя е нещо посредата; тя ни най-малко не прилича нито на киселината, нито на основата. Какво е солта тогава?

Сега, въпросът не е да ви направя химици, химията е доста сложна работа. И горните въпроси от математиката - това е една тема много отвлечена, изисква се разсъждаване дълго време. Например дава ви се тема: "Предназначението на ума и сърцето." Изисква се да мислиш дълго време. Ти ума не го виждаш, а трябва да мислиш за него. И сърцето не го виждаш; ти имаш представа за него, чувстваш нещо, но не го виждаш. Например ти питаш: "Обичаш ли ме?" Говориш за нещо невидимо. Казват ти: "Аз те обичам" - въздухът се е помръднал и въздушни вълни са дошли до тебе - ти считаш това за някаква любов. Казваш: "Той ме обича." Как знаеш, че те обича? Размърда се въздухът, дойде до ухото ти, дойде в мозъка ти една малка картина и това го считаш за някаква си любов. А то ни най-малко не е любов. Ако вие фотографирате един човек, това във вашия апарат човек ли е? Човекът влязал ли е във вашия апарат? Когато аз ви говоря за любовта и вие я схванете, любовта влязла ли е във вашия ум? То е една сянка. От тази сянка вие си предполагате какво е любовта. И после, фотографията представя ли човека такъв, какъвто е? Не го фотографират с краските, а черен като арапин. Вие казвате: "Вижте, колко красив е образът!" В дадения случай са красиви линиите, но не самата фотография; цветът е черен, но линиите са красиви.

Казвам: Тия идеи, които сега ги имате, трябва да ги обработвате. Да допуснем, че вие сте даровит, роден сте по природа за певец, но за да станете певец, трябва да се упражнявате. Музикалната способност е изразена някъде горе на челото ви, но за да се прояви тази способност, за да се прояви дарбата за пеене във вас, трябва да упражнявате вашия ларинкс. Там се намира една малка ципица, която Бог е турил, и от тази ципица зависи цялото ви щастие. И говорът на човека зависи от тази ципица. Сега нашият говор не е естествен, понеже не е основан на законите на хармонията. Сегашният език не е основан на музиката и вследствие на това не е толкова хармоничен, не е толкова красив. Бъдещият език, който иде, ще се основава на музиката. Речта сега не е музикална, едно кряскане има. /Учителят с креслив глас казва:/ "Хей! Какво правиш? Какво си се зазяпал там! Ха! Ха!" Това не е музика. Как ще го кажете музикално?

Сега аз като представих това, което не е музикално, изгубих нещо. Думите "Ела тук!" как ще ги кажете музикално? Както и да представям тия работи, вие ги знаете по-добре от мене. Аз допущам, че вие говорите по-добре от мене. Има някои хора, които говорят толкова криво! Това не е музикален език, какви ли не изопачени неща съдържа! И религиозни работи, и чувства - всичко се окарикатурява. Това не е музика! Всяко нещо, което може да се окарикатури, в него няма никаква истина, никаква музика Да говориш музикално, това значи да дадеш истински образ на нещата. Но думите трябва да бъдат с едно значение. За всяко чувство, за всяка мисъл трябва да има специфична дума. А не да бъде и тъй, и тъй - с двояко значение. Ти казваш: "Обичам", после туриш едно "не" в началото и става: "Не обичам." Защо именно туряте на думите "Не ви обичам" един смисъл, а на думите "Обичам ви" друг смисъл? На какво основание казвате: "Обичам ви"? Когато англичанинът казва: "I like you", той ни най-малко не казва: "Обичам ви". Турчинът казва съвсем друго. Французинът как казва? "Je vous aime." Как намериха тия хора тези думи? Защо англичанинът е турил една дума, турчинът - друга, французинът - друга, българинът - друга и т.н.? Значи всеки си е построил езика, както той си разбира. Значи не е построен езикът музикално, езикът не е музикален. Противоречията, сегашните противоречия и изпитания в живота произтичат от това, че езикът не е музикален. Следствие от това е слабостта на думите. Понеже те не съдържат идеята, ти се съмняваш в тях. Казват ти: "Аз те обичам", а ти си казваш: "Я ме обича, я не!" Защото думата *обич* ни най-малко не съдържа обичта. Тя не е силна дума, тя е от книжните пари - губи си цената; има цена, но после я изгубва. Една музикална дума е силна, тя е динамична. Всякога при такава дума можеш да проявяваш реалността. Тя е като кибритената клечка - макар и да е в кутията, като я драснеш, можеш да образуваш огън. А пък кибритени клечки, които не образуват огън, са от друго естество. Една дума на любов всякога, у всички хора, трябва да произвежда едно и също значение. Ние имаме сега един малък пример. Хляба, който ядете, на който и човек да го дадете - англичанин, французин и пр. - еднакво ще му действа. Можете да го месите по български, англичанинът може

да го меси по английски, французинът - по френски и пр, но както и да го месите, като дадат някому този хляб - и англичанинът, и турчинът, и французинът - който и да е, ще имат еднакво понятие за хляба, няма да имат различни идеи. После, каквото и да кажете на англичанина, французина и пр. за водата, като им дадете вода, те ще имат същото понятие за нея, което и вие имате.

Казвам: Идеите, които трябва да проникват във вашите умове, трябва да бъдат еднозначни - да имате една идея, която да остане във всички условия със същото съдържание. Щом изменя съдържанието си, тя е временна; можеш да си служиш с нея, но временно. При сегашните условия, при които се намирате, ако имате новия музикален език, вие ще се подмладите. Но това подмладяване може да стане само при това изкуство - докато не научите новия език, вие не можете да се подмладите. Докато не научите новия език, не можете да бъдете щастливи. Докато не научите новия език, любов не можете да имате. Дотогава всичко е временно, преходно - вие сте като пътешественици, които живеят в палатки; ходите от едно място на друго, скъса се палатката ви, после взимате втора палатка, трета, четвърта. Новият език е, който ще внесе Царството Божие на Земята. По този начин, както говорят хората, Царството Божие не може да дойде. Французинът говори едно, англичанинът друго - всички неща са объркани. И идеята за Бога, за религията и пр. - всичко това е объркано, една смесица на понятия. Ако питаш какво е Христос, едни ще ти кажат едно, други ще ти кажат друго - неопределена идея имате. Всички имате различни идеи! Но нито англичанинът, нито французинът, нито българинът имат една определена идея. Аз не отричам реалността, но тази реалност още не сме я схванали в нейния смисъл.

Да допуснем, че имате една пъпка - това е реалност. Имате един цвят - и това е една реалност. Завързва този цвят - това е една реалност; узрява плодът - и това е една реалност. Изваждате семката. Коя е сега същинската реалност за вас? Пъпката ли, цветът ли, завързакът ли, или узрелият плод? Най-голяма реалност представлява узрелият плод. За него вие имате еднакво понятие. Който и да яде един плод, той ще си състави едно и също понятие за него. Казвам: И думите се различават в това

отношение - едни приличат на пъпки, други на цветове, трети са завързали и са стипчиви, а само ония идеи, които са узрели, са понятия.

Науката седи в това сега: да се образува един език. Всички трябва да си образувате един език, да си говорите на един език, на който да се разбирате. Силата му седи в това, че в каквото и положение да се намирате, като произнесете една дума от този естествен, музикален език, вие ще станете разположени, веднага ще се смени вашето състояние. Да кажем, че сте неразположени духом, обезсърчени сте, животът ви е обезсмислен - като произнесете тази една дума от музикалния език, вие ще станете мощни. И този език е толкова мощен, че когато нямате нито пет пари в джоба си, като кажете една музикална дума, всичко ще се преобърне и ще имате пари.

Силата на Христа седеше в това, че разбираше музикалния език. Като вдигна хляба, Той каза една дума. Евреите Го слушаха, но Той не говореше на еврейски. Ти можеш да говориш на Господа на еврейски, на български и пр., но то се трансформира. Трябва да се научите на този език, докато не се научите, все ще бъдете в това положение, в което сега се намирате. И беднотията, и болестите, и страданията, и недоразуменията, караниците - всичко това ще мине, като научите музикалния език. Вие ще кажете: "Как да го научим?" Нали ви уча да пеете? Като ви казвам да пеете, от там ще започнете. Питате: "Защо ще пея?" Вие пеете, за да образувате една основа, за да създадете музикалния език. Докато не се научите да пеете, този език не може да се създаде. Целият невидим свят, Христос от 2000 години се мъчи да научи хората да говорят този език, но ние още говорим по български на Господа. Ти се молиш на Господа на български, англичанинът - на английски, всички Му говорят на разни езици и се чудите, защо Господ не ви разбира. И Господ се чуди на тези деца, отде им дойде този жаргон. От един Баща са се родили - от Господа, а са изгубили езика си и говорят на разни езици. Например сега воловете мучат, кучетата лаят - не могат да говорят. Това мучене, това лаене е едно приготовление, за да се научат един ден по човешки да говорят. То ще лае, ще мучи с години, ще се мъчи и ще се научи да говори по човешки. Така и човекът - като бръщолеви, бръщолеви, един ден ще се научи на нещо от туй

бръщолевене, ще излезе нещо. Всичките философски работи, които са писани в книгите - това е все бръщолевене за невидимия свят. Както едно дете бръщолеви на майка си; тя понякога иска да го повдигне, та и тя слиза до него, и тя бръщолеви като него и детето казва: "Разбирам сега." Хубаво, но тия иносказателни работи няма да ни помогнат. Аз искам да ви наведа да мислите върху следното.

Вие говорите за Христа, мислите за Христа. Кой е християнин? Вие няма да познаете християнството, докато не почнете да говорите на новия език. В Библията се казва така: "В началото Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена." Вие мислите в третото измерение. "Създаде Небето" - това е духовния свят, небесния свят, дето всички говорят на един език. "Създаде Земята" - тя беше неустроена. След това Бог започна да устройва този физически свят. И след като го устрои, Той остави човека на Земята за наследник. А той развали всички апарати. Бог тури хората в Рая да научат този музикален език, но те не можаха да го научат, излязоха вън от Рая, без да могат да го научат. Сега човек говори извънрайски език - не райския език. Някои християни наричат този език ханаански. Аз не зная какъв е бил този ханаански език. Всички народи, които бяха в Ханаан, какъв език говореха? Ханаански език е да говориш едно, а да се разбира друго. Ханаански език е да говориш иносказателно.

Да се върнем сега към идеята, която трябва да остане в ума ви. Необходим е един език, чрез който Божествените идеи да бъдат достъпни, да имат в нашия ум и сърце едно значение, а не две. И това, което знаем, да не се губи. Понякога, някой ден вие сте разположени, а втория ден не сте разположени. Един ден мислите право, а друг ден не мислите право. Кои са причините? Причините са в езика. Вземете една цигулка: когато струните са разгласени, ти свириш, но не върви по законите. Ще вземеш да я нагласиш. Всички цигулари постоянно нагласяват цигулките си - щом си извадят цигулката, веднага я настройват. А пък вие, като станете сутринта, вашите струни са разгласени, и вие свирите цял ден, без да са настроени цигулките ви. Каква е разликата между четирите струни? Има разлика между струните *сол, ре, ла* и *ми*. Между съседните струни има по четири тона разлика. За да се научите да свирите, трябва да знаете как да съкращавате

струните. Ако вие съкратите струната *сол* един път, ще имате *си*, ако я съкратите три пъти, ще имате *до*. След това иде втората струна. Вземате я празна; после я съкратите с първия пръст и имате *ми*, съкратите я с втория пръст и имате *фа*. С третия пръст - *сол*, с четвъртия - *ла*. После можете да вземете струната *ла*. Съкратите я с първия пръст - имате *си*, с втория пръст - *до*, с третия пръст - *ре*, с четвъртия пръст - *ми*. После взимате четвъртата струна, тя е *ми*, когато я вземате празна, съкратите я с първия пръст - фа, с втория пръст - *сол*, с третия пръст - *ла*. Представете си, че вземате *сол* на първата струна. Ако вървите отдолу нагоре и вземете *сол* на втората струна, с третия пръст, каква е разликата между едното *соли* другото *сол*? В трептенията. Има значение, когато вземете един тон по-високо или по-ниско, има една разлика. Това е разлика, която не може да се обясни.

Ако вие изкажете една дума музикално, тази дума ще проникне в невидимия свят. Сега вече човешката реч може да се предаде на разстояние по радиото, но по обикновения начин не може; както говоря сега, моята реч не може да се предава на разстояние, но ако имам един апарат, който да скъси звуковите вълни, да предаде през етера тия трептения, речта ми ще може да се предаде и да я получат в Англия например. Но ако аз говоря на български и предам моята реч в Англия, там пак няма да ме разберат. Има едно вещество в света, в което всички думи се превръщат в този естествен език. Има начин като говоря на английски или на български, английската или българската реч да се превърне в този естествен език. Англичанинът говори по един начин, българинът по друг начин, но еднакво чувстват: като каже "I like you", той има известни чувства, и ти като кажеш: "Обичам те", имаш същите чувства. Тия чувства са музикални. Тогава трептенията на тия думи се приближават до музикалния език. И на англичанина сърцето трепти по същия начин, както и твоето сърце - тонът е еднакъв.

При естествения език в невидимия свят, или във вътрешния свят, ти не можеш да говориш, докато не чувстваш. Трябва да мислиш, трябва да чувстваш и тогава вече ще говориш; и в думата, която ще кажеш, трябва да вложиш само едно значение; щом вложиш две значения, ти не можеш да говориш. Тогава тази

дума не се предава, тя е неразбрана. И тогава в духовния свят като питаш едно същество, то ще мълчи, няма да говори, там всички са много мълчаливи. Затова българите си представят, че в онзи свят всички умрели седят и не говорят, мълчат и не бръщолевят както си искат. Тук има-няма някой какво да каже - бръщолеви; в невидимия свят, ако имаш какво да кажеш, говориш, а ако нямаш, ще мълчиш.

Няма какво да ви говоря за онзи свят. Бих желал сега да ми кажете, каква е вашата идея за онзи свят. Къде ще си го представите онзи свят, на кое място? Вие си повдигате очите нагоре. На кое място? Изисква се голямо въображение. Някой път ние казваме, че този свят е Царството Божие, което чакаме. Казва се, че Царството Божие е вътре във вас. Това е пак едно понятие. Най-първо трябва да имате една представа и после понятие, известно вътрешно разбиране за Царството Божие. Всеки един от вас може да разбира Царството Божие.

/Учителят чете от книгата "*Светът на Великите Души*":/

"Знанието от едно място не идва и светлината през един прозорец не влиза. Неизброими са пътищата на знанието. Неизброими са прозорците на светлината. Любовта през едни уста не говори. Хиляди са устата на Любовта, през които тя говори. Вярвай във всичките нейни уста."

Можете да изкажете така тази мисъл: Любовта през едно сърце не минава. Любовта минава през хиляди сърца. Не мисли, че само през твоето сърце тя минава. Тя минава през безброй сърца.

Това е външната страна. Откъде минава най-първо любовта? През устата ли минава? След като ви говори някой, след като ви каже, че ви обича, тогава се запалва вашето сърце. В невидимия свят е точно обратното: след като се запали сърцето, тогава говорят устата. На Земята най-напред говорят устата и после говори сърцето. Вие вярвате в думите. Като ви каже някой, че ви обича, вие вярвате в това. Хубаво, щом имате толкова доверие. Да кажем, идвате при мене и искате пари: "Дайте ми на заем 100 лева." Аз ви казвам: "Нà ви 100 лева!", но нищо не ви давам. Вие казвате: "Защо не даваш?" Като ви кажа, че ви давам 100 лева, това не ви е достатъчно, вие искате да бръкна и ви дам някоя банкнота или някоя монета. И вярвате в тая монета. Щом вярвате

в думите "Аз ви обичам", защо не вярвате, че ви давам 100 лева, като ви кажа, че ви ги давам? В духовния свят никога няма да ви дам парите, ще ви кажа: "Давам ви 100 лева" и като бръкнете в джоба си - парите са там! Или ми искате някоя книга; аз ви казвам: "Давам ви книгата" - върнете се в къщи, стоте лева или книгата ще са там. Искате дреха - казвам ви: "Давам ви дреха" - и като идете в къщи, намирате дрехата. Кой я е донесъл, не знам. Каквото поискате, ще ви бъде! Музикалният език е мощен: каквото кажеш, става! А сега искате "черно на бяло"! Според сегашния език - "черно на бяло", но според онзи език всичко е "на светло", не е черно и бяло.

Сега, оставям ви мисълта за музикалния език. Вие ще кажете: "Да видим какво е това нещо, каква ще е тая работа." Поне една музикална дума да научите! Това е ключът сега! Навсякъде, във всички окултни общества търсят изгубената дума. Тя е ключът. Всички разправят за тайните на Индия и навсякъде много неща разправят. Във всички религиозни, окултни общества, които съществуват на Земята, всички търсят тази изгубена дума, с която нещата стават. Магическа дума е тя! И хората очакват да дойде някой да им даде тази дума. Тя е запалка.

Християнските мистици поддържат, че човек трябва да се роди изново. Само при един музикален език той може така да се роди. Ти си дряхъл, стар си - защо? Говориш сегашния език и се изтощаваш. Като го говориш дълго време, най-после остаряваш. Ти приличаш на един кон, който дълго е носил товар и е изгубил силата си. А пък като говориш на новия език, ти се подмладяваш; като кажеш една дума на този език, косата ти, която е била бяла, почернява. Като кажеш една дума, треската, ревматизмът, които имаш, ще минат. Лицето ти няма вече фуски*), очите ти са светли. Като се зароди най-малкото недоволство в тебе, кажеш една дума - и можеш да бъдеш, където искаш. В музикалния език никой не може да ти направи пакост - няма възможност нито да се скараш, нито да ти се скарат. Аз съм виждал някъде у българите: скарани са някои, но са отишли в кръчмата; като дойде гъдуларят и

*) (гр.) - пъпчица /бел. ред./

засвири, те казват: "Хайде да оставим тая работа, чакайте да слушаме." И всичко изчезне, като засвири този гъдулар, казват: "Дай сега половин кило! Хайде, наздраве!" Като засвири човекът, гъдулката има повече сила, отколкото моралът. Това е един музикален език, който ти казва: "Да се помирим!" И хората казват: "Хайде да напуснем сега този спор."

Казвам: И между вас има понякога спорове; хубаво е да спорите някой път - устоявате на своето. Но българинът е направил гъдулката и я туря на корема си, при пояса. Той е голям реалист. Като тури гъдулката на пояса, близо до коремчето, казва: "До коремчето, до благоутробието, най-първо тук се свири " - и си тупа корема. А пък европеецът туря цигулката горе, под брадата. Тази е по-хубава стойка. Българинът спори сега с европееца. Българската култура е на благоутробието, а западната култура е на ума. Те са банкери, хора на парите. На българина не му върви. Той трябва да учи тази, музикалната дума. Сега европейците свирят на корема само при контрабаса и при челото. Но щом дойде до първата цигулка, с нея се свири, като се тури горе и се крепи с рамото, близо до ухото, че като свириш, най-първо трябва да чуваш хубаво тоновете. Да обясня тази мисъл психологически.

Ти се занимаваш с духовното, но имаш предвид благоутробието си - при гъдулката. Ти за Бога говориш, но за тази гъдулка мислиш - благоутробието. Имаш го предвид. Европеецът свири горе, той е по-близо до истината. Но той мисли за парите. При свиренето с цигулката той прави с ръката си така: "Пари ще дадеш!" /Учителя прави с ръка движение, като че брои пари./ Българинът казва с гъдулката: "Хляб, хляб!" Европеецът казва с цигулката: "Пари, пари!" Българинът е прав, важен е хлябът. Важни са и парите. Това са условия. Но това са още външните условия. Онова, което българинът чувства, и онова, което европеецът, англичанинът чувства като свири - това е важното сега. Важен е онзи, вътрешният музикален език. Да има сила! Сила е необходима сега!

Но ще бъдете поставени на един много тежък изпит. Ето какъв е изпитът. Няма да ви кажа думата, но за да я придобиете, ще ви поставя на един изпит. Представете си, че сте свършили четири

факултета и че сте най-богатият човек. Имате всички удобства. Човекът, който ще ви предаде тази музикална дума, ще ви каже: "Вие готови ли сте да се отречете от всичкото знание, което сте научили, и от всичкото богатство, което имате, да се отречете и от себе си? Когато останете без знанието, което имате, и без богатството си, и като се отречете и от себе си, тогава ще ви кажа тази музикална дума." Вие ще се намерите в трудно положение. Ще кажете: "С една дума само какво ще правя?" Тази дума струва повече от всичкото знание, което имате. Тази дума струва повече от всичкото богатство, което имате. Но вие ще се уплашите. Най-първо ще се уплашите да се отречете от себе си, ще кажете: "Я да я видя, я да я чуя!" Ще се отречеш, няма да правиш никакви уговорки - нищо повече! Ще се отречеш от богатството и от знанието. Но най-първо трябва да станете богати, няма да ви се даде думата, ако сте сиромаси. И ако сте невежи, няма да ви се даде думата. Трябва да сте свършили четири факултета и да сте богати. А сега от какво ще се отречете? Нямате нищо! Много лесна работа е то тогава. Не!

Искам само да ви дам идея да мислите! Вие казвате: "Аз съм готов." Най-първо да забогатееш, да станеш богат, да имаш знание и след това от всичкото това богатство и знание да се отречеш. Ще ви наведа на онзи пример от Христа за богатия, който като намерил един бисер, отишъл и продал всичко, що имал, и купил този бисер. Това е музикалната дума! Като я имаш - ще имаш ключа. Можеш до небето да отидеш с нея. Като имаш тази музикална дума, всички врати в природата са отворени за тебе.

Сега вие ще се обезсърчите, нали така? Богатият, който има богатство, няма да се отрече. И онзи, който има знание, и той няма да се отрече. Вие ще се намерите в същата мъчнотия и ще кажете: "Кога ще добия това знание!" У вас няма да се роди желание дори! Като ви се каже, у вас трябва да се роди стимул да станете богати и да добиете знание, за да можете да се отречете от всичко това и да придобиете тази дума! Вие ще кажете: "Тази работа не е за сега!" Какъв е изходният път? Какво мислите? Вие, които нямате това богатство и това знание, какво трябва да правите? Аз сега не правя спор за това, което вие имате. И преди

всичко, вие сиромаси ли сте, или богати? Вие всинца сте богати, но не сте още наследници на вашето богатство. Всички много знаете, но не сте наследници на вашето знание.

Ще ви кажа нещо на вашия език, или на съвременния език. Ти си учен човек, но си на тъмно, дадат ти една книга - не можеш да четеш. Ако затворя лампата, кой от вас ще може да чете? Не че не знаете. Но ако се отвори светлината, вие веднага ще можете да четете. А който не е учен, макар и да има светлина, не може да чете. Та когато се отвори светлината, тогава ще се познае, дали сте учен, или не. Когато дойде светлината, ако можете да пожертвате всичко, вие сте учен човек, защото само ученият човек може да пожертва. Защото който не е учен, той не оценява работата, през пръсти гледа!

Сегашното положение на човечеството аз го уподобявам на следното. Това са малки деца, пътят, по който трябва да минат, е детинството. Сега сте във възрастта на малките деца. Законът е такъв, че един ден вие ще израснете, но дали ще бъдете богати и учени, то е въпрос. Ще зависи. Като растете, същевременно трябва да учите, т.е. да се приспособи вашият ум към светлината, за да можете в нейното присъствие да четете книгата, която ще ви се даде. Ако не сте учен, като дойде светлината, вие пак ще бъдете невежа и следователно ще изгубите условията. Като ви се даде вътрешната светлина, ще изгубите условията в дадения случай. Сега, може да се дадат много възражения: Христос нали е казал "Повярвай". Трябва да разберем думите на Христа. Ако се разбираха думите на Христа, ако всички хора вярваха, откъде това разнообразие на вярванията? Съберете по един англичанин, българин, русин, французин, германец, сърбин, съберете всички народи, които са християни - ако те разбираха Христа, щяха да говорят на един език. Там, дето техните интереси се различават, те нямат разбиране на Христа. Ако в един дом братята и сестрите се карат, мислите ли, че те обичат баща си? Не, ако те разбираха езика на баща си или на майка си, те не щяха да спорят кому какво се пада. Като ви говоря, по този начин аз не съм против сегашния живот, но сегашният живот е едно временно състояние. И вие, старите сестри, след 10-15 години ще бъдете още по-стари, а младите след 10-15 години ще бъдат по-възрастни. И след 15-

20 години ще се смени вашето състояние. Много естествено ще се смени. Ако вие отивате към Северния полюс, трябва да облечете по-дебели дрехи, защото студът се увеличава; ако отивате към екватора, топлината се увеличава и трябва да намалите дрехите си, да се облечете с по-тънки.

И тъй, в какво вярвате вие сега? Някои казват: "Едно време какви идеи имахме! Какво вдъхновение беше!" Казвам: Вие сте отивали към екватора, а сега отивате към Северния полюс. Всеки се сгушва в своята шуба, като някой ескимос, турил си качулката, ръкавиците, и в себе си живее. На Северния полюс отивате вие! Северният полюс е място, дето боговете живеят. Най-възвишените същества на Земята живеят на Северния полюс. Но за да отидете там, трябва да знаете музикалната дума. Ако отидете с една музикална дума, ще видите, че по-хубаво място от Северния полюс няма. С градини! Раят е там, на Северния полюс! Там е Раят! Един учен американец, мисля, че беше от Бостънския университет, написа едно съчинение с ред доказателства, че Раят не е в умерения пояс, а е на Северния полюс. Научно доказваше това, опирайки се на разни автори. Казвате: "Но там е студено! Има планини, снежни планини по 2000 метра високи, само от сняг! Ледени планини! Какъв рай ще има там? Всички, които са ходили там, ни най-малко не са намерили Рая." Но Слънцето там, на Северния полюс, не залязва. Тук понякога казват: "Да направиш една къща, която да няма северни прозорци." Ако направиш къща на Северния полюс, там Слънцето ще обикаля около къщата и северните прозорци ще станат южни, а южните ще станат северни. Отвсякъде ще обикаля Слънцето.

Та сега вие всички сте на Северния полюс. Ние сме на Северния полюс. Ние виждаме външната страна на нещата - че животът е безсмислен, че е хладно, студено, че има големи страдания. Хубаво, здравословно място е Северният полюс. Страдания има, някому са измръзнали ушите, ръцете и прочие, но ако имате този музикален език, Северният полюс ще бъде рай! Всичко там е чисто, бяло. И там ще видите Дървото на живота. Като умрете, ще отидете на Северния полюс! Всички сте кандидати за там. Къде отиват умрелите? На Северния полюс!

Да дойдем сега до сериозната мисъл.

Не искам да се смущавате. Вие носите все старото. Като ви каже някой, че нищо не разбирате, вие се смущавате. Какво означава *нищо*? Нищо е нищо. Какво означава: "Нищо не разбираш?" Аз ви подарявам целия Северен полюс с всичкото му богатство. Питам: Какво ще направите? Там има богатства, колкото искате. Вие ще кажете: "Нищо не разбираме." Защо не разбирате? Целия Северен полюс ви го давам. Но материята на Северния полюс не е в хармония с вас. Студено е и ако отидете там, той ще ви вземе всичко и нищо няма да ви даде. Той взема и не дава. Но ако отидете там и имате една музикална дума, като я кажете, той ще се отвори веднага и ще ви даде. Той дава, но дава на тия, които знаят да му говорят. Като отидете на Северния полюс, ще видите, че там много хора са измрели, замръзнали са. Там казват: "Който дойде тук, най-напред трябва да умре такъв, какъвто е, и после да оживее." И прави са. Този, сегашния живот, на Северния полюс не можеш да го живееш. Другояче казано: С тия разбирания, които сега имате, дълго време не можете да живеете там. Цялата Земя е северен полюс. Вие се утешавате и казвате: "Няма какво! Всички остаряваме и всички умираме." Това не е никакво разрешение. Тая утеха да я оставите! Истината не е там. Казвате: "Трябва да умрем." Ако ще умирам, аз трябва да знам защо умирам. Да знам, че умирам за нещо. И ако страдам, трябва да страдам за нещо. Трябва да имам някоя придобивка. Ако от страданието, от смъртта няма никаква придобивка, то аз не искам да умирам! Христос умря, но имаше придобивки. Христос умря, за да придобие човешката душа. Той не умря за вятъра. Заради това предпочете страданието. Ти страдаш, но имаш придобивки. За какво са страданията без придобивки? Аз да страдам, но защо, за вятъра ли? Не, придобивки трябва да има, нещо реално трябва да има! Аз не поддържам напразното страдание. Във всяко страдание трябва да има придобивка, и във всяка смърт трябва да има придобивка, тогава смъртта има смисъл. Писанието казва: "Минава от смърт в живот!" Това значи като умирам, да придобия живот! Но онова, истинското понятие *живот*! Или, аз го наричам: Музикалният език! Христос казва: "Които чуят гласа Ми, ще оживеят." И както се казва, в последните

дни, като дойде архангел Михаил, с този музикален език ще каже: "Ставайте!" Ще засвири тръбата: "Ставайте, мъртви!" "Ставайте вие всички долу, излезте от гробищата!" Не чакайте! На всички народи архангел Михаил ще превежда на техния език - да станат от гробищата!

И какво ще бъде това възкресение?

При възкресението ще има един голям кюп с 25 милиона градуса топлина. И всичките народи, като ги извади Господ със шарените им дрехи, ще ги пита: "Ти отказваш ли се?" "Не се отказвам." - Всички в кюпа! Като ги нахвърлят в кюпа, всички ще се разтопят и ще станат бели. И като се погледнат, всички ще бъдат бели, и няма да се познаят. И французи, и англичани, и германци, и пр. - всички ще изгубят цвета си, ще придобият белия цвят. И тогава ще им се даде първата дума на новия език. И ще кажат тогава: "Ние сме братя, синове на Един Баща. Ние сме сестри, дъщери на Един Баща."

Сега, какво разбрахте? Разбрахте, че има кюп! Разбрахте, че има и 25 милиона градуса топлина. Разбрахте, че всички вие ще станете бели в кюпа, ще светнете. Най-първо ще светнете отвътре, и от червените и пр. дрехи нищо няма да остане. И като излезете, всички ще бъдете облечени с бели дрехи. Писанието казва, че като пъшкали там всички души, от разните народи, Господ, като ги извадил от гърнето, им казал: "Дайте им бели дрехи, и да почакат още малко, докато дойдат и други. Има още малко малко време, докато се допълни числото на съслужителите и братята им." И тогава всички ще говорят на един език. Сега усещам, че питате: "Но докато дойде новият език, на кой език да говорим? Ние не знаем от новия език нито една дума, на кой език да говорим?" Казвам: Ще си говорите на вашия език. Тогава? Трябва да има преводачи.

Хайде, за 10 минути да посвирим /Учителят взима цигулката./ Певци няма да станете, но ще пеете. Музиката ще имате като едно условие. То е трудна работа, тия певци, които са в света, са работили. Трябва да си разработите ларинкса. Всички трябва да свирите тук. /Учителят показва ларинкса си./ Това са външни работи. Зависи от ухото ни. Обективно е външното. /Учителят започна да настройва цигулката и каза:/ Липсва нещо на тия

струни. Времето влияе. Ще започнем сега с буквата *и*. Тя е символ на посоката на движението. Като кажеш *и*, то е движение на живота в материалния свят. *А* е бременност в живота, бременност с известна идея. А пък *у* представлява човешката мисъл. *О* - това са условията. Ще започнем сега с *и*. /Учителят пее *и* на разни тонове и свири, всички пеят същото./ Неразположен си. Попей си малко. /Учителят пак пее *и*. После пее и свири:/ "Труден е животът без светлината." Това е отрицателната страна. Изпейте сега друго: "Приятен е животът със светлината." /Изпяхме тия две изречения по няколко пъти./

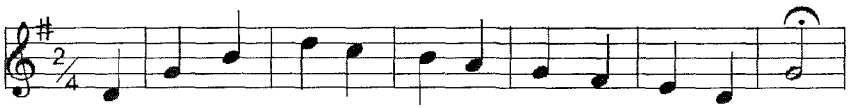

При- я - тен е жи- во- тът със свет- ли- на- та

Близо сме до музикалния език! Сега изпейте същото нещо, но артистично, музикално. На този език като кажеш "Приятен е животът", ти ще почувстваш присъствието на Бога. "Приятен е животът със светлината." Няма да мислиш какво нещо са животът и светлината, но ще ги знаеш. Онова, което знаеш, няма нужда да ти го разправят. Ако има нужда известни понятия да ни се обясняват, и след като ни ги обяснят, те дълго време пак остават неразбрани.

Като ни се говори дълго време за невидимия свят, пак ни остава непонятен. Ние си представяме, че онзи свят е най-хубавото място, най-красивото място - най-красивия свят. И здания, и всичко друго е красиво. Като влезеш там, няма да намериш никакви нечистотии. Всяко нещо е на мястото си. И въздухът е свеж, няма никакъв дим. Навсякъде е музика. На онзи свят няма да видиш цветя увяхнали, няма там листа окапали. Няма и болен човек там, всички са свежи, бодри, весели, всички имат достатъчно. Няма гладни, няма болни, няма мъртви, няма недоволни! Всички са доволни, всички са радостни, всички са весели! Няма нито един стар. Някой път имат представление. Когато искат да дадат представление, представят хората на

Земята. Това, което за нас е много важно, за тях е нещо за представление. Ние мислим какво ще правим, като остареем; те като остареят знаят, че старостта е едно условие за подмладяване. Младостта е едно условие, за да остареете. При младостта схващаш едно, а при старостта - съвсем друго. Ние схващаме младия като невежа, казваме, че той нищо не знае, а за стария казваме, че има знания. В онзи свят другояче мислят: младият е пълен с живот, с любов, а старият е пълен със знание. И като се срещнат там млад и стар, те се прегръщат и са възлюбени един на друг. А тук младият погледне стария и казва: "Остарял е, не му държат краката." Старият пък казва: "Глупаво дете, не му стига умът." Старият го гледа отгоре, и младият го гледа отгоре. Младият казва: "Ако е по знание, отстъпвам ти, но ако е по сила, не можеш да се бориш с мене." Това са контрасти. Нашите сегашни идеи за старостта и младостта трябва да изчезнат, младостта и старостта да станат като два полюса. Ти си дряхъл - ти си стар човек; обезсърчил си се - ти си стар човек. Насърчиш се - ти си млад човек; не разбираш нищо - ти си млад човек, малко дете, едвам пъплиш по земята. Като си млад, ще станеш весел. Ти не можеш да любиш, ако не си млад. И не можеш да учиш, ако не си стар. Погледнеш се и казваш: "Остарях, косата ми побеля." Като ти побелеят космите, ти трябва да поумнееш малко. Не че космите ти са бели, но сняг е повалял малко, той ги е направил бели. Като духне топлият вятър и се стопи снегът, космите ти пак ще станат черни. Белият цвят на косата се дължи на вътрешния сняг. В духовния свят сняг не вали.

Ще ви дам една тема:

"Буря силна ме застигна в планината,
разтърси ме от корен.
Тежки дни минаха, на изпитания,
Но моята вяра не отслабна.
Тя нещо ми пошепна:
"Търпи, и всичко това ще мине."
Дойде пролетта. Духна топлият вятър.

Стопи се снегът.
И със снега си замина и мразът.
Потекоха реките. Запяха птиците.
Поникнаха тревите.
Моята мисъл възкръсна и
Добрите чувства оживяха.
И аз почнах да мисля."

Нека бъде малко, но сладко.

"***Добрата молитва***"

6 ч. 50 м.

14-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 25 декември 1935 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

КАТО ДОБРИЯ СИН

5 ч.

"Добрата молитва"

Песента: *"Аз смея да кажа"*

/Учителя прочете пасаж от книгата "Царският път на душата", от стр.105, първия ред, до стр. 106, до последния нов ред./

Трябва да се прави разлика между страдание и мъчение. Мъчението произлиза от нямане, а страданието - от преизобилие. Страда онзи, който е преял, мъчи се онзи, който нищо не е ял. Само мислещото същество може да страда.

Всеки ученик, който постъпва в училище, първоначално има мъчнотии. Той влиза и не е осведомен за буквите, за реда в училището. Но постепенно се научава. И колкото повече време минава, толкова повече той се просвещава и за него училището става любимо място. А в началото му треперят космите.

Страданието - това е програмата на живота. Страданията аз ги наричам предговор, встъпление към всяко велико съчинение. В предговора ще се кажат няколко реда и след това ще се навлезе в главния предмет. Вие сте една книга, трябва да се напише встъпление, предговор. На какво основание пишете вие тази книга? Животът ви се пише! Все има предговор книгата. Страдаш - предговор е това, не съдържа важното, то е само едно малко встъпление.

Не смесвайте мъченията и другите недоразумения със страданието. Те произтичат от съвсем друг фактор в света. По някой път човек трябва да се радва, че участва в страданието. Защото щом го разбереш, страданието моментално ще се превърне в радост. Всякога неразбраната радост е страдание, неразбраната любов е страдание, неразбраната истина е страдание, неразбраното добро е страдание. Всички добродетели, когато човек не ги разбира, са страдания. Някои казват: "Ако кажеш истината - страдаш, ако направиш добро - страдаш!" Представи си, че си търговец и идва при тебе един човек да купува дрехи; ти му казваш, че тия дрехи са хубави, но го излъгваш - един път, два пъти, три пъти - и той не идва вече. А ако кажеш истината, спечелваш го за клиент. И въпреки тая велика истина, ти казваш: "Не си струва да се говори истината." Няма по -велико нещо от това, да говориш истината! Като направиш една малка погрешка, признай си. Като признаеш, ще дойде радостта в теб, защото ще я изправиш. В едно училище един ленив ученик, понеже не си знаел урока, казал: "Господин учителю, еди-кой си автор пише така и така." Искал да каже, че се различават мненията, че не знае по кое правило да пише. Учителят му казал: "Ще пишеш *по моите правила.*" *Вие пишете по много граматики и казвате:* "Не може ли другояче? Защо да е така?" По каквато и граматика да пишете, в природата си има една граматика. Тази граматика трябва да се учи - нищо повече! Онова, което хората създават, то са нашите нововъведения. Имаме право на нововъведения, но те са наши встъпления към онова, което е вече създадено, което съществува и което е основа на живота. После, не смесвайте страданията с мъченията и трудностите в живота. Ред работи има в живота, които човек сам си създава. Страданието - това е един капитал на човека. Някой път страдаш, без да знаеш причините. Някой път никаква погрешка не си направил, а страдаш. А понякога, без да си направил нещо, се радваш. Понякога не знаеш причините нито за радостта, нито за страданията.

Можеш някога да страдаш поради това, че времето се е изменило, че има вятър, че има земетресение, че има влага в атмосферата и пр. Да кажем, че е станало земетресение; не можеш да кажеш да не става земетресение. Сега, аз не искам да се

аргументирам, не искам и да ви утешавам, далеч съм от това да ви утешавам. Но разбиране трябва. Тепърва трябва да изучите азбуката на природата. Доста време ще се изисква да се изучат нейните букви.

Казвам: В природата съществува един външен, обективен свят и един вътрешен свят, субективен. Често нашият вътрешен свят, нашите вътрешни разбирания влизат в стълкновение с обективния свят. Аз наричам в дадения случай обективен свят Божествения свят. Съществува известна Божествена идея, известен ред и порядък, който Бог е създал със своята мисъл. Ние трябва да разберем този ред и порядък, понеже сме обгърнати от него. Ние сме потопени в този свят. Този свят няма да се съобрази с нашия, но ние трябва да се съобразим с него. Нашият свят е нагоден спрямо този обективен свят. Аз не говоря за външния свят, който хората някой път създават, той е преходен. И когато влезем в стълкновение с този обективен свят, тогава идват ненужни страдания.

Ще се спра сега на положителната страна. Някой път казваме, че красотата на човека седи в известни обективни, външни черти. Красотата си има външен образ - сянка ли е той, или реалност? Най-първо на Земята виждате сянката на красотата. Някой път си представяте един човек и казвате: "Колко хубави вежди има той!" Аз наричам тия линии, които растат, подвижни линии в природата. Има числа, които растат, има и числа, които са статични, седят в едно и също положение. Например човек сам по себе си е едно число, но това число расте. Едно дете като се роди, можете да го претеглите - 5 килограма е. Но след 21 години може да бъде 50-60 килограма. Тази единица, това число се е увеличило. Нас ни интересуват тия числа, които растат, тия линии, които постоянно се променят: чело, вежди, око, нос, и пр. - всички тези черти в човека постоянно се менят. Има едно лице, което е постоянно, статично, но има и друго лице, което е променчиво; това, променчивото лице на човека е красивото. Ако погледнете статичното му лице, то е страшна грозотия. То е като скелет. А с подвижното лице, чиито мускули се движат, играят и се усмихват, човек става красив. Има нещо в лицето, което играе. Усмихнатото лице - то е красивото, интелигентното лице - то е красивото, хубавото лице. Ти не можеш да очакваш от един човек,

който има устни, тънки един милиметър, да прояви любовта. Не отивай при него на пазар. Каквото и да говори, той е такава слаба почва, че каквото и да сеещ, не расте. Друг е онзи, с дебеличките устни - там расте жито, царевица, грозде - всичко. Аз не говоря за отвлечени неща. Ако не вярвате, опитайте. Кои са дебели устни? Аз не говоря просто за дебелите устни, но за добре организираните устни. Те не трябва да бъдат един милиметър, а най-малко половин сантиметър /5 милиметра/, или 6-7-8-9 милиметра, или един сантиметър дебелина, горната и долната устни. Тия хора, у които устните са по-дебели, имат повече чувства и следователно имат хубав апетит. Ако е мъж, ще обича хубаво да му се наготви, с едно блюдо няма да се задоволява, а с 2-3 блюда. Вкус ще има. И после, гостбата ако не е направена както трябва, ще направи забележка, че солта, маслото, пиперът са много или малко - все ще намери някоя погрешка. Ако е жена или дете - пак същото, и те имат вкус. А ония с тънките устни минават за много скромни, че не ядат никак. Устата на човека имат три функции: най-напред представляват физическия свят - най-първо трябва да опиташ яденето; след това устата имат и функция да говорят; устата имат и функция да чувстват. Значи трите функции са: трябва да се движат, трябва да чувстват и трябва донякъде да изказват и мислите. Като говорим разумно, речта изказва мислите на човека. Само човек може да говори, понеже е мислещо същество. Човек, чиито устни са нормално развити, у него чувствата са нормални, речта е нормална и яденето му е нормално. Мнозина от вас имате желание устните ви да станат по-тънки и ги свивате. Не, оставете се от тия стари навици! Оставете тази линия свободно, не я притискайте! Хигиената на устата изисква следното: устните не трябва да образуват права линия като линията АВ, а да има една малка кривина, като при линията СД.

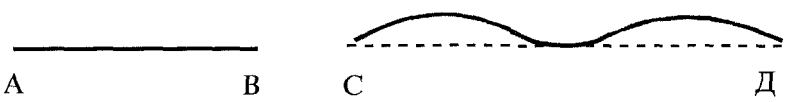

Трябва да има в средата малка вдлъбнатина навътре, а отстрани трябва да има две малки издатини. Тогава устата има

един хубав израз. Долината в средата показва едно силно здравословно състояние на човешкия организъм, на разумния органически свят. Някой път тази кривина може да се издаде повече, но ако е малко издадена, тогава дава един хубав израз на лицето. Когато човек е весел и в средата на устните има тази вдлъбнатина, от този център излиза нещо приятно, а когато я няма, няма израз. Като не знаете това, някои от вас по навик си събирате устните, притискате ги. Оставете това! Не си притискайте устата, за да става кръвообръщението правилно, редовно. Ако притискате устата, нарушава се кръвообръщението и се зараждат болезнени състояния. Някои си създават фикс-идея. Знаете ли какво значи фикс-идея? Това значи втвърдена идея. Ти имаш фиксирана, установена идея, че за да бъде устата красива, трябва да бъде свита. И я свиваш. Не, оставете си устата свободна. Когато човек остарява, почва да си стиска устата. Колкото повече си стискаш устата, пò не ти върви. Не си стискай устата! Остави я свободна. Но не пък и като някоя гъска да я отвориш широко.

Второто положение. Трябва да се научите как да постъпвате и по отношение на очите си. Хигиена е нужна и на очите. Трябва да изучиш движението им. Очите на някои хора се движат насамнататък. Погледът ви да бъде установен. Защото и окото има една радиална линия. Съобразно устата трябва да се движи и окото. Според чувствата трябва да се движи и окото. Не да бъде постоянно съвсем фиксирано. То трябва да бъде спокойно. Като фиксираш спокойно окото си, това показва, че мислите, чувствата и постъпките ти трябва да вървят заедно. Нормален е животът, когато има хармония, когато едновременно действат мислите, чувствата и постъпките. Каквото мислиш, да го чувстваш и да го правиш. Мисля да ям; откъсна една хапка, опитвам я и след това разсъждавам за нея. Значи реалните неща едновременно имат три фази: мисъл, чувство и постъпка - те трябва да вървят заедно, да не влизат в стълкновение. Мисълта не трябва да действа сама. Ако тя действа без чувствата, ще ѝ липсва нещо, и ако чувствата работят без мисъл, ще им липсва нещо. Ако извършите една постъпка, в която липсват мисъл и чувство, тогава имаме механичен живот. Както един камък, който се търкаля надолу в планината - то е механично движение. На едно животно му забъркаш каша и то тича да яде - то има само чувствания, мисъл

няма. Но ти, човекът, разумното същество, не бързай да ядеш. Мисли, разсъждавай как да ядеш. Като седнеш, започни да мислиш, след това вземи си хляб, откъсни едно късче, натопи го в яденето и започни свободно движенията с устата си.

Може на пръв поглед да ви се вижда странно, че се занимавам с нашата уста. Ако ти не се занимаваш със своята уста, с какво ще се занимаваш? Мисълта е много по-отвлечена. Как ще се занимаваш със своя ум? Често казваме, че човек трябва да фиксира ума си, да се концентрира. Правил ли си опит да се концентрираш? Колко е мъчно това! Я се концентрирай само върху една мисъл половин минута, една минута, но върху нищо друго да не мислиш! Ти мислиш за едно, но изведнъж - за друго мислиш. Да се концентрираш значи в даден случай да държиш в мисълта си само едно понятие - както фотографът, който хваща в даден случай само една линия. Например изучаваш у човека само неговата уста. Като погледнеш един човек, можеш да го познаеш по лицето; но представете си, че ви дадат задача да познаете човека само по неговата уста - от устата му да установите характера му, както бихте могли, когато гледате цялото му лице. Това е наука. Някой път казват, че очите на човека се смеят. Очите не се смеят. Ако не обърнеш внимание на клепачите, то в очите няма смях. Това, което дава изглед на смях, са клепачите, свиването и отварянето им дава усещането, че очите се смеят. При смеха от очите излиза повече светлина, а при тъгата излиза по-малко светлина, а повече топлина.

В скръбта всякога преодоляващо влияние има сърцето, топлината, а в радостта - светлината. Следователно който страда, има повече топлина, а който се радва, има повече светлина. Светлината и топлината са потребни за растежа на човека. Ако нямате топлина и светлина, ако нямате страдания и радост, вие не можете да се развивате. Все трябва да има някое страдание - или вие, или майка ви, или друг някой - за да растете. Или другояче казано - топлина трябва да имате, за да можете да растете. Топлината е едно условие; ако имате всички дарования и способности, а нямате топлина, те ще останат без условия да се развият. Страданието е проводник на топлината, а радостта е проводник на светлината. Лошо е човек да се лиши от радостта, от светлината, от топлината. Ако човек дълго време скърби,

почват да отслабват очите му. Всички ония, на които отслабват очите, дължат това на скръбта, то е голяма скръб. Те нямат светлина. Казвам: Ако нямате светлина, съвсем ще изсъхне сърцето ви. За предпочитане е радостта, но не трябва да се пренебрегва и скръбта, понеже внася топлина. Но не трябва и да си много близо до скръбта, за да не те опари. Надалеч, най-малко на 15-20-30 сантиметра разстояние стой и никога не пипай. Страданието без топлината е черно, но като мине през него топлината, става приятно.

Казвам: Функциите на топлината и светлината в органическия свят трябва да се знаят. Не може човек да се развива, ако не разбира великото предназначение на страданието, което съществува в света. Не смесвайте страданието с мъчението. Има едно чувство на мъчение, това са анормални чувства, не смесвайте страданието с тях. Ти казваш: "Аз се измъчих." То е друг въпрос, че си се измъчил. Но че страдаш - аз те поздравявам за това. Ако страдаш, че не можеш да учиш, това е намясто; но ако се мъчиш, мъчение ще бъде усилието, което правиш, за да влезеш в училището да се учиш.

В Божествения, обективния свят онези, които са създали човека, са употребили много дълго време, докато създадат вежди́те му. У животните къде ще намериш вежди? У тях вежди като у човека няма. Също, техният нос е сраснат с горната челюст. Такова красиво ухо, каквото човек има, животните нямат. Каква архитектура има човек! И това е още едва началото! Понеже вие растете и се развивате, но не сте дошли до пълното си развитие. Така, както сте създадени, някои от вас още сте деца на 9 години, някои сте на 5, други на 6, трети на 7 години. Тук-там има някои и на 10 години. Едва гениалните, талантливите хора са на 12 години. И има време да растете. Ще се измени лицето ви.

Остаряването на човека произтича от страданието. Подмладяването произтича от радостта. Животът произтича от радостта, но знанието произтича от скръбта. Човек остарява, понеже изчезва радостта, светлината, няма вече какво да го интересува в живота. И той си пренася живота в някой друг живот. Като не разбира този живот, който има, някой му подшушва, че тази Земя не дава плод, че някъде има по-хубава Земя, и той иска да се пресели, да си продаде имането. Но той не е ходил там.

Нали някои отиват в Америка, като мислят, че там има по-добри условия? Когато мислим за другия свят, ние трябва да си го представяме малко по-реално.

Като намериш някой човек по-умен от тебе - то е онзи свят, като намериш някой по-будала от тебе - то е този свят. Ще видиш, че умният човек си свършва работите много лесно. И той си има своите мъчнотии, но лесно се справя в живота, стига му умът. За всичките мъчнотии, които изпъкват в неговия живот, той си има един начин. Той не ходи да критикува, защо Господ създал така света. Много сте смели, когато питате, защо Господ е създал така света. Не питайте, оставете настрана този въпрос! Светът е създаден. Какви трябва да бъдат нашите отношения тук, на Земята? Защо си дошъл? Да се учиш. А защо Господ е създал света - оставете това! Никога няма да разрешите този въпрос. Крайната цел не знаем.

Един лекар може да изучава човешкото тяло по различни съображения. Може да изучава болезнените състояния, патологията на органите, та в бъдеще, като лекува хората, да знае причините на болестите. Един психолог може също да изучава това, което лекарят изучава, но той трябва да изучи още нещо, което лекарят не знае. Той трябва да изучава и здравословното състояние на човешкия организъм, а не само патологичните, болезнените състояния. Той трябва да знае и условията, при които се зараждат болестите. И вие, като лекарите, трябва да изучавате себе си; както някой човек, който влиза да живее в една къща: нали той трябва да изучи най-първо къщата - колко прозорци има, колко врати има, после, какви са вътрешните приспособления. Вие сега още не познавате себе си, вие не знаете къде в главата ви са вашите църкви, училища, кухнята ви къде е. Вие мислите, че тя е тук /Учителя посочва стомаха/, но там е лабораторията на кухнята, а самата кухня, където се готвят нещата, къде в тялото се намира? Бакалницата на човека къде е? После, има съдилища, съдебни учреждения, казарми. Каквото и да казват, всичко, което съществува отвън, съществува и вътре в човека. Човек си има генерали, полковници, подполковници, майори, капитани, поручици, подпоручици, фелдфебели, взводни командири, ефрейтори, прости войници, вестови. Какво ли няма! И генералши има. Сега, може да се смеете, да се чудите как да

го разберете. Има неща, които можете да разберете само като ги опитате. Не можете да разберете топлината, колкото и да ви разправям, но ако има някоя печка, казвам: Турете си ръката на нея. Най-първо трябва да имате известна опитност за топлината и тогава да ви говоря за нея, иначе тя ще остане неразбрана дума. Питате какво нещо е светлината, но как ще ви говоря за топлината и светлината, за които нямате опитност? Има някои неща, за които трябва да имате една малка опитност.

Казвате: "Как да разбираме тази работа?" Трябва да я опитате! Опитай яденето и ще видиш как ще го разбереш. Давам ви една баница, или баклава, или портокал. "Как да я ям?" Изяж я, както знаеш! Какви правила мога да ви дам? Единствените правила са: Не туряйте голямо парче в устата си; сдъвквайте ябълката много хубаво; не гълтайте бързо, да не би да се задавите! "Ами какво да мисля?" То е твоя работа. Като дойде яденето, то ще те накара да мислиш. След като почувстваш киселината на ябълката, ще почнеш да мислиш за нея. Като почувстваш сладчината на ябълката, ще почнеш да мислиш за нея. Иначе, каквото и да ви разправям за ябълката, те ще са непонятни неща; но след като си я опитал, можем да говорим за нея. Това са сравнения.

Вие искате в живота да бъдете щастливи. Мнозина мислите как да бъдете щастливи, да благувате. И можете да бъдете щастливи. Никой не забранява на човека да бъде щастлив. Но щастието ви зависи най-първо от вашия ум, зависи от вашето сърце, зависи и от вашата воля. Ако нямате един възпитан ум, ако нямате едно възпитано сърце, ако нямате една възпитана воля, вие щастливи не можете да бъдете. Възпитание в простия смисъл значи: един добре отхранен ум, който да приема хубава храна, и сърцето да приема хубава храна, и волята да се храни. Ти като мислиш, се храниш; ако не мислиш, съвсем ще се спре твоят процес на растене. Не смятай, че като се безпокоиш, това е мисъл - безпокойството не е мисъл. Щом почнеш да се безпокоиш, ти си вече в областта на съзнанието и самосъзнанието. Това са човешки чувства. Безпокоиш се и казваш: "Тази работа няма да успее"; и мислиш какъв ще бъде твоят живот след 20 години. Твоят живот зависи от днешния ден. Добър ли е днешният ден, всички други дни ще бъдат такива. Какъвто е днешният ден, такива ще бъдат и всички други дни. Ако вие отидете при най-

добрия господар да му служите, от какво ще зависи вашето щастие? Ако сте внимателен, ако сте изправен, ако си вършите работата добре, господарят ще има отлични мисли за вас. Но ако вие днес направите една щета, една погрешка, счупите това-онова, развалите нещо, най-после, след една година той ще ви каже: "Ще извинявате, но не можете да останете повече при мен." Същият закон е и в друга една област. Колко време природата държи на Земята някои от вас? Някои ги държи едва няколко дена, други - няколко години - 2, 3, 10 години. Ти питаш: "Защо умря баща ми?" Баща ти не е живял, както трябва - уволнили са го. Природата казва: "Не си е гледал работата. Такъв слуга не искам." Казвам: Ако искате дълго време да живеете на Земята, трябва да разбирате законите на живата природа. Не онова, което аз ви говоря.

Сядате да ядете; няма да следвате правилата, които аз съм ви дал. Можете да изучавате яденето при съвременните условия: как трябва да вземеш вилицата, в коя ръка ще вземеш нея и в коя ножа. Добре, ако отидеш на екскурзия и нямаш никаква вилица и нож, как ще вземеш хляба? В онзи ред, който съществува в природата, не е важно как ще вземеш вилицата, но важното е как ще употребиш долната и горната челюст. После, ще се види каква линия правиш, като си движиш устата. Като гледаш някого как яде, ще познаеш какъв е. Аз не искам да го представям, не е хубаво човек да имитира деформираните работи, с това се внасят известни отрицателни мисли. За да обясня някои неща, трябва да ги представя, но те са деформации. В яденето трябва да има една свободна линия. Да няма никакво мляскане. Някои много мляскат, а някои си свиват устата /Учителя показва/ при яденето. Прави така /Учителя дъвче със затворена уста./ Като те гледа някой, когато ядеш, да каже: "И аз бих желал да ям като него" - това е здравословното състояние. Болестите лесно идат. Но ако знаеш как да ядеш, болестите не идат. Иначе ще създадеш условия за болест, защото има реакции: всяко движение на нашата уста произвежда известни органични промени в нашия мозък, след това тези промени се отразяват и на мозъчната система. Движенията, които правим, се отразяват върху мозъчната и симпатичната нервна система. Ти може да не забелязваш, но ако не знаеш как да ядеш, ще нарушиш мозъчните функции. А щом

се нарушат мозъчните функции, ще се наруши онзи процес, с който електричеството действа. След това ще нарушиш функциите на симпатичната нервна система и действието на магнетизма. Симпатичната нервна система произвежда повече топлина, а мозъчната нервна система произвежда повече светлина.

Казвам: Като седнеш да ядеш, ще имаш най-хубавите мисли. Да бъдеш благодарен, каквото и да е яденето. Едно правило пазете: Каквото имаш за ядене, не бързай да го ядеш. Бъди благодарен. Ако не си благодарен, не го яж. Ако ти се даде, вземи го, но не бързай да го ядеш. Аз съм дал някому ядене, той се гневи, че съм му дал малко. Не се гневи! Тази ябълка не съм я създал аз такава, дървото я е направило такава. Ти благодари за тази, малката ябълка. Тя е дадена от природата - благодари на нея! Аз съм в дадения случай един проводник. Няма какво да се сърдиш на мене. Ако ти не я вземеш, ще я дам на този или на онзи. Но всеки, който вземе ябълката, не трябва да я яде, докато няма една мисъл на благодариност към Бога! Казано е: "Ядете ли, пиете ли - благодарете на Бога. Всичко вършете за слава Божия."

Като дадеш нещо някому, той казва: "Много малко е това." Не се оплаквай, а благодари! Яж и благодари! Ако ти дадат две ябълки, благодари. Ако ти дадат три, благодари. Ако ти дадат 100 ябълки, повикай другите и ги раздай. Не ги туряй в торбата си за утрешния ден. Най-много до четири ябълки можеш да вземеш. Ако имаш от четири ябълки нагоре, другите ги раздавай, не ги туряй на гърба си да ги носиш. Не се товарете с излишни мисли в живота! Но ти казваш: "Нали трябва да промислим?" Детето, докато е при баща си, не трябва да мисли, то трябва да ходи на училище и да учи. Баща му е, който мисли в дадения случай за него. Ние сме пратени на Земята и Господ мисли за нас. Вие сте в училище. Баща ви е, който мисли в дадения случай за вас. Ти ще ядеш на свят и ще учиш на свят. И във всичките си постъпки ще бъдеш примерен в училище, няма да се закачаш, няма да се биеш с този-онзи, че да дойде учителят и да каже, че не се учиш. Целия ден ще бъдеш примерен! Трябва да напуснете старите навици, които сте имали едно време, старите навици на животните.

Имате един стар навик - инертност. Кажете ми друг стар навик? Недоволството. То е болезнено състояние. Ти ще оставиш всичко това. Като ядеш, ще се спреш и ще кажеш: "Един важен въпрос имам да разрешавам. Имам хубави условия." След това ядене могат да ти дойдат най-хубавите мисли. Най-хубавите мисли идат изобщо при яденето. След като си се наял, след един хубав обяд, ще ти дойде една хубава мисъл. Някой път хубавите мисли идат и при други условия. Но те идат при хубавото ядене, като ядеш правилно, не при пресищането. Процесът на храненето е свързан с човешките чувства. Аз говоря върху това от обективно гледище. Ако знаеш добре да се храниш, ти ще знаеш добре да чувстваш и да мислиш. И обратното: ако правилно, добре мислиш, ти ще знаеш и как да се храниш. Между всички процеси има едно вътрешно съответствие.

Казвам: Хигиената на живота се състои в това - да установим правилните отношения между мислите, чувствата и физическите процеси. Ти като ядеш, да си благодарен от днешното ядене. Например направете днес един опит. Днес като имате един обед, цяла година да казвате: "Много хубаво ядохме, отлично ядене!" Най-хубавите мисли да имате за този обяд. В яденето влиза, функционира любовта. Това, което природата ни е дала - всички видове плодни храни, всичко това, което е създала - то е израз, знак на нейната любов. И чрез закона на любовта животът влиза вътре в нас. Яденето е един процес, една форма, чрез която любовта идва в нас. Ако не се храним, ние няма да опитаме любовта на природата. Като се храним, ние опитваме нейната любов. А ако не опитаме любовта на природата, животът не може да дойде в нас. Следователно с храната ние опитваме Божествената любов в света. Ако опитваме тая любов и сме благодарни, тогава новият живот протича в нас. И ти ще усетиш един малък придатък на повече живот. И ако има повече живот, ти ще почувстваш едно малко, микроскопично разширение на своите мисли и чувства, и ще усетиш един растеж. Вие разсъждавали ли сте върху това? Вие трябва да израснете един ден до положението на ангел. Знаете ли какъв е ръстът на един ангел? Ангелът може да ви се представи като човек, но човек с една съвършена красота. Ангелът никога няма да ви се представи с брада. Той ще ви се представи като девица, като млад момък,

без мустаци, без брада, лицето му е гладко, никакви косми няма. Отлично лице! Очите му са светли, от тях излиза нещо хубаво. Един ангел като ходи вечерно време, навсякъде пред него е осветено, както човек, който си носи свещ или фенерче. Обаче разликата между човека и ангела е в това, че един ангел може да се смалява и да се увеличава, колкото иска. Той може да си направи ръст 400-500 метра, 1000, 2000, 3000 метра и пр., докато човек не може да направи това. В това отношение човек на милиметри може да се мери с ангела. Това, което ангелът може да направи с километри, човек може да го направи с по една хилядна от милиметъра. Той като дойде до 21-25 години, спира се в растенето. След това рамената му растат, стават по-широки. Но като мине 50-60 години, от големи грижи човек почва да се прегърбва и казва: "Остарях." Човек, който остарява, е още в областта на животните. Човек, който остарява и умира, е в областта на животните. А когато излезете из областта на ж ивотните и влезете в областта на безсмъртието, ще влезете в истинския живот и ще станете кандидати за ангели. А сега това, че умираме, показва, че сме още в областта на животните. Може да възрази някой: "Че кой не е остарял досега?" Всеки, който е животно, е остарял, а всеки, който е човек, ще се подмлади. Следователно младостта е човешкото, а пък старостта е животинското. Под *старост* се разбира: когато изгубиш смисъла. Ти казваш: "Остарях вече, отидоха хубавите, красивите състояния. Вече за нищо не съм в света!" Това е животинското, това е едно вътрешно, душевно състояние. Аз гледам, мнозина от вас сте по на 45 години и казвате: "Остаряхме вече." Казвам: Не мисли, че си остарял на 45 години! Да си на 45 000 години или на 45 000 000, или на 450 милиона години - това разбирам стар човек! Не си създавайте известни идеи, които нямат реалност. По време на коронясването на Виктория ли беше, или на друг от английските крале, един богат англичанин, който се връщал от Африка и имал 360 милиона английски лири, се хвърлил в морето и се удавил - като мислел, че няма да му стигнат парите! Отивал за коронясването и нямало да му стигнат парите! Фикс-идея! И вие мислите като него и казвате: "Остаряхме вече!" Какво ще правите? Ще се хвърлите в морето и ще умрете? Какво ще намерите в морето? Този богат англичанин, като се хвърли в

морето, намери ли парите там? Действително, в морето има пари, има 10 милиона тона разтопено злато. Но как ще го съберете? Този англичанин е практичен; той иска да влезе във водата, за да събере златото. С хиляди години от това злато се е отделяла в земята една част във вид на жички и някои хора ги изкопават.

Искам да ви наведа на следната мисъл. Някои от вас, които сте стари, казвате: "Можем ли да се подмладим?" Може да се подмладите! Но трябва да знаете как! Всеки ден от брадата си отскубвайте по един косъм. Ония пък, които нямате бради, за да не остареете, мислете, че има един свят, дето хората не остаряват. "Какви са те?" Мислете за тях, какви са! Мислете за тях - нищо повече! Има един свят, дето няма старост! Хората остаряват от преживелици, много страдания, мъчения са прекарали и тогава се набръчква лицето им и се спират жизнените токове, енергиите - отбиват се. Тогава за нищо не мислиш, ставаш недоволен. Новото поколение, което иде, иде с нови идеи. Ти казваш: "Едно време, в наше време, старите хора живееха така." Оставете, не мислете така! Детето през първата си година живее по един начин, през втората година по друг начин, и т.н. Новото поколение няма да живее така, както ние живеем. Следователно старите ще се съобразяват с идеите на новото поколение и новото поколение ще се съобразява с идеите на старите. Ще има една обмяна.

Най-голямата мъчнотия седи в това, че туй, което ви говоря, вие не го вярвате, но казвате: "Учителят това ли намери да ни говори? То е много отвлечено. Да ни разправи други неща! Я да ни разправи сега, как да намерим 20-30 000 лева." Тия 20-30 000 лева ще ги изядете за една година, но ако разберете тази основна идея, тя струва няколко милиона. Кое е по-хубаво? Да имаме новото съзнание, че вършим волята Божия. Да гледам с очите си тъй, както Господ иска. И като гледам, Той да ме вижда, че си движа очите както трябва. Ако не си движа очите както трябва, това показва, че на мисълта ми липсва нещо. И ако не си движа устата както трябва, това показва, че не чувствам както трябва, че в чувствата ми липсва нещо. Защото устата е свързана с чувствата и ако не знаеш как да си движиш устата, ще си осакатиш сърцето. Какво ти струва да не си стискаш устата? Спри се веднага, не си стискай устата! Когато дойде мъчнотията, не си стискай устата. Когато речеш да вдигнеш нещо, ти пак си стискаш

устните, мускулите на лицето си изкривяваш. Мисли върху нещата, но не прави тия гримаси. Оставете се от тия ненужни гримаси! Дръжте си лицето, очите, устата, ръцете спокойни. Дошло нещо - спокойно гледай! Умрял някой - на добър му път! Родил се някой - може да носи. Здрав е - Господ да му даде още повече! Заболял е - много добре е станало, в какво седи лошавината, че се е разболял човек? В болестта той се тонира. Има много непотребни неща, които болестта задига. Всяка болест идва в света, за да задигне известни вещества, които трябва да се премахнат. Има наслояване на известни неестествени мисли и чувства - идва болестта и ги вдига. И след болестта ти се чувстваш обновен и почваш да мислиш право.

Сега, да дойдем до една мисъл малко по-приятна. Не че не искате да слушате, но сте като децата, които искат да видят цялата картина. Аз не мога да нарисувам изведнъж цялата картина, но само една-две линии, а пък вие искате да видите целия образ на нещата. Там е сега всичката мъчнотия, че вие искате да видите цялата картина. Опитвали ли сте вие онова рисуване, което се нарича концертно? При концертното рисуване се изисква много сръчност, художникът трябва да бъде много сръчен. Но тия художници, които рисуват концертно, от мое гледище не рисуват правилно. Съвременните художници не рисуват правилно. И ако аз стана професор, ще им туря двойка по рисуване. Вежди, уста така не се правят. Карикатури са това! Аз веднъж гледах в една църква как нарисували Христа! Казах: "Махнете тая картина! Това е един анормален човек." Един художник рисувал Христа, но няма нищо Христово в образа, не може Христос да има такава глава! Той видял някой си човек, че наподобява според него на Христа, и взел да го рисува.

Трябва да се гледа каква е главата отгоре. Ако вземете ушите и устата, те са три точки; всички радиуси, които отиват от тях нагоре, трябва да бъдат правилни, да имат симетрия. Трябва да има симетрия в линиите. Тези линии не могат да бъдат симетрични, ако не мислим правилно.

Докато се безпокоиш, че някой човек е седнал някъде и казваш: "Не мога да го търпя", ти не мислиш правилно. Времето станало студено - казваш, че не можеш да го търпиш. Какво ще правиш?

Ще туриш по-дебели дрехи. Дойде лятно време - не можеш да търпиш топлината. Какво ще правиш? Ще туриш по-тънки дрехи! Хората не могат да се търпят. Добре, щом не можеш да търпиш някой човек, тури между себе си и него друг човек. Пак не можеш да търпиш - тури помежду тебе и него двама души, трима души, девет души. Като дойдеш до 9 души, ти вече ще го търпиш. През 10 души ти ще трансформираш неговите енергии. Ако този човек има по-груби енергии от тебе, а ти имаш по-деликатни енергии, неговите ще се трансформират. Всеки човек има излъчване. От всеки човек изтича нещо. Материята, която излиза от него, ни удря и произвежда известно търкане. Значи ще туриш между него и себе си друг човек, като филтър, после втори филтър, трети, четвърти и пр. Така между вас ще има хармония. Като не можеш да търпиш някого, ще изучаваш този закон; човекът не е виновен. Имаш мътна вода - ще я филтрираш с един филтър, с втори и т.н. Правят филтри от пясък. Ти ще прекараш водата през първия пясък, през втория и т.н., докато се пречисти. Хората в съвременното общество не могат да се търпят по единствената причина, че теченията, които излизат от техните тела, не са еднакво силни. Вътрешните линии на организмите не са симетрични. Някой човек не можеш да го търпиш, защото той не е свикнал още да намира правилното разстояние и като говори, ще дойде много близо до тебе. А първото, което се изисква да знаеш, е на каква дистанция трябва да се държиш.

Аз виждам мъчнотията на това, което ви говоря.

Представете си, че сте една мътна река. Казвам ви: "Трябва да се очистите!" Как ще се очистите? Някой казва: "Аз съм толкова загазил, че тая работа - да се очистя - не може да стане!" Но аз считам, че въпросът седи така: Вие сте планински ручей, който слиза отвисоко, и не се каляте. Новата вода, която иде от планината, канализирайте я, прекарайте я в тръби през вашите градове, за да бъде чиста. Не я оставяйте да тече по естествения път. Канализирайте я! Водата трябва да се канализира. Канализийте вашите мисли! Някой път казваш: "Аз не съм добър." Свържи се с добри хора и ще станеш добър. С каквито дружиш, такъв ставаш! Когато Бог взе човека и го направи по свой образ и подобие, човек стана подобен на Бога. И извади го от тия условия, в които се е намирал. Като го направил Бог по свой

образ и подобие, и ангелите се заинтересували от човека. Казвам: Дръж се сега в общение с ангелите. Какви са ангелите? Те са най-добрите същества! Като срещнеш един ангел, с години ще го помниш! Той няма да те погледне така, отвисоко. Ще те погледне особено, ще те хване за ръка и ще ти направи нещо. Веднага ще ти влезе в положението, и като го срещнеш, всичко ще ти тръгне напред, ако си болен, ще оздравееш. Това са ангелите. Носят навсякъде светлина, хубави мисли, хубави чувства и постъпки. Това са ангелите! И всички добри хора в света са все проводници на ангелите! Някой път средата е толкова груба, че един ангел не идва с тялото си, но той ще влезе в някой човек, та чрез човека ще действа - ангелът и човекът, двамата заедно ще работят.

Вие казвате: "Кажете нещо за Новата година." В Новата година крайната цифра 6 е нещастно число. Числото 3 е щастливо число, 9 е щастливо число и 1 е щастливо число. Следователно 1, 9, 3 са щастливи числа, а пък накрая е нещастното число. Ще започнете работата си добре и ще я свършите зле, ако не знаете как. Щестицата ще я направите тунел, и цялата година ще я направите тунел, за да преобразите мъчнотиите в благоприятни условия. Имате три щастливи числа и едно нещастно. Едно лошо дете между три добри. Гледайте да не правите следната погрешка. Имате един приятел и за пет пари разваляте цялото приятелство! Това е шестицата. Десет години сте водили приятелство и един ден заради една малка сделка, за 40-50 лева, се разсърдите и не искате да се видите - развалите приятелството! Това число сега е много любимо на учениците. Казва някой: "Шест му тури учителят." Българите са недоволни от *ь* /ер-малък/, искат да го изхвърлят; но *ь* и 6 си приличат: 6 е едно зърно, което е поникнало, израстнало. Нещастно е, защото за него трябва да се грижиш дълго време. И какъв плод ще даде, не го знаеш - едвам сега е покълнало. Затова е нещастно. Може би ще минат 5-6 години, ти ще харчиш за него - и на теб ти е неприятно. Като говорим за нещастно число, ... лошия човек го означават с число три пъти по 6: числото 666. Името на лошия човек в света е три пъти по 6. 3 x 6 = 18. Сборът 1+8=9. Но това са относителни неща. Човек трябва да разбира философията на нещата. Ако не разбираш тая философия, можеш да се заблудиш. Щом дойдеш до числото 6,

обърни се към числата 1, 9, 3 - вземи и техния съвет, и като идеш при 6, трябва да знаеш как да му говориш!

Представете си, че един човек е построен на числото 6. Най-първо, този човек е крайно честолюбив. После, ако не знаеш да го погледнеш, ако го погледнеш малко накриво, не намясто, 15-20 години той не забравя това. Затова, като идеш при него, ще бъдеш внимателен, ще му кажеш: "Имам всичкото уважение и почитание. Познавам баща ви и майка ви." На това число 6 по възможност не му ставай педагог, да го възпитаваш. Намажи го с масло отгоре и остави другите да го възпитават. А пък нашата реч е такава, че ние искаме да го възпитаваме. Числото 6 може да те одуши. Един англичанин имал една котка. Тя била толкова честолюбива, че искала само с нея да се занимават. Веднъж той направил една погрешка по отношение на котката и вечерта, като си легнал, тя го одушила - нищо повече! Лошият човек няма да си поплюе на ръцете, той ще те одуши на общо основание. Ще кажете: "Господ да ни пази." Докато употребяваш ума си, Той ще те пази, но ако не го употребяваш, Той няма да те пази. Умът ти е създаден, за да избягваш лошите условия на живота.

Има неща, които не искай да ги поправиш. Мнозина казват: "Този ред и порядък е лош." И да искате, не можете да го поправите. Не искай да оправяш света, защото този ред се дължи на хиляди минали поколения. Нека да се върнат те да оправят работите! Ние с бъдещите работи можем да се занимаваме, но настоящият порядък не е наша работа да го оправяме. Има закони, гласувани от камарата; законът не е лош - как ще го премахнеш? Трябва да дойде друга камара - да мине дълго време, за да се отмени този закон. Но в себе си ние можем да изменим нашия живот. Ако искаш да прогресираш, ти можеш да създадеш в себе си новите условия.

Сега вие имате стари религиозни вярвания за Бога. Ние мислим за Бога това, което не е. Ако не вършиш волята Божия, ако не си внимателен за Неговата воля в малките работи, ти не можеш да Му служиш. Ти трябва във всичко да си изправен спрямо Бога, в нищо да не противодействаш! Писанието казва: "Всеки, който върши волята Божия, е благоугоден Нему." Всички хора, които са богати, щастливи, са вършили някога Божията воля и като резултат на това сега идат богатството и щастието.

Вие казвате за някого: "Той е лош човек." Той ще си носи последствията от това, че сега живее лошо. Трябва да се върши волята Божия. Някой казва, че онзи човек бил по-богат, по-учен. Това ни най-малко да не ви спъва, то се дължи на някой негов по-добър живот някога, в миналото или сега - той си го е заслужил. Някой страда - той си го е заслужил. Но той е лош човек, казваш. Това е резултат от неспазване на Божия закон. Ще кажете: "Баща му, майка му не са живели добре." То е същото. Ние имаме наследени неща. На това, което Адам и Ева са извършили, ние носим последствията сега. Адам дойде пак на Земята. Този Адам беше разпнат на кръста, за да изкупи греховете. Онзи, който викаше: "Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил!" - той беше Адам. Първият Адам викаше: "Господи, аз съгреших!" Вторият Адам казва: "Не моята, а Твоята Воля, Отче. В Твоите ръце предавам Духа си! Нека да бъде Твоята Воля, както Ти си определил!" Това е послушание. Когато Христос изрече тия думи, за мен е важно онова, вътрешното послушание. Съвършено предаване в ръцете Божии: "Не каквото аз мисля, но Ти каквото мислиш, това искам да направя." Там е силата на човека! Ние мислим, че ако речем да вършим волята Божия, ще се развали животът ни. Не, ще се подобри животът ни! Ние живеем на Земята, защото Бог иска да подобри живота ни, Бог иска да живеем. Този живот на Земята не го устройваме ние. В този обществен ред неразумното в обществото е от нас, а доброто е от Бога. Бог постоянно коригира нещата! Този свят Бог ще го поправи. Колкото и да спорим, светът ще си върви. Ако спорим, ще заприличаме на следното.

В Америка една група студенти, материалисти и идеалисти, спорили. Едните казват, че има Господ, а другите казват, че няма Господ - препират се. Дохождат до един мост. Минават по моста и се сгромолясват всичките в реката. И едните, и другите разрешиха въпроса: търкулнаха се долу. Кой разреши въпроса? И едните, които казваха, че има Господ, и другите, които казваха, че няма Господ, паднаха във водата и ще видят, дали има или няма Господ. Тези, които казваха, че има Господ, не можаха да познаят, че ще се събори мостът. Ти казваш, че има Господ, но не знаеш, че този мост ще се събори. Умният човек никога няма да се качи в онзи трен, който ще падне от някой мост. Той ще каже:

"В този трен не искам да се кача, понеже не отива в правия път. Нека да се отложи работата ми за един ден по-късно, иначе ще трябва да се отложи за 80 години, защото ако падна с трена, ще отида в другия свят и ще трябва да чакам 80 години." Ако вляза в другия свят, при най-благоприятните условия след 45 години ще ми се отдаде случай да дойда пак. А при неблагоприятни условия, може да дойда след 80, след 150, след 200 години. Отложи работата си за един ден, иначе 100 ще отидат! Защо да не се отложи? Глупава работа! Отложи я. Казваш: "Докажи ми, че има прераждане!" Това е за изяснение. Ако не вяраваш, ще влезеш в реката! Възразявали са ми: "Защо не помним прераждания?" Оставете тия глупави работи. Ти помниш ли, когато си бил в утробата на майка си? Имаш ли съзнание за това? Девет месеца си бил там. И понеже не помниш, значи ли, че не си бил? Това, че нямаш съзнание, не е доказателство, че не си бил там. Ти не го помниш, но че си бил в утробата на майка си, това е факт.

Сега, да ви обясня един куриозен случай. Един пример, който исках да приложа на друго място, но ще ви го кажа сега, за 1936 година. Анекдот е това, но колко е верен, не знам. Давам ви го като куриоз. Дохожда един ученик в училище, бил 15 годишен. А учителят бил много сприхав, един нервен тип, който иска каквото каже, учениците да го направят. Това дете било нямо, не можело да говори. Майката си казала: "Вместо да стои в къщи, нека ходи в училище, все ще научи нещо." Учителят не разбрал, че момчето било нямо, идва при него и му казва: "Кажи си името. Кажи, какво стоиш като дърво!" То мълчи. Учителят тропа с крак - то пак мълчи; отворило широко очите, чумери се. "Какво се чумериш насреща ми?" Учителят го ударил три пъти и ученикът казал: "Учителю, не ме бий, ще говоря!" Проговорил! Силата на учителювата мисъл - че ученикът не еням - тая мисъл била така силно концентрирана, че той я предал на ученика. Преминала мисълта на учителя в мозъка на ученика и той проговорил! Върнало се детето вкъщи и майката казала: "Учен е този нашият учител! Като удари детето, което беше нямо, то проговори! Учи детето!" Сега, другата страна: Защо, по каква причина това дете се е родило нямо? Ето обяснението. Тази жена, когато била бременна, минала покрай едно дете, което било нямо и като го погледнала, казала си: "Да не би детето, което аз ще родя, да

стане като това, нямо!" Уплашила се майката да не би и нейното да стане така, и турила това състояние в детето. И то се родило нямо - не може да говори. Този учител противодейства на майчината мисъл - неговата мисъл била по-силна и накарва детето да проговори.

Така в Божествения свят винаги удрят плесници за неутрализирането на ония мисли, които постоянно внасяме. Тия влияния, които внасяме в нашия живот, всички дефекти, които внасяме в нашето естество, трябва да се премахнат. Учителят удря плесница и казва: "Говори!" - и детето проговаря! Учителят казва: "Да знаеш, че си пред учител. Аз като ти говоря, ти трябва да ми отговориш, а не да стоиш като дърво." То казва: "Ще говоря, ще говоря, господин учителю!" Освободете се от наследствените черти на вашите майки и бащи, на вашите прадеди! Всички те да си вървят, понеже това са дефекти, недостатъци в нас! Ние ги кръщаваме, казваме, че сме малко нетърпеливи, това-онова. Оставете всичко това настрана! Разумното, Божественото сега да отстрани тия недостатъци!

Казвам: През тази година се научете добре да ядете! Изкуство за цяла една година - да се научите хубаво да ядете! Който готви, хубаво да готви, и то за половин час да сготви най-хубавото ядене! Ще нарежеш лука на едро, няма да го кълцаш; най-първо ще го нарежеш на две, после ще отрязваш големи парчета. Ако искаш да сготвиш за двама души ядене, ще туриш 6 парчета лук. Като ги нарежеш, ще налееш отгоре дървено масло, ще налееш вода и след половин час ще имаш яденето. Шест парчета лук и една шепа бамя... зависи, ако е суха.

Основната мисъл, която ще ви остане, е следната: Дръжте в ума си онази велика любов, с която трябва да изпълните Волята Божия! Да знаете, че Бог ни гледа чрез очите на всички хора. Всички очи на хората са очи на Бога, през които Той ни гледа. Това го имайте предвид. Всички очи на хората са очи на Бога, чрез които Бог ни вижда! И всички очи на растенията, на цветята са пак очи на Бога, чрез които Той ни вижда. Той ни вижда и през очите на ангелите. Вижда ни и през своите очи. Бог ни разбира много добре. Където и да сте, турете в ума си: "Гледа ме Господ!" И като те гледа Господ, да направиш най-хубавото, което можеш!

/Учителя към една стара сестра:/ Сега трябва да се подмладиш! Тебе трябва да те подмладим! Тя си пише сега, както децата пишат. Много хубаво! Геометрията изучава.

Не се безпокойте! Тази година като дойде, кажете: "Бог е промислил!" Бог е промислил за вас. Бог е промислил за всичко! Щом сте на Земята, Той е промислил. Пратил ви е и е промислил за вас. Благодарете, че сте на Земята. Търсете условията, които Бог ви е дал. Друг път няма да ги намерите. По човешки говоря. Или вие ще кажете: "Какво имаме ние?" Че какво искате? Големи неща ли искате? Аз се радвам на веждите си повече, отколкото на всичко друго. Като си погледнеш веждите, като си попипаш ушите, очите, носа - това е богатство! Целият свят е за тебе направен! Какво искаш ти? Всички тия банкери са касиери на Господа! Ако ти вършиш волята на Бога, като отидеш при който и да е банкер, ще ти даде колкото искаш! Ще му кажеш, че ще му ги върнеш. Не морализирайте никого! И като отивате някъде, не се препоръчвайте за чада Божии, не се препоръчвайте, че сте много лоши, и не се препоръчвайте, че сте много добри, но кажете: "Ние сме пътници, ученици сме. Можете ли да ни услужите с 5-10 лева?" Имаш писма от другия свят - не говори за тези писма. Къде ти са марките от онзи свят? Я покажете едно писмо с марка от онзи свят? Знаете, че свещеникът като кръщава, казва: "Печат дара Духа Светаго." Но няма никакъв печат! Тук няма мисъл - само да мине работата! Едни се кръщават с Йоановото кръщение - баптистите. Потребно е то, но е външна работа. А пък други ще се кръщават от Духа.

Когато дойде Божествената мисъл, тя не прави разлика, че ти си такъв или онакъв. Не прави разлика между народите. Англичанинът си е англичанин, той като англичанин ще служи на Бога. И българинът ще си остане българин, няма да се отрече от българщината си. Ръцете и краката нима се отричат от своята служба? Но ръцете могат да помагат на краката и краката могат да помагат на ръцете; и очите могат да помагат на ръцете и краката. И всички органи, които има човек, могат да си помагат.

През тази година направете един опит. Ако дойде някой да ви вземе яденето, трябва ли да отстъпите? Когото вие ще нахраните, накарайте го най-първо да работи. Ако дойде някой пътник, вижте какъв е, защото има един закон за светиите. Ако

дойде светия, който е работил, може да му се даде да яде, но ако дойде някой, който не е светия и никъде не работи, ще го пратиш на нивата да работи и тогава ще му дадеш храна. Всички трябва да работят. Да впрегнете мисълта си, сърцето си, волята си на работа! Това е Божий закон. Без изключение! От царя до последния човек - всички трябва да работят.

И после, през тая година не се сравнявайте един с друг. Да не казвате: "Аз съм малко по-напреднал." Не взимайте никой човек за мярка! Това са много относителни мерки. От всеки човек изваждайте добрата страна, която има. Когото видите, че има нужда, помогнете му. Виждам някой човек, че плаче. Аз виждам положението: счупил си е кракът. Влизам в положението му, в реда на нещата е да плаче. Няма да му кажа "Не плачи ", а ще му оправя крака и ще му кажа: След няколко деня няма да плачеш. Нека да си плаче, ако съм на неговото място, и аз ще плача.

Някой път хората са нетърпеливи. От какво произтича нетърпението? Търпиш ден, два, три дни, седем дни. До колко деня трябва да търпиш? Работиш при един господар и той ти казва, че до вечерта ще ти донесе хляб. Но не донася. Целия ден чакаш, от сутринта до вечерта, кога ще ти донесе хляб. Но той не донася. И на другия ден трябва ли да ида да му работя? Не! При друг човек ще работя, на друго място. Ако в една работа ти не можеш да успееш, то втория ден не предприемай тази работа. Остави я! Ако в една мисъл не успееш, то на втория ден я смени! Сменяйте своите мисли, форми, начини, по които работите! Не бъдете еднообразни. Вие постоянно чукате на едно и също място.

Сега, кажете ми една ваша интимна мисъл, какво желаете вие през тая година? Някои от вас, които сте религиозни, ще ми кажете: "Да изпълним волята Божия." Много общо е това. Как ще изпълниш волята Божия? Най-първо, трябва да съм доволен от това, което имам, и да съм доволен в дадения случай да работя. Защото Божественото в нас постоянно ни казва какво трябва да правим. Всеки ден има малки подпушвания, които показват какво трябва да правим. В малките работи е въпросът! Често вие оставяте Божествените работи на заден план и вършите вашите работи! Да допуснем сега, че тъкмо седнете на трапезата да ядете, идва един ваш приятел, когото 19 години не сте виждали. Трябва ли вашият приятел да ви завари на трапезата, или трябва да

станете, да напуснете трапезата и да го посрещнете? Ти си седнал да ядеш. Че Господ идва! Трябва ли да седиш и да си недоволен в себе си, че приятелят ти е дошъл? Стани, посрещни го, и заедно - Господ и ти - седнете на трапезата! Поканете Го! В дома ви като дойде приятелят ви, всички да почувствате, че е дошъл Господ. Да не сте намръщени и недоволни. Гледам, че всички вярвате в Бога, но виждам, че сте намръщени. Който вярва, той е весел.

Можете да бъдете добри! Имате условия да бъдете добри. Някой казва: "Не ми вървят работите." Хубаво, кажете ми вашата опитност, как ще накарате вашите работи да ви вървят. Някой казва: "Човек не трябва да бъде будала. Той трябва да бъде сръчен." Съгласен съм, трябва да се работи. Как? Ето как. Минава един беден човек, просяк, покрай един богат на кон и му иска пари. Богатият нищо не му дава. Но дохожда до едно място - хвърля го конят, той се закачва на зенгията*) и конят го влече. Бедният човек се притичва, хваща коня, задържа го, изважда крака на човека. Богатият се поправя и го поканва у дома си. По-рано го гледаше отвисоко, но сега, като го хвърли конят и бедният извади крака му от зенгията, гледа го като брат. Това значи да вършиш волята Божия. Когато някой те гледа отвисоко, ти чакай, като го хвърли конят, извади крака му от зенгията. Радвай се, когато дойдат неблагоприятни условия - хвани коня и освободи на онзи крака, тогава ще се сприятелите. Всеки човек може да ви бъде полезен. Той минава, за да ви спаси. Бог ви казва: "Виждате ли този човек? Без този човек не можете да успявате. Той може да ви спаси живота." След като бедният му спаси живота, богатият казва: "Братко, сега нямам време, отивам по работа, но ела или по обед, или довечера, и аз ще ти направя една услуга. Довиждане!"

Казвам: Сега гледайте да освобождавате себе си от зенгиите. Защото тази година мнозина ще бъдат влачени така! Не го взимайте в крив смисъл. Но ако пренебрегвате един ден задълженията си към Бога, веднага ще се закачи кракът ви. Не че е съдба, нещо определено, но ако не изпълните волята Божия, ще се закачи кракът ви за зенгията. За да не ви се закачи кракът,

---

*) (тур.) - стреме /бел. ред./

ще изпълните волята Божия! Тая година ще бъде една от хубавите години за вас - нищо повече!

Сега, колко важни неща има в тази лекция? Най-първо за какво се говори? /"За яденето."/ Второ?

Не си туряйте мисълта: "Аз съм в напреднала възраст." Оставете вашите напреднали възрасти!

Какъв е общият сбор на цифрите на годината? /"19."/ 1 е Бог, а 9 е големият син, последният син на Бога. По-стар син от 9 няма. И 8 е Негов син. И 6 е Негов син, само че много кръшка; двама синове има, които вършат Божията воля, а 6 е син, който обича да лавира. Казвам: Не бъдете като този, несретния син. 9 е най-големият син, последният, най-умният. Вие бъдете като него, като добрия син, тая година. Като ви погледне Бог, да каже: "Този е най-големият мой син!" Или да каже: "Тази е най-голямата ми дъщеря." Можете да проявите характера на шестицата, но аз съм уверен, че няма да го проявите. Числото 19 означава следното: 1 е Бог, а 9 - това сте вие. Като съберете 1 и 9, получавате числото 10 - това е мярката, от която трябва да се ръководите. Тази година мярката ви трябва да бъде Божествена. Всички други мерки трябва да бъдат съобразно тази мярка. Изправни трябва да бъдете и в думите, и в мислите, и в делата, и в постъпките; във вярване, в ядене, в пиене, в обличане - във всичко трябва да бъдете изправни! Не да ви бъде тягост това, но по естествен начин.

Сега, ще ви поздравя с Новата година! Хайде за Новата година да изпеем нещо. /Изпяхме песните *"Всичко в живота е постижимо"* и *"В начало бе Словото"*./

Ще взема /?/ 36-а глава, 6-и стих.

Ще прочета от Иеремия, 36-а глава, пак 6-и стих.

Ще прочета Иезекиил, 36-а глава, 6-и стих. Като прочетете 2-и и 5-и стихове на тази глава, ще намерите връзка с 6-и стих.

Ще ви прочета и 36-и псалом, 6-и стих.

Най-първо ще бъдете скръбни, а после радостни. Тази година да почнете със скръбта и да свършите с радостта. Не да бъдете първо радостни и после скръбни. Или другояче казано: да имате

във всяко ваше съчинение по едно встъпление, по един предговор. Трябва да знаете, че когато вие скърбите, с вашата скръб други се радват. И страданията Христови станаха благо за целия човешки род. Ако Христос не беше пострадал, хората не можеха да бъдат радостни. Благодарение на Неговите страдания и неговите скърби сега се радваме. Та не роптайте против страданията. Има нещо, против което можете да роптаете. Роптайте против вашата леност, против вашия мързел. Ако имате нещо, против което да роптаете, то е мързелът. То не е мързел, нехайство е, когато човек отлага. Дойде ти една хубава мисъл - отложиш я. Казваш: "Хайде утре, вдруги ден!" А пък природата не търпи никакво отлагане. Днешното - сега! Което можеш да направиш, ако не го направиш, то отиде вече! Ти не можеш вече да го направиш. Дойде ти една хубава мисъл, ти я отложиш. Може би друг някой ще я изпълни, но този случай за тебе е изгубен, друг случай ще чакаш. Нещата никога не се повтарят два пъти. Използвайте всеки случай, който Бог дава! Ще дойде друг случай, но все ще има една празнина, ако не направиш нещо навреме.

Хайде сега да изпеем упражнението: "Приятен е животът със светлината." Кой ще стане да изпее едно соло? Най-малкото смущение парализира музикалното чувство. Музиката не търпи никакво смущение. Най-малкото смущение произвежда голяма пертурбация и веднага се отразява вътре във вас и не можете да пеете правилно. Певецът трябва да бъде много свободен. Я изпейте сега една песен, която да показва, че едно яйце се мъти. Второто положение: че яйцето се е излюпило, пилето е излязло и си е намерило храна; и после: турило си е главата под крилото на майка си, гледа към Господа и казва: "Ще стане нещо от мене!"

Ще кажете: "Не е лесна работа да се изрази музикално тази идея! Мъчно може да се направи." За онзи, който може да го направи, е лесна работа, мъчна е за онзи, който не може да го направи. Какъв тон да се вземе? Трябва да знаеш колко време да държиш този тон. На едно яйце, за да се измъти, му трябват 21 дни, а ти като пееш, колко време трябва да дадеш за измътването на яйцето?

Поетът ще каже: "Имах едно хубаво яйце и го турих под бялата квачка. На 21-ия ден излезе едно бяло пиле от яйцето." Олге, дай сега един стих! Време ти трябва.

Човека трябва да го качиш на планината, за да тича надолу. Отгоре надолу лесно се слиза, но отдолу нагоре мъчно се качва, за да тича, трябва да се използва машина.

Снощи посрещахте Новата година. Мен ме събудиха две големи кучета, като се качваха по стълбите. Две охранени кучета, вълча порода. След това гръмнаха топовете. Най-първо гръмнаха два топа и после още един. Едно съвпадение.

Някой път вие се намирате в затруднено положение и се питате как човек може да измени своята мисъл. Мисълта може ли лесно да се измени? Представете си, че сте пътник, вървите и торбата ви е празна, цял ден не сте яли. Като гледате празната торба, обезсърчите се, безпокоите се, нали така? Ако срещнете един човек, чиято торба е пълна, веднага безпокойството ви ще изчезне, ще се смени вашата мисъл. Същият закон важи и в други области. Ти се безпокоиш за нещо, понеже в торбата ти няма някои неща; помисли за някой човек, чиято торба е пълна, и ще се смени състоянието ти. Скръбен си - помисли за някой човек, който е радостен и като погледнеш в неговата пълна торба, твоето скръбно състояние ще се смени. Христос казва: "Сега скръб имате, но ще дойде време, когато вашата скръб ще се обърне на радост." Не си туряйте мисълта да казвате: "Моето състояние не може да се смени." Така ще правите сами на себе си пакост. Не, скръбта лесно може да се смени. Тя не се сменява, понеже торбата е празна. Щом дойде пълната торба, лесно се сменява. Скръбта е от загубата, която сте имали. Кажете, че ще се уреди работата! После пак идва друго колебание. "Кой ще я уреди?" Не мислете, кой ще я уреди, има някой. Но вие пак ще си кажете. "Ами като не се уреждат работите?" Петър и Иоан ловяха риба. Те цяла нощ хвърляха мрежата и нищо не хванаха. Дойде при тях Христос и им каза: "Хвърлете пак." И те хвърлиха, и хванаха много риба, толкова много, че не можаха лесно да изтеглят мрежата. Може би сте хвърляли мрежата цяла нощ напразно - хвърлете още веднъж и ще хванете! Още веднъж като хвърлите! Божественото може да е последното. Ти може да си опитал човешките възможности и нищо да не си постигнал. Сега остава Божественото. Ти казваш: "Толкова години съм работил!" В Божественото работите се сменяват и успяват. В Божественото изключение няма. Там няма недоимък и неуспех няма! Там всякога

нещата стават! Има един човешки живот, дето има несрети. Не само за вас, но и за всички хора е така. Но като дойде Божественото, там законът действа еднакво за всички.

В днешния ден, като изгрее Слънцето, си запишете нещо. До обед. Вижте до обед какво ще ви донесе Новата година. В колко изгрява Слънцето? /"В 8 часа."/ До 12 часа - това са 4 часа, да видим, какво ще ви дойде в тия 4 часа. Някой подарък ще дойде ли? Някоя шапка, обуща, някое палто или риза, книга или някое писмо. После, какво друго ще ви дойде - каква мисъл, какво чувство? Това е обективно. И си ги забележете. До 12 часа ги забележете. И вижте през годината как те ще се реализират.

Изпейте някоя песен. /Изпяхме *"Грее слънцето"*./

"***Отче наш***"

7 ч. 30 м.

15-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 1 януари 1936 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ТРИТЕ ПЛОДА

5 ч.
Времето мъгливо. Тихо и топло.

"Добрата молитва"

Коя беше основната мисъл на миналата лекция?

/"За радостта и скръбта. Скръбта е къс предговор на радостта. Правилно ядене, правилно да се върши всичко друго: мислене, чувстване, постъпване. През очите на всички ни гледа Бог. Да бъдем като добрия син на Бога."/

Песента *"В начало бе Словото"*.

В живота има неразбрани работи, от които произтичат много недоразумения. Ако падне една малка шушка в окото на здравия човек, той започва да чувства болка и веднага изгубва всичкото си настроение. Или ти излезе пришка на езика и не знаеш причините; или влезе в ума ти някоя малка мисъл, която те безпокои; или някое чувство се появи. Малките работи често нарушават онзи вътрешен мир, който съществува в човека.

Всинца вие имате по едно верую. Все вярвате в нещо. Човек в обикновения живот има обикновени вярвания; в необикновения живот, при необикновените условия, има вече други вярвания. Щом си богат, имаш едно вярване, щом си сиромах, имаш друго вярване, щом си учен - трето. Във всяко едно положение имаш особено вярване. Младият си има особена вяра, старият си има съвсем друга вяра - различават се. Господарят има едно верую, а

слугата - друго. Дето казват, че всички хора имат едно верую, то повидимому е така. Не е лошото в това, че всички хора имат различно верую.

Всички сте учили в отделенията какво нещо е точка.

Истинската точка не заема никакво пространство, тя е безпространствена. Но ние, за да я направим понятна, туряме на листа една малка точка, която заема известно пространство. На пръв поглед казвате: "Точка е това, какво има да се мисли върху нея?"

• A

Второто положение: Имате една права линия. Правата линия се отличава с това, че няма никаква дебелина, тя има само дължина. /Виж линията AB./ И ето, третото положение: имате ъгъл C. Ученият човек знае какво нещо е точката, какво е правата линия, какво е ъгълът.

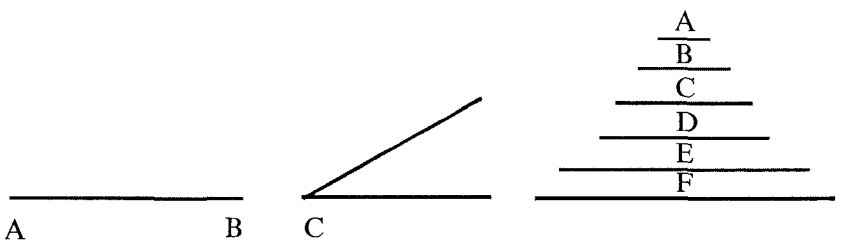

Това е прост ъгъл /ъгъл C/, но той показва движение. Двете страни на ъгъла показват неговото движение.

Кога една линия е по-дълга и кога по-къса? Ще начертая няколко линии /виж по-горе линиите A, B, C, Д, E, F/. Каква е разликата между първата линия, втората, третата и т.н., до шестата? Те не са еднакво дълги. Вие ще кажете, че A е най-къса, а B и другите са все по-дълги. B е по-дълга, понеже е по-близо, а A е надалеч и затова перспективно изглежда по-къса. Същият закон е и за идеите. Някои идеи ви се виждат ясни, понеже са наблизо, а други, понеже са надалеч в съзнанието ви, не са ви толкова ясни. Например идеята за любовта. Вие мислите, че идеята за любовта е много проста работа. Много сложна работа

е любовта. Най-сложната работа представлява любовта, няма по-сложна от нея! Какво значи да любиш един човек? Казват: "Много лесна работа е!" Много лесна работа е да начертаеш тия линии, но да ги обясниш е мъчно. Този ъгъл е вече един елемент на едно тяло, което се движи в пространството. Правата линия АВ също е един елемент. Точката - също. И когато проектирате в пространството две успоредни прави линии, ще видите, че те се приближават в безконечността и най-после се пресичат в една точка. Това е илюзия на вашето зрение, а вие мислите, че тези линии наистина се съединяват. Вие мислите понякога, че някои хора се обичат. То е привидно, че се обичат. Два вола сте ги впрегнали на оралото на един хомот да работят и мислите, че се обичат, а те ни най-малко не се обичат. Но впрегнати са заедно и цял ден работят, пъшкат - единият отляво, а другият отдясно. Вие понякога казвате, че имате верую. Но е въпрос още дали то е свободно верую, или не. И този вол, и той има едно верую - че трябва да оре. Но свободно ли е неговото верую? Той има един господар, който го е впрегнал, взел е един остен и волът оре. Ако питаш вола: "В какво вярваш?", той казва: "Аз не вярвам в орането." Не вярваш ли? Ще повярваш! Господарят като хване този голям безверник, впрегне го и той почва да оре; и след това казва, че трябва да се оре. Но това ни най-малко не обяснява, защо волът трябва да оре. Какво постига волът, като оре? Господарят постига нещо, като изорава и посява нивата и взема житото, а пък волът само това спечелва, че яде слама.

Всички вие сте като малките деца, забавляват ви с малки работи, които не са съществени. Едно дете не иска да отиде за вода и майка му казва: "Хайде, мами, иди, ще ти дам едно орехче." То отива и като се върне, изяжда орехчето. То има една малка опитност. Втори път отива, трети път, пети път като отиде за вода срещу орехче, след това казва: "За едно орехче не ходя аз." "За колко?" "За две орехчета!" "Хайде, две да бъдат!" Аз ви давам обяснение като за малките деца. Вие казвате: "Ние сме възрастни!" Вие сте по-възрастни деца. Другояче трябва да се разглежда въпросът. Всинца сте минали през фазата на детинството. Кое е хубавото у детето? У него има една пластичност, то може да расте. Няма нищо установено, но всичко се увеличава, всичко расте у него. Старият казва: "Дете! То е глупава работа!" Той

мисли, че е поумнял, че е станал мъдрец, че има опитност, учил е, свършил е това-онова, всичко е придобил; но този ученият, старият човек почва постепенно да се смалява и най-после умира. Това е едно неестествено положение - за младите и старите. Сега ние често казваме: "Не си струва човек да остарее." Но кога остарява човек? Човек остарява, когато изгуби любовта. Старостта е един признак на това. Вие всички остарявате и най-после изгубвате смисъла на живота, започва да не ви интересува този живот, а после ви интересува друг живот - горе, на небето. Искаш нещо да те стимулира, казваш: "Като умрем, ще отидем в другия свят." И почваш да вярваш, като едно дете. Ти вярваш, но видял ли си онзи свят? Описват ти го и си мислиш, какъв ли е онзи свят. Толкова години вярвате, но ако някой ви попита - не какво аз съм казал за онзи свят, а вие какво знаете - ще кажете: "Учителя казва така!" Моето схващане за онзи свят е за моя сметка, но вие какво знаете за него? Вие казвате: "Учителя така вярва." То е друг въпрос, това е моето вярване, но вашата вяра каква е? Между вашето верую и моето верую трябва да има вътрешна връзка. Един учител учи нещо по външната наука; ученикът му ще научи същите принципи, които развива учителят и върху които е построена неговата наука.

Вашите понятия за правата линия какви ще бъдат? Всеки учен човек, който и да е, по един и същи начин ще обяснява правата линия. Когато правите линии се увеличават пред вашето зрение, какво означава това? Означава, че вие се приближавате към тях. Когато тези прави линии се намаляват, вие се отдалечавате. Значи когато една линия е станала дълга, вие се приближавате към тази област - към незнайната област в природата. Например Слънцето изглежда малко за нас, но ако ние започнем да се приближаваме към него, по какво ще се познае, че се приближаваме? То почва да става по-голямо. Ако пък Слънцето почне да става по-малко, отколкото сега го виждаме, това е признак, че се отделачаваме от него. Сега, идеята е, че старият човек има друго понятие за любовта. Защо? По единствената причина, че той се е отдалечил от нея. И децата нямат ясно понятие за Бога, но и старите хора нямат ясно понятие за Бога. Понякога вие не си давате отчет, дали имате ясна представа за известни идеи. Идеята трябва да

бъде за вас така ясна, както сладчината, когато близнете захар. Може да нямате научни познания за захарта, или как е произведена, но казвате, че в тази бучка захар има нещо сладко. Знаете какво нещо е захар, няма какво да ви се обяснява какво е сладчината. Представете си сега, че сладчината е свързана с живота. Там, дето има сладчина, има живот, там дето няма сладчина, няма живот. Сладчината е външната страна, тя е граница на живота, на добрия живот. Щом дойде сладчината, вие се приближавате до живота, дойде ли горчивината, вие се отдалечавате от живота и навлизате в областта на смъртта. И ако тази горчивина постоянно се увеличава, най-после вие ще умрете. А ако сладчината постепенно се увеличава, увеличава се животът.

Някои може да не са съгласни с начина, по който ви говоря. Има учени хора, които казват, че сладчината си е сладчина и тя няма нищо общо с живота, и че горчивината си е горчивина и тя няма нищо общо със смъртта. И прави са - те така разбират.

Питам сега: Какво представлява красотата? Красотата показва едно естествено положение, едно здравословно състояние. Красотата е здравословното състояние на живота, или естественото положение, в което животът може да се прояви. Грозотата е едно неестествено положение на живота. Следователно лицето отвън ако е красиво, органическият живот има едно проявление, ако тялото е грозно, деформирано, то животът има друго проявление. Мисълта, и тя може да бъде красива. Някой път мисълта не е нещо много отвлечено. Една мисъл си има своя форма. Едно чувство си има своя форма. На нас ни се вижда, че нещата са отвлечени, че нямат никаква форма. То е привидно така. За да се познае какъвто и да е предмет в природата, той трябва да има известна форма. И най-отвлечената идея си има форма. Например казват: "Това е абстрактна мисъл." Абстрактните неща също си имат форма, абстрактната мисъл си има форма. Вие можете ли да си представите Бога без известна форма? Казвате: "Бог е Дух." Обаче какво нещо е Духът? На вас ви се вижда много лесно. Лесно се задават въпросите, но мъчно им се отговаря.

Имате линията АВ. Какво означава тази линия?

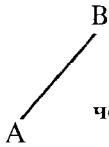

черт. 1

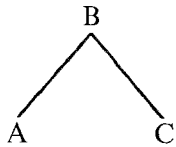

черт. 2

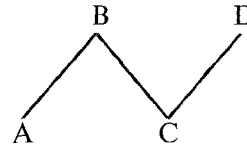

черт. 3

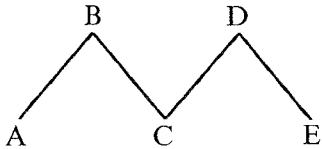

черт. 4

черт. 5

Тя няма никакво съдържание. Какво означава АВС /чертеж 2/? В геометрията това е един ъгъл, но в българската азбука това означава буквата Л. Какво е АВСД /чертеж 3/? Това е N в латинската азбука. А какво е АБСДЕ /чертеж 4/? Две Л, съединени, образуват буквата М. Само по себе си какво означава М? Какъв звук е М, гласна или съгласна? /"Съгласна."/ Всички съгласни букви имат едно голямо препятствие, имат един напън отвътре. искаш да кажеш нещо и не можеш. Какво им трябва? Трябва им една гласна буква. Какво имате тук /чертеж 5/? /"А."/ Какво означава А? Имате един ъгъл, който се пресича с права линия през средата - получавате буквата А. "А" значи начало. На какво е начало, Алфа на какво? Алфа на азбуката. Тези букви са вече форми, йероглифи. Като ги съединявате, те обозначават някакви идеи. Ти казваш: "Аз". Ако кажеш на един вол "Аз", какво ще разбере той? Но човек под думата "Аз" разбира нещо: че той е нещо; в самия човек има нещо, което е отделно. "Аз" е едно същество, което не прилича на вол, нито на птичка, нито на комар. В човека има едно същество, което се нарича "Аз". Това същество "Аз" виждали ли сте го вие? Виждали ли сте Аз-а? Ти казваш: "Аз - Иван, Стоян, Драган." Въпросът е само за мисълта. Няма да обяснявам сега, нещата като почнат да се обясняват, те стават смътни. Нещата трябва само да си ги представите, като децата трябва да ги вземете. Не мислете, че големите философи знаят много. Те много малко знаят. Не мислете, че учените хора знаят. Е, знаят, много работи знаят. Давате на едно де е една глава лук; детето иска да знае какво нещо е лукът: то махва люспите една след друга и лукът намалява, намалява, и като дойде до най-малката люспа, казва: "Това е лукът." Но тия люспи не съставляват лука, в него има едно съществено качество, има един

особен живот, люспите са само представители на лука. Но какво нещо е лукът? То е една отвлечена идея. Вие идеята в дадения случай не можете да я обелите. След като сготвите яденето, вече знаете какво нещо е лукът. А как познавате, че нещо е лук, как го разпознавате? Как разпознавате картофите от лука, или лука от зелето, морковите, целината и пр.? /"По вкуса."/

Има една тенденция в света учените да представят по такъв начин нещата на хората, като че те, хората, много малко знаят в някои области. Или ще дойде един силен човек и ще иска да покаже, че вие не сте толкова силен, колкото него. В какво седи силата му? Вие вдигате 30 килограма, а той - 120. Прав е. Вие го наричате силен, но дойде друг, който може да вдигне 1000 килограма. В сегашния век има ли човек, който може да вдига 1000 килограма? До 500 може, но до 1000 килограма не съм срещал да вдига някой. Възможно е. Има хора, които разрешават обикновени идеи, а някои разрешават по-сложни въпроси. Някой, който само те познава, казва: "Виждаме се с този човек, той е умен"; друг, като те види, знае и разбира повече, а трети - още повече. А пък някой ще проникне и в някои подробности на живота ти. Питам: Ако един човек може да опише майка ви, баща ви, братята ви какви са, как ще си обясните това? Ще кажете, че той е ясновидец. Никакво ясновидство няма тук, просто има известни черти, известни линии в човешкото лице, които показват каква е майката. На един учен човек като му дадат един ъгъл и една права линия, той по тия данни може да изчисли разстоянието от Земята до Слънцето. Един прост човек ще каже: "Отде накъде?" Той си има известни числа, известни елементи. Но то е сложна работа. По лицето на детето можеш да познаеш каква е майката, и не само каква е, но и какви са очите ѝ - кафяви или сини, колко са отворени, какви са устните ѝ - дебели или тънки и други подробности. Като наблюдава човек дълго време, може да познава тия работи. Но и след като ги знае, неговото знание е още много малко, то отразява една малка страна на живота, който се проявява. Да кажем, че знаете каква е майката, че очите ѝ са сини, лицето ѝ е продълговато, носът ѝ среден, широк в основата, устните ѝ са дебели, ръцете ѝ са къси, пръстите на ръцете ѝ също са къси - описвате всичко това. Добре, но какво означават тези неща, какво означават късите ръце? Каква е разликата между

хора с дълги и с къси ръце? На всички крадци ръцете са дълги, но и всички способни хора, които се занимават с изчисления и разбират малко от математика, имат дълги ръце и дълги пръсти - едно съвпадение. Ще кажете, че между крадците и математиците има прилика, нещо общо. Някои обясняват този факт като казват, че ръцете стават дълги, понеже хората мислят само за тях; един крадец например, като е мислил много за богатите, дали има пари в джобовете им и как да бръкне, чрез тая постоянна мисъл да бръкне в нечий джоб кръвта непрестанно идва в ръката му и тя става по-дълга. Така обясняват също защо на маймуните ръцете са станали по-дълги - понеже са посягали нагоре за плодове и непрекъснато са проектирали мисълта си - и ръцете им са станали по-дълги, без да знаят. Но това е само външната страна. Някои деца се раждат по-високи, а някои по-ниски. Това не зависи от тях. Ако майката, когато е била бременна, е видяла някой голям, висок човек и е пожелала нейното дете да бъде високо, тогава детето ѝ, като се роди, ще бъде високо. Ако майката, когато е била бременна, е видяла някой нисък човек, то нейното дете ще стане ниско. Следователно майка ти е турила границата на твоята височина. Каквото е положила майка ти в мисълта си, такъв ще станеш на ръст. Може ли човек да стане по-висок на ръст? Може, но трябва да се знае как. Ще ви приведа един пример.

Ние на Изгрева сме много учени хора, толкова учени, че някой път от много ученост пострадваме. Преди години донесоха тук един лимон. Всички учени дойдоха и казаха, че на този лимон трябва да му турим малко син камък, пепел и пр. Теории. Аз ги слушам. Някой казва: "Аз съм чел /или слушал/ това-онова." И ние почнахме да правим опити с този лимон, да го направим да стане културен. Един ден му турихме, по тая теория, 150 грама син камък и го пратихме на онзи свят. Изсъхна! Казвам: Нашата работа приличаше на работата на онзи свещеник, който кръщавал деца, но като ги кръщавал, децата едно по едно умирали, а той казвал: "Дайте сега друго." Така и ние - веднага писахме в Русе да ни пратят друг лимон. И хората изпратиха друг лимон. Ние го турихме в стаята, после го извадихме вън, после пак го турихме в обедната; и почна и той да линее. Един казва: "Урочаса го някой." Други казаха: "Червеи има, много вода са му турили."

Теории. Казвам: Тогава доведете учени, професори, които разбират от лимони, да видим какво ще кажат. Ще им платим. Един-два месеца чакаме. Този-онзи дохожда, но листата на лимона са се свили. Някои казват: "Много вода не туряйте, ще му изгният корените. Съвсем малко вода!" "Така е писано", казва друг. Аз наблюдавам. Все казват: "Пазете лимона, много вода да не му туряте. Зимно време не се туря много вода." Аз забелязах, че почват да се образуват междини в дъските на кацата, значи влага няма вътре в почвата. Мълча си. Дъските вече ще се отделят една от друга. След като идваха учените хора да си дадат мнението, казаха преди няколко дена на един приятел агроном да изкараме навън лимона. Изваждаме го вън и правим опит: вземаме пръчка и изкарваме пръстта. Тя беше така закоравяла, че с желязна пръчка трябваше да се разкърти и пробие. Сипваме 1, 2,...8 кани вода и пръстта започва да поомеква, да попива. Баня му трябва. Лимонът казва: "Поокъпете ме хубаво!" Измихме листата му, сменихме пръстта. Казвам: Трябва да накараме тия дъски да набъбнат, да се съберат, че водата да не излиза навън. И след 7-8 часа свитите листа се освежиха. Казах, че лимонът от жажда ще умре, а пък те казваха да не му се сипва вода. На всичко е нужна вода. Трябва да туриш вода, но трябва да знаеш кога. Едно растение от вода не умира.

Понякога всичките ни страдания произтичат от един вътрешен недоимък, от сухота. В този лимон е имало сухота, образувала се е динамична енергия, електричество и са се свили листата. И сега му трябва магнетична сила или, така да се каже, топлина му трябва. Това са странични работи, само за изяснение.

При голямата светлина, която има, човек може да изсъхне. Някои сестри казват: "Лицето ми е много хлътнало." Аз виждам, че нейните дъски са почнали да съхнат. Тя този не обича, онзи не обича, този крив, онзи крив - и иска да бъде разположена! Разбира се, че ще стане суха! Ако искаш да се пооправиш, да имаш лице като месечина, ще имаш отлично разположение към хората. Това разположение е за тебе, не за хората. Като обичаш хората, знай, че не на тях ще принесеш добро, а на себе си. Казваш: "Защо трябва да обичам тия хора?" Като ги обичаш, най-първо ти ще се ползваш, а после другите. Ще обичаш хората, без те да знаят, че ги обичаш. Щом го разгласяваш, това е търговска сделка. Няма

да даваш обявление, няма да разгласяваш: че в нашия магазин има най-хубавите платове, най-хубавите стоки, че в нашата книжарница има най-хубавите книги и пр. Човек, който разгласява, е заинтересован. В природата няма такива обявления, макар че и там си има от тия "бакалници", прост термин да употребя. Нуждаеш се от светлина - светлината е продукт в бакалницата на природата. После ще дойдат и другите елементи: въздух, вода, твърда почва. Всички тия плодове, които имате, са все деликатеси от бакалницата. И най-после, всички наши мисли, които имаме, нашите идеи са все видове в бакалницата на природата. Някоя идея на милосърдието е окачена там, някоя идея на справедливостта е окачена там. Но това не е нужно сега. Ще кажете: "Бива, бива, но идеята за справедливостта - окачена в бакалницата!" Ето какво разбирам аз. Купуваш плат и считаш, че продавачът е постъпил несправедливо, понеже ти е дал 1/2 см или 5 см по-малко плат. И природата си има мярка. Тя ти говори според тази мярка. Справедливият човек трябва да мери справедливо, да дава щедро. Справедливостта е вътрешната страна на живота. Има неща, които не могат да се обяснят, но могат да се приложат. Справедливостта е един елемент на живота, това е вътрешното сцепление; човек, който не е справедлив, неговият живот няма сцепление. Няма израз животът му. Един човек, който не е милосърден, пак няма един елемент в живота си - няма пластичност. Милосърдието дава пластичност. Когато няма пластичност в твоя живот, доброто не може да се изрази. Милосърдието може да стане и по-малко, и по-голямо. Това е сега хигиената, тя е свързана със справедливостта. Ако си справедлив, ти ще дадеш една определена оценка на тялото си. Справедливият човек може да бъде честен. На него можеш да разчиташ. Дето и да го туриш, той ще свърши работата си. Човек, който не е справедлив, никъде не можеш да го туриш. Човек, който е милосърден, също можеш да го туриш на работа и ще я свърши както трябва; онзи, който не е милосърден, не може да извърши никаква работа. Умният човек също така, дето и да го туриш, може да свърши работа; който не е умен, дето и да го туриш, не може да свърши работа, той не е така прозорлив. Може да каже: "Аз не съм даровит." Той не се е учил! Малкото дете не се ражда учено, а се ражда с вътрешни възможности и постепенно

баща му и майка му събуждат в него тези възможности. И целият свят е една система, за да се събудят в нас възможностите. Вие седите и казвате: "За тая работа аз не съм способен." Прав сте, в това състояние не можете да я свършите. Но има възможности: у вас може да се събуди милосърдието, вашата интелигентност, може да се събуди вашата справедливост, вашата вяра!

Аз вземам вярата в много конкретен смисъл. Вярата е свързана с всички постижения. Човек, който има вяра, а не суеверие, може да постигне нещата! Защото вярата подразбира знание. Вяра без знание не може. Вярата всякога върви по пътя на знанието. Тя носи знанието със себе си. Тя се занимава с вечните неща, с нещата, които са незнайни, но всякога вярата включва в себе си и нещата, които знаем. Аз вярвам в неща, които зная, но аз вярвам също в един учен човек, който е по-учен от мене. Но това, което за мене е вяра, за него е знание! Аз вярвам в някои работи, но не ги зная, а другият ги знае. Например аз вярвам, че мога да бъда певец, музикант, а другият свири и пее. Той взема три-четири октави - пее човекът! А за мене пеенето е една възможност: аз вярвам, че ще мога! Казват: "Аз вярвам в Бога." Хубаво. Какво се ползвам, като вярвам в Бога? Ето какво разбирам аз под думата *вяра*. Вярвам, че съм певец; но вярвам и знам, че мога да дам един концерт. Вярвам в оная, вътрешната възможност; вярвам и знам, че като дам концерт, публиката ще ме слуша, че ще ми заплати добре, че ще имам 50-60 000 лева в джоба си. Това го зная вече. Казват: "Ще видим." Давам концерта и казвам: Виждате ли? Вие казвате, че вярвате в Бога. Не е достатъчна само вяра в пеенето, но трябва да има черно на бяло какво си спечелил ти от него. Например аз вярвам в моето пеене, казвам, че разбирам тая музика. Някой път, като изпея нещо на един болен човек, той ще оздравее. Но ще взема 20 000 лева. "Много е!" Аз вземам толкова. За по-малко не пея! Или никаква цена, или 20 000 лева! Лекарите, като ви лекуват, вземат 40 000 лева, а за пеенето се взема по-малко, тъй че и за мен е добре, и за вас е добре. Питам: Ако вие знаехте да пеете така, щяхте ли да бъдете бедни? Щяхте да бъдете богати! Като отидете при някой богат човек, колко бихте взели от него, ако той оздравее след като му пеете? Умни са богатите хора. Той ще каже: "Не че от твоето пеене стана тази работа, но така се случи!" Да, но в музиката има две гами! Казвам

му: Така ли? Аз имам една песен, сега ще я изпея и ти пак ще се разболееш! Като му изпея втората песен, пак ще го положа на леглото. Идва един лекар, втори, трети - не става този човек. Казвам: Като платиш 20 000 лева, ще изпея първата песен и ще станеш, ще оздравееш. Скоро да ги наброиш! Брои и оздравява. Съмняваш ли се? Ако се съмняваш, пак ще изпея другата песен. Не е игра това. Казвам му: Аз вземам тия пари, но като осиромашееш един ден и няма какво да правиш, ще дойдеш при мен и аз пак ще ти ги дам. Сега си богат, ще вложиш тия пари в моята каса. Аз правя търговия. Един ден, като осиромашееш, ще имаш на разположение тия 20 000 лева, които съм взел от тебе. Но ще ми докажеш, че си осиромашал. Или, като дойде някой при мене, аз ще го науча да пее. Ще му кажа: Едно време ти беше богат човек, а аз сиромах. Аз нямах пари, но знаех да пея две песни: една песен за да заболяват хората, а друга за да оздравяват. Занаят е това! Това ви го давам за разяснение, конкретно трябва да се разбира.

Ти казваш: "20 години съм вярвал и какво съм научил досега?" Аз съжалявам, ако не сте научили. 20 години да учиш пеене и да не можеш да изпееш една песен! Това не се отнася до вас, то се отнася до други. Ето какъв е моят мащаб на разсъждение. Представете си, че туря един килим, прострян на въжето вън и с тупалката удрям килима и изваждам неговия прах. Но трябва ли да тупам един килим, който никога не е постилан, нов, тъкмо сега е изваден? Тупа се прашен килим, не всеки килим е за тупане. Някой килим, по който ходите с кални обувки, може да го бухате много по-често, отколкото друг, по който стъпвате с чисти чорапи. От вас се изисква известна хигиена на вашите мисли. Ето какво аз разбирам под права мисъл. Според мене, за да познаем себе си, трябва да го знаем.

Някой човек поради незнание може да ме обиди, т.е. аз да считам, че ме е обидил; човекът не е имал това намерение, но езикът е такъв. Например един французин казва на един турчин: "Cing heures." Това значи "пет часа." Турчинът му отговаря: "Сен кьор", но това на турски означава: "Ти си сляп!" Французинът казва: "Мерси", като смята, че онзи го е разбрал. Турчинът казва:"Диване! Френски работи! Франсъз акъллъ!" Неразбиране е това, така не се разсъждава. Едно съвпадение в думите вие

приемате понякога за обида. Какво нещо е обидата? Питам ви, понеже това е една ваша специалност, тук съм срещал професори по обидата, които специално я разбират. Кой от вас ще може да ми представи какво нещо е обидата? Какви са характерните ѝ черти? Ще ме извините, аз не съм специалист, но ще се постарая малко да опиша обидата. Една сестра се е разтворила - както някой охлюв, когато си извади рогцата - турила знамето напред, весела е и разположена; като ѝ кажат една обидна дума, тя се спре, затвори се - всичко се изменя: ако е пеела, млъкне, ако обидата е засегнала симпатичната ѝ нервна система, излива сълзи. Защо плаче? Обидена е сестрата. Казвам: Много хубаво! Протекли са два извора. Аз мога да взема едно шише и да събера сълзите ѝ. Опитвам ги и казвам: "Много е хубава водата на твоите сълзи." При обидата става известно подпушване, в дадения случай ти спираш човека; той е развивал например някаква теория, говорел е нещо, ти го спираш в пътя и веднага в него се заражда известна енергия, известна реакция, едно възражение - той се обижда, разгневява се. Обидата е един вид да поставиш едно препятствие на пътя. Човекът си върви - остави го, не го спирай, не го апострофирай, нека да си върви по своя път. Не го обиждай. Нито пък ти трябва да се обиждаш! Умният човек не трябва да се обижда. Той трябва да види отдалеч препятствията по пътя и не трябва да се оставя да го обидят. Всеки може да се обиди. Аз съм имал доста опити. Така се обидил един голям американски богаташ, ексцентрик. Той отишъл да слуша проповедта на знаменития проповедник Муди на едно събудително събрание. Муди привел един пример, който много наподобявал на нещо от живота на този богаташ. След проповедта онзи отива и казва на жена си: "Не те е срам! Да ходиш да разправяш на проповедника какво съм правил вкъщи! Тия работи да ги изнесеш на показ пред всички хора!" А пък Муди ни най-малко не е имал него пред вид, той е говорел общо. Примерите не се дават за едно определено лице, те се дават само за изяснение.

Казват за някой човек, че е скържав, пинтия, скъперник, скрънза. Как е на гръцки? Скъперникът е човек, който има малко милосърдие, но силно развито стяженолюбие; той иска да му дават повече, а да дава по-малко. Скъперникът скъсява своя живот! Понякога в живота скъперничеството се превръща в

икономия, но в природата то е изсъхване.

Но да се върнем сега, каква беше темата? За точката. Ние казваме, че това е център. В дадено положение вие можете да бъдете център - една точка, където много неща се прекръстосват. Трябва да разбирате вашите способности, вашите чувства, вашите действия. Всички постъпки във вашия живот се прекръстосват в един център. Ако вие нямате център, към който да се приближавате, мислите ви не могат да се съсредоточат; тогава мисълта ще бъде еднообразна. Еднообразието не е мисъл, или е безсъдържателна мисъл. Еднообразието е, когато нещата се преповтарят. Едно хармонизиране трябва да има между мисли и чувства. Мислите и чувствата трябва да се събират в някакъв център. Кой е този център? Мислите, чувствата и постъпките трябва да се съберат във вашата душа или във вашето Аз. Мислите, чувствата и постъпките стават за вашата душа като храна, с която тя ще работи. Всичко това, което преживяваме, трябва да влезе вътре в нас и да се преработи в душата, и този преработен материал трябва да се проектира навън. За мен *добър* човек, *умен* човек, *справедлив* човек - това са вътрешни възможности за човека, за да може да се прояви. Не казвам, че веруюто, което сега имате, е лошо. То е било полезно, но в бъдеще ще се нуждае от един нов елемент. Нали сте разглеждали цветята и сте забелязали, че едно цвете, ако дълго не му сменяте пръстта, тя се сбива, изтощава се и после много пъти трябва да я сменяте, за да се обнови. Човек също постоянно има нужда, в известни периоди, да се обновява в своето вярване. Той вътрешно трябва да расте в своето верую. Няма да ви кажа, че не разбирате, но в пътя, по който вървите, временният живот ви отвлича от същественото.

Вие питате: "Какво нещо е любовта към Бога?" По какво се отличават любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си? Любовта към Бога е там, отдето ние възприемаме. Под любов към Бога аз винаги разбирам това, което дава живот. Щом обичаме Бога, ние ще възприемем нещо от Него. А щом обичаш ближния си, ще му дадеш нещо от себе си. А в любовта към себе си ти ще направиш отчет какво си спечелил от любовта към Бога и към ближния, и ще го туриш в касата си. Ако си обичал правилно Бога и ближния, ще имаш правилна обмяна. Любовта

към себе си е печалбата, която имаш. Ако имаш печалба, значи правилно си взел при любовта към Бога и правилно си дал при любовта към ближния. Аз давам едно просто обяснение; искам някой път да представя известни форми, за да дам известен стимул. Аз мога да ви дам и друго, научно обяснение, но то ще бъде непонятно за вас. Мога да ви посоча някое съчинение, за да четете какво нещо е любовта към Бога. Конкретно: при любовта към Бога Бог е център, от който черпите сила, съзнателна сила, а любовта ви към ближния е онова, при което се казва: "Даром сте взели - даром давайте." Това, което си взел от Бога, трябва да го дадеш на ближния си. И след това ще дойде третият процес: ще имаш нещо за себе си. И ако любовта не мине от Бога в тебе и от тебе в ближния, не е станала правилна обмяна. Човек, който върви по този начин, с тази правилна обмяна, той расте. Това е единственият път, в който човек може да бъде вечно млад: само когато обича Бога, обича ближния си и обича себе си! Ако се научиш на това, ти можеш да станеш млад! Ако приложите закона, вашето лице може да се подмлади с 10-15 години. Някой казва: "Аз много обичам Господа", но лицето му старо, краката го болят. Като почнеш да обичаш по този начин, ако си стар, прегърбен, ще се изправиш, лицето ти ще се измени и ще се подмладиш. Най-първо, косата ти, която е побеляла, ако не цялата, то поне половината ще стане черна. Това е знание! И не само това. Любовта към Бога съдържа една велика тайна: тя е, която може да разреши ония палещи въпроси, които ни смущават. Навсякъде можеш да я приложиш. Една жена, за да се избави от всички нещастия, трябва да има любов към Бога, към ближния си и към себе си. Един мъж - също. Един учен - също! Всички трябва да имате това. Тогава въпросите лесно се разрешават. Всички спорове в света стават, защото липсват тези елементи. Ти се обезсърчаваш някой път - липсва ти нещо: или любов към Бога, или любов към ближния, или любов към себе си. Погрешката ти може да бъде, че или любовта ти към Бога не е такава, каквато трябва да бъде, или любовта ти към ближния не е такава, каквато трябва да бъде, или любовта ти към себе си не е такава, каквато трябва да бъде. И към себе си някой път не сме справедливи. Как мислите, един пияница справедлив ли е към себе си? Не е справедлив. Той се е увлякъл само в едно чувство, влюбил се е в

чашата и казва: "Наздраве, наздраве", но никакво здраве не идва! Казва: "Закъсах, изхарчих парите, всичко"; освен това той е разрушил своето тяло и неговият ум вече не работи; и най-после казва: "Остаряхме, изтощихме се вече!"

Казвам: Пиянство има не само в пиенето на вино. Аз някой път съм ви виждал в кръчмите. Има кръчми на шепотничеството, има кръчми на доносничеството, на "речено-казано", има кръчми на кривите схващания, има кръчми на лигавия живот. Знаете ли какво е лигавщина? Казвате: "Да се повеселим малко, дотегна ни да се молим!" Не обичал да се моли! Че той никога не се е молил! "Дотегна ми да помагам." Всичко това е бръщолевене! Казваш: "Дотегна ми да пея." Музиката носи живот. Щом ти е дотегнало да пееш, то се вижда колко хубаво пееш!

Искам сега да се спра върху положителното. Този навик у вас е по атавизъм. И аз съм имал най-големи неприятности. Дойде някой при мене, носи цяло шише с хубав ликьор и казва: "Първо качество е!" Налее ми една чаша: "Наздраве! За хатър пий! Чакай да ти разправя нещо. Онази сестра не знае правилната обхода!" Казвам: Как да се носи тая сестра? "Спретната трябва да бъде!" Какъв е образът на спретнатостта? Когато влизаш в банята, с дрехите ли се къпеш,или без дрехи? Ще се съблечеш гол - нищо повече. Защо? За да се изчистиш! Но това, което в банята се позволява, навън не се позволява, ако влезеш в банята без дрехи и те е страх да не те оберат, то е друг въпрос, но тази баня е сигурна - ще се съблечеш и ще се изкъпеш. Трябва да умеете да различавате. Ти не харесваш една сестра - ще я повикаш, ще се почерпиш с нея, ще ѝ кажеш: "Много те обичам." Как ще започнеш да ѝ говориш, че тя не трябва да пие от забраненото вино? Представете си, че имате една сестра, която искате да посъветвате. От къде ще започнете? Аз искам да видя вашата педагогика. Как ще кажете на тая сестра: "Сестро, много си нахална! Това, което вършиш, е безобразие! Това не е никаква религия! Ти не вярваш в Бога." Ако аз съм на ваше място, ще ѝ кажа: Ти си много набожна, повече, отколкото трябва. Само че си се влюбила в един Господ, който е много прост. И аз едно време бях се влюбил в него, но ми побеля главата. Онзи Господ, в когото ние вярваме, когото аз знам - истинският Господ - като отидеш при Него и искаш да му се оплакваш, Той казва: "Не се

оплаквай! Какво взе брат ти от тебе?" "Хиляда лева!" "Дайте му 2000 лева! Каквото са му взели, двойно да му се даде!" Така разбирам аз. "Той ме обиди." Като отидеш при Господа с тия думи, Господ какво отговаря? Като отиваш всеки ден при Него и казваш: "Този ме обиди, онзи ме обиди", ще видиш, че едно време си бил сиромах, но след като 100 пъти си отишъл при Господа да Му разправяш за обидите, ти забогатяваш! Тогава какво губи онзи, когото много обиждат? Какво лошо има в това, че някой ти казал обидна дума? Или другояче казано: Онзи, който отива при Бога, трябва да отвори сърцето си, за да възприеме нещо. Ако ти отиваш при Бога и не си готов да възприемаш, твоята любов не е права.

Сега, няма какво да ви разправям, това нищо не допринася. Ако ви представя как криво пеете, нищо не ви ползва; мога да имитирам някой път кривото пеене, то е хубаво, но по-хубаво е да ви изпея една песен правилно, да ви дам един образец как се пее. По възможност ние не трябва да се спираме върху човешките погрешки. Това са неправилни тонове в живота. Нека всеки от вас, който иска, да даде образец за пеене. Един ще пее, втори, трети и пр. Аз често проверявам моето пеене. Щом имам голяма мъчнотия, изпея една песен и ако мъчнотията се махне - правилно пея, ако не се маха, казвам: "По този начин не мога." Изпея друга песен - тя се маха, казвам: "Тази е правилната песен." Трябва да има разнообразие. В мислите е същото - една правилна мисъл всякога трябва да премахне мъчнотиите. Едно правилно чувство всякога трябва да премахне мъчнотиите, една правилна постъпка - също! Мъчнотиите са извън човешките мисли, чувства и постъпки. Една правилна постъпка е, която премахва мъчнотиите! Една мъчнотия може да произтича от известно съчетание в някакъв живот преди 4-5-10 прераждания, а може да носи своя произход от другиго: да не съм аз замесен ни най-малко. Казваш: "Може аз да съм сгрешил." Може ни най-малко да не си сгрешил. Но вървиш и потънеш до пояс в калта - някой направил трап, направил в него кал за къща и ти вечерно време се спънеш и затънеш до пояс. Каква погрешка има, че си паднал в калта? Не е по твоя погрешка, но си в калта, която онзи е направил. Като излезеш, какво трябва да направиш? Трябва да се измиеш. Следователно вечерно време трябва да имаш лампичка. И да не

бързаш много, но да посветваш и да видиш, че мястото е кално. Това е практическата страна.

Тъй както върви сега духовният живот на хората, голям прогрес не може да има в света. Тъй както вярват сега хората, както вървят, животът не може да бъде по-добър. Каквото и да правим, този живот ще остане на този стадий на развитие. Ние казваме: "Да се обичаме! Христос така е пострадал, така е учил!" Така е учил Христос, но това, което е учил, не е приложено. Той е казал да се отречем от себе си. Как да се отречеш от себе си? Вие искате да напуснете жена си, баща си, майка си, братята си и пр. Питам: Като се отречеш от света, в какво трябва да вярваш? Да допуснем, че се отречеш от жена си, от децата, от слугите, от богатството. В какво ще вярваш тогава? Ще се отречеш от виното; по-напред си се отрекъл от водата, сега, като се отречеш от виното, ще повярваш във водата - наместо вино ще пиеш вода. От коя жена ще се отречеш? От онази, с която не можеш да живееш: ще ѝ дадеш пътя да си върви и ще намериш жената, с която можеш да живееш - ще се откажеш от лошото сърце и ще възпримеш доброто сърце. Ще се откажеш от лошия мъж - от твоя лош ум, ще хванеш добрия ум и с него ще живееш. Много сестри са напуснали мъжете си и казват: "На мен мъж не ми трябва", а все с мъже дружат. Като дойде някой брат, стават весели. С мъжа си не може да живее, а с брата ѝ е приятно. С братя хубаво се живее, а с мъжа мъчно се живее - братът е другар, а мъжът е господар. Една жена, за да живее с един господар, трябва да бъде много умна. Един мъж, за да живее с една господарка, трябва да бъде много умен.

Представете си следното. Тръгнал някой млад момък подир някоя мома и казва: "Без тебе не мога да живея! Ще умра." Какво трябва да каже сестрата? Това са общи работи, те навсякъде стават. Той е наместил в себе си мисълта, че не може да живее без нея. Може да живее без нея! Аз искам да ви обясня духовната страна на нещата, мен не ме интересува само външната им страна. Аз другояче обяснявам обикновения живот. Всички аномалии, които съществуват на Земята, аз ги обяснявам с това, че отношенията ни към Бога не са правилни. Отношенията към Бога, към ближните и към себе си не са правилни. Че трябва да обичаме всички хора, трябва да ги обичаме, но специфично трябва да

обичаме. Допуснете, че вие сте двама в един ресторант, но има само една паница ядене, а и двамата сте гладни. Вие седите на масата и всеки иска да изяде яденето. Въпросът се разрешава по два начина. Първият начин: Силният ще каже: "Това ядене аз ще го изям" - и слабият трябва да седи настрана. Второто положение: Вие сте умни хора; като видите, че за двамата няма да има, казвате: "Да го разделим!" Идва гостилничарят и разделя яденето в две паници. По-малко сте яли, но все таки по нещо сте вкусили. Как ще преведете това? Един млад момък върви подир сестрата и казва: "Без тебе не мога да живея." Идва друг момък, и той казва: "Без тебе не мога да живея." И двамата казват това - разделят яденето на половина. Но със сестрата какво ще правите? Сестрата ще повика тия двама и ще им каже: "На мен са ми потребни двама слуги. За 10 години, каквото ви кажа, думата ми ще изпълнявате и след 10 години ще ви кажа какво трябва да правите. Аз каквото кажа, вие ще го правите!" Щом не можеш да живееш добре с някого, той е господар за тебе и каквото ти каже, ще изпълняваш. Тогава единият брат ще каже: "Аз мога вече без тебе да живея." Сега трябва да направите психологически превод на нещата, за да можете да си помогнете. Всички вие се мъчите с мислите на миналото, на настоящето и на бъдещето. Има неща от миналото, които ви безпокоят - трябва да се справите с тях. Има мисли на настоящето, които ви безпокоят. Има мисли на бъдещето, които ви безпокоят. То е цяла наука. Ако приемем, че светът е направен от Бога, значи всяко нещо е на своето място, и ако има някаква дисхармония, то тя се дължи на това, че ние сме разместили нещата! Умните хора сега трябва да наместят нещата и да ги турят в техния първоначален порядък. Ти и с най-лошия човек можеш да бъдеш приятел, но трябва да имаш познания. И да разбираш характера му. Ако намериш в него една добра черта, едно добро качество, като държиш това качество в ума си, ще образувате връзка помежду си и този човек може да те обикне и да се поправи, и ти можеш да му повлияеш. Някой ще намери в него лоши качества, но има нещо добро в него, което може да се обича. Това е приятелството! Според мен приятел може да ви бъде само онзи, който може да намери най-хубавото, което е във вас, и да помага на това хубаво да израсне! И като дойдете при този ваш приятел, който намира тази хубава страна във вас, вие ще усещате разположение, промяна, защото този човек работи

за ваше добро, без да знае, работи. Може да говорят другите хора, но той не се влияе. Той намира една добра черта във вас. И след време вие ще се промените. А някой път, дойде ви някой приятел и намери една лоша черта във вас - той ще ви причини болка. Вие може да сте добър, но тогава почвате да губите, губите и започвате да се дразните. Това е другата страна.

Аз гледам сега, мнозина не мислят право. Някой казва: "Учителят си играе. Опити си прави." Аз съм правел опити! Това са първокласните будали в света! Аз не правя никакви опити. Аз изучавам нещата. Защото всеки един неразумен опит коства живота на човека. Какъв опит ще правя? Нещата са създадени от Бога. Тия неща трябва да ги разбера в тяхната същина. Всяка душа, всеки човек е създаден от Бога, той си има една същина, той си има своята ценност, и аз трябва да намеря тази ценност. Аз трябва да намеря ценността, която Бог е вложил в предметите. Това е същественото! Ако той не е ценен, то е човешката страна. Да обезценяваме Божественото значи да обезценяваме себе си, защото моят живот е така потребен за всички, както и животът на другите. Това е общият живот! И ако вие се повдигате, то се повдигат всички. И ако вашият ближен, когото обичате, се повдига, всички се повдигат. Това е общото благо! Вие казвате: "По какво трябва да се отличават хората?" Вие трябва да се отличавате по три неща: да имате една неизменна любов към Бога, да имате любов към ближния и да имате любов към себе си! Това е правилното. Ако тия три неща не ги научите, като отидете в Божествения свят, в рая, ще ви кажат: "Определете какво нещо е любов към Бога. Определете какво нещо е любов към ближния. Определете какво нещо е любов към себе си" Как ще определите? Вие ще носите в рая три плода: един плод, който е узрял в любовта ви към Бога, един плод, който е узрял в любовта ви към ближния, и един плод, който е узрял в любовта ви към себе си. И щом ангелът каже така, вие ще поднесете трите плода и ще оставите те да се произнесат. И ако ангелът каже, че узрелите плодове са отлични, ще отворят вратите и ще ви пуснат. А ако ги намерят с дефекти, ще кажат: "Не можем да приемем тия плодове" - ще ви дадат малко наставления как да подобрите тази раса и пак ще се върнете на Земята, за да го сторите. Същественото е, че вие ще занесете там един плод от любовта

си към Бога, един плод от любовта си към ближния и един плод от любовта си към себе си. Не само да казвате: "Аз мога да обичам", но дайте плодове от любовта си към Бога, към ближния и към себе си. Плод трябва да имате! Плод трябва да принесете! А пък само изразите: "Да се опознаем, да живеем братски, да се обичаме" - това са празни работи! Знаете ли какво е празна работа?

Разправях за онзи беден руски княз, който се оженил за една красива мома. Много я обичал. А пък той - лентяй, нямал нито пет пари. Все казвал: "Ну, поцелуемся!" Най-после, след три деня, младата мома казала: "Не може само поцелуемся. Хляб трябва!" "Поцелуемся" - това е външната страна, а хлябът е нещо съществено. То е, което внася живот в човека. Ще кажеш: "Ти си много добър човек" - то е целувка. "Ти си отличен, като тебе няма друг" - то е "поцелуемся." "Ти си учен човек" - то е "поцелуемся." Като ми каже някой, че съм учен човек, на мен ми е приятно, но ако аз вярвам само на този брат, който казва, че съм учен и се обосновавам на това, то аз ще остана невежа. Аз съм учен, хубаво, но трябва да стана по-учен. Всеки ден трябва да внася нещо в мен. Светът прогресира - и ние прогресираме. Някой ми казва: "Аз зная само "Отче наш." Може ли да ми дадеш някоя друга молитва?" Казвам му: Научил ли си се да четеш "Отче наш"? "Много добре." И започва той, и чете: "Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на небето, така и на земята. Хлябът наш насъщни, дай го нам и днес и прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. Не ни въвеждай в изкушение и избави ни от лукаваго, защото е Твое Царството, и Силата, и Славата, во веки веков! Амин." Казвам му: Добре си я научил. Но слушай, аз имам болка в крака си. Чети "Отче наш" и ако оздравее кракът ми - знаеш да четеш молитвата, а ако не оздравее - не можеш да я четеш. Осъден съм на смъртно наказание. Водят ме на ешафода. Ако аз знам да чета "Отче наш", като я прочета, няма да има никаква присъда. Въжето ще се скъса. Могат да ме закачат 10 пъти на въжето - то ще се скъса. Няма да намерят такова дебело въже, да ме обесят. И вериги да ми турят, пак ще се скъсат. Това е "Отче наш"! Да не могат да те обесят! И 10 пъти да гръмнат в теб, да не те убият. И

100 пушки да гръмнат, да не могат да те убият. А пък ако не знаеш да четеш "Отче наш", като гръмнат само веднъж - и ще се търкулнеш на земята.

Във вас сега остана мисълта: "Че кой знае така да чете "Отче наш"?" Това е уподобление, четенето на "Отче наш". Имаме примера на ония тримата младежи Седрах, Мисах и Авденаго, които били турени в пещта. Те знаели да четат "Отче наш". Те я чели в пещта - и се разхождали в нея, и не изгорели; и дошъл един ангел при тях. Като дошъл вавилонският цар и погледнал в пещта, видял ги четирима. И ги извадил вън. Имаме и примера на Данаила: като го туриха между лъвовете, той четеше "Отче наш" - и се заключиха устата им, и никой лъв не шавнал. Щом четеш "Отче наш", никой не те бута. А ти сега имаш да плащаш някому 200 лева и четеш "Отче наш", но той те съди и си взема парите. Ако знаеш истински да четеш "Отче наш", той като дойде, освен че няма да си иска парите, но ще каже: "Ще ме извиниш, братко, аз намерих в тефтера, че ми дължиш 500 лева. Но намерих в друг тефтер, че имам да ти давам 1500 лева. Вземи тия 1000 лева." И ти дава парите. Това е "Отче наш"! Това са опити. Ако ние със знанието, което имаме, не можем да произведем такъв ефект, значи нямаме истинско знание. Мъчно се провежда този опит. Заболи те главата - като четеш "Отче наш", минава ти главоболието. Имаш сърцебиене - четеш "Отче наш" и изчезне сърцебиението. Имаш някоя голяма тъга в сърцето си - четеш "Отче наш"- тъгата си отива. Защо ще ходиш да плачеш и да казваш: "Много ми е тежко, пръска се сърцето ми! Нещастен съм. Не зная какво да правя!" Чети "Отче наш"! Ще възразите: "То така лесно се казва, но мъчно се прави." Да оставим думите. Думите са кофраж. Има друго съществено. Същественото е любовта към Бога! Това е една съществена идея. Любов към ближния и любов към себе си - три съществени идеи има в човека, върху които почива животът му. Но трябва да ги разбираме. Някой казва, че човек не трябва да обръща внимание на себе си. Не! Казва се, че човек трябва да се отрече от себе си. От всичко онова криво, животинско в себе си трябва да се отрече човек, но има едно съзнание в него, което трябва да расте: човек трябва да обича и себе си. Някой път ние не обичаме себе си. Не трябва да се разглезваме, но човек, който обича себе си правилно, той има

голямо търпение. Той е милосърден, кротък, въздържан, умен, разбира нещата, всякога избягва дразненето. Някой се моли, моли и се дразни. Аз забелязвам колко е мъчно това: тъкмо се молиш и имаш хубаво разположение, и дойде някой, който има да взема от тебе, изтъпанчи се насреща ти. Какво трябва да правиш? Ще му кажеш: "Ще ме извиниш, аз позакъснях да ти платя, но сега съм готов." Ще му дадеш и лихвите отгоре, и ще го нагостиш. Едно отрадно впечатление да му направи твоето отношение.

Вие разчитате на бъдещето, чакате да се преродите. Съгласен съм, и аз вярвам в прераждането. Но в бъдеще, за да се преродите, ще трябва да имате една майка, която да бъде светица, и един баща, който да бъде светия. Една майка толкова учена и един баща толкова прозорлив, че всичко да знаят. Така да се преродите! Но ако се родите от един обикновен баща, то е друго. Писанието казва: "Родени от Бога!" Това подразбира родени от един баща, който носи всички качества и възможности и може да ги предаде на тебе. И не само в бъдеще трябва да чакате да се преродите, но още сега може! Писанието казва: "Още днес може да се преродите." Сега остава въпросът: как?

Един изобретател тук изобретил машина за събиране на злато. Един господин ме извика да ми покаже машината. Много проста работа, едва може да събере един и половина грама злато. Колко струва един грам? /"90 лева."/ Ако аз бих измислил машина за събиране на злато, бих искал моята машина да събира най-малко един килограм на ден! Иначе не бих обърнал внимание на тази работа. Един килограм! Колко струва един килограм? / "90 000 лева."/ На ден по един килограм, 365 деня по един килограм на ден - 365 килограма! Такава машина нали върши работа? С един грам не се занимавам. Това не е машина!

Аз ви проповядвам едно учение - не да събирате по един грам; хубаво е да събирате по един грам, то е пак нещо. Но аз ви проповядвам друго учение: Да любиш Бога - това е един килограм злато на ден. Да любиш ближния си - то е един килограм злато на ден. Да любиш себе си - то е един килограм злато на ден. Това са три килограма злато на ден! Сега, една сестра гледам, казва ми: "Чапрашик е тая работа. Много трудна." Но ако нямаш тая машина, един килограм злато мъчно се събира. На моята машина, за която казвам, трябва да работиш един час, и за един час - един

килограм. А другото ти време е свободно. Ако работиш 8 часа, ще имаш повече, обаче аз с машината си не работя повече от един час. Повече от един час е от лукаваго. Казвам: Един час - един килограм! Сега, ако аз ви дам моята машина, как ще я употребявате и по колко часа ще работите? Ще я употребявате както и аз я употребявам. Два часа не позволявам никому! По един час! Но не зная, дали няма да направите погрешката на онзи турски паша, който останал много доволен от посрещането на селяните в едно видинско село и в знак на благодарност им подарил един слон. Но слонът ядял много, а нищо не вършел, тъй като селяните не знаели как да го турят на работа. И когато след три години селото много обедняло, пашата срещнал един селянин и го попитал: "Доволни ли сте от слона? Да ви изпратя още един?" Всяко учение, което не може да се приложи, е един слон, който яде и изяжда всичко! Не ти трябва! Ако аз бях на мястото на този селянин, ето какво щях да кажа на пашата: "Паша ефенди! Ние сме много доволни от слона, но при нас има друго едно село. И те искат един подарък. Та втория слон пратете на другото село!" Но да дойдем сега до сериозните работи.

По какво се отличава Божията Любов? Ти при Бога ще отидеш най-първо и ще бъдеш чист в намеренията си. Като решиш да отидеш при Бога, ще Го обичаш, няма да криеш нищо в себе си, няма да съжаляваш за нищо, което имаш. Да ви обясня какво нещо е любов към Бога. Ето какво означава да обичаш Бога. Представете си, че аз съм се окалял; не съжалявам, че съм се окалял, понеже това ми дава една възможност. Има една хубава, бистра, чиста вода. Отивам, събличам дрехите си, изкъпвам се, очиствам се и си казвам: Хубаво стана, че се окалях, защото иначе не щях да имам тази баня. И ще се облека с нови дрехи. Това е новата любов. Ще се изкъпеш в тази вода, тя съдържа в себе си нещо ароматно и лечебно, тя придава нещо на човека - безсмъртие. И колкото повече се къпе, той става безсмъртен. Като отидеш при Бога, ти трябва да се съблечеш, трябва да се радваш, да не съжаляваш, да не казваш: "Как ще отида аз при Бога?!" Ти ще оставиш тия работи настрани и ще отидеш така, както си. Ще имаш желание да се окъпеш и ще благодариш на Бога, че си имал условия да се окъпеш; и ще благодариш, че си се окъпал. Няма да споменаваш греховете, които си направил. И

Писанието казва: "Който дойде при Мене /който се окъпе веднаж/ , ще залича греховете му и няма да ги помена." Всеки, който отива при Бога, тъй трябва да постъпи. А ти сега казваш: "Дали Бог ще ми прости греховете?" И в тебе ще остане тогава онова чувство на благодарност, че Той е излял Любовта си, че ти е дал благословението си. И ще почнеш да работиш. После ще намериш ближния си, ще проявиш любов към него. Той се е оцапал - ти ще му кажеш: "Братко, едно време и аз се бях оцапал като тебе, но се омих." И ако той не може да върви, ще го занесеш при водата и ще го туриш, и ще го измиеш. И като се измиете и той, и ти, ще отидете в гостилницата - ще имате любов към себе си. И ще кажеш: "Дайте сега едно хубаво ядене." Това е любов към себе си. Ще благодарим на Бога за любовта, с която се омихме. Ще благодарим на Бога, че намерихме ближния си. Ще благодарим на Бога за хубавото ядене. И ще почувстваме в себе си една вътрешна радост. Това е животът! Това е фигуративно, по форма изяснено, но то трябва да бъде приложено сега. Ще кажете: "Къде е водата?" Не се смущавайте. Ако слепия го водиш при слънцето, той ще каже: "Къде е светлината?" Където и да го заведеш, и при слънцето да го заведеш, за него е безразлично. Тогава? Ще му отвориш очите.

Водата е много близо до вас. Вие не я виждате. Христос само загатва за нея и казва: "Онази вода, която ще му дам, ще бъде жива вода и ще извира вътре в човека."

Сега, да остане мисълта: Вие сте опитали Божията Любов. Вие казвате, че сте опитали Божията Любов, както всички хора я опитват. Но ще опитате любовта към Бога, любовта към ближния и любовта към себе си. Ако в любовта към Бога узрее плодът, ако в любовта към ближния узрее плодът и ако в любовта към себе си узрее плодът, ще вземете тези плодове, когато отивате горе, в другия свят, и с тях ще се явите. От тях зависи вашето положение. И Писанието казва какви са плодовете на Духа. Лесно се казва, но като дойдем до опита, другояче стават работите.

Ще се спрете сега на научните методи. Най-първо човек трябва да има едно ново схващане за любовта, за да дойде до новите научни методи. Не че този метод, по който сега вървим, е лош, но той е предисловие. Това, което знаем, ако не го знаем, не можем да възприемем и новото. Този живот, който имаме, това верую,

което имаме, то е предисловие за новото; ако го нямаме, ние няма да имаме тази опитност. А тази опитност е необходима. Вие ще кажете: "Това не струва. Сегашният живот ни спъва." Не, сегашният живот ни улеснява. Сегашното разбиране не ви спъва, но ви улеснява за новото, в което трябва да влезете. И за това, новото, няма да говорите дотогава, докато нямате резултат. Ако ви пита някой какво нещо е Божията любов, любовта към ближния, вие какво ще му кажете? Да дадеш на един човек един самун хляб, това не е любов. Да се молиш на Бога, това не е още любов. Ще отвориш сърцето си, ще отвориш ума си, ще отвориш душата си! Ще възприемеш Бога и ще кажеш: "Господи, стори в мен онова, което Ти благоволяваш." Не да кажеш: "Аз направих една погрешка." После ще дойде второто положение - ще кажеш на ближния си: "Остави аз да сторя за тебе всичко, каквото искам да сторя." Това е любов към ближния. Най-после ближният ти и ти трябва да направите нещо в себе си. То е "вечерята". Няма да правиш вече разлика.

Какво беше първото положение? Като кажеш на Бога, да има резултат! Сега да обясня: Ако кажеш и няма резултат, не знаеш да казваш! /Учителят написва на дъската буквата *Л*. След това написва и *Ю* и става *ЛЮ.*/

Какво става сега? Това не е още пълната любов! /После Учителя прибавя буквата *Б* и става *ЛЮБ.*/

Сега да напишем цялата тая дума: *ЛЮБОВЬ*

Когато аз напиша цялата дума, то е вече любов. Нещо, което си направил и от което имаш плод, това е любов. Ако напишеш само *Л*, то е съкратена любов, то е начало. Колко слога има в думата? /"Два слога."/ Два слога има в българския език тая дума.

В прилагането на любовта - там е всичката мъчнотия. Няма по-мъчно нещо от това, да приложиш любовта! Затова вие, когато искате да приложите любовта, оставяте, не я прилагате. Само говорите и оставяте другите да я прилагат. За себе си я приложете, от другите не я изисквайте! Как ще я приложите? Спрямо себе си можеш да я приложиш, но как ще я приложиш спрямо другите? Ти можеш да хванеш един човек за ръката, за да проявиш любовта си, но можеш да я стиснеш много и да го заболи. Можеш да целунеш някой човек, за да проявиш любовта, но той може да

остане недоволен от целувката. Можеш да му дадеш подарък, но той може да остане недоволен от него. Можеш да му дадеш дрехи, служба - но той трябва да остане доволен, и колкото повече време минава, да става все по-доволен. А ако с времето той става все по-недоволен, това не е правилно проявена любов. Любовта е онова, което спасява хората, въздига ги във всички направления: и в умствено, и в духовно, и във физическо отношение! Старото, животинското ще си отива и човек ще се обнови. В новата любов той ще премине от едно състояние в друго. И в следващото прераждане ще има тяло много по-хубаво, отколкото сегашното. Тази идея сега е смътна. Някой пита: "Дали ще се познаем втори път?" Познаването е в любовта, като дойде любовта. И Писанието казва: "Един ден ще се познаем така, както сме познати. Сега гледаме мрачкаво." Вие си имате възгледи за вашата любов - дръжте си ги. Не искам да изхвърлите вашата любов, но ще направите един опит. Най-първо - любовта ви към Бога! Човек трябва да прави опити, ако иска да прогресира. Ако вие не правите никакви усилия, не можете да прогресирате. Не друг да ви поощрява, защото колкото и да ви поощрява друг, то е временно. Но това трябва да дойде от самите вас! Писанието казва: "Трябва да дойде Духът, или Божественото, и постоянно да ви поощрява." И вие да бъдете предразположени към поощрение, когато то дойде, да бъдете най-внимателни към това поощрение на Духа. И да го схванете!

И тъй, първото нещо: При любовта към Бога ще придобием онова изобилие, от което се нуждаем. Ние всички сега страдаме от една аномалия, от вътрешен недоимък. Всички недоволства, всички страдания в света са, защото ни липсва нещо. Казваш: "Криво ми е"- липсва ти нещо; "Недоволен съм" - липсва ти нещо. Липсва ни същественото. Същественото, което ни липсва, то е любовта към Бога! Не ние да даваме! Ние не можем да възприемем Божията Любов, защото приличаме на пукнати съдове - като влезе тя, нищо не остава, изтича. Не, като влезе Божията Любов във вас, да направи нещо, а не да приличате на пукнати съдове! Ако вие сипвате вода в саксията и тя изтича навън, няма значение, че сипвате - тя трябва да остане в почвата и да влезе в цветето. В нашия лимон влезе вода и се обновиха

листата му. Божията Любов не трябва да изтича навън, но трябва да влезе в нас и да създаде плод.

Сега другото. Можете да кажете: "Страшна работа е това!" Оставете страшните работи! "Дали съм готов?" Оставете това! "Дали сме достойни? Някога, в бъдеще!" Оставете и това! В дадения момент готови ли сте да приложите това, или не? Вие ще кажете: "Децата ни? Трябва да гледаме децата си." Оставете това! Вашата любов няма да спъне децата ви. Вашата Божествена любов ще бъде благословение за децата ви. Ти казваш: "Чакайте, мъж имам!" Твоята Божествена любов ще бъде благословение за мъжа ти. Любовта към Бога щом влезе в твоята душа, ти ще бъдеш една част от цялото човечество. Но вие ще кажете: "Аз съм невежа." Оставете това настрани! Всеки човек, който няма любов, е невежа. Всеки човек, който няма любов, е безсилен. Всеки човек, който няма любов, е сиромах. Всеки човек, който няма любов Божия, той е изложен на страдания. Ние сега обясняваме, че майка му била такава, че баща му бил такъв. Не, има нещо, което ни липсва. Липсва ни същественото! Липсва ни Божията Любов. Това разбираме, когато се казва: "Да възлюбиш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила!" Това преди около 3000 години каза Мойсей. Израилският народ не го разбра. И сега не са го разбрали. И християните вече 2000 години не са го разбрали. Кога ще се разбере? Ти казваш: "В бъдеще!" Днес! Днешният ден! Днес ако чуете гласа Му, който ви призовава, не отлагайте! Ти казваш: "Къде съм бил до сега!"

Вие ще кажете, че ние вече имаме Божията любов. Който има вече Божията Любов, той не трябва да се спира там. Щом се е научил на Божията Любов, ще отиде при ближните си. А щом научиш любовта към ближните си, ще идеш при себе си. Ти си научил Божията Любов, но не отиваш при ближните си - тогава не си я научил. Ако си научил Божията Любов, в тебе ще се зароди желание да отидеш при ближните си. Ако ближният ти не дойде с тебе, не си го разбрал; ако ближният ти дойде с тебе, ти си го разбрал. И ако двамата ядете и пиете, вие тогава разбирате себе си.

Оставям сега мисълта: Да възприемете Божията Любов и с това, което възприемете - Божественото - да видоизмените всички ваши разположения, които сега имате.

Аз ви говоря за Любовта, но някои от вас още като излезете вън, ще се скарате. Даже и тук като седите, ще се скарате за място. Един човек, който има Божията Любов, за него светът е толкова широк, че никой не е твърде близо до него, нищо не го смущава. Докато вие се смущавате вътрешно, Божията Любов я няма във вас. Когато тя дойде, всеки човек, който седне до вас, ще ви е приятен, защото той ще се запали; щом не се запалва, нямате Божията любов. Ако я имате, човекът до вас най-първо ще задими, после ще почне да гори и ще се изплаши. Тогава ще го потупате и ще му кажете: "От този огън не се бой. От него не изгаря човек." Той ще гори - ще се прояви и в него Божията Любов.

Млади и стари, обичайте Господа! Възприемете всичко онова, което Той ще ви даде, да се обнови вашият ум, да се обнови вашето сърце, да се подмлади вашето сърце, да се обнови и вашата воля. Да се разшири душата ви и да уякне духът ви! Божията Любов да изпълни цялото човешко естество! И тогава човек остава доволен и в него се заражда импулс, и няма препятствие, което той да не може да преодолее. Това е едно вътрешно състояние. Дето мине, той носи вече надежда за другите. Това е Свещеният огън, на който всеки може да се грее.

Сега, какво разбрахте? /""Отче наш" трябва да знаем."/ "Отче наш" после ще го четете. Сега аз не искам моето семе да падне напразно. Ето какво стана с три от моите семена: едно падна на пътя и дяволът го озоба; друго падна на камъни и изсъхна; третото го заглушиха трънните. Четвъртото семе падна на добрата почва. То ме интересува. Едно от тия, които паднаха на добрата земя, даде плод 30, друго - 60, а трето - 100. Съберете ги - заедно дават 190. 1+9=10. Единицата е Господ. Нулата са условията. Значи плодът ви даде името на Бога. Единицата е името на Бога. Цифрите на 190, събрани, дават 10. Значи намирате се в Божествения свят.

Сега, не че не ви трябва наука, не казвайте, че не ви трябва наука. Но като дойде Божествената Любов, ще имате истинска

наука, ще разбирате тогава и Земята, и Слънцето, и Небето, устройството на Земята и на елементите. Не че изведнъж ще разберете, но ще имате постепенно една светлина, едно такова схващане, каквото не сте имали досега. Тогава ще се разговаряте с кислорода. Кислородът е един отличен момък, а пък водородът е една отлична, красива мома; водата пък - това е само тяхното забавление. Те се обичат, но никога не се женят. Те се съединяват и се разединяват. Кислородът се съединява с водорода - събират се, дадат вода, направят едно угощение и после пак се разединят. И в съединението, и в разединението кислородът си остава кислород и водородът си остава водород.

Сега, да не ви обърквам. Кое в човека ще уподобите на кислорода? Неговият ум е кислородът, светлина носи. Водородът - това е неговото сърце. Кое е азотът в човека? А въглеродът? Ако кислородът е умът, а водородът е сърцето, като се съединят, какво образуват? Сегашната вода. Значи умът и сърцето като почнат да действат, тогава се проявява животът. Това са алегории, в химията не можеш да кажеш, че кислородът е момък. Трябва да разберете свойствата на този момък, трябва да знаете езика му. Химията знае този език и може да накара кислорода да се съедини с водорода. Но ако вие не разбирате езика на елементите, те не ви слушат; в такъв случай вие не сте учен човек, не сте човек, който е изучавал химията. Всеки човек трябва да знае езика на тия предмети, които изучава, и когато говори на този език, да го слушат. Щом не го слушат, не е учен. Един математик е учен човек - слушат го числата, той разбира техния език. Един геометрик е учен човек, той разбира езика на линиите - геометрията. Един алхимик също разбира езика на своята област. Един психолог не може да изучава човешката душа само по сегашния начин. В новата си форма психологията по съвсем друг начин изучава душата. Това са специални области, в които Провидението отвън ни помага. Всички тия учени хора ни носят факти, за да се ползваме ние, децата на Земята, от живота. Всички тия учени хора ни улесняват, те са слуги на Бога. Ние трябва да приложим Божественото учение най-първо в нашия живот, в мислите си, в чувствата си. И като ходиш, всеки ден да си благодарен, че си човек. Като срещнеш и най-лошия човек, да благодариш на Бога, че си го срещнал. Да намериш една добра

черта в него. Да няма лош човек за тебе. Да няма лошо същество за тебе в света! Какво лошо има в огъня? Ще го впрегнеш на работа! Какво лошо има във водата? Ще я впрегнеш на работа! Какво лошо има в желязото? Ще го впрегнеш на работа. И златото ще впрегнеш на работа. Умният човек всички тия неща ги впряга на работа, да му слугуват. И ако вие себе си не можете да впрегнете на работа, то вашата сила не може да се развива.

Тези са трите неща:

Любов към Бога - да възприемем любовта!

Любов към ближния - да предадем Божията любов!

Любов към себе си - да реализираме в себе си печалбата, която можем да имаме.

Това е сега задачата!

"Божият дух носи всичките блага на живота." /три пъти/

16-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 8 януари 1936 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

5 ч.
Небето облачно. Прехвърча сняг.
Слаб вятър. Студено.

"Отче наш"

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?
/"Любов към Бога, към ближния и към себе си."/
Пишете на тема: *"Предназначението на човешките ръце."*

По какво се отличава един човек? Говори се за култура, говори се за просветен човек, за непросветен човек, за човек, който има знания и който няма знания. Когато казвате за някой, че няма знания, това значи, че той е с много обикновени познания. Всъщност няма човек, който да мисли, че не знае. Всеки човек мисли, че знае.

У вас се зараждат разни състояния; много пъти сте скръбни, но не можете да си дадете философски отчет за причините. Ставате сутринта и сте неразположени духом - това е един научен предмет. Какво е това неразположение? Каква форма ще му дадете? Например като кажем *вълк*, той си има външна форма; като кажем *мечка*, има си външна форма. Същото е за заека, змията, коня, птицата. Как ще обясните какво нещо е неразположението? Нещо, което чувстваме и не можем да си го обясним. Всяко неразположение си има някой предмет, който го е произвел. Гладният е неразположен при отсъствие на хляб - понеже хлябът го е напуснал, разсърдил се е, той е неразположен.

Казва: "Не трябваше да си отива хлябът, трябваше да седи тук." Щом дойде хлябът, той веднага става разположен. Замине си водата - ти си неразположен. Замине си светлината - ти си неразположен. Те са елементарни работи. Значи неразположението се дължи на някакво отсъствие. Вие казвате: "Тези работи са прости! Сега - големите работи." Но големите работи са направени все от малки работи! Дебелите въжета са направени все от тънки. И една дреха, която вие шиете или плетете, тя е направена все от малки завъртулки. И когато някой дълго време ви гледа как си играете, когато плетете /Учителя прави с ръце движение на плетене/, казва: "Няма си работа! Какво си играе?" Гледа той и нищо не вижда, но вие плетете, плетете и един ден си изкарате цяло трико. По същия начин е и в умствения свят, законите са същите. Ако не работиш, нищо не можеш да изкараш. Трябва да работите с мисълта си, за да изкарате нещо. От тук бутнеш, от там бутнеш - и изкараш едно трико! Гледаш някоя сестра - взела една хурка и една кълеля, приказва си и преде. Някой ще каже: "Какво си играе, тръгнала да се показва с кълелята, уж че работи." Днес така, утре така и погледнеш - тя си изкарала дреха. Някои от вас са се отучили вече да предат, понеже има кой да преде заради вас. Някои са се отучили да плетат; но все таки трябва да се замести едно нещо с друго. Това са елементарни работи. Когато се казва, че човек не трябва да се занимава с предене, то е така; ако престанеш да се занимаваш с науката на децата от първо отделение, ти трябва да си изучил вече това, което децата са изучили.

Във физическия свят най-първо се учите да ядете. Елементарна работа е това. В духовния свят е същото. Като влезете в духовния свят, най-първо ще ви кажат: "Запалете печката." Ако знаете да запалите печката, ще останете - имате знания, а ако не знаете, ще ви пратят на Земята да слезете, долу. Ако влезете в умствения свят, ще ви накарат да запалите свещ. Ако не знаете как да запалите свещта, ще ви пратят на Земята: "Хайде долу!" Да преведем това. Вие казвате: "Да палиш печката - то е лесна работа." Това палене отвън е предметно учение. Да запалиш печката вътре в себе си! По няколко начина може да се запали. Може горенето да е непълно, после може да стане малко по-пълно. Да запалиш печката така, че да имаш най-пълното горене,

което дава онази, приятната топлина. Някой казва: "Да знаеш как да запалиш вътрешния огън в себе си." Всеки ден трябва да внасяш нещо от топлината и нещо от светлината в себе си. Казваме за някого: "Той е добър човек." Кои хора наричаме добри? Които имат добри печки за горене.

Сега, вие не можете да видите добре разликата между топлината и чувствата. Ако си туриш ръката близо до топлината, на нормално разстояние, ти имаш приятно усещане; ако си по-близо, можеш да се опариш, да се изгориш; ако си много надалеч от своята пещ, ще усетиш едно изстиване. Тъй е и със свещта: като си на нормално разстояние, приятно ти е, но ако свещта е далеч, усещаш един недоимък на светлина и не можеш да четеш. Между светлината и човешката мисъл има отношение. Ония, които обичат светлината, те са умни хора. Който не обича светлината, той учен човек не може да стане. Ония хора пък, които не обичат топлината, добри не могат да станат. Аз изваждам тия заключения, но да не ме разберете погрешно. Не да обичаш обикновената топлина. От обикновената ще минеш към другата топлина. И всяка мисъл, и тя си има топлина. Мисълта може да бъде студена. Например някои думи са много студени, а пък някои думи са толкова горещи, че като ударят, произвеждат топлина. Като ти кажат някоя такава дума, жегне те в сърцето, както един предмет, който като те удари, ще произведе топлина. При съвременното воюване, ако една голяма граната удари един параход, който има брони с дебелина приблизително до един метър, от удара на гранатата се образува такава голяма топлина, че калаят ще се стопи - по 150-200 градуса топлина се образува. И всичките предмети на един параход, там, дето удари гранатата, почват да се стопяват.

Този закон е същият и за човешкия живот. Някой път гледам, че някои хора са се нагорещили и казвам: Вие сте имали някое сражение. Виждам, че на някоя сестра се е запалило лицето ѝ: на сражение е била, карала се е с някого и се е зачервила, защото гранатите са я ударили и се е образувала топлина. Тя казва: "Остави се!" Този, който е бил на сражение, са го засегнали гранатите, а има друг, който е гледал сражението, но не го е засегнало, той пък пожълтява. Казвам: Този само е слушал сражението, но се е уплашил и казва: "Страшна работа! Някоя

голяма граната като засегне някой параход - само да си представиш!" Това са външни неща, които се дължат на външните прояви на живота. Външни прояви са чувства и мисли, турени не намясто. Някой път вие се разсърдите, заговорите - има пукот във вашата мисъл. Едно неестествено положение на човешката мисъл, едно неестествено положение на човешките чувства - това са неща, които предизвикват войни. Неразположен си, защо? Война има, викат те на фронта - този ден ти ще се караш с някого. Някои от вас мислят, че като са влезли в новия път, няма да има сражения. Светът още не е свободен. Вие трябва да имате по-добри съоръжения, по-добре да сте въоръжени. Казвате за някого: "Той е много набожен." Някой път най-набожните като се сражават, имат най-модерни гранати. Казвате за друг: "Той е учен човек." Но ако той те критикува, ако те нареже във вестниците, като четеш, в тебе се пукат гранати, става голяма експлозия и ти не можеш да се свъртиш. Какво има? Някой си нямал работа, нашарил там няколко реда - десетина-двайсет думи, и ти като четеш, цяла експлозия става! Казвате: "Вестниците писали страшни работи! Отиде положението! Много лошо писали за нас!" В какво седи лошевината? Лошевината седи в това, че този човек, като е писал за тебе, е изпратил това във въздуха; страшното е там - и в другите, в горните светове е изпратил това, не само тук, на Земята. Но тогава, щом той е писал във вестниците за когото и да е, веднага в невидимия свят се прави едно дознание - че на Земята се е явило нещо неестествено, и се образува цяла експедиция, за да изучат тая работа; и като намерят, че не е вярно това, което е написано, хващат онзи, който го е написал, и му казват: "Скоро да платиш разноските на експедицията!"

/Една сестра се оплаква от друга. Учителя казва:/ Оставете това. Не говорете. Който иска да му е добре, да не идва на Земята. Щом си в училището, там са ученици. Всички ученици разни майки са ги родили, но те все се закачат. Децата се закачат - все ще те закачи някой! Ще те пипне някъде, ще те хване за косата, ще спорите кой какво разбрал. Това е самовъзпитание! Да кажем, че имаш краста; казвам ти не се чеши, а пък не може, чеше ти се. Аз виждам: много духовни хора са крастави! "Ти знаеш ли, какво ми каза той?"- казваш ти - чешеш се, краста е това! И казваш какво

ти е казал. Не трябваше да го казваш, краста е това! Кръстави хора не искам в клас, а чисти хора! Изправете се отвън! Че къде е вашето геройство? Ако вие не можете да издържите пукота на една малка бомбичка, то какво ще бъде, ако парахода ви го засегне една голяма бомба? Ако можеш да издържиш, ти си силен човек. По какво се отличава търпеливият човек? Мен не ме интересува, че двама хора са се скарали - образува се по-голяма топлина. Турям си пиростията и си варя ориз. Като си сваря ориза, казвам: Заповядайте! Много ви благодаря. Иначе моят ориз щеше да остане несварен.

Трябва ви наука. Наука ви трябва!

Какво отношение имат тия линии?

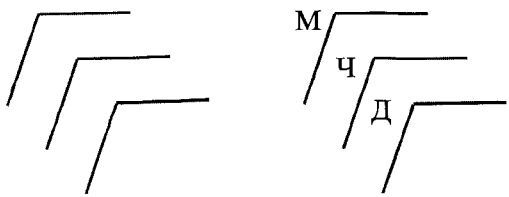

Някой казва: "Духът ще ме научи." Не, каквото виждаш отвън, да го нарисуваш. Светът е предметен, реален. Ти не можеш да говориш за нещо, което не виждаш. Казваш за някого, че го обичаш - ти имаш един предмет, ти не можеш да говориш за нещо отвлечено, че го обичаш. Любовта е нещо отвлечено, но тя се обуславя от един предмет отвън. Ти не можеш да говориш за доброто, ако нямаш един предмет - казваш например: "Доброкачествен плат." Умният човек разбира какви са тия отношения. Защото науката е от външния свят, от този свят, в който сте вие. Светът, в който живеете, вие не го разбирате и вследствие на това и за духовния свят нямате ясна представа. Какво нещо е духовният свят? Вие нямате ясна представа за него. Духовният свят е точно такъв, какъвто е и този свят. "Защо не го виждаме?" Ти този свят трябва да се постараеш да видиш, ти не виждаш този свят както трябва! Например срещнете едно лице, но не знаете в какво седи неговата красота. Вие търсите неговата красота там, дето не е. Красотата на човека седи в следното:

М - това е мисълта

Ч - това е чувството

Д - това е работата или добродетелта - онова, което човек може да направи. Отпред тази част на челото горе показва как разбираме умствения свят - какви са неговите отношения. Казвате: "Защо Господ ме е направил така?" Не, вие трябва да почнете да мислите! Ако имате известно неразположение, то е само едно предупреждение. Но мисълта ми е: Трябва да изучавате нормалния свят, този свят, в който живеете. Някои хора са ви приятни, някои неприятни. Тая приятност или неприятност зависи от оная обхода, която те, живите хора, имат към вас. Не може да ти бъде приятен един човек, който не мисли. Не може да ти бъде приятен човек, у когото няма нормални чувства. Не може да ти бъде приятен един човек, който не е добър в своите действия, в своите постъпки. Ти казваш: "Но тия работи, човешката мисъл - то е отвлечено нещо." Що е светлина тогава? Светлината е това, което разкрива нещата. Това, което разкрива човешката мисъл, то е светлина. Това, което не разкрива човешката мисъл, то е тъмнина. И Христос казва: "Всеки, който иска да върши волята Божия, отива към светлината, за да се покажат неговите дела, че са по Бога направени."

Сега у вас се заражда идеята: "Къде е Господ?" Някой ще каже, че е някъде. Можем да разискваме. Както и да говорят, права е тяхната мисъл. Как да не знаете Господа! Тялото, което ви е дадено, от Него ви е дадено! Умът, с който мислите, и външните условия - въздухът, децата, които имате, приятелите, които имате, службата, която имате - всичко от Него е дадено. И при това вие питате: "Къде е?" Искате да Го видите. Вие всеки ден опитвате Неговите блага! Дишате въздуха - там е Той! Пиете водата - там е Той. Ядете хляба - там е Той. Какво значи: *Там е Той?* След като ядеш хляба, онова, което излезе от хляба и внесе живот в тебе - това е от Него! Онази мисъл, която четеш, която подбуди в тебе светлината и ти започнеш да мислиш - това иде от Него. И това разположение, което имаш в себе си - и то иде от Господа. Всичко зависи от Него! А ти питаш: "Къде е Господ?" И Го отричаш в себе си.

Ти седиш в къщи и казваш: "Иван Стоянов, който живее в тая къща." И почваш да свързваш къщата с Иван Стоянов. "Иван Стоянов, в тая къща, на еди коя си улица." Коя улица да туря?

Улица "Разбрана." Но един ден Иван Стоянов го изхвърлят из улицата "Разбрана" и из дома "Добротворни", и излиза - няма дом. Питам: В какво седи разликата? Не е ли той същият Иван Стоянов? Какво отношение има между него и неговата къща? Къщата е едно условие. Той е независим от своята къща. Вие живеете във вашето тяло и по някой път се оглеждате и казвате: "Имам тяло." - Имам къща. Правили ли сте опит да видите какъв сте вън от своята къща? Колко души от вас са правили опит да излязат вън от тялото си? Все имате опитност. Вечерно време сте излизали, няма човек, който вечерно време да не е имал тази опитност, да не е излизал. Казваш например: "Снощи хвърчах." Ти лежиш на кревата, тялото ти е на кревата, а по въздуха хвърчиш! После казваш: "Снощи пътувах по море с голям параход", или "Снощи учих в училище", "В църква бях". Значи не си ходил с това тяло, а пък се гледаш - същият! На сън имаш същата представа за себе си, както в будно състояние. Ти не вземаш тия неща предвид и питаш: "Какво нещо е човекът?" Мен ми разправяше един господин, че два пъти заспивал. Знаете ли какво е два пъти заспиване? Той казва: "Заспивам и знам, че съм в един друг свят. В този свят, в който влизам, пак заспивам и после пак се пробуждам."

Вие, които сте тук, на Земята, три пъти сте заспали. Някои от вас четири пъти сте заспали. Заспали сте в причинния свят и сте слезли в умствения; заспали сте в умствения и сте слезли в духовния; в духовния сте заспали и сте слезли във физическото поле. Като влезете във физическото поле, ще се събудите. После ще заспите във физическия свят и ще се пробудите в духовния; после ще заспите в духовния свят и ще се пробудите в причинния. Какво ще бъде вашето състояние? Същият господин ми разправя: "Сънувам, че ходя. Мисля, че се намирам на едно място и работя. Вършиx някои работи и се уморих. Легнах си да спя. После мисля, че се събудих и мисля, че се намирам на физическото поле. Като работих дълго време, уморих се, отидох при леглото и си легнах, и пак заспах. После отивам на друго място и пак ми дадоха работа. И си казвам: Тая работа няма ли да се свърши?" Този човек е два пъти заспал.

Та някои от вас на физическото поле сте много будни. Когато човек почне да се нервира тук, на Земята, той се е пробудил и

иска да свърши някоя работа, но не знае как да я свърши.

Сега тази сестра, която се оплакваше, и другата са дошли много наблизо. Ако туря едната на Месечината, а другата на друго място, те ще се обичат една друга, а пък като са близо, охлузили са се ръцете им да се блъскат. Не се туряйте много наблизо. Хората са дошли наблизо един до друг, духовно са дошли наблизо. Това става горе, в астрала, а ританицата е долу. Защото кракът рита, но той не съзнава това; онзи, който рита, е на друго място. Това е наука. Мен не ме интересуват човешките работи. Между вас няма такива, които да не са се сърдили, да не са ритали. И всеки един от вас може да се разсърди. Като се блъснеш в някой предмет, можеш да се разсърдиш. Или си обуваш обущата и кракът ти не влиза - махнеш обущата и се сърдиш. Или не влиза ръката ти в ръкава, когато се обличаш. Всякога, когато имаш препятствие, ти се разсърдваш. Не бързай! Аз някой път съм наблюдавал как някой ми държи палтото. Това е опасно. И понякога не искам да ми държат палтото, понеже те не знаят, как да го поставят. Той държи накриво и ръката ми не влиза, и в мен се явява наклонност да се разсърдя. Затова - взема си сам палтото и си туря ръката в единия ръкав, после в другия - полесно става. Забелязал съм и друго, и имам изработен метод. Никога не казвам на някого: "Направи това нещо." Аз сам ще го направя. Докато му разправя да направи това и онова с тая чаша, с тая лъжица или книга... После, той ще се бута да ги търси тук, там и може би ще се върне и ще каже, че ги няма. Затова аз ставам и си свършвам работата. Ако той ми услужи, ще му вземе 5 минути. Казвам: Някой път сами трябва да си свършите работата. За да бъдеш добър, трябва да знаеш как да постъпваш.

Да обичаш, това значи да имаш топлина и да не париш хората.

Казва се: "Прощавайте!" В какво седи човешкото прощаване? Ако отидете сега в невидимия свят, какво ще правите? Ако се пренесете със сегашното ваше разбиране, какво ще правите? Искате между ангелите да живеете! Че вие в това положение между ангелите надали можете да седите и една минута! Аз като гледам в живота, какво подозрение има у хората! Гледам някой - върви с подозрение, държи си парите в джоба, стиска банкнотата, стегнал се е, обръща се насам-нататък, поглежда, да не би някой да му я вземе. Това е на физическото поле. Друг някой се оженил

млад, повел любезната си. Тя е много красива, а той току поглежда наоколо, като стражар. Казвам: Той я води в затвора. Погледне я някой и той казва: "Защо я гледаш? Кого гледаш? Няма да я гледаш!" Тя се е облякла добре, а той я пита: "Защо се облече?" Едно време тя се кичеше с хубави дрехи, за да му угоди, а сега, щом вече го е взела, той ѝ казва: "За мен да се кичиш - разбирам, но за хората!"

Не се кичете за никой човек - нищо повече! Момата за момъка не трябва да се кичи, нито момъка за момата - ако искате да са ви мирни главите! Да се обличаш - това е закон. Бог иска да се обличаш с най-хубавите мисли! Да мислиш - това е обличане! Добър да бъдеш - това е да си облечен на физическото поле; да чувстваш добре - това значи да си облечен добре в духовния свят; да мислиш добре - това значи да си облечен добре в умствения свят. И това е още външната страна. Да знаеш, как да се облечеш с дрехата на светлината! Най-първо в чувстванията - да се облечете с червения цвят, дрехите ви да бъдат червени. Ще кажете: "Как може да се облече човек със светлина?" Ще мисли той! Ти ще създадеш една форма, за която ще мислиш! Кое наричате вие сега мисъл? Дайте ми пример за една мисъл. Дайте ми пример за едно чувстване. Ти си неразположен - това е едно анормално състояние, това не е чувстване. Да кажем, иде някой човек - не го познаваш, но щом го видиш, вече действа нещо в тебе, почваш да чувстваш нещо в слънчевия възел. Или да кажем, че си бил неразположен, унил, животът няма смисъл за тебе; виждаш някое живо същество - веднага се смени състоянието ти. Не мислете, че това същество трябва да бъде голямо, може едно малко същество да смени твоето състояние. Разправяше ми един млад момък, 20-годишен: "Един ден бях в толкова унило състояние, че не ми се живееше. Отидох в една пещера и исках да умра, да стане нещо с мен, че да не живея на Земята. Зимно време беше. В това състояние както бях, една малка мушичка почна да ходи по ръката ми. И тогава, като я погледнах - смени се състоянието ми. До този момент се чувствах, като че никой не мисли за мене, а сега видях, че има някой да мисли за мен! Смени се състоянието ми! И излязох от пещерата, и си отидох в къщи." Сега, вие нямате тая опитност. Но имате друга. Неразположен сте; дойде някой ваш приятел и веднага се смени или вашето чувстване, или вашата

мисъл. Почва да свети мисълта ви. Или чувстванията ви са лоши - щом дойде някой, заражда се у вас едно добро разположение.

И тъй всички хора взаимно си влияем и трябва да сменяме състоянията си. Ние всички трябва да бъдем носители на нещо. И ако не работите вътре в себе си да смените състоянието си, трябва да срещнете някого. Да кажем, че никой не идва у вас, как ще смените състоянието си? Представете си, че имате едно неразположение. Аз мога да сменя състоянието на когото и да е от вас. Виждам, че някой от вас е болен, боли го кракът; седи и постоянно си простира крака; или го боли ръката. Много хора добиват навик - и като се махне болестта, той пак си повдига ръката. Виждам, че някой е неразположен заради ръката си. За тая болка има цяр. Изваждам едно малко шишенце и му казвам: Намажете си ръката и след 24 часа болката ще изчезне. Защо този човек е неразположен? Женен е, деца има. Трябват му 200-300 лева. Но много е честолюбив; а е дал дума - в 10 часа трябва да има тези пари. И мисли той, неразположен е - няма ги. Можеш да смениш състоянието му, като му дадеш 300 лева.

Тук, на Земята, вие често сте неразположени, има нещо, което ви липсва. Казвате: "Няма кой да ме обича." Какво разбирате под думата *обич*? То е много общо казано. И след като те обичат, казваш: "Това не е любовта, която ми трябва." Каква трябва да бъде любовта? Любовта трябва да бъде или в умствения, или в духовния, или във физическия свят. Ако е на физическото поле, този, който ви обича, ще ви услужва във всичко. Ако е в духовния, той ще ви услужва с чувства - ще пали печката ви. Ако е в умствения свят, той ще събужда вашата мисъл - ако сте учен човек и имате един такъв приятел, той всякога ще ви носи по една книга и ще каже: "Много хубави работи има написани тук." Приятелят ще знае как да ви радва.

Сега, как проявявате вие вашите чувства? Когато обичате някого на Земята, какво правите, за да покажете, че го обичате? Какви са подаръците, които давате? Майката какво прави, за да покаже, че обича детето си? Вие сега се срамувате. За да покаже своите чувства към детето, което обича, тя ще го целува, някой път ще го милва по главата, някой път ще го поглади, а някой път ще го потупа по гърба и ще го целуне. Когато го целува, тя има особено разположение. Как бихте предпочели вие: да ви целуне

ли майка ви, или да ви погладе с двете ръце по лицето, или да ви потупа по гърба? И трите неща са израз на чувствата, кое бихте предпочели в дадения случай? То не зависи от вас. Когато ви целуне, майка ви има особено разположение; когато ви милва по лицето, тя има друго разположение; когато ви тупа по гърба, тя има друго разположение. Нейните разположения са различни. Сега, ако знаете, ако имате знание, когато майка ви ви целуне или ви е помилвала, вие ще почувствате какво точно е нейното разположение. Има някои деца, които майките им не са ги целували, но все таки спрямо едно дете майката, или друг някой, трябва да изпълни тая длъжност.

Много пъти, като видите някое малко дете, имате желание да го целунете, без да го питате. Някога детето се поусмихне, а пък някога като го целунат, то кресне. Това показва нещо за онзи, който го е целунал: в последния случай детето намира, че не сте добър човек. То иска да каже: "Вие не работите за мое добро, не искам вашата целувка." Някои деца бягат от някои хора като попарени. А пък други хора, като отворят обятия, детето отива при тях. Това състояние е хубаво, но понеже не сте развити, то не се среща винаги.

/На един брат му стана лошо./

Ония от вас, които искате да бъдете силни хора, трябва да вземете един малък мангал с недоизгорели въглища и да се учите да поглъщате въглената киселина. Растенията разбират как да я поглъщат. Някои от вас трябва да се учите на това. Сега сте станали много слаби, лесно се отравяте. С въглена киселина можете даже да се храните. Тук се образува доста от нея, на този човек му стана лошо. Двама души се карат - въглена киселина има. Някой ти е неприятен - въглена киселина има. Друг ти е приятен - чист въздух има.

Да дойдем до научните работи. Да оставим това, което вие имате. Всичките ви сегашни състояния не са научни. Вие се намирате в един съвсем дезорганизиран свят. Но вие сте в училище. Трябва да започнете да организирате вашите чувства. Вие не сте организирали своите чувства, много малко организирани чувства имате. Аз наричам организирани чувства тези, които са издържливи. Любовта ви е като някоя пеперуда. Например днес казваш: "Много го обичам", а утре казваш: "Пет

пари не давам за него." Сменят се и вашите мисли, мисълта ви не е организирана. Чувствата ви да не губят своята ценност! Чувство, което губи своята ценност, не е организирано. То е от простите метали. Мисъл, която губи своята ценност, е от простите метали. Постъпка, която губи своята ценност, е от простите метали. Скъпоценните мисли, чувства и постъпки не губят своята ценност - и след хиляди години те си имат същата цена. Та всички носете ония, ценните мисли. И характерът на човека зависи от ценността на неговите мисли - колко ценни мисли има, от ценността на неговите чувства - колко ценни чувства има, и от ценните му постъпки. Тия, ценните неща, дават вече ценните линии на лицето. Някои хора имат такива линии на лицето си. Да се изгуби някоя от тези линии, то значи да се обезобрази лицето. Тази ценна линия не може да се изгуби, освен ако не се деформират мислите. Например ако живеете 10 години материалистичен живот, мислите само за пари, треперите за пари, то непременно вашите вежди ще станат дебели като на Тарас Булба, а ако 10 години живеете свършен живот, то ще имате тънки, хубави вежди - зависи. Тънките вежди са направени от възвишени чувства, а дебелите - от материалистични чувства, тях ги интересува обикновеният живот. Тия хора трябва да работят върху себе си. После, вие не знаете още - и дебелите вежди имат своята ценност. Вие не знаете свойствата на веждите. Веждата може в началото да е дебела /а/, може в края да е дебела /б/, или може да е навсякъде еднакво дебела /в/:

а

б

в

В трите случая това има различно значение. Веждите към външния край трябва да бъдат малко по-тънки. Няма какво да ви разправям по това, защото ако ви разправя, всички ще почнете да обръщате внимание и да казвате: "Този е такъв, онзи е такъв." Вашите сегашни вежди не показват сегашното ви състояние, те показват вашето минало състояние: майка ви, дядо ви, прадядо ви как са живели. Сега тепърва трябва да работите в това направление. Вие не сте в състояние да измените вашите вежди и вашите устни. Аз съм наблюдавал хора, които в 10 години са

изменили устата си. На някои са се изтънили, а на някои са станали по-дебели. Но тая промяна не е станала разумно. Външните условия може да са станали причина да се изменят вашите устни, те може да са ви заставили. Тогава те, а не вие, са господари на положението. А трябва вие да бъдете господари. Дойде една мисъл - вие трябва да я хванете, да я отворите и да видите дали тя носи светлина, или не. Светлина е това, което разкрива нещата, а тъмнина е това, което покрива нещата. Тогава по какво се отличават човекът на светлината и човекът на тъмнината? Обяснете ми сега. Аз ще ви обясня, а вие ще го дадете на другите. Човекът на светлината се отличава с това: да кажем, че върви в тъмнина; но той си има кибритена кутия в джоба и като дойде някъде, където няма светлина, но има някоя свещ, която не е запалена, той драсне една кибритена клечка и запали светилника. Седне и чете. Оставя свещта запалена. Сега, ако през това място мине човекът на тъмнината, той е без светлина, но казва: "Аз мога да изгася тая свещ." И духне - и я изгаси. Като я угаси - това е невежеството. Той се намира тогава в положението, от което онзи е започнал. Винаги лошият човек свършва с това, с което добрият започва. Там, дето лошият завършва, от там добрият започва. Значи лошият човек има отначало състоянието на добрия човек, а свършва с едно лошо състояние - с тъмнината. Той изгасява светлината.

Следователно никога в себе си не изгасявайте някое чувство! Вие казвате: "Аз искам да изгася това чувство в себе си." Аз съм слушал да казват: "Не искам да го обичам." Ще си причиниш толкова голяма вреда с това! Ти не разбираш закона! Не гаси! Ако изгасиш едно чувство, ти ще навредиш на себе си. Можеш да кажеш: "Чакайте да изгася тая свещ, да не гори, да не би да изгори." Ако изгасиш свещта, ти ще спечелиш нещо, но и ще изгубиш нещо. Не гаси своите чувства към никого! Не си разположен към някого - това има отношение към всички хора, не само към един човек. Като изгасиш някое чувство, ти вече засягаш всичките! Ти казваш: "Аз не искам да любя никого." Помисли! Някой казва: "Аз не искам да обичам този човек." Това е неразбиране на закона. Ти никога не си го обичал. Ти си представяш, че си го обичал. Не можеш да обичаш някого и после да го разлюбиш. Всичко е възможно, но да обичаш някого и после

да го разлюбиш, да не го обичаш - това не можеш да направиш. Ти по-лесно можеш да спреш Земята от нейния път, отколкото като обичаш някой човек, после да кажеш, че няма да го обичаш. Това е празна работа. Вие опитвали ли сте да изгасите Слънцето? Ти можеш да се заблуждаваш, но това е невъзможно. Ти ще унищожиш себе си! Не туряй в ума си, че искаш да изхвърлиш тия чувства. Така не се мисли! Това не е наука. Според мен всякога едно лошо чувство, което имаш, едно анормално чувство, което имаш, неорганизираното чувство - замени го с чувство, което е организирано. Не обичаш някого - предстани да мислиш за него и мисли за онзи, когото обичаш. Понеже този, когото не обичаш, друг го обича и ти като не искаш да го обичаш, ще удвоиш любовта на другия. Често бащите правят така. Като не разбирате, вие сами си създавате нещастията. Мома обича някой момък. В реда на нещата е да обича. Баща ѝ не го обича - любовта на момата двойно се увеличава. Бащата като не го обича, той ще накара дъщерята два пъти повече да го обича. Ако и майката не го обича, дъщерята ще го обича три пъти повече. Ако и сестра ѝ не го обича, тя ще го обича четири пъти повече. Ако десет души в дома не го обичат, тя десет пъти повече ще го обича. Тъй че те не само, че няма да постигнат своята цел, но в десеторен размер са увеличили любовта. И за омразата е същото нещо, тя действа по същия закон. И ако някой те мрази, ти не се бой от това; защото така той ще увеличи любовта на ония, които те обичат. Някой път казвате: "Светът ни е намразил." Чудни сте вие! Ако светът ви мрази, любовта на Бога се е увеличила в двоен размер - нищо повече! Ако ви гонят хората - в троен размер се е увеличила любовта Му. Може някой да не разбира, но такъв е законът. Някой казва: "Той не ме обича!" Казвам: Тогава любовта на ония, които те обичат, в двоен размер ще се увеличи. Той мисли за ония, които не го обичат! Престани да мислиш за тях, те са станали вече причина да се увеличи любовта там, дето трябва! А ти, като не разбираш този закон, казваш: "Защо не ме обича той?" Обичат те! Сега, може би вие искате да ви обича този, който ви мрази. Кажете ми, как ще ви обича той? Как ще ви обикне змията? Виждали ли сте вие обичта на змиите? Две змии как се обичат? Оплетат се една в друга - това е тяхната обич! Виждали ли сте това? И нещо друго когато обича змията, пак го обвие - и го

одуши. Значи в първия случай тя предава нещо, а във втория взима. Има една любов, която като се оплете, предава нещо, а има друга любов, която като се оплете, взема. Много умна е змията, евангелски проповядва; като те изяжда, тя казва: "Понеже ти си роден от Бога, а аз съм твоят ближен, каквото ти е дал Господ, трябва да ми го дадеш. Аз ще взема от тебе това, което Господ ти е дал. Евангелието казва: Люби ближния като себе си!" И те изяжда! Лошите хора казват: "Какво от това, че съм взел от тебе 100 лева? Право казва Евангелието: Даром сте взели, даром давайте." Бръкнат в джоба ти и казват: "Даром давай!"

Страх ви е от змията, понеже не разбирате нейното естество. Вървим двама с един мой познат. На пътя ни - една змия. Като ни видя, вдигна си главата, издаде си езика и почна да го маха. Онзи искаше да я убива. Аз казах: Не! Чакай! Той казва: "Раздвоен е езикът ѝ. Ще ни отрови!" Змията каза: "Аз нямам никакво лошо намерение." Тя ни поздравлява! Аз казах: Ние ще се отбием. Нека се попече малко на слънцето. Като се отбихме, тя си сви езика. Обърнах се и казах на змията: Не стой там, понеже друг ще мине и ще те претрепе. Аз ти разбирам езика, но други не го разбират и ще те претрепят. Някой ще помисли, че искаш да го ухапеш. Избрала си много лошо място. И тя се отби.

Често и вие си изплезвате езика. Например тая сестра си изплезва езика на другата сестра. То е предметно учение. Неразбрана работа е това. /Учителя се обърна към една от сестрите, които приказваха помежду си и каза:/ Аз вярвам, че ти си най-добрата. Ще ти кажа четири неща. Ти си много богата, много силна, умна и добра. Но нямаш търпение. Вчера казах на една друга сестра: Ти приличаш на мен. Каквото имам аз, имаш го и ти. Ти си толкова богата, колкото и аз; ти си толкова силна, колкото и аз; ти си толкова умна, колкото и аз; ти си толкова добра, колкото и аз. Но ти нямаш моето търпение. Ти си богата - трябва да търпиш. Ти си силна - трябва да търпиш! Силният човек трябва да търпи. Турят ти голям товар, някой път ти иде да го хвърлиш. Казваш: "Ангажирал съм се, 30-40 кг товар съм взел - да помогна! Неприятно ми е, иде ми да го хвърля. Иде ми мисъл, че не съм им слуга. Но казвам: Всичко ще свърша, ще им услужа, ще занеса товара." Умен човек е този, който казва така.

Искам да разрешите един въпрос. Тези две сестри спорят за една къща, която искат да наследят. Едната е наематели в друга къща. Ако извадя едната сестра от там и я туря в друга къща, те няма да се карат, ще се разберат. Те се карат за къщата, понеже и едната, и другата искат да я вземат. Как бихте гласували, на кого да дадем къщата? Каквото и да кажете, ако забия една игла в ръката на някого от вас, може да дойде някой, да почне да маже с масло, но не извади ли иглата, с мазане не става тая работа, ще боли там. Най-първо трябва да извадиш иглата, след това да се стисне да излезе кръв, след това да се измие със спирт, да се превърже и да заздравее раната. Има ли спор - иглата трябва да се извади.

Сега, тия две сестри мога да ги направя да станат като ангели. Аз съм маг, мога да го направя - да се прегърнат, да се целунат. Но не искам да го направя сега. Защо? Ако направя на тях едно добро, на вас ще направя една голяма пакост. Мен ми трябват тия две сестри. Те са врати, през които да дойдат екземпляри от невидимия свят, докато се свърши предметното учение. Много ми е приятно да ги слушам, няма никакво лицемерие. Едната мисли, че е светия, но не е светия. А пък другата казва друго. Много хубаво говорят. Отличен език! Когато две сестри се карат, по-хубаво нещо на Земята няма от това. Аз бих предпочел един умрял човек да се разгневи, за да оживее, отколкото да бъде кротък и да го заровят в земята. Предпочитам да видя умрелия разгневен и да стане, отколкото да го видя светия и да замине за другия свят. Не е ли още по-хубаво следното? Да кажем, че някой от вас имате възлюбен, който никога не ви се е сърдил, никога не ви е казал една обидна дума; и е умрял. Да кажем, че ако се съживи, той ще ви каже много горчиви думи. Искате ли да се съживи вашият възлюбен? Но като се съживи, ще ви каже най-горчивата дума! Тогава кое ще предпочетете? Вие го обичате! Ако се съживи, ще ви каже най-лошите думи! Знаете ли защо? Някой ще каже: "Като умира, човек отива в ада и там научава най-лошите работи. Той се е оцапал." Като се върне, ще ви каже: "Ти си причината, че съм се върнал. Защо ме върна от онзи свят? Аз с всичкия си ум отивах в онова блаженство, а пък ти ме върна в този затвор! Какво говедо си ти!" Все пак вие ще предпочетете тая обидна дума, понеже той е оживял! Ще го потупате по рамото

и ще кажете: "Ще ме простиш! Много те обичах. Заради мене потърпи малко на Земята, понеже ако заминеш, животът ми става несносен. Аз съм млад, не ми се умира. Чакай малко, че като поостареем, двама да отидем на онзи свят. Спрях те малко в този свят, за да отидем двама заедно в другия." Всякога, когато ще връщаш някого от онзи свят, той все ще направи нещо. Той ще те избави от една неприятност.

Вие казвате: "Защо така говорят тия две сестри?" Представете си, че тия две сестри са чужденки и си говорят на китайски, или немски, или френски и пр; ако две англичанки се карат, а вие не знаете езика, какво ще кажете: "Какво ли си говорят? Не знаем."

Сега, по повод спора между тях, вие питате: "Защо да стават тия работи така? Ако Господ е допуснал лошите работи, защо ги е допуснал?" Защо Бог допусна лошите работи в света? Какво ще отговорите на това? Някой ще каже: "Ти си говедо." Аз казвам: Всички такива говеда като мен поддържат света. Те орат нивите. Ако вие нямахте такива говеда като мен, всички гладни щяхте да умрете! Следователно ние, говедата, поддържаме хората. *Го веди* значи онзи, който знае - той е говедо. Онзи, който разбира, той е говедо. Някой казва: "Ти си много лош човек." Хубаво, в какво седи лошевината? "Ти си много отворен човек, каквото правиш, всички го знаят." Лошият е особен човек, той е прочут: съдиите го знаят, адвокатите го знаят, с него се занимават, работа на всички създава. Ходи с конвой, като цар, да не би да му причинят някоя голяма вреда; водят го с автомобил, пазят го навсякъде. Големи почести има. А пък добрият - файтони няма, адютанти няма, не е познат никъде. Лошият човек където и да отиде, навсякъде го познават, с пръст го сочат, а добрият човек не го познават. Лошия не само в този, но и в другия свят го знаят. Кое е по-хубаво? Аз сега ще ви кажа: Лошите хора - това са добрите хора! Ще ви кажа какво нещо е лошият човек. Отива някой и си купува револвер. Лошият човек го обира - идва и му казва: "Този револвер не е за тебе, а за мене!" - и му взима револвера. Или пък някой има пари и отива да пирува. Лошият го среща и му казва: "Скоро парите! Тия пари не са за тебе!" - и му удря две плесници. И като отива при Господа, казва: "Господи, аз изпълних длъжността си. Един си купи револвер и искаше да убие някого с него; аз му зашлевих две плесници и му взех револвера. Друг

отиваше да пирува; аз му зашлевих две плесници и му взех парите; казах му: "Ще отидеш да работиш!" Де е лошевината на този човек? "Много добре си направил", казва Бог. Вие гледате от ваше гледище. Много лоши хора има на този свят, които ще видите, че на онзи свят са светии. А пък много добри хора има, които ще видите, че на онзи свят са лоши.

Сега, това са изключения, казвам това за изяснение на закона. Има един естествен живот, а това са крайности на живота. На Земята вие живеете в крайности. Нашият живот на Земята е особен и вие не можете да живеете другояче. Ще можете за в бъдеще, когато станете по-умни. Сега не може. Казваш: "Защо да е така?" Защото не може да бъде другояче. Защо е студено? Защото не е топло. Защо е много топло? Защото не е студено. Защо не е светло? Защото е тъмно. Защо е тъмно? Защото не е светло! Защо този човек е лош? Защото не е добър. Защо не е добър? Защото не е умен. Защо не е умен? Защото няма светлина. Защо няма светлина? Защото не се е научил да бърка в джоба си, да вади кибрит и да пали свещта. Нека да си запали свещ и ще бъде умен във всяко отношение. Сега не мисли. Защо Господ създаде света? За глупавите - да се учат. Предметно учение е той. Какъв е смисълът? Глупавите да станат умни, лошите да станат добри, слабите да станат силни, сиромасите да станат богати. Затова е направен светът. Щом се постигне тая цел, какво ще стане със света? Щом мине зимата, ти няма да имаш нужда от твоето дебело палто, ще го хвърлиш и ще туриш тънко - нищо повече! Някои искат да знаят какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът? Има два смисъла. Да запалиш свещта и да изгасиш свещта. Смисълът на живота е да се родиш и смисълът на живота е да умреш - нищо повече. Някой казва: "Не ми е приятен животът." Умри! Казва: "Приятен ми е животът." Роди се, живей! Защо е създаден светът? Да се родиш и да живееш - нищо повече. Във всеки един момент имаш възможност и да живееш, и да умреш. И всеки един човек или умира, или се ражда. Ти скърбиш и искаш да умреш; дойдеш до едно място и казваш: "Не ми се умира вече!" - искаш да живееш! Радостта е продължаване на живота, а скръбта е скъсяване на живота. Радостта е разбиране на живота, а скръбта е неразбиране на живота. Злото е неразбиране на живота, а доброто е разбиране на живота.

Разумността е разбиране на живота, а неразумността е неразбиране на живота. Имаме контрасти. "Какъв е смисълът на живота?" Да го разберем! "Как да го разберем?" Трябва да станеш радостен. "Как да стана радостен?" Лесна работа! Гладен си - какво трябва да правиш? Ще ядеш; жаден си - ще пиеш; уморен си - ще почиваш. След като си починеш, ще станеш, ще се облечеш, ще се наядеш и ще отидеш на нивата. И после ще учиш в училището като ученик. После ще се върнеш и пак ще спиш, после пак ще се облечеш и т.н. И после? Тогава ще се намерите в положението на онзи цар от една приказка. Той повикал всички свои поданици и им казал да му разкажат една приказка без край. Някои идвали, говорили, говорили, но все стигали до един край. Най-сетне един човек започнал една безкрайна приказка така: "Имало един велик цар в света. Той направил един голям хамбар - един километър широк, един километър дълъг и един километър висок и го напълнил с жито. Но когато съграждали зданието, оставили една малка дупка. Като го напълнили, дошъл един щурец, извадил едно зърно и го изнесъл лрез дупката. Дошъл втори път и изнесъл второ зърно..." И т.н. Царят попитал: "Ами краят?" "Чакай да извади всичките зърна!" Изискват се хиляди години да влиза и да излиза щурецът, докато се изкарат тия зърна. Та казвам ви: Не търсете приказки без край. Защото много пъти ще влизате и ще излизате през такава малка дупка, за да изкарате по едно малко зрънце.

Сега да се върнем, ние се отдалечихме. Защо са богатите хора? Не питай! Защо ти си сиромах? Остави това. Ще кажеш: "Защото не съм богат." Защо искате да бъдете богати? Какъв отговор ще ми дадете? Аз казвам така: Ти си сиромах, защото си нетърпелив! Ти си богат, за да се учиш как да даваш щедро и да имаш търпение. Като дойде някой при тебе, ще иска пари и ти ще разглеждаш книжата му. Ти си един касиер на Бога! В богатството ще се учиш да бъдеш търпелив. При тебе ще дойдат хора, които ще ти говорят и верни, и неверни работи - ще се научиш на търпение. Ония от вас, които сте сиромаси, за да станете богати, трябва да станете търпеливи. Които сте слаби, нямате сила - станете търпеливи, за да станете силни. Невежи ако сте, за да станете учени, станете търпеливи! Трябва да имате търпение! Знаете ли какво нещо е търпението? Търпението поне на Епиктет?

Аз съм казвал за него. Когато господарят му натискал крака, той казал само: "Ти губиш от това - ще го счупиш и не ще мога да работя." И счупил крака му. Тогава този римски патриций се очудил на неговото голямо спокойствие, дава му една голяма сума пари и го пуща свободен. Тогава Епиктет отива в Гърция, дето написва много хубави книги. И не е бил християнин.

Вашето положение не е по-лошо от това на приведения зет. В света най-лошо е положението на приведения зет. И най-лошо е положението на приведената снаха. И когато някой ми говори за лош живот, аз подразбирам приведения зет или приведената снаха. Като влезе в къщи една снаха, всички - свекърът и свекървата - започват да ѝ заповядват и тя се намира в небрано лозе - кому да служи? Тя седи, седи и най-после каже: "Да махнеш майка си и баща си, и братята си! Ние двама с тебе да останем да живеем." Ако имате една снаха, какво трябва да ѝ кажете? Когато момата се жени за един момък, да го пита: "Ти имаш ли майка? Тогава не се жени. Когато тя умре, ела при мене. Братя и сестри имаш ли? Когато те измрат, тогава ще дойда и ще се оженя за тебе." И при приведения зет също е така. Да си приведен зет при едного - разбирам, но да си приведен зет при всички - то е много мъчна работа!

Сега, ще превеждате закона. С този характер вие искате да срещнете Христа и да живеете с Него. Как ще живеете с Христа! Ако отидете при него, Той ще ви прати на Земята между най-лошите хора да им проповядвате. Те ще ви плюят, а вие ще кажете: "Защо не ни остави на небето, а ни проводи за такава тежка работа тук?" Някои от вас сте пратени. Вие въздишате и казвате: "Кога ще видим Христа?" Аз не считам, че това е истинска любов. Вие търсите един спокоен физически живот. Всеки един от вас може да го има. Няма мъчнотии в света, които да не могат да се уредят. Пуснете голямата змия в една стая - тя ще се разшава и всички ще избягат. Влиза онзи адепт, който разбира закона на змиите и знае какво да им каже; веднага понижава температурата на 25 градуса под нулата и всички змии се вцепеняват. И той почва да ги пипа. Знание има човекът! Срещнеш някой лош човек - не му туряй топлина. На лошия човек - никаква топлина, но студ! Студ 30 градуса! Ако още мърда - студ 45 градуса. Ако още мърда - студ 50-60 градуса. И като се спре, можеш да го пипаш. А пък на

добрия човек ще му даваш малко топлина. Доброто ще го освобождаваш! Ако не освобождаваш доброто, добрият ще ти стане враг. Лошия ако не го обуздаваш, ако не го ограничаваш, ще ти стане враг. Тогава - ограничи лошия човек, за да ти стане приятел. Освободи добрия човек, за да ти стане приятел. Това е философия. Можете да отидете при лошия човек, но никакви пари не му давайте, нищо не му давайте! А пък на добрия давайте! Колкото повече дадеш нему, толкоз по-добре. Всичко му давай - пари, книги - всичко му давай! От лошия всичко вземай. Този закон можете да го приложите спрямо вашите мисли, чувства и постъпки. От някои лоши мисли всичко вземете, а пък на някои добри мисли всичко давайте! Това е наука! Вие сега мислите много физически!

Христос иска да влезе във вас! Но Христос няма да дойде сам, Той ще прати работници. Какво ще търси във вашия неуреден свят? Това значи някой път, тъкмо сте мели къщата и мирише на прах, да дойде някой да диша праха! Вие не сте проветрили още, не сте изчистили - няма да дойде! Трябва съвсем да сте проветрили къщата си, та като дойде някой, всичко да е чисто, да няма никакъв прах! Като дойде Христос, мислите ли, че Той ще седи при вас? Вие сега искате да Го заставите да бъде добър. Господ живее само при смирените, при горделивите хора Го няма.

Туй е морализиране сега, туй не е наука. Наука е това, което човек може да направи в даден случай. Има много работи, които вие можете да ги направите, а чакате някой да ги направи заради вас.

Вие казвате: "Ако бъдем добри..." Как ще бъдеш добър? За да бъдеш добър, за да бъдеш приятен на един французин например, трябва да му знаеш езика и да му кажеш нещо много хубаво. Ударения има там! А не само така, да говориш! И на английски също има ударения. Някой англичанин може да говори малко грубо, но французинът е тъй деликатен! Ще каже: "O, Madame! Qu`est-ce gue c`est?" Снощи имаше концерт; идва един, говори френски, приказва с една дама; поклони ѝ се, целуна ѝ ръката. Това е учтивост! Иска да каже: "На ваше разположение съм." Тя го погледна, той ѝ се поклони, смирение прояви. Ако беше я погледнал надменно, съвсем друго щеше да бъде! Вие говорите на един остър език и искате да получите в отговор добро

отношение. Мекота се изисква в мисълта! Мекота нямате. Някой път отсъства мекотата и сме много жестоки. Когато направим погрешка, сме много меки, а щом видиш някоя погрешка у някого... А тя е същата твоя погрешка! Той още не вижда своята погрешка. Аз съм забелязал, че много хора като говорят, изяждат "а", или някой път като пишат, няма го "ер". Има желание да го пише, но го изпуска; или не туря запетаята, точката, двоеточието. Две точки се турят там, дето се изброяват предмети. Точка и запетая се туря при голям период. Точка - при завършване на една мисъл. При запетаята има спиране, а при точката по-голямо спиране. В старите езици, в еврейския например, няма никакви запетаи, никакви точки. Там няма и гласни. Гласните отпосле се турят, когато се чете, когато се изговаря. В българския език има гласни букви, а в еврейския ги няма.

Сега, какъв беше предметът? Челото значи мисъл - трябва да мислиш! Носът значи чувство. Брадата значи постъпка - трябва да постъпваш! Това са естествени неща. Всеки път, когато вие си пипате челото, носа, брадата, това ви казва: "Мисли! Чувствай! Постъпвай!" Всеки ден, понякога по десет пъти, невидимият свят ще ви дава подтик към мисъл, ще ви заставя да мислите. Той ще ви казва: "На свят мисли! На свят чувствай! На свят постъпвай!" Изпотил си се - избършеш челото си. Хване те хрема - хващаш носа си. Хремата какво показва? Причината на хремата е в сърцето. Имаш главоболие - причината е в ума. Работите не вървят добре - причината е в брадата някъде, в горната, в долната челюст. Някой те напада: "Ти си такъв! Ти си онакъв!" Искаш да му отговориш. Ти седи смирено и мълчи! Ти си псевдоним - какво от това, че ти говори онзи? Казва ти: "Ти си говедо!" "Ти си второ". "Какъв неразумен човек си ти!" "Ти си втори." "Какво магаре си ти." "Ти си второ!" Не, ти си един мъдрец, както и аз. И двамата сме загазили. Магаре - *Маг хахарец*! Ти осъждаш магарето, а пък се качваш на него. Каква е тая философия? Ако магарето е глупаво, защо се качваш на гърба му? Ако този вол е невежа, аз никак няма да се возя на волска кола. Този вол може да бъде условие, при което да живееш! Ако вие се качите в мисловния или в причинния свят, ще видите, че волът представлява едно разумно същество; ангели са те, които имат един отличен ум, разрешават такива задачи, които и най-големите

философи не разрешават. Горе са много умни воловете, а долу са много глупави. Защото са дошли да свършат една работа. Те не искат да мислят, те казват: "Когато свършим нашата работа, тогава ще мислим. Сега другите да му мислят, ние - каквото ни заповядват " Те орат, турят си врата в хомота, отиват в дама*). Като си свърши работата, когато умира, волът казва на господаря си: "Господарю, аз вече в хомот не турям врата си, в дама не влизам, с рало не ора - свободен съм, отивам там, отдето съм дошъл." Благородни същества са воловете, магаретата. Един човек ще ти слугува, но ще каже: "Дай ми сметката!" Де е доброто на човека? На вола никаква сметка не даваш, само малко слама. Следователно Бог направи животните предметно учение, за да се учите на смирение от тях - от воловете, от конете. Змиите и всички други животни са предметно учение. Тия характери, които имат сега, са вторични, те отпосле ги добиха.

И при човека не е такъв характерът, какъвто беше първоначално. Той е вторичен - човек го получи извън Рая. В Рая той беше в отлично състояние, той имаше най-сладкия език, който някога сме слушали. Когато говорим най-хубаво - това е райският език. Някой път имате райския език, а този език, който сега говорите, той е извън Рая.

Какво научихте сега и какво остана неразбрано? Аз говорих повече, отколкото трябва. На мен нищо няма да платите, но за осветлението ще се плати. Понеже съм говорил повече, съжалявам, че ще плащате за светлината; и повече въздух е влязъл тук - и за него ще плащате. Какво ви трябва сега? Какво искате?

Едно ви трябва на всички вас: Да приложите търпението при големите богатства, които имате. Приложете търпението при голямата сила, която имате! Приложете търпението при голямото знание, което имате! Приложете търпението при голямото добро, което имате! Всички сте много добри хора - богати, силни, учени, добри. Но едно ви само не достига. Христос каза на богатия: "Едно ти не достига." Кое? Как е изложено там? Той не беше готов да се откаже от богатството. Този богат човек нямаше и

---

*) (диал) обор /бел ред /

търпение. Христос му каза: "Ела, та ме последвай, ела при мен!" А той нямаше търпение да ходи, да се връща в къщи, да раздаде имането си и да Го последва. Той си казваше: "Какво ще науча от Него? Нищо няма да науча." Търпението е най-хубавото състояние, което човек може да има на Земята. То е основата на живота! Богатство без търпение не може. Сила без търпение не може. И мъдрост, знание без търпение не може. И доброто не може да се прояви без търпение.

Как може да ме обиди някой? Да кажем, че две сестри се карат. Ако аз взема страната на едната, тя ще ме обикне, а другата ще се докачи. Може ли да не обидя и двете. Може!

Чука един на вратата ми. Виждам го, че се е разгневил. Излизам и му казвам: Извинете, че ви държах много на вратата. Заповядайте вътре. И се сменява неговото състояние. Казвам му пак: Малко съм муден, ще ме извините. Не трябваше да ви държа толкоз време на вратата, не е хубаво. Уронва се престижа на човека. Още докато хлопа трябва да му отворя! Вярвам, че няма да ми вържете кусур за това. Вие сте един разумен човек, вярвам че разбирате. Когато някой хлопа, ти не се обиждай. Не му казвай: "Какво си захлопал!" Той да хлопа колкото иска! А пък ти, ако се обидиш, ще се извиниш. Ти не трябваше да го оставяш да хлопа на вратата. Още като го видиш, преди да е потропал,трябва да отвориш вратата. Умният човек така прави.

Сега, приложението къде е? Вие всички имате християнското търпение. Каква е разликата между светското и християнското търпение? Някой път трябва да ви говоря за психологията на търпението. Много работи се говорят в света, които нямат приложение. Представете си, че онзи човек, който идва да хлопа на вашата врата, ви смущава. Вие седите и сте замислен, неразположен сте, недоволен сте от живота, понеже нямате средства. Но този човек, който хлопа, иде и ви носи 20 000 английски лири. Ако разберете това, веднага ще станете и ще отворите, и ще бъдете весел. Вие не разбирате още живота. И най-лошият човек, който се приближава до вас, ви носи несметно богатство. Той е проявление на Бога. Вие имате да научите нещо от него. По човешки да говоря. Може той, като дойде, да иска да вземе нещо, може понякога да има слабост и да каже: "Можеш

ли да ми дадеш половината от богатството си?" И вие може да се скарате, може да кажете: "Той иска да ме подяде. Той иска да му дам половината!"

За мъдреца, който разбира, добрият и лошият са еднакви. Един човек в едно отношение е лош, в друго отношение не е лош. Лошият за вас, за други не е лош, той е добър.

И тъй, приложението в практическия живот седи в следното. Не мислете, че в света има излишни хора. Всеки човек, който стане излишен на Земята, веднага го извикват в небето. А който не е потребен при вас, той е потребен на Бога. Разглеждайте нещата от Божествено гледище. Двама души се карат - казвам: Много сладко си говорят. Двама души, които се карат, ще станат след време най-добрите приятели. Българите имат поговорка: "Ако искаш един турчин да ти стане приятел, набий го." Щом го набиеш хубаво, онзи ти става приятел, признава те за герой. Това, което спаси Георги Димитров, беше неговата смелост. Хитлер се възхити от него. Във вестник "Мир" пишеше: Хитлер каза, че този герой заслужава да бъде освободен. Смел човек, не е страхлив! Георги Димитров казал: "Вие, германците, когато се биехте с римляните за своята свобода, ние бяхме най-културният народ, носехме култура на света. Искате да ме съдите. Аз съм българин. Свободен човек съм, трябва да си изкажа мнението. Вие мислите, че като сте германци, сте културни. Това не е култура!" И Георги Димитров направи паралел, че това, което е казал той, това е казал и Хитлер. Тогава Хитлер казал: "Да си върви! Той прилича на мене." Писанието казва: "Бог помага на смелите хора!" Не пред слабия, но пред силния човек ще кажеш: "Ти знаеш ли, че Бог ме е създал? Махни се от пътя ми! Сега ще ти покажа, че съм силен." Иди, хвани го за ушите и го поразтърси малко. Ако имате силна, концентрирана мисъл, една мечка, която срещнете, ще се парализира, няма да се мръдне. Ако мисълта ви е по-слаба от мечката, тя ще ви повали и ще ви тъпче. Тогава - по-добре горе на крушата!

Сега, всички сте богати, всички сте силни, всички сте разумни, всички сте добри - трябва ви малко търпение. Една кибритена клечка ви трябва! Едно малко усилие: да вземете кибритената клечка, за да запалите огън, да си сварите ориз и да го изядете - нищо повече.

За следния път искам следното: едно изложение върху търпението. Две сестри могат ли да ми представят предметно учение за търпението? Как бихте направили едно такова изложение? Дайте ми един проект на изложението.

Седят двама души: един светски и един духовен човек. Светският обвинява духовния, казва му една лоша дума. Духовният изважда един наполеон и казва: "Благодаря ти, на толкова оценявам твоята дума." Онзи му казва втора дума, трета. За всяка дума другият му дава по един наполеон. Като дойде до 20 наполеона, той се спира и му казва: "Втори път като се нуждаеш от пари, можеш пак да говориш и ще получиш същото." Тогава онзи го хваща за ръката и му казва: "Много добър човек си бил!" Човекът плаща за всяка лоша дума по един наполеон! Колцина от вас бихте платили в този случай? Да кажем, че за всяка обидна дума, която ви кажат, плащате по един лев. За 100 обидни думи - 100 лева. Вие, които плащате парите, се отличавате с търпение. Давате един лев, втори, трети и пр. Бих ви дал един метод, но не бихте го изпълнили. Бих ви казал всеки да си носи в джоба по сто лева дребни, и обиди ли те някой - плати му; обиди те друг - плати му! Не разполагате с толкова? Ако ви дам този опит, може да дадете и хиляда лева. Едните ще спечелят, а другите ще изгубят. Добрите ще спечелят, лошите ще изгубят. Тогава излиза, че които търпят, са лоши, понеже те ще дават. Ще се откупват! Който дава, той е по-силен.

Аз съм разрешил този въпрос. Който идва при мене, аз не му казвам: "Какво хлопаш? Защо ме безпокоиш?" Не. На тази сестра, която хлопа, ѝ давам нещо и се свършва работата. Идва една сестра и хлопа. Питам я: Какво искате? "Искам да бъда назначена чиновничка!" Казвам ѝ: Вървете си. Ще ви назначат! Няма да ѝ кажа: "Нямам време. Не съм разположен." Някой ми казва: "Много сте добър!" Сега имам 5 лева, ще ти ги дам. Когато имам повече, ще ти дам повече.

Давайте! Как? Без колебание!

Мен са ми чели такива молитви! Богат съм с опитности. Казват някои: "Несправедлив си! Не постъпваш право! Спрямо мене не си както спрямо другите, не обичаш да постъпваш право." Казвам: Правилата са такива. Първата буква "Л" е по-голяма от другите "л" защото е в началото, там започва изречението. Една

сестра казва: "Спрямо някои си много любезен. Несправедлив си." Казвам: Сега уча справедливостта. Права е тя. И аз да бях на нейно място, с нейните разбирания, и аз щях да постъпя така. Кой човек е несправедлив? Казва някой: "Ти не се отнасяш добре. Боли ме кракът, другите лекуваш, а мен си оставил да боледувам." Питам го: Къде е болката? Духна - и кракът му мине! Казвам му: Друг път като ти заболее кракът, ела, пак ще ти помогна. Всички противоречия в живота произтичат от това, че човек не е внимателен. Човек трябва да бъде много внимателен. Някой път си казвам: Няма какво да се сърдя на човека, че ме безпокои. Понякога не могат да ме безпокоят, защото аз знам закона. Идва някой насреща ми да ме безпокои за пари. Ставам невидим. Какво ще ме безпокои? Той ще дойде в стаята, но преди да е дошъл, аз замина някъде.

Понякога съм решен да си стоя в стаята - той ми хлопа, аз стоя, за да се уча на търпение. Той удря, аз търпя. Той удря, аз търпя. Той ми казва: "Много лош човек си!" Пак търпя. И след като си замине, пратя някого да му даде една торба... После ще каже: "Вашият Учител нищо не знае! Колко пъти съм го ругал!" Други някои казват: "Като художници отидохме при него, искахме му пари уж да пътуваме. И той даде пари. А никакво пътуване нямаше." За мен е безразлично. Аз искам да се освободя от една беля - нищо повече. Дали ще пътуват, или не, дали ще ядат, или не - за мен това е безразлично. Аз като давам понякога, искам да се освободя от една беля. Казвам: Не съм банкер, нямам пари. Банките не са ми дали парите ми, длъжниците ми - също. Някой ми дължал - сегиз-тогиз ще ми дава по 100 лева. Но като се явят десет души и искат по 100 лева, кому да дам? Сега изучавам това изкуство. Ако длъжниците не ми дават, от друго място трябва да намеря пари. В земята има заровено злато.

И тъй, всички ще имате разположение. Бог изисква да бъдем умни. Аз по някой път си казвам: Какво вдигаш шум? Хиляди години Господ търпи тия хора, праща им благословение, какво има да се гневиш и да не ги търпиш? Ще се уреди тая работа. Ще се уреди, но трябва да работиш.

Сега, разбрахте ли най-важното в лекцията? Кое е най-важното? /"Търпението."/ Търпението значи: в дадения случай

да знаеш, че този човек, когото ще търпиш, носи едно богатство. Да си вземеш това богатство и да му благодариш. Ако не съзнаваш това, ще изпаднеш в противоречие. Всеки човек, когото срещнеш, ти носи известни блага, независимо дали го съзнаваш, или не. Ти ще му повлияеш и той ще ти повлияе. Ако разбереш, това ще ти донесе радост, ако не разбереш, ще ти остави скръб. Що е скръбта? Срещнал си някого, когото не си разбрал. Радостен си - срещнал си някого, когото си разбрал. Следователно когато ти говорят, разбирай добре, за да имаш радост. Скръбта се дължи на неразбраните работи.

"Божият Дух носи всичките блага на живота." /три пъти/

7 ч. 20 м.

17-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 15 януари 1936 г, сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

ПЕТТЕ ВРАТИ

5 ч.
Времето тихо, меко.
Небето ясно, звездно.

"Отче наш"

Прочетоха се темите: *"Предназначението на човешките ръце"*. Някои са писали, че предназначението на човешките ръце е да реализират Божията воля. Този, който е писал така, по-добре е засегнал въпроса. Може да се пише много върху ръцете.

Питам: От какво произтичат несъобразностите в живота? Да кажем, че имате някакво неразположение, минава ви някоя лоша мисъл при сегашното ви състояние, или някое лошо желание, или направите някоя микроскопична лоша постъпка. Понякога се запитвате: "От къде е това?" Когато грешният прави някое престъпление, ние намираме причините, обаче някой път лошите мисли, лошите желания минават през ума и на един светия. Тогава какво ще кажете? Има и случаи на същества, които са били ангели, в една възвишена чистота и разбиране, и по някои съображения напущат своята чистота, напущат небето и влизат в едно стълкновение.

Вземете очите за пример. С очите виждаме. Те са едно велико благо, най-великото благо, но много страдания на човека произтичат от очите му. Вземете ушите. И те са сетива. Те са повод за знания, но и за много нещастия. После - вкусът и пипането. Всички тия сетива са пътища, през които нещастията

идват на Земята. Зърнал си нещо, видял си нещо - това е причина за твоите страдания. Ти вървиш по пътя, нямаш никакво страдание, но видиш някой човек, облечен хубаво, и веднага направиш сравнение между себе си и него - и ти става мъчно. Виждаш, че твоите дрехи са по-вехтички, а пък неговите са по-нови. Слушаш някой оратор, той говори хубаво, но като излезеш вън, на теб ти стане мъчно, че ти не можеш да говориш като него. Или вървиш и видиш, че някой човек е седнал и яде нещо хубаво, някоя печена кокошка... Аз ви говоря за неща, достъпни за вас. Казвате: "Защо да се говори за кокошки?" Понеже това е една достъпна идея. Кога е влязло в мода да се ядат печени кокошки? Някой път можем да се спрем върху произхода на това. Кой е бил първият гениален човек, който е почнал да яде кокошки, като един исторически факт? Най-първо поводът за опичането на една кокошка не е бил ни най-малко лош. В началото е нямало никакво престъпление. Ти надзърнеш в някоя каса и видиш, че има пари; но след време от това гледане започва една мисъл и се впрегнат всички чувства; и ти най-после извършиш нещо, което хората смятат за неразумно.

Вземете съвременната техника. С нея се създават някои удобства. Но какви нещастия стават например с някои машини, които се карат с пара! Не че онзи, който е направил машината, има за цел това; той е направил машината за подобрение положението на човечеството. Но тая машина може да се пръсне и може да убие 1, 2, 10 души. Кой е виновен? Значи съществува една възможност в машината да направи едно престъпление. При какви условия? Ако онзи, който кара машината, допусне по-голямо налягане на парата и външната обвивка на котела не може да издържи, парата не излиза по обикновения път и котелът се пръска. А знаете ли какво значи да се пръсне котелът на една парна машина? Цялата гара ще хвръкне! Вие казвате: "Защо е така?" Ще мислиш защо е така! Ти си ограничил парните капки, ти си ограничил тяхната свобода и следователно в тях има едно желание да извоюват онова, което са изгубили! Ти си ограничил парата, а тя иска свобода - и пръска котела. Какво ще стане като се освободи, тя не му мисли. Какви са били намеренията на онзи, който е събрал парата?

Казваш: "Защо Господ направи света така?" Дай ми един план как трябва Господ да направи света. Очите на човека му бяха потребни, но щом има очи, има възможност да греши. Ушите му бяха потребни, понеже ако нямаше уши, не щеше да добие знанието, човешката реч. Можеше да няма уши, но тогава щеше да дойде по-голямо зло. Да кажем, че ти си една реалност без очи и уши. Как се живее без очи и уши? Без очи ще направиш по-малко престъпления, отколкото с очи, но пак ще ги направиш. Сляп си, вървиш и бутнеш един човек, който пада и умира. Казваш, че не си го видял. Това е неумишлено престъпление, но това не е извинение. Онзи, който има очи и е извършил престъпление, това е вече умишлено, още повече няма извинение. Можеш да извършиш престъпление и без да имаш уши. Глух си; иде зад тебе една каруца, ти нищо не чуваш. Викат ти: "Ще те прегази каруцата!", но ти нищо не слушаш. Кои са причините за неслушането? Причините съществуват, те са се зародили преди хиляди и милиони години и сега се проявяват. Какво трябва да правим? Има един атавизъм в човека. Ти си вегетарианец, но атавизъм има в тебе да ядеш месо. Сега минаваш за въздържател и не пиеш вино, но опиването го има у насекомите още преди милиони години. А преди мухите има още друга, по-дълга история, но да почнем от тях. Най-първо тая муха е дошла до един плод, от който е яла, но тя не е знаела, че този плод може да ферментира и че има ферменти, които опиват. Човешките мисли - също, колкото и да са фини външно, както и човешките чувства - те са изложени на едно малко окисляване, на ръждясване. Всякога може да стане една малка, микроскопична промяна в чувствата. Тази промяна показва, че човешките чувства са неустойчиви. Щом се изменят чувствата ти, това показва, че ти си неустойчив, седиш на една почва, която е неустойчива. Тогава трябва да вземеш мерки, защото ще дойде време, когато цялото здание, в което седиш, ще рухне. Може би сега, в дадения момент няма да рухне, но след 10-20-500-1000 години може да рухне. Може също и някоя твоя мисъл да ръждяса. Сега у вас се ражда мисълта: "Не може ли другояче?" Каква е възможността за другояче? Защото не можем да говорим за неща, които не знаем. Не можем да говорим за неща, които не разбираме. Това, което не разбираш, значи никога не си го опитал. Това, което никога не си го опитал, не

можеш да говориш за него. Но това, което веднъж си опитал, можеш да говориш за него.

Има хора, които обичат да крадат моми. Младите момци обичат да крадат моми, старите нямат този навик. Има хора, които крадат книги. Колко пъти в странство, в някоя библиотека, открадват някои ценни ръкописи! Една свещена книга също може да бъде открадната. Английското библейско дружество издало на турски Библията; пратили книгите в Цариград, в митницата. Турците като ги видели, изпокрали всички Библии. Този чиновник взел, онзи чиновник взел по една Библия... И колкото турци са се обърнали към християнството, то е било от откраднатите Библии. Изчезнали са Библиите, но тия, които са ги чели, са се обърнали към Христа. Питам сега: Къде е престъплението? Ще кажете: "Изпокрали са Библиите на Библейското дружество!" Като са ги изпокрали, какво лошо стана? Кражбата е по-малко зло от благото, което е станало, като се обърнаха хиляди турци към светлината! Библейското дружество изгубило 100-200 000 или един-два милиона лири! Какво са два милиона при такова голямо благо? "Но правда трябва да има! Не трябва да се краде!" Казвам: Съгласен съм. Но онзи човек, който се е научил да краде, той отначало е започнал с много добри намерения. Най-първо човек е имал много благородни чувства, като е дошъл при кокошката. Галел я, хранел я, приятно му било. Като снесла кокошката яйца, той гледал, гледал - нещо бяло! Казал: "Чакай да видим!" Пипнал го с ръката, помирисал го, вкусил го - искал да знае какво е това нещо, което кокошката е направила. Ученолюбив човек бил той. После казал: "Чакай да го посварим, да го опитаме." И научил се да яде яйцата. Но искал да знае какво има в кокошката, което снася тия яйца. Значи първоначално не е било така, както сега, но с много научна цел, за Божия слава човек е започнал да яде кокошки.

И вие сега - седите и сте недоволни от живота. Някой от вас е недоволен, че не е здрав; друг е недоволен, че не е учен. Някой е недоволен, че не е добър; друг е недоволен, че не е силен. Всички имате разни видове недоволство. Недоволен е някой, че не е красив; друг - че не е практичен, казва: "Не съм учен, не ми стига умът, не зная как да направя това. Аз съм будала." Хубаво, ония, които не са будали, те са вълци. Които са малко будали, те са

тревопасни, а пък които са умни, те са птици.

Сега - изводът. Ще преведете това. Вие искате на основата на вашия настоящ живот да дойдете до разбирането на Божиите пътища. Трябва да се върнете и да изучавате всички ония скрити атавизми, които пораждат престъпленията. Има много работи скрити във вас. Има хиляди, милиони престъпления, скрити във вас, за които Господ не ви е съдил. И понеже Той не иска да ви съди, пратил ви е на Земята, за да ви хване тук. Той не казва, че сте направили престъпление, но ви е турил да се проявите. Той казва: "Вие това направихте ли го?" Вие казвате: "Не го направих!" Той знае, че сте го направили. Той ще ви тури в живота и ще го направите втори път, трети път, и пак ще се оправдаете, че не сте вие причината, а еди-кой си. Питам: Първата жена, която яде ябълката - мислите ли, че тя за пръв път направи това престъпление? Из райската градина тя правеше тия престъпления. Види някоя круша, ябълка - и я откъсне; тук откъсне, там откъсне - и яде. Отде дойде престъплението? Като видя красивата змия с хубавите люспи. Хайде да ви я опиша. Тя била с много пъстри, златни люспи. Обвила се около дървото и почнала да говори на нейния език. Ева се зачудила - как тая змия може да говори на райския език! Попитала я: "Как си дошла тук?" "Дойдох да видя какъв е вашият свят. Но вие, учените хора в Рая, обръщали ли сте внимание от хигиенно гледище каква тайна се крие в този плод?" Ева погледнала ябълката и казала: "Чакай да ѝ видя вкуса!" Най-първо прегрешението на Ева беше в това, че тя седеше в един възвишен свят и мърмореше: "Дотегна ми да живея в този свят, колкото и да е хубав. Искам да сляза в един свят с по-голяма широта." Тогава Господ я прати в света на Адама, той да я възпитава. Той беше първият директор на един пансион и Господ прати дъщеря си да я възпитава този директор, като му даде наставления: "Тя е доста умна и разумна. И като свърши училището, ще я назнача на някаква работа." Адам като я погледнал, казал: "Има нещо да стане." Казвам: Това, което Адам направи - вие вървите сега по същия път. Вие седите тук, близо един до друг, побутне ви някой и веднага, по някакъв атавизъм, ставате недоволен. Ако до вас седи някой болен, на вас ви е неприятно. Седи една стара сестра; много е благочестива, за Господа мисли всякога, тя мисли, че е изправна и че не е като

другите, но като дойде някой красив брат и седне до нея, тя го погледне, после погледне настрани и си казва: "Мъж имам, стара съм." В какво седи престъплението? За в бъдеще има да правим тия престъпления. В дадения случай в това, че той е седнал тук, няма никакво престъпление, но има една микроскопично малка възможност и ако тя не се избегне, има опасност да стане някоя голяма катастрофа в бъдеще. Една капка не може да направи нищо, но като се събират хиляди капки на едно място, могат. Първата капка е един повод, но събрани хиляди, милиони капки на едно място, като им се даде известна насока, те могат да извършат престъпление. Ако едно желание в тебе се увеличава, увеличава, това увеличение ще произведе една постъпка, която е престъпление. Следователно като дойде едно желание, какво трябва да правиш? Този младият момък не иска да те изкушава. И той не се изкушава. Седнал е при тебе и си мисли: "Тая калугерка пак е седнала до мене. Нямаше ли някоя млада сестра?" А пък тя си казва: "Много хубаво стана, че Господ го прати при мене!" Старата сестра какво мисли и той какво мисли! Вътрешни разсъждения. Никой отвън не знае какво става отвътре. Те си приказват за Бога, за ангелите, за небето, но в душата на двамата текат два различни процеса. Той си замине, а тя до вечерта все поглежда, представя си го, че е до нея; ходи, погледне се в огледалото и казва: "Стара съм." Изкушение е това!

Това е и за яденето, и за парите, и за службата! Навсякъде може да има един малък повод за изкушение. Кажат ти някоя дума, а ти казваш: "Защо ми я казаха?" И повтаряш думата, и в тебе се зароди едно лошо чувство. Казваш: "Аз ще му кажа, че не е така, както той мисли." И се започва спор. Мнозина искате да влезете в другия свят. В другия свят можете да влезете, но трябва да бъдете умни. С това съзнание, което имате, ако отидете в другия свят, някои от вас нищо няма да видят, защото ако видят нещо, ще паднат в изкушение. Онзи свят е красив, но и в най-красивия свят има възможност за престъпления. Ако влезете в умствения свят, не можете да направите физическо престъпление, но ще можете да направите умствено престъпление. Ако влезете в духовния свят, в света на чувствата, и там не можете да направите физическо престъпление, но можете да направите престъпление в чувствата. Всяко горчиво чувство е едно

престъпление. Всяка лоша мисъл е повод за едно престъпление. Всяка лоша постъпка на физическото поле е повод за друго действие, което не е хармонично. Какво трябва да направи човек?

Казвам: Вие с никакви закони не можете да ограничите човешката мисъл. Един човек, който има очи, как ще го ограничиш, как ще му кажеш да не гледа? Ще гледа той! Злото и доброто са неща външни. Човекът е онова, което съзнава в даден случай, че нещо е зло или добро. Човек показва, че е добър, като поддържа доброто, показва, че е лош, като поддържа злото, но самият човек не е нито в доброто, нито в злото. Доброто и злото са само пътища, те показват пътя на човека, за да добие той съзнание, че е човек и че може да прави разлика между добро и зло. Най-първо трябва да разглеждате вашите мисли. Вие някой път ще се уплашите от мислите си. Дошла някоя лоша мисъл и вие почнете да се безпокоите. Но в дадения случай тази мисъл е само като една кибритена клечка; в тази кибритена клечка седи една възможност да запалиш огън - да направиш едно добро, но с нея можеш да направиш и едно зло. Това зло можеш да го направиш съзнателно, а можеш да го направиш и несъзнателно. Ти можеш с нея да запалиш една плевня или да запалиш и изгориш цяла къща. А с този огън можеш да направиш и хиляди добрини, да го впрегнеш на работа. Зависи как ще употребиш клечката! Следователно в човешкия ум и в човешкото сърце всякога има различни възможности. И там е човекът! Човекъг е онзи, който разбира възможностите! В дадения случай човекът е онзи, който знае как да употребява клечката. Той трябва да знае, че с тази клечка в едно направление може да направи зло, а в друго направление - добро. Може някой да се спре върху философията: "Не може ли по друг начин?" Може, но в дадения случай, в този път, какво трябва да се прави?

Казвам: Всички вие трябва да бъдете господари на всички свои мисли! Всеки ден ви се дава възможност, изпитват ви! Това, което прекарвате в живота си, е едно изпитание. Бог постоянно изпитва сърцата и умовете на хората. Той е турил при тебе една красива жена, турил е пари, турил е човешката слава - много работи! Той ще те прекара през всички пътища, за да опита ума ти, сърцето ти - доколко разбираш законите, които Той е положил. В малките работи е това. Вземете една котка, тя никога няма да се изкуси да

яде жаби; дойде жабата - котката ще я побутне и ще я остави. Защо? Една змия обаче, като види жабата, изкушава се - хване я и я нагълта цялата. Защо котката не се изкушава да изяде жабата, а змията се изкушава? Но ако на котката ѝ дадете една птичка, веднага ще дойде изкушението. Така че, ако при жабата не се изкушавате, при птичката се изкушавате. Ти казваш: "Аз съм силен, не се изкушавам." Казвам: при жабата си силен, няма да се изкусиш, но при птичката ще изгубиш своето равновесие. Какъв е изходният път, какво трябва да прави човек?

В хигиенично отношение, във въздуха, който дишате, има всички възможности да оздравеете и да се разболеете. Много болести се предават чрез въздуха; много болести се предават чрез водата; много болести се предават чрез храната; много болести се предават чрез пипането. Може една болест да се предаде чрез обонянието. Много болести се предават чрез гледането. Някой път ти може да погледнеш някой болен човек и да заболееш. И едно добро може да се предаде чрез твоя поглед. Да ви приведа един пример.

Христос виждаше състоянието на Петра, когато той му каза: "Господи, всичките да се отрекат от тебе, аз съм готов да положа живота си за тебе. Имам характер, не съм аз от ония Петровци! Аз съм смел, мога да воювам." За да го опита, казва му Христос: "Преди да пропее петелът, три пъти, ще се отречеш от мене." "Как?! Аз да се отрека?" "Три пъти ще се отречеш." Сега, някой от вас може да каже, че Христос е внушил на Петра, че ако Той не беше му внушил това, онзи не щеше да се отрече. Христос му каза, че три пъти ще се отрече, но не му каза начина, Петър не знаеше по кой начин. Петър не попита: "Като се отрека, какъв цяр има за това?" Никак не помисли за цяр. А Христос беше приготвил един цяр за Петра. Той предвиди работата. Какъв беше този цяр? Отрече се Петър, както знаете; и после, на третия път, Христос го погледна. Онзи поглед беше целебен. Като го погледна, дойде в Петра съзнанието. Той съзна, той видя къде седеше причината. Петър беше смел, но от онези смели хора, които са смели, когато имат пари в джоба си, когато имат нож запасан, когато са на власт - много са смели тогава. Но вземете им парите и тия работи, ограничете ги - и те стават крайно страхливи. Ти не трябва да уповаваш на условията. Трябва да

знаеш как да ги използваш. И при липсата на тия условия - пак не трябва да се обезсърчаваш. При малките възможности - пак не трябва да се обезсърчаваш. На Земята всякога съществува една малка възможност, ако съзнанието ти не е будно, да си създадеш едно голямо нещастие. Може един човек да е дошъл да направи едно голямо добро. Може с това добро, което искаш да ти направи, той да ти създаде едно голямо зло. Представете си, че един човек ви е донесъл една топла пита, но наблизо има един разбойник, който е гладен. Разбойникът вижда, че си доста силен и за да ти вземе питата, тегли ти един куршум и те утрепва. Ако онзи не беше ти донесъл питата, ти щеше да бъдеш жив. Той е имал добро намерение, но заради тази пита разбойникът те убива. Могат да ти дадат 20 лева и за тези 20 лева да те убият. Често стават сега такива убийства. После, може в някои случаи да се зароди едно състезание. Можете да забележите това при малките деца: като стане да декламира едно дете, след него ще стане и друго. То е хубаво. Но ако детето влезе в една градина и вземе една ябълка, и другото ще влезе. Както за доброто, така и за злото се състезават. Едно дете може да даде повод на 100 деца да направят нещо. Първото няма да го направи майсторски, а най-последното ще го направи най-майсторски.

Никога не допущай в себе си едно изкушение! Най-малките изкушения в света са най-опасни. Ти допускаш например това изкушение: "Този брат или тази сестра ме обиди." Една малка мисъл. Ти казваш: "Не трябваше да го каже това." Или: "Не трябваше да ме погледне така." Става въпрос за погледа! И ще се зароди цял един процес, че този поглед някак си бил накриво, и ще се зароди омраза. "Погледна ме някак си!"

Има четири вида погледи: един, който ражда раздори; друг, който ражда съблазън; трети, с който човек се подхлъзва, и четвърти, с който човек отива към Бога. Трите вида погледи могат да ни отклонят от правия път и да ни турят в съблазън. Само един поглед съществува, който може да ни тури в правия път. Три възможности има. Да кажем, че вие задавате въпрос: "Защо Господ ме направи грозен?" За да не грешиш! "Защо ме направи сприхав?" За да не грешиш! "Защо ме направи богат?" За да грешиш! Защо те направи силен? За да грешиш! Защо те направи светия? За да грешиш! Защо стана грешник? За да се изправиш!

Защо направи това прегрешение? За да познаеш слабостта си! Ти казваш: "Другояче не може ли?" Кой е другият начин, кажете вашия проект! Някой идва при мене и казва: "Твоят модел не е хубав." Казвам му: Много добре, направи по-добър модел! Дай модел! Не само да говориш, че моят модел не е добър. От тая кал трябва да направиш нещо. Някой пита: "Защо си се окалял?" Защото не може другояче. Може, някой ще вземе някои малки лопатички и ще направи нещо от калта. Но не зная, дали някой от вас може да направи такъв опит. Бих желал някой да измаже една стая с четка, но без да капне нито една капка върху дрехата му. Ще му дам една хубава копринена дреха; не копринена, но с такъв цвят, по който да личат петната. И да боядиса стаята ми, без да стане петно върху дрехата му. Да измажеш къщата, без да падне върху дрехата ти капка вар! Можеш да туриш друга горна дреха, но не - без да туриш друга дреха. Вие вършите престъпления с едни дрехи и като дойде вечерно време, туряте дрехите на престъплението настрани, облечете се с новите дрехи и излезете. Така е лесно, но с новите дрехи да измажеш къщата, без да се оцапаш! Онзи от вас, който иска да му разкрия малките тайни, аз ще го туря най-първо на този опит: да измаже една къща с копринена дреха, без да капне нито една капка отгоре му. Тогава ще му кажа: Ти си един от учениците, комуто мога да поверя тайните. Ако падне една капка, няма да му ги поверя, понеже от тая капка той ще направи толкова бели, че и мен ще повлекат под съдебна отговорност като интелектуален подбудител на престъплението. Това е един анализ.

Казвам: Престъплението се заражда в ума ви за нищо и никакво. Разправяше ми един български свещеник за своите младини. Казва: "Чудя се на себе си. Вече 50 години съм служил на Господа. Какъв дявол е дошъл в мене сега?" Питам го: Какъв дявол? Той казва: "Едно време имах благодетел. Богат беше. Всичко ми оставяше на разположение, а пък аз - това не исках, онова не исках. Човекът ми го даваше, това ми подаряваше, онова ми подаряваше - аз все не исках, казвах: "Не ми трябват!" И сега съжалявам, че не съм ги взел тия работи!" Какво има сега да се връща в миналото? Това го спъва. Като почнали тия мисли да му минават, явява се една вечер неговият ръководител и му казва: "Едното ти око гледа към земята, а другото - към Бога." И го

пипнал с ръката си. И като станал сутринта, имал черно петно там, дето го пипнал, и цял месец стояло това петно. /Учителя посочи от лявата страна на челото над веждите./ Свещеникът беше стар, на 80 години. Казва ми: "Минават и други изкушения. Когато се женех, имаше една по-красива жена и по някой път ми идваше мисъл защо не се ожених за нея." Попски работи! Оженил си се - това е един човешки порядък. Без любовта какво се постига в женитбата? Ти имаш изкушение, казваш: "Защо не я пипнах малко?" Какво има в пипането?

Престъплението седи в това: когато на един човек му дадеш нещо, което не му съответства. Тогава го подлагаш на изкушение. Например бащата и майката често дават на детето, за да не му стане нещо: Бащата пие вино и - хайде, да близне и детето; или малко ракийца - за да не му стане нещо. Момиче ако е, нищо не му става, но на момчето ще даде. Какво трябва да прави бащата? Ти даваш на детето да пие, за да не стане нещо, но щом ти си пил, то е станало вече нещо. Ти пиеш и с това го подлагаш на изкушение. И един ден, като стане то пияница, ти казваш: "Защо Бог допусна това?" Ако ти не беше пил, и детето не щеше да пие. Вие мислите сега, че сте установени. Прави сте. Но установени хора няма, не съм срещал установени хора. Аз имам преценка. Във всяка една постъпка вие не можете да бъдете свободни от греха, понеже вашето съзнание не е будно. Дойде ти едно желание за пари например. При жените, при парите, при плодовете и пр., подбудителната причина е една и съща. Престъпленията идат от благата. Един човек ти поверява няколко милиона; ти вземеш торбата, отвориш я и извадиш един наполеон. Не вземаш повече, *толкова ти трябват. Казваш: "Толкова пари има, защо да не взема* един наполеон?" Престъплението не седи в този наполеон. Но в бъдеще ще се образува един навик и като срещнеш един човек, *който има само един наполеон, ти пак ще го вземеш. И там ще* стане престъплението. Онзи, богатият човек, ни най-малко няма да знае, че си взел една златна монета. Но в тебе остава един навик. И може би след 10-15-20, след 1000 години ти ще извършиш едно престъпление, което ще ти коства живота. Та казвам: Колко трябва да бъдем внимателни! Но не да се плашите сега. Казвате: "Като дойде изкушението какво ще стане?" Това, от което се плашите, ще дойде. В този път ще минете през всички

изпитания. Няма да остане някое изкушение, някое изпитание, през което да не минете. Не мислете, че ще бъдете пощадени. Всички ще минете през изпитания. Писанието казва: "Който победи..." Това значи: който размишлява докрай!

Вие не знаете какво представляват влюбените хора. Имате много идеална представа за тях. Да ви обясня, то е един прост въпрос. Това е един квартирен въпрос. Тук, на Земята, двама души се скарват кой коя къща да наеме или кой коя къща да купи. В духовния свят също става спор кой каква къща да наеме. Ти срещнеш една красива мома и се влюбиш. Тя е съградена къща, това е квартира; ти, влюбеният, си един миситин*), някой те е ангажирал да му намериш къща, ти намериш тая къща и отидеш да я препоръчаш. Някой път онзи, в когото си се влюбил, не те обича - значи той не иска да ти даде къща под наем; той пък се е влюбил в друг и иска него да тури под наем. Та влюбеният е онзи, който иска да тури някого в една къща под наем. Тялото е къща. Вие не знаете. Младата мома е една къща. Ти ще туриш този наемател, но господарят идва и казва: "Слушай, защо ми прати този? Той не си плаща наема навреме." И се започва дело за изхвърлянето му навън. Това е безлюбието. Що е безлюбието? Изпъждането на наемателя. И той казва: "Защо ме тури в тая къща да ме пъдят?" Тогава у миситина дойде едно угризение на съвестта - че се е влюбил криво. И любовта не е за тебе - друг се ползва. Вие мислите, че сърцето ви гори. Вашето сърце не гори, вие сте миситин; гори сърцето на някой друг. Това е първата фаза на любовта. Влюбените - това са къщи. Вие сте във физическия свят.

Да ви приведа за пример една песен. Има една "Песен за скръбта." Три фази има в нея. "Слушал съм за тебе скръб..." Така като се говори, ние се намираме в един неустойчив свят; всичко, което става в него, е преходно. Това е физическият свят. "Че жестока си била." Всички работи на Земята са жестоки. Второто положение: Скръбта ни най-малко не отговаря, че била жестока, тя казва: "Мен мъчно може да ме обикне някой. Хората не ме разбират, не ме обичат." Това е духовният свят. После идва

---

*) (тур) - посредник /бел ред./

умственият свят - третата фаза: "Мъчно може да ме следва някой в пътя, по който вървя. За да мисли добро за мене, той трябва да е жител от съвсем друг свят." И най-после завършва се с един жив мотив: "Скръбта и радостта са все едно." Това е в причинния свят - при любовта. Това е вече Божественият свят, дето всички неща се разбират. Трябва да минеш от физическия свят в духовния, в умствения, в причинния и тогава можеш да кажеш, че си изпял песента. Това е разбиране на една песен. Дълбоко разбиране. Това е един модел на песента.

Казвам: Всяка песен, всяко чувство, което едновременно не засяга всички тия светове, не е разбрано. Ако вашето съзнание няма това разбиране, вие всякога ще паднете в изкушение. Няма човек, който да не се е изкушавал. Не е лошото в изкушението, но в неразбирането на нещата. Ти ще видиш красивата мома и ще кажеш: "Отлична е. Хубаво е направена тази къща." Но тази къща аз зная за кого е направена. От Божествено гледище всяка къща е направена специфично за някого. Щом видя красивата мома, по номера чета за кого е направена. Видя друга красива мома - виждам пак за кого е направена. И казвам: "Тая мома не е направена за мен." Виждам друга мома - пак казвам така. И най-после дойда до онова, което е за мене - виждам надписа, чета моя псевдоним. Вземам това, което е за мене. Това не е престъпление. Престъпление е да вземеш онова, което не е за тебе. Някой може да ти отстъпи, става и това.

Вие седите и роптаете. Паднете в едно изкушение; искате да направите някой подвиг и не знаете как да го направите. Ние сме в стълкновение с един порядък. Този порядък е порядък на изпитанията. Светът, в който живеете сега, е свят на изпитания. Ще влезете в друг един свят - на оценка; не само да се изпитвате, но да преценявате нещата. И най-после - трябва да видите, в какво те ще ви послужат.

Когато обикнете някой човек, какво обичате в него? Какво нещо е любовта? Някой път трябва да ви говоря върху любовта. Аз не съм се спрял да говоря върху любовта. Тази любов на Земята какво е? Тук вие се занимавате с кираджийство*) - нищо

---

*) (тур) - наемане, даване под наем /бел. ред /

повече. Всичката идеална любов на Земята, разгледана от Божествено гледище, е кираджийство. Това е първата фаза на любовта. После ще минете във втората фаза, в третата, в четвъртата и тогава ще се отвори за вас просторен свят. В този свят, на физическото поле, ще бъдете разочаровани; в духовния свят ще усетите скърби и страдания; в умствения свят - омраза, и в причинния свят ще се примирите. Вие ще видите причините, защо е било така.

Сега, за какво може да се изкушава човек? Един момък се изкушава, ако къщата е красива. Ако къщата беше грозна, той щеше да каже: "Тя не е за мен." Но за онзи жител, който живее вътре, ти нищо не знаеш. Ти казваш, че Бог живее вътре в човека. Ако съзнаваш това, тогава всеки човек е една възможност да намериш истинския път. Ако съзнаеш, че Бог живее в него, какво трябва да направиш за него? Ти казваш, че Бог живее в него, но правиш разлика. Казваш, че Бог живее в момата, но се изкушаваш от нея. Казваш, че Бог живее в момъка, но се изкушаваш. Ако Бог е в тая мома, тя не може да те изкуси. Ти можеш да се изкушаваш само там, дето не е Бог. Дето е Бог, изкушение не може да има и прегрешение не може да има. И когато Бог даде заповедта си в райската градина, Той се оттегли. Нямаше Го в градината. Казва се, че надвечер дошъл Бог в райската градина и повикал Адама. Адам, като останал без Господа, дошъл в изкушение. Той беше малко дипломат и каза на Ева: "Чух за един адепт", и я изпрати да го посрещне, а той остана вкъщи. Адептът почнал да ѝ говори на ватански език. Ако вие бяхте на мястото на Ева, сега, след толкова хиляди години, какво щяхте да направите? Ще направите пак същата погрешка, но в друга форма. Често са я правили. Аз виждам къде е изкушението. Често ми казват: "Учителю, аз заради твоето учение не се ожених." Заради моето учение не се оженила! Че утре ще дойде и друго учение, и заради него няма да се ожениш. Тя до сега съжалява, че не се е оженила - значи се изкушава. Не е въпросът там! В какво седи любовта към Бога? Щастието на другите хора да е и наше щастие. Когато друг човек се жени, на мен ми е приятно, понеже аз и той сме все едно. Когато някой прави добро - то съм аз. И когато някой прави престъпление - то съм аз! Аз не го съдя като го видя. С неговото разбиране и аз бих го направил. Но понеже той

го направи, аз имам сега възможност и мога да изправя това. Има цяр!

Една мома запалила чергата на един момък. На ваш език ви говоря, фигуративно. В какво седи запалването на чергата? Той се е влюбил и казва: "Ако не се ожениш за мене, ще се самоубия." За да го избавиш от запалената черга, покажи му по-красива мома и той ще каже: "Има за какво да живея!" Не се убива вече и започва пак да си върти мустачките и да се оглежда в огледалото. И ще стане по-идеен. Ако поиска и за втората да се самоубива, ще му покажеш още по-красива, и той пак ще си върти мустачките и пак ще е пред огледалото. А момата какво прави? Мъжете въртят мустаците, а вие, жените, като се влюбите какво правите? Момата ще пипне устата си, уж си чисти устните. Някой път без да искам наблюдавам как момата заглади мустаците. Защото на момъка са видими мустаците, а на момата са невидими. Уж си чисти устата, а пък тя си тегли мустаците. Момъкът като си тегли мустаците иска да каже: "Това са закони и правила. В моето царство има ред и порядък. Ще те държа като писано яйце, като цветенце. Виждаш ли тия правила?" А след като се ожени, няма никакви закони! Ще ви приведа един пример. Снощи дойде един млад човек при мене да иска съвет. Виждам го, че се намира в голяма мъчнотия в духовния свят. Оженил се е. Аз виждам работите много отдалеч, но нищо не му казвам. Той казва: "Не живея добре, жена ми иска да ме напусне. Аз съм чиновник, взимам 1400 лв. И тя беше чиновничка, но я уволниха. Тя има пари, но не иска да ги употребява, казва: "Ти трябва да помислиш." Иска да ме напусне." Той ѝ казал, че може да го напусне, но тя поискала и детето. Мъжът каза още: "Лош език има тя. Много лоша е станала. Казах ѝ, че не трябва да има лош език. И я набих." Казах му: Работите се влошиха. "Влошиха се." Говори ли ти тя сега? "Почна да ми говори." За пръв път ли я биеш? "Не, често съм я бил." Аз му казах: Какво ти дава повод да я биеш? Тогава, вие без любов сте се оженили. Как се оженихте? Той ми разправи. Казах му: Вие сте вървели по крив път. Така не се женят хората. Не е хубаво. Няма да я биеш. Работите с биене се влошават. С биене нищо не се постига. "И тя бие." Нито тя трябва да бие, нито ти трябва да биеш. По този начин не може. Този метод на биене не е лош, но с него нищо не се постига. Той

не е разумен. Вие сте дошли много наблизо един до друг и затова не се разбирате. Ти искаш своето благо, искаш тя да ти слугува, и тя иска ти да ѝ слугуваш. Вие сте двама, между които няма любов. Господ не е между вас. Той каза: "Какво да направим сега? Да я напусна ли?" Той я обича, но неговата обич е съвсем друга. Завързана работа! Казах му: Ще се повдигнеш в себе си и ще ѝ кажеш: "Аз ти давам свобода. Ако мислиш, че след като ме напуснеш, ще станеш по-добре, по-щастлива, че напущането ще бъде за твое благо, иди си. А ако мислиш, че с мен ще бъдеш по-добре, остани си тук. Стой до тогава при мен, докато намериш друг." Този съвет мога да ти дам. Ако беше ми говорил по-рано, щях да ти дам друг съвет. Сега ѝ дай пълна свобода. Застани на това. Той каза: "Мъчна работа. Не е лесно това." Казах му: Няма да я биеш сега, ще издържаш. И като ти говори, като те нагрубява, ще кажеш: "Колко хубаво ми говориш, колко е красиво и колко е разумно!"

Ще приведа и този пример. Един американец имал лоша жена, от която плачел и молел се, Бог да го избави от нея, че лош език имала. Веднъж слушал една певица и толкова се трогнал, че хванал ръката ѝ и казал: "Бог ме благослови да чуя твоята песен." Като се върнал в къщи, жена му пак го гълчала, но той ѝ казал: "Гълчи ме, колкото искаш, 10 пъти можеш да ме гълчиш!"

Като се увеличава доброто, увеличава се и злото. И когато се увеличава злото, увеличава се и доброто. Неизбежно е това. Когато се увеличава известно благо, увеличава се и противоположното. Вие искате известно благо, но не мислите, че ще има известни последствия. Има противоположни последствия. Като дойдат външните изпитания, ще кажете "Защо ми трябваше този път?" Този път на изпитания не можете да го избегнете! Вие ще минете райски живот на Земята, но ще дойдат и изпитанията.

Бог обърна внимание на Адама: "Няма да ядете от този плод!" Но Адам не може да изтърпи. Бог му каза: "Няма да го поглеждате, няма да го пипате, няма да го вкусвате, няма да го миришете, няма да го чувате." Ева отиде и го погледна, и го чу, и го вкуси, и го попипа, и го помириса, и го изяде. Значи с петте си сетива влезе вътре! Та вашите 5 сетива, които имате, са канали,

през които всякога изкушението може да дойде. Но сетивата са и канали, през които доброто може да дойде. Тогава казвам: "Бъдете разумни!" Като дойде едно изкушение, винаги благодарете на Бога! Сега на вас ще ви дам един съвет: Щом дойде изкушението, допитайте се до своя другар. Ева яде, без да пита. Не яжте на своя глава! Повикайте Бог на помощ и Го питайте: "Господи, трябва ли да го направя, или не?" В себе си ще питаш своя ум и своето сърце, и след като ги питаш, попитай и Господа: "Какво да правя?" А вие казвате: "Аз съм свободен!" Но свободата е място на престъпления. Само онзи, който е свободен, може да направи престъпление. Можете да дадете сега само един повод, за да направите едно престъпление в бъдеще. Но ако искате да се повдигнете, да не сте в това плачевно състояние, трябва да имате едно отлично съзнание, да гледате широко на света, който Бог е създал. Всички хора са на изпитание и в доброто, и в злото. И трябва да влезете в положението на всекиго едного. Може би някой да не се изкушава като вас. Но човек всеки ден си има своите изпитания.

Например вземете нашето тяло. Ние сме така построени, че моят ум трябва да мисли. Ако моят ум не мисли, равновесието, което имам, се нарушава. Това равновесие се дължи на ума и на сърцето! Ако изгубим равновесието, ще паднем на земята. Човек не е толкова устойчива фигура. Ако оставиш човешкото тяло без съзнание, то не може да устои. Без съзнанието, човек, като тяло, няма основа. Ти трябва да мислиш! Целият ваш живот не е много устойчив. Колкото е устойчиво съзнанието, толкова и тялото. Устойчив си, докато мислиш правилно. Там се иска тънък анализ! Вечерно време си направи един отчет. Намери престъплението - не в неговата черна форма, но в основа далечното, в малкия му още вид! Ти казваш: "Този човек ми е неприятен." Но в тази неприятност седи една възможност за престъпление в бъдеще! Вземете и приятността: онзи пияница като види чашата, потреперва за нея. Какво се крие в чашата? В чашата е скрит кръчмарят, а в кръчмаря е скрит дяволът; а пък в дявола е скрит грехът. В червеното винце, в чашата не седи престъплението, престъплението седи в кръчмаря, седи в дявола. И като влезе дяволът в тебе, виното ще те съблазни да го пиеш. На кръчмаря трябва да му платиш, а пък дяволът, и той ще вземе нещо; понеже

ти си пил, той ще направи да платиш така скъпо за онова, което те е научил, че ще съжаляваш дълго време!

Сега да ви задам въпроса: Коя е отличителната черта на любовта? Една тема! Аз да ви дам отговор: Любов, която ражда живот, който не се окислява - това е любов! Всяка любов, която създава живот, който, колкото и малко да е, се окислява - това не е любов! Любовта трябва да роди един живот, който не се окислява - при всичките условия остава неизменен. Това е проявлението на любовта. Ако у вас няма тази чиста любов, това което имате, не е любов! Ако дойде една нечиста мисъл у вас, това, което имате, не е любов - трябва да знаете, че любовта не се е проявила. В любовта няма никакви противоречия. Любовта е изпълнение на всички закони в света! Тепърва трябва да учите какво нещо е изпълнението на всички закони. Ще каже някой: "Можеш да прегърнеш, да целунеш някого." Можете да си играете, да го прегърнете, да го целунете - това е начало на прегрешението! След прегрешението ще дойде и отвращението. Сега го прегръщаш, а след време го оставяш и не искаш да го прегръщаш. Ако е така, това е престъпление. И ако отначало не си го прегръщал, а после го прегръщаш, то е пак престъпление. Защо? Защото и в единия, и в другия случай у теб има користолюбива мисъл. Аз така гледам на нещата. Онзи момък прегръща красивата мома заради красотата ѝ, а пък грозната я прегръща заради нейните пари! Прегръща я от немай къде и като вземе парите, престава. И в единия, и в другия случай аз не се лъжа! Ти се примиряваш с някого заради известни съображения. Никакви съображения да няма! Ти го обичаш със съображения, ти го отхвърляш по известни съображения - това не е правия път!

Правият път е следният: Ти трябва да вършиш нещата заради Бога. Но и това е една неопределена мисъл. Върши всичко за Онзи, който е бил всякога добре разположен към тебе, който през хиляди векове ти е давал всички свои благословения и никога не ти е направил един намек, че не си направил нещо добро - ти ще обичаш заради Него, ще Му дадеш Той да се изявява, а не ти! Истинската любов е тая, в която Бог се изявява, а не ние. Щом ти се изявяваш, престъплението идва, щом оставиш Бог да се изявява - то е правата любов! Ти ще кажеш: "Каква може да бъде тая

любов?" Любов без престъпления! Любов без страдания! Любов без лоши мисли! Ще кажеш: "Каква любов ще бъде тя?" На вас ви се струва, че това е нещо неразбрано. Разбрано е то, но у вас има една политика! Някой пита: "Обичаш ли го?" Политика е това. "Не го обичам." - и това е политика. "Обичам го." - пак е политика! Или идва някой и ми казва: "И го обичам, и не го обичам. При известни условия го обичам, при други условия не го обичам." Докога ще бъде това? Докато се обикнем. Двама души като се отдалечат един от друг, те имат стремеж да се съберат. То е обич, прегръщане. А пък когато им стане много тясно, те искат свобода. Безлюбието е свобода. От безлюбие ходиш да се разхождаш, а пък в любовта, понеже си се уморил от разходката, връщаш се в къщи да си починеш. Това е още първата фаза на любовта. Аз не разглеждам още идеалната любов. Това не е идеалната любов! Тук има любов, но тази любов не е още устойчива. Перките на рибите ще минат през краката на млекопитающите и едва тогава ще достигнат до ръцете на хората. А когато човек стане ангел, тогава ще знае как да упражнява ръцете си. Една сестра е писала в темата си, че ръцете са дадени, за да бие човек онзи, който не е свестен, за да го свести, а пък онзи, който е свестен, да го милва. И в единия, и в другия случай има изкушение. И когато биеш, и когато милваш, аз считам и едното, и другото за изкушение. Само че, когато ми зашлевят плесница, аз усещам най-първо неприятността и после хубостта, а при милването първоначално усещам приятността, а после горчивината! И онзи, който ми зашлеви плесница, после ще заглади, ще замаже работата, ще направи политика. Това не е той.

Аз не търся причината в къщата, нито в чашата, нито в кръчмаря, а в дявола. И най-после, за да разреша този въпрос, от дявола отивам при Бога и Бог ми говори. Дяволът е един кръчмар, нищо повече! Той казва: "Какво да направя от тия грешници? Имам желание да направя сладко вино, но дойдат ферменти и направят виното опиващо. Ни най-малко не желая виното да стане опиващо." Казвам тогава на дявола, че когато ми дойде желание да пия вино, сам ще си смачкам гроздето. Ти ще пиеш виното, което си смачкаш сам. Докато не се научите сами да си мачкате гроздето, всякога ще имате изкушение. Ако

ви даде вино онзи, който ви обича или който ви мрази, ще имате изкушение. Когато сами сте го стискали, нямате изкушение. Ще кажете: "Тая мисъл не е ясна. Политика е това." Аз не искам да направя мисълта си по-ясна, защото ако я направя по-ясна, ще ви туря в друго изкушение. Ще ви дам един пример.

Американците са много тщеславни; като отидеш в някой дом, той ще те запознае с жена си, с дъщеря си, със сестра си и ще каже: "Отлична е сестра ми! Прави най-хубавите курабии." А в България препоръчват жената, че знае да меси най-хубавия хляб. Щом кажат за една жена, че може да меси най-хубавия хляб, знам какво искат да кажат с това. Или ще кажат за нея, че е добра шивачка, или че е много сладкодумна - пак знам какво искат да кажат с това. Или казват: "Тя е толкова добра, че може да ти извади душата." Пак знам, какво искат да кажат с това. Или: "Тя е толкова красива, че душата и сърцето ти може да извади." Хубаво, но аз не бих желал да бъда една красива мома, която да изважда сърцата на момците. Аз не бих желал да бъда една красива жена, която като меси хляб, да умъртвява с него хората. Ако знаят, че аз меся хляба, пак ще има изкушение. Ще го направя, без да знаят кой го е направил. И ще следя какво ще стане с онзи, който изяде моя хляб; ако стане с него някоя пакост, ще кажа: Моят хляб е причината. Както, ако някой пие вино и стане престъпление, кръчмарят е причината, така е и при яденето. Това е философската страна.

Не трябва да влизате още в другия свят. Трябват ви тънки разсъждения. Ако нямате тия разсъждения, ако нямате едно съзнание да ви пренесе, не можете да влезете в другия свят.

Някой ще каже: "Елате да ви покажем пътя." Когато почнеш да чувстваш благото на всички хора в себе си, да чувстваш и техните страдания, техните мъки така, като че ти страдаш, и после - да чувстваш възможностите за тяхното повдигане - като дойдеш така да живееш, ти си вече на правия път. Но докато търсиш само своето спасение, да живееш в Бога - ти си наполовина в правия път. Ако виждаш само лошото в живота, ако виждаш живота в неговата опасност - това е друга крайност. Към падналите ще бъдеш снизходителен, а ония, които не са паднали, ще ги съжаляваш. Падналите не ги съжалявам, а ги обичам; съжалявам ония, които не са паднали, защото зная, че ще паднат.

Никога не плачи за някой, който е паднал - казвам: няма вече какво да пада; помагам му. Ти имаш много голямо самомнение и мислиш, че никога няма да загинеш. Казвам: Животът е пътешествие. Може да се обърка човек и да влезе в някой мочурляк, където никой не е минавал. Върни се назад, понеже колкото повече отиваш в мочурляка, ще потъваш повече и животът ти ще стане безсмислен. Върни се назад! Ако срещнеш такъв човек, ще го заведеш при реката да се измие, после ще го вземеш в къщи и ще му дадеш да се нахрани хубаво. И ще му кажеш: "Не поставяй лоши кираджии в добрата къща. Постави такъв кираджия, че онзи, чиято е къщата, да ти каже: "Много ти благодаря. Аз съм много доволен от кираджията, пази ми къщата." Това е фигуративно казано.

Да бъдем изправни в любовта си, та поне горе-долу да не се измъчваме! Сега всеки критикува. Какви ли не критики! Една сестра се смееше, че един брат иска да тури кираджия. Тя ме пита: "Не можеш ли да дадеш един съвет?" Казах: Ще викнеш този, който иска да даде къщата под наем, и онзи, който иска да я наеме и ще попиташ първия колко ще му платят за миситлика, а втория - колко ще плати; на него ще кажем също навреме да си плаща, защото в тая къща наемът не се намалява, а се увеличава. Мога да им дам този съвет и ще ги оставя свободни. Преди години дойдоха при мен двама души, от които единият миситин. Казах му: Няма да ти платят толкова, колкото очакваш. А на собственика на къщата казах: Този наемател, който ще влезе, няма да ти плаща. Той каза: "Вижда ми се добър човек." Добър е, но ще го видиш. След две години наемателят напусна къщата.

В служенето на Бога се изисква един свободен живот. Ще се изкушаваш. В поглеждането се съдържа възможност да съгрешиш след хиляди години, а може и сега. В слушането има възможност да научиш много хубави работи, но и много злини. Навсякъде има възможност да научиш и да съгрешиш. Трябва да знаеш. Когато ти кажат: "Не пипай!" - не пипай! Когато ти кажат: "Не мириши!" - не мириши. Когато ти кажат: "Не слушай!" - не слушай. Когато ти кажат: "Не гледай!" - не гледай, нищо повече! Има един вътрешен божествен глас, който ти казва: "Недей!" Той само те предупреждава и те оставя свободен. Христос казва: "Не съдете, за да не бъдете съдени." То значи: Разсъждавай разумно,

за да стават всички неща разумно. Тогава няма да влезеш в осъждение.

Аз ви навеждам на тия мисли, понеже се зараждат сега много смътни схващания. Някой казва: "Ние не живеем добре." Вие имате много смътни понятия. В какво седи истинският живот? Вие гледате много повърхностно. Някоя сестра е весела, но тая веселост не показва, че тя е на прав път. Или скърби - и това ни най-малко не показва, че тя е на прав път. Казват на някоя: "Какво си се пооправила?" Тя е на пътя на изкушението. Друга е отслабнала, пожълтяла - тя е излязла от курника. Но и двете са в анормално състояние. Разбирателство, разбиране трябва! Като видиш един човек, трябва да го разбираш. От онова, от което той страда, и ти можеш да страдаш, и в онова, в което той се изкушава, и ти можеш да се изкусиш, макар и не в тая форма. Ти казваш: "Бог е с мен." Но след няколко дена плачеш с четири реда сълзи. Как можеш да плачеш, като е Господ с тебе? Ти казваш: "Аз като видях Господа, заплаках." Онзи, който плаче при Господа, не Го е видял. Плачът винаги показва една вътрешна нужда. Христос плака заради страданията, които имаше да дойдат на света. Ние се радваме при естествените блага. Сълзите имат съвсем друг произход. Има цяла една история за сълзите.

Ако по този начин почнете да мислите, според тази философия много работи може да се правят лесно.

Някой ме пита: "Така ли трябва да ме гледаш?" Ами как трябва да погледна? Ако го погледна любовно, изкушавам го, а ако го погледна строго, изстудявам го. Как трябва да го погледна?

Аз считам за умен човек, който може да ме учи. Например аз вземам магарето за професор, когато искам да намеря най-хубавата вода. Когато търсиш най-хубавата вода, намери магарето и го прекарай край една чешма. Ако не се спре, не пий водата. Там, дето се спре магарето, пий от там. Казвам: Ще постъпите както магарето, нищо повече. Тръгна с някой учен човек, който е свършил четири факултета и той ме заведе да ме черпи в някоя сладкарница, след това в някоя модерна кръчма с ликьори. Питам: Кой ме е научил по-добре, ученият или магарето? Магарето! Онзи ще ме научи да пия вино, а магарето - вода, то е по-умно. Магарето, за да се научи да пие хубавата

вода, много страдания трябваше да дойдат отгоре му. Докато страданията не се стоварят на гърба ти, ти не можеш да се научиш да пиеш хубавата вода. Магарето не е пияница, не ходи да краде. Има и слабости: много е тщеславно, упорито е. Всичката му погрешка седи в това, че не може да си измени мнението; то е толкова упорито, че като го удариш по задницата, казва: "Ти можеш да ме биеш, но аз си имам определено мнение." Питат го: "Искаш ли конска форма?" - "Не искам" - "Волска?" - "Не искам. Аз своята магарешка форма не я заменям с нищо. Толкова години се молих за нея, Господ ми я даде. В другите форми не знам какво има. Не искам друга форма, доста ми е тази."

Казвам: Бъдете благодарни в този живот, който имате сега. Ако в него не можете да носите тия нещастия, които имате, то как искате друг живот, който може да ви донесе по-големи нещастия? Вие искате да имате живота на един цар. А знаете ли какви страдания има в живота на един цар? Можете ли вие да издържите? Не мислете, че един цар или един министър - председател е щастлив. Не мислете, че един човек, който се е учил, е щастлив. Това е област на изпитания. Колкото се повдигаш, толкова и мъчнотиите се увеличават. Не желайте преждевременно да имате нещо, когато още сте деца. Казвам: Бъдете благодарни! В този живот какво трябва да научите? Като магарето - да пиете хубава вода, като гълъба - само зрънца да ядете. Гълъба го вземам като образец, че при всички условия не се е научил да яде мушички, а само зрънца. Гълъбът има слабости, но има характер. При яденето е изправен. Ако е за ядене, бих ви препоръчал гълъба, а пък ако е за трезвеност, въздържание, бих ви препоръчал магарето. Ако е за труд, бих ви препоръчал вола, а пък ако е за подвижност, пъргавина, бих ви препоръчал коня. Ако е за ум, бих ви препоръчал змията - като нея да бъдете. Ако искате да бъдете спокойни, както казват турците "И светът да изгори", ще ви препоръчам жабите. Това е фигуративно.

Казвам: Правете тънки различия. Не се самозаблуждавайте. Ако сте радостен, радостта винаги ви готви едно изкушение. Ако сте скръбен, и там има изкушение. И в скръбта, и в радостта има изкушение. И в скръбта има едно благо, и в радостта има едно благо, но знайте, че не всяка радост, която имате, носи благо за вас. Тази радост, която носи една възможност вътре във вас,

дръжте я; и тази скръб, която носи известно благо, дръжте я. Но оная радост и оная скръб, които не носят блага, пазете се от тях. Не да ви е страх, но да знаете какви ще бъдат последствията. Ако вие двама се сприятелите, но след време ще се скарате, тогава по-добре не се сприятелявайте. И ако вие двама се намразите, а след време ще се обикнете, тогава намразете се. Ако омразата е път за любовта ви, трябва да минете по този път. А има път, по който могат да минат само великите хора, които разбират закона. Христос напусна един възвишен живот, дойде, взе греховете на хората върху себе си, за да ги избави от грешния живот. Страданията, които Той взе на себе си, не му бяха приятни. Казват, че не са Го виждали весел. Че как ще бъде весел? В Неговото лице виждаха една голяма тъга - тъгата на всички хора. Не беше тъжен, но беше взел тъгата на хората. Тъжен беше в това отношение, че хората не разбираха онова,което им говореше. С притчи им говореше. Жалко е, когато не можете да разберете Божиите пътища. Всеки човек, който може да разбере Божиите пътища - то е едно благословение. Аз бих желал сега да разберете Божиите пътища. Вие сте влезли в един живот, дето, каквото и да дойде, не мислете, че без него може. Изваждайте поука! Всяко едно изпитание, всяко едно изкушение, каквото и да е то, е една възможност в бъдеще да видите величието на Божията любов - ако вървите по правия път, Писанието казва, че всичко това ще се превърне за ваше добро.

Кое е разрешението сега? От всичко, което казах, кое можете да приложите? Ще дойде някой да ми казва: "Ти това каза, ти онова каза." Хубаво, похвалявам ви, че имате памет, помнете какво съм казал. Но от всичко, което съм казал, какво можете да приложите? Аз като говоря, наблюдавам, правя своите изследвания, защо някои хора разбират, а други не разбират. Аз виждам причините. Когато някой говори, ако неговата мисъл не е възприета от публиката, тя се връща върху него, а всяка мисъл, която се приема, остава при тях. Ако не разбирате закона, когато говорите на хората, вие ще считате за придобивка това, че мисълта ви се е върнала, а пък като остане при тях, вие ще считате, че е загуба, ще кажете: "Неблагодарни са! Аз толкова им говорих!" Мисълта е останала при тях? Не съжалявайте! Значи те са я възприели.

Писанието казва: "Разкая се Господ, че е направил човека." Това го пише не Господ, но един човек за Господа, че се е разкаял. Как ще го изтълкувате? Ако ви дадат тема: "*И разкая се Господ, че направи човека*", как ще я развиете, за да ви разберат хората? Много труден въпрос. Нещата на физическото поле стават по един начин; това е един неустойчив свят - на мимолетните неща, на еднодневките, на цветя, които окапват. Във физическото поле няма нищо устойчиво. В духовния свят има скръб и страдания, и радости. В умствения свят има разлика между тъмнина и светлина, между омраза и любов, а в причинния свят - примирение! Ти се примиряваш с живота, считаш, че всичко, каквото си направил в света, каквото Бог е създал, е добро. Казвам: Щом сте в един свят, дето нищо не се постига, дето нищо не е станало, вие сте във физическия свят. Щом скърбите и се радвате, вие сте в духовния свят. Щом има тъмнина и светлина, щом у вас се въздига тщеславие, гордост или имате импулс, желание да покажете, че говорите както аз говоря, вие сте в умствения свят. Как трябва да се говори? Казвате: "Логично!" Знаете ли колко престъпления се крият в една логична реч? И знаете ли колко глупости се крият в една несвързана реч? Престъпления се крият в логичната реч, а в несвързаната - още повече. Как трябва да говориш тогава? Не логично! Когато водата от планината слиза надолу, може ли да върви нагоре? Тя се спуска надолу! Когато се изпарява, тя се повдига нагоре. Значи ако водата *се повдига отдолу нагоре, тя не е в същото състояние. Всички* вие със сегашните си желания слизате от планината надолу. А искате да се повдигнете, да се изпарявате. Когато някой почне да се изпарява, казват: "Той от много духовен живот е пожълтял и отслабнал." Често в духовния живот се харчи повече енергия и повече мисли, и вследствие на това се изтощава тялото. Има безполезни мисли. Ти седиш и занимаваш Господа. Не искаш да ти даде знание, но искаш да се покажеш: "Като се помолих, стана." Това е тщеславие.

Бъди носител на волята Божия в света! Господ те тури на това! Радостта на другите да бъде и твоя радост! Не се радвай само когато ти си радостен! Ти казваш: "Аз не съм опитал още радостта." Че радостта на другите хора защо не опиташ? Ти като не си радостен, събуждаш у другите отрицателни чувства. Един

слуга никога няма да се представи пред господаря си, че е радостен - тогава господарят му ще има лоши чувства към него. Ако слугата си позволи много ядене, господарят ще се усъмни. Ако слугата направи някой дулап*) с парите му и яде малко, то е, за да се покаже, че е скромен. То е привидно! Като се освободи от господаря си, слугата иска да има същото ядене, да живее по същия начин! Ако човек живее като слуга по един начин, а като господар по друг начин, то е съвместимо.

Казвате сега: "Този брат е просветен." В какво седи неговата просветеност? В какво седи ценността на златото? В това, че не се окислява! Желязото върши някои работи, но това, което златото върши, желязото не може да го върши. Желязото трябва да мине по закона на еволюцията. Като оре земята, като се изглажда, това желязо ще почне да мисли и ще намери пътя, по който да стане един благороден метал. След хиляди години то ще се облагороди. Златото е минало по пътя на желязото. Ние няма какво да се връщаме при животните, ние сме минали по техния път. Какво мисли мухата? Аз зная какво мисли. Тя ходи да пие без пари в кръчмата. Безочлива е. Като кацне на шапката ти и си замине, оставя там своята визитна картичка. Човек е бил в това състояние. Някой казва: "Аз пет пари не давам." Казвам: Това е муха. "Човек трябва да има характер, трябва да бъде устойчив." Казвам: Това не е човек, това е магаре. Някой казва: "Човек може да прави каквото иска." Казвам: Ето един вълк. "Човек може да си вземе каквото си иска!" Казвам: Ето една лисица.

Животните се събрали и искали да направят паметник на лъва, но той не искал. Това е било политика у тях, аз го тълкувам така. Казват си те: "Да му направим паметник, та дано умре, да се отървем от него, да не се плашим." А пък той се сетил, че искат да го уморят."Не искам паметник. Аз съм паметник като живея." Не си правете паметници, понеже по-добър паметник няма от вашия ум, по-добър паметник няма от вашето сърце, по-добър паметник няма от вашата душа. Какво по-велико искате от това, което е във вас? Казвате: "Да се прославим!" Какво ще се

---

*) (тур.) - хитрост /бел. ред./

прославяте?

Питате: "Какво трябва да правим?" Вие се намирате на един кръстопът. Понякога само се заблуждавате. Не мислете, че сте разрешили всички въпроси! Вие всички въпроси не сте разрешили. Вие сте още като младата мома, която е хвърлила око на някой момък, искате някой момък. Накичила се момата с пари и отива на хорото. Защо играе? За да хване някой момък! Защо се оглежда? За да хване някой момък. Момата носи магическото огледало.

И вие ще ходите, ще се молите в църква - вие искате по същия начин да хванете Господа. Най-първо като Го хванете, казвате, че без Него не можете да живеете, а после казвате: "Да не го видя!" Вие мислите, че един момък ще ви направи щастливи. Вие мислите Господ да ви направи щастливи. Вие можете да бъдете щастливи, ако разберете онова, което Бог е направил. Ако мислите, че Той ще ви направи щастливи, вие се самозаблуждавате. Той ще ви направи щастливи, но вие ще предизвикате своето нещастие. Нима Господ не направи човека щастлив? Направи го и му вдъхна първото дихание, но човек си създаде своето нещастие, понеже не знаеше, как да живее.

Казвам: Ако не знаете как да живеете, сами ще си създадете своето нещастие.

Вие ще кажете: "Учителю, аз виждам, когато Ти говориш, мнозина спят." Не спят, те се пренасят в другия свят. Спането в някои случаи аз го изяснявам така. Вие сте наредени по един неестествен начин. Някой път човек ще се намери между хора така, че не може да работи. И той заспива. Това е едно неестествено положение и за да излезе от него, той трябва да заспи и да отиде в друг един свят, дето да му разправят какво трябва да прави; и тогава той се ококори. Да ви приведа един пример. Във Варна имаше един баща, който имаше син на 15-16-17 години. Отиваха в евангелската църква. Като дойде бащата, синът заспива. Като се върнат в къщи, бащата ругае сина си: "Да не спиш в църквата!" Синът казва: "Не знам какъв дявол ме хвана." Един път обаче бащата заспива, а очите на сина са отворени. И казва синът: "Онзи, който беше в мене, дойде в тебе." Има едно неестествено положение: когато мисълта е тежка, има напрежение и човешкият двойник излиза навън, и човек заспива. Някой път

се разширите повече, отколкото трябва - и заспивате. А пък ония, които не заспиват, се намират в естествено положение. Не е спане това, разширение има.

Дръжте това в ума си: Не се занимавайте със състоянието на другите хора. Че някой спял при тебе, че не слушал - вие не знаете какво става с този човек. Един ми казваше: "Аз като спя, те слушам." Някои са в будно състояние и пак спят. За мен не е важно, че очите гледат, но съзнанието на човека трябва да е будно; много хора има, които така слушат - те замижават, като че спят, но съзнанието им е будно. И вие мислите, че този човек спи. Не спи! Съзнанието на всинца ви трябва да е будно. Някой седи и се ококори, но съзнанието му не е будно. Съзнанието трябва да е будно! Сега ние се отклоняваме от въпроса.

Ако не знаете как да контролирате вашите сетива, страданията ще дойдат. Страданията ви идат от петте ви сетива. Следователно трябва да станете господари на своите сетива: на пипането - като пипаш да знаеш, защо пипаш; след това - на зрението, вкуса, обонянието и слуха. Трябва да бъдете господари на своите сетива! Ако в този живот това не можете, тогава всичките ви други прояви, които са от по-тънък характер - и тях не ще можете да разберете. Вашите мисли, ум, чувства, сърце - те са от по-сложен характер. Трябва да изучавате сетивата си.

Каква беше задачата, която ви беше дадена миналия път? /"Пеене."/ Хайде, нека да имате тая задача за още една седмица. Следующия път ще ми попеете малко. Ще ви дам 2-3-4 - няколко думи и да им създадете една мелодия. Направете си песен с тия думи: "Сила, живот и здраве носят всички блага на човека".

Опасността при сегашните условия не идва от недоимък. Вие всички страдате не от недоимък сега, но от един излишък. В духовния свят има криза, финансова криза, когато се събира златото в банките, там има свръхпроизводство и няма пазар.

Всеки мисли, че може да пее, и всеки мисли, че може да критикува в пеенето. При пеенето ти трябва да измениш своето състояние. Да мислиш, че ти си единственият човек, че няма друг. Дали те харесват, или не - не мисли върху това. Да пееш, без да се засегнеш, какво ще мислят другите - остави това настрана. Някой може да пее по-хубаво от тебе - ти кажи: "Много се

радвам." Младите пеят по-добре, защото в тях има повече живот. *Старите пеят по-слабо, имат по-малко живот. Животът е, който* пее. Щом започнеш да не пееш, живот няма. Щом почнеш да пееш, животът помага. Пей! Трябва да пеем, понеже чрез пеенето повече живот влиза в нас, ако пеем по-малко, по-малко живот влиза в нас. И ако мислим добре, повече живот влиза. И ако чувстваме добре, повече живот влиза. Защо трябва да мислим? Повече живот влиза в нас! Защо трябва да чувстваме? Повече живот влиза! Всички тия неща помагат, докато дойдем до истинския живот. Казано е: "И това е живот вечен - да познаем Тебе Единаго Истиннаго Бога и Господа Иисуса Христа, когото си изпратил." Ние не сме в областта на истинския живот. Ние сме в областта на живота, който преминава.

Ние трябва да търсим живота, който носи любовта в себе си. Докато не станете господари на своите мисли, не можете да го имате. С тия разбирания не можете да имате този живот. Вие сте недоволни, сърдите се и търсите причините отвън. Причината е в едно място: причината е във вашето зрение, във вашето обоняние, във вашия вкус, във вашия слух, във вашето пипане.

"*Божият Дух носи всичките блага на живота.*" /три пъти/

7 ч. 22 м.

18-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 22 януари 1936 г., сряда,
София, Изгрев.

Следват гимнастически упражнения.

ТРИ КАТЕГОРИИ ХРАНИ. ПЪРВОТО ОБЕЩАНИЕ

5 ч.
Времето тихо и меко.
Небето облачно. Малко превалява.

"Отче наш"

Сега, ако ви се даде темата *"Как се превръща желязото на злато"*, какво бихте писали? Може би ще кажете, че не знаете как става това превръщане. Ако ви се даде тема *"Как се превръща живота в смърт"*, какво ще пишете?

Има опасност и в малкото ядене, и в многото ядене. Ако не яде човек, е опасно, но ако яде, пак е опасно. Ако не яде, няма да има нито скърби, нито страдания, а ако яде, ще има всички радости, но ще има и всички скърби. Някои питат: "Защо са скърбите?" Защото ядете. "Няма ли някакъв цяр за тях?" Има - не яж. "Защо е сиромашията в света?" Защото ядеш. "Няма ли никакъв цяр против нея?" Има - не яж. Някои питат: "Каква е философията на живота, да не ядеш ли?" В това няма никаква философия. "Какъв е тогава смисълът на живота? Да ядеш ли?" И в това няма никаква философия. Щом ядеш - и ще страдаш, и ще се радваш. После? Ще умреш. После? Я оживееш, я не. Някои казват: "Я станеш богат, я не." Има разлика между богат и сиромах. "Я станеш учен, я не." Каква разлика има между учен и неучен? "Я станеш силен, я не." Вие трябва да се научите да мислите.

Казвам: Дръжте за себе си онова, което знаете. Никой не иска да ви вземе капитала. Защото вие се движите с вашия капитал от миналото. За да дойдете тук, вие имате капитал. Казвате: "Трябва да отидем на лекция, да послушаме малко." Защо и за какво ще бъде, няма нужда да знаете. Казвате: "Бъдещето ще е като настоящето." Едно време мислехте за настоящето, а питахте какво ще бъде бъдещето - сегашното е именно това бъдеще. И идващото бъдеще ще бъде настояще. Питам: В бъдеще ще ядете ли? Разбира се. Същото ще бъде, както и сега.

Има три категории храни и три начина на хранене. Ако храната ви е растителна, месна или плодна, вие ще имате три различни разбирания. Ако сте вегетарианец, ще имате чисто материалистично разбиране, ще имате обич към материята. Ако сте месоядец, ще имате развит умствен живот, ще доказвате причините, поради които трябва да ядете месо. Защо трябва да ядеш растителна храна, няма какво да се доказва, но защо ядеш месо, трябва да докажеш. Защо ядеш плодна храна? Защото си дете. Растителната храна е за старите, месната - за възрастните, а плодната - за децата. Децата са станали птици, възрастните месоядни, а старите, като нямат зъби, са станали тревопасни.

В многото говорене има много заблуждения. Има неща, които не са проверени, има неща, които очаквате и които засега няма да дойдат. В този живот ангели не може да станете. Искате да бъдете красиви и богати. Много работи обаче няма да имате в този живот. Ако ви кажа, че няма да ги имате, ще се обезсърчите. Може и да ги имате, но ако ги имате, те ще влязат в употребление, а всяко нещо, което влиза в употребление, се разваля. Всяка мисъл, която дойде в човешкия ум, трябва да я пазите като зеницата на окото си. Ако много я употребявате, ще я развалите. Всяко желание, което много се употребява, също така се разваля. Вие ще родите това желание и с него ще станат всички промени: най-първо това желание ще бъде младо, после ще стане възрастно и след това ще стане старо. Като стане старо, то ще иска да му служите. Всички желания, които имате в себе си, са все остарели и вие се заробвате да им служите. Седи един човек на 120 години, вие обикаляте около него и той само пъшка.

Това е една нова мисъл, която ви давам.

Сега вие мислите за всички онези работи, които никога няма да бъдат. Знаете ли какво няма да бъде? Не знаете. Нещата никога няма да бъдат така, както човек мисли, понеже не стават така, както човек мисли. Човек е почнал да мисли отпосле. И преди да е мислил той, нещата са вървели и са ставали по своя път. Като започнеш да мислиш, ти имаш само тяхното отражение. Ти гледаш живота на другите хора и искаш да знаеш какви са техните отношения, техните състояния. Някога мислиш, че някой човек плаче. Отде знаеш, че плаче? Отде научихте плача? От себе си. Ако един човек го духа вятърът и му капят сълзи от очите, това показва ли, че той е скръбен? Вятърът изкуствено произвежда сълзи. Какво означава плачът? Когато работите им са в едно безизходно положение и няма никакво разрешение, хората всякога плачат. Плачът изобщо нищо не разрешава. Вие взимате плача на Христа за пример и казвате, че и Христос е плакал за Йерусалим, когато го видял. Но какво допринесе Христос със своя плач? Защо плака? Той е плакал, защото каквото говорил на хората, останало неразбрано. И те нямаше да го възприемат, вследствие на което върху тях щяха да дойдат мъчнотии и страдания. За тях е плакал Христос. Но от плача на Христа не се подобри положението на хората. Мислите ли вие, че като плачете, работите ви ще се подобрят? Не. Ако тогава не беше плакал Христос, пак същото щеше да бъде. И ако плачеш, и ако не плачеш, резултатите са в две направления.

Сега ще ви приведа един малък пример. Когато един кон върви натоварен, вие го поглеждате и казвате: "Ние сме човеци." Но представете си неговото състояние. Какво си мисли той? Вие сте турили на гърба му 70 килограма, но конят не знае това. Знае само, че има някаква тежест на гърба си, но колко килограма е, не знае. Той не знае и защо е натоварен. Той казва: "Хванаха ме, туриха ми един товар на гърба, показаха ми пътя," но къде и защо отива по този път, конят не знае. Вие знаете пътя, знаете къде отивате и защо отивате. Обръща се конят и поглежда към онзи, който го кара. Господарят казва: "Още не си стигнал." След време конят пак се обърне, а господарят казва: "Още нататък." Мислите ли, че всеки, който натовари своя кон, ще отиде да му разправя своите намерения? Ще му разправи ли защо го е натоварил? Някога ще го потупа малко по гърба, по главата, а някога ще го

шибне малко и ще му каже: "Давай! Върви!" Вие гледате тоя кон и се смеете. Смешен е онзи, който е натоварил коня си. Смешен е и натоваренинят кон. Онзи, който го е натоварил, казва: "Това е животно. Господ го създаде, за да носи моя товар." А пък конят казва за човека: "Това е друго едно животно, което Господ създаде, за да ме товари, за да вървя напред да му показвам пътя, а той да върви подир мене." Някой път и господарят иска да му покаже пътя и го води, друг път господарят мисли, че конят е научил пътя си и тогава конят върви напред, а господарят - подир него.

Това са обикновени разсъждения, които трябва да превърнете. Вие трябва да знаете как да превръщате мислите. Ако не се научите на този процес - да превръщате един прост метал в благороден - нищо не можете да постигнете. Защото вие имате един обикновен живот. Най-главното, което ви е занимавало до сега, е яденето: каквото и да ти се говори, ти седиш и казваш, че трябва да се яде. Трябва да се яде, но какво? Растителна или плодна храна? Ще ядеш растителна храна, когато си стар; ще ядеш месна храна, когато си възрастен; ще ядеш плодна храна, когато станеш дете. Това е едно разпределение, което не съответства на вашите сегашни вярвания. Сега и старият, и младият, и възрастният - всички казват, че са вегетарианци. Дали сте вегетарианци, това е въпрос. Вие ядете сирене, яйца, масла и пак минавате за вегетарианци. Някои ядат и рибица, и пак казват, че са вегетарианци. Те превръщат рибата в растение. По същия начин вие превръщате нещата. Прави сте.

Един лекар казал на болния: "Ще ядеш само растително, дървено масло. Никакво краве масло, нито биволско, нито свинска мас, само чист зехтин." Болният бил беден човек, седи и си мисли какво да прави, когато дървеното масло е скъпо. Намислил да направи следното: пробил една дупка на едно дърво и започнал да налива една тенекия свинска мас през дупката. По този начин я превръща в дървено масло. След това отишъл да се пречисти, заради което трябвало да се изповяда. Свещеникът го пита ял ли е мазно. "Не, дядо попе. Ядох само чисто, дървено масло. Много е хубаво. Прекарах свинската мас през една дървена дупка и я превърнах в дървено масло." Свещеникът казва: "Глупава работа е това!" Не е глупава работа, философия има в този човек.

Та колкото и да се посочвате за истински вегетарианци, не сте още такива. От хиляди години насам на Земята измират безброй насекоми, птици, бозайници, хора и пр.; и растението, за да се храни, пуща корените си в земята наоколо и взима сокове, от които прави маслата, които вие считате за растителни. Не са ли те като мазнината, прекарана през дървената дупка? Колкото свинската мас става дървено масло, като се прекара през дупката, толкова и олиото, което употребявате, е чисто вегетарианско. Вие се смеете на онзи болен, беден човек, дето е направил тази дупка, а казвате, че вашата е чиста, вегетарианска храна. Не, не! Не се знае какво е олиото. Аз често виждам по гробища хубави черници и сливи. Децата ги ядат и от там. Лекарите са започнали да забраняват това, понеже чрез тия плодове може да се предадат някои опасни болести и децата да се заразят. Вие казвате, че соковете от умрелите се филтрират през растенията. Сега, аз не искам да ви оставя тези образи. Искам да ви дам една философия. Можете да си представите сегашните хора, така, както торят нивите си, колко чиста храна добиват от тях. Вие казвате, че нивата е наторена, но не взимате предвид как - някъде тя е торена с животинска тор, а някъде с човешка. При един такъв порядък на нещата каква култура може да има? Каква цивилизация може да има? От дишането на хората във въздуха остават известни утайки, известна "тор"; също и в чувствения свят остават известни утайки от човешките чувства. И в мисловния свят също остават известни утайки от нашите мисли. Енергиите на вашите мисли, желания и пр. - всичко това, което е нечисто, трябва да го филтрирате. Вие ще кажете: "Господ да ме пази от всички злини!" Е, пази ни Господ от всички злини, но ни най-малко не ни пази от последствията на злините.

Всеки ден вие се мените. Един ден сте радостни; дойде ви някоя тъжна мисъл и веднага главата ви клюмне. Защо? "Баща ми умря." Защо умря? Ял е нещо отровно - нищо повече. Майка ви е умряла. Защо? Яла е нещо отровно. Син ви умрял. Защо? Ял е нещо отровно. От яденето е всичко. Казано е: "В който ден ядеш от това дърво, непременно ще умреш." Защо? Защото си ял от това дърво.

Миналото лято, като бяхме на планината, един наш приятел отиде при овчарчетата и ял от едни отровни гъби. Много красиви

били тези гъби външно. Те имат червена краска, като ги погледнеш, мязат на някоя натруфена мома. Казали му, че ги ядат, а те всъщност не ги ядат, защото ги познават. Щом братът изял гъбата, краката му се подкосили и трябваше да намерим кон, да го изпратим до Дупница. Без малко щеше да отиде в другия свят. Ех, що за ум! Защо заболя той? Защото ял отровни гъби. Никога не възприемай една отровна мисъл - може да е отровна гъба! Никога не възприемай едно какво и да е желание - може да е отровна гъба. Нищо не може да те спаси. Трябва да се учите да прекарвате живота си по възможност с по-малко страдания. Ако знаете как да ядете, няма да страдате. А ако можете да се научите да ядете отровни гъби, да се приспособи организмът ви към тях, ще се избавите от много злини. Тогава могат да ви ухапят някои отровни насекоми, но няма да ви причинят вреда. Защото законът е: Злото на злото не може да прави зло. И доброто на доброто не може да прави добро.

Какво разбрахте сега? Злото на злото зло не може да направи и доброто на доброто добро не може да направи. Понякога казвате: "Не мога да направя добро." На кого? На добрия. "Не мога да направя зло." На кого? На злия. На добрия можеш да правиш зло. За кого е злото тогава? За добрите. За кого е доброто? За злите - нищо повече.

Сега, вие мислите по вашему. Знаете ли кога мислите по вашему? Когато се обезпокоите. Вие се намирате в положението на две моми, които искат да се оженят за един момък. Докато момъкът не се е определил, всички моми обикалят около него, усмихват му се. Дойде едната, той я погледне и пак си гледа напред. Дойде другата, той я погледне и пак си гледа напред. Докато гледа все в една посока, той не е още самоопределен. И едната, и другата мома искат той да се самоопредели. Като ви говоря сега, вие мислите за момите. Оставете момите настрана. Всеки ден вие играете роля пред тези моми, и играете ролята на този, който гледа напред. За пример: вие искате да се сгодите за няколко хиляди лева и мислите по кой начин да го направите. По обикновения начин - женените да изпратят сватове, да ви препоръчат пред домашните на момата, че вие сте човек, който може да влезе в брачен живот, че ще се обхождате добре, че ще дадете свобода на жена си да ходи при баща си и майка си и да

се връща, и няма да я ограничавате. Тогава бащата на парите поглежда и казва: "Види ми се, че сте честен момък, но моите дъщери ще ги върнете навреме" /за парите се отнася/. Пак криво ще ме разберете: "Как може човек да се ожени за пари?" Че как може човек да се ожени за жена си? Вие сте смешни. Твоята жена е направена все от такива малки материални частици. В нея има желязо, злато и пр., всичко има в нея. Жениш се - и ти не знаеш за какво се жениш. За всичко се жениш. Един ден жена ти се изпарява, както се изпарява водата. Изпари се - и я няма. Ти я търсиш, но я няма. Заминала е жена ти. Ще отидеш и ще я заровиш. Тя е оставила на земята само дрехите си. Ако си евангелист, ти ще викнеш пастора да погребе дрехите ѝ - свещените ѝ дрехи. На гроба ще плачеш за дрехите ѝ. Ако е православна, ще викнеш свещеник и пак ще ходиш на гроба ѝ да плачеш. Ще дойде друга философия - ще кажат, че или тя се е освободила съвсем от дрехите си, или не се е още освободила и обикаля около гроба си. Сега да оставим тези въпроси. Вие ще кажете, че не сте от тези, които вярват. Едни вярват, че тя се върти около гроба си, а други вярват, че не се върти. Тя никога не се е въртяла. Тя се е въртяла, но в много широк кръг. Едни казват, че нашата Земя се върти около Слънцето. Но защо? Тя знае защо се върти.

Сега, като ме слушате, вие питате: "Какво е отношението на новото към старото?" Знанието има за цел да освободи по възможност човека от излишни страдания. Това е целта. Ако искате да се освободите, най-първо от това трябва да се освободите. Когато искаш да вярваш в Бога, е същият закон: ще вярваш в Бога, за да можеш да се освободиш от големите несгоди на живота си. Вие питате: "Не може ли другояче?" Не може. Животът си върви по своя път, както всякога си е вървял. Вие трябва да се нагодите, а не животът да се нагажда към вас. Вие трябва да се нагодите към великия живот, който носи нещата.

Представете си, че сте в един модерен параход, свободен гражданин сте и искате да отидете в Америка, а може да сте и арестант. В първия случай ще имате свобода, а във втория няма да имате. Ако отивате сам, ще имате свобода, ако други ви заставят, ще имате ограничения. Понякога вие нямате свобода на движение. Много хора не са освободени в живота си. Значи

качили са се на парахода, но ги конвоират. И някой път трябва дълго време да се молите, за да ви пуснат от ограничителните условия, да ви дадат малка почивка. И вие някога питате: "Какво е бъдещето?" Явили са се сега предсказвачи, пророци, които казват след колко години човек може да се освободи от лошите условия на живота. Те обясняват на какво се дължат тези условия, противоречията.

Има една наука астрология, която казва, че когато човек е малко буен, той е марсианец, обича да се гневи - той има много желязо в кръвта си и проявява сила. Или може да се каже за някой, че е венерин тип: има силни чувства. Друг пък може да има влиянието на Меркурий. Откъде са се взели тези работи? Казват, че когато бил създаден човекът, дадено му било откровение, и хората сега разработват даденото чрез това първоначално откровение.Това е дълбока работа - да можеш да виждаш влиянията на Марс, на Меркурий, на Сатурн, на Венера и пр. От старо време са вярвали в седемте планети. Но едва вещите астролози разбират от тази наука. А пък за другите това, да се говори за влиянието на една планета, са празни думи. Казвам: Колко е далеч Марс от Земята? /"На 55 милиона километра най-малко."/ Едно тяло, което се намира на 55 милиона километра от Земята, да упражнява влияние върху хората?! Как ще си представите това?

Можем да го разберем по закона на аналогията. Представете си, че краката ви могат да ви влияят. Как? Ако краката ти са здрави, те ще те носят. Но един ден малкият пръст на твоя крак заболее и веднага този крак започва да ти влияе: твоето състояние се изменя, ти постоянно обръщаш внимание на пръста на крака си. Той ти заповядва да не ходиш. И да искаш да ходиш, не можеш. Това е влиянието на пръста ти. Можеш да отмахнеш това влияние. Как? Като го излекуваш - но ако знаеш как да го излекуваш. И тогава ще имаш свобода да ходиш. Или някой ухото го заболи. Щом те заболи ухото, ти не можеш да слушаш и когато говорят, ще имаш съвсем друго разположение. Могат да ти говорят много сладки думи, но болката е остра и ти мислиш само за нея. Ще гледаш да оздравееш. Някой път има и по-дълбоки вътрешни причини за неразположението. Някой път си неразположен и не знаеш защо. Има две места, в които се съсредоточават болестите.

Едното е в мозъчната нервна система, а другото е в симпатичната нервна система. Мъчно ти е, неразположен си и не знаеш къде е мястото на неразположението ти: то не е нито в главата, нито в ръцете и пр. Тогава мислиш, че то е навсякъде. Не е навсякъде. То е както виното - като го пие човек, то отива навсякъде, цялото тяло се опива. Виното е влязло в корема ти и оттам се разпространява по симпатичната и мозъчната нервни системи. И всички клетки, целият човек се опиянява, не знае накъде отива, изгубва посоката на своето движение.

Някога вие имате такова едно състояние, че нямате нищо определено. Всички ваши възгледи за живота изчезват. Животът ви се обезсмисля. И всичкото ваше верую се обезсмисля. Аз съм виждал такива вярващи, които са идвали при мене на Изгрева. Един от тях казва: "Всичко е празна работа, няма никаква реалност." Къде отиде неговото верую? Всичко било празна работа! Казвам: Стига да беше празна, ти нямаше да страдаш. Но е много пълна работа. Ти страдаш не от празни работи, защото празните работи леко се носят, но пълните мъчно се носят. Щом вземеш вино, мъчно се носи. Тежко е това вино, червеното. Влезе ти в ума, че ти трябва заплата с 1000 лева повече; имаш 3000 лева, но искаш да имаш 4000. Някои имат и по 20 000 лева на ден, а някои и по 1000 000. Това, което го няма, то те безпокои. Може ли да те безпокои, като го няма? Някой казва: "Не му мисли!" Не, умният човек, мъдрецът, като му трябват пари, той не иска много.

Вие искате да имате - както в съвременната техника, в съвременната математика, в съвременната музика, неща, механически направени, и мислите, че така ще имате по-ясна представа. Аз виждам тук - една сестра ми показва как ѝ диктуват от невидимия свят. Тя не разбира нищо от музика, но написала нещо хубаво. Написала ноти, но не както обикновено пишат нотите, а им турила други опашки. Нищо не разбира от музика, а написала музикални работи - малки музикални пасажи. Има ли смисъл това? Гледам, ключът турен на място. Интересно е как ги е написала. Тя е за бъдещата музика. Не искам всички да започнете да пеете по същия начин. За изяснение на неразбраните работи ще ви кажа следното. Тя е поставила в една междина по няколко ноти. Знаем, че обикновено под първата линия на

петолинието се пише тона *ре*, на първа линия - *ми*, в първата междина - *фа* и т.н. Но тя не ги е наредила така.

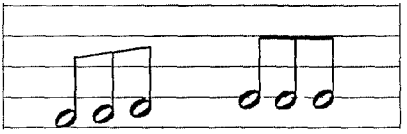

При нея междините са по-широки и в тях е поставила по няколко ноти. В празното пространство на една от широките междини тя е турила нотите, наредени по една крива линия нагоре. Аз ще ги преведа. В първата междина е турила три ноти *фа*, но на разни височини. Значи тонът *фа* може да бъде понижен и повишен. Така тя е поставила в първото междулиние три ноти *фа*, но идеята е на този, който ѝ е диктувал. В обикновената музикална система те ще бъдат само *фа*, а тук аз виждам, че едното *фа* е понижено, другото е обикновено, а третото е повишено. Едното е близо до първата линия, но не е на нея, второто е по-нагоре, посредата, а третото е още по-нагоре. Как ще свирите тези три *фа*? Едното е *бемол*, второто е обикновено, а третото е *диез*. Могат да се свирят. Ще кажете: "Какво искат да кажат с това духовете?" Духовете искат да кажат, че много работи не знаем. Аз казвам на сестрата: Прочети написаното! Тя казва, че не може да го прочете. На тази система могат да се свирят известни мелодии, могат да се преведат. Често в обикновения живот вие туряте нещата някъде, но не можете да ги изпълните. Някои ваши чувства трябва да ги понижите, други трябва да повишите; някои трябва да ги вземете по обикновен начин. Някой път едно *фа* от обикновената музика, на същата височина, на някое място ще го вземете понижено, а на друго място повишено. "Не може ли да се свири без повишение и без понижение?" Може. Но онзи, който се занимава с естествената музика, той най-първо трябва да се научи да свири *фа*-то както си е в естествено положение. Какво ще стане, ако някой тури не само един бемол на *фа*, но два бемола? Това е вече тонът *ми* в обикновената музика. А според тази музика не е *ми*. Два пъти ще го понижиш, а може и три пъти. Какво тънко различие! Това става, това е една

отвлечена музика. Тази музика е в чувствата. Едно тънко чувство може да се понижи три пъти, а може и да се повиши три пъти. Има музика и в чувствата. В обикновената музика те не могат да се представят, няма такъв инструмент.

Сега, аз ви говоря за неща, които стават във вас. Вие казвате, че това са отвлечени работи. Те не са отвлечени, но са незнайни. Всеки ден вие се занимавате с любовни работи. Като се влюбите, пеете. Вие пеете една любовна песен, която понижавате или повишавате. Трябва да знаете как да нагодите любовната си песен. Ако можете да направите някое хубаво парче, ще можете да го свирите добре на онзи, който се е влюбил във вас. На онзи, който не се е влюбил във вас, не можете да му свирите добре - парчето ви не е музикално, не е хубаво, той не го харесва.

Външно вие се обличате, туряте си китка; щом видя китката, аз мога да ви кажа какво искате да кажете в музикално отношение. Туряте нови обуща - трябва да знаете какво означават обущата. Туряте си шапка на главата - вълнена, копринена или кожена - трябва да знаете какво означава новата ви шапка. Най-първо се обличате, после туряте шапката си. Всичко това представлява външно понижение и повишение. После дойде у вас желанието да не обръщате внимание, искате да се покажете семпло облечени и да свирите вътрешно. Щом обръщате внимание на вътрешния живот, вие вече не придавате такова значение на външната музика, казвате: "С външна премяна само не става." За пример: някой певец пее много силно, иска да го чуят всички; после пее хубаво, за да даде израз. За да пееш хубаво, кръгът, пред който пееш, трябва да бъде много малък. Мъчно е човек да пее на много хора. Като имаш един-двама насреща си, много хубаво се пее, ако са много, мъчно се пее.

Това, което ви казвам, не обяснява нещата. Това са мисли, които заплитат ума. Как е възможно да преведеш на музикален език значението на една шапка? Някакъв тон тя не може да означава. Но за да туриш шапката си, ти си имал дълго време определена мисъл. Ти имаш определени мисли и чувствания - искаш да имаш една червена шапка на главата си, едно червено или синьо, или жълто цвете. Старите сестри пък се обличат с черни дрехи. Защо? Старата обича черното, понеже се срамува вече от това, което е правила в живота си. По този начин иска

другите да не видят това, което е правила. Онези, които са се облекли в черно, искат всичко да бъде в тъмно, никой да не вижда. А младият е със светли дрехи - иска всички да видят, че е добре облечен. Онзи с черните дрехи минава за скромен, но той се крие от хората, у него е дошъл и действа страхът, а пък онзи, който се е облякъл добре и е взел бастон в ръка, той ходи навсякъде, у него има тщеславие, иска да каже: "Хе, отде ида аз! Знаете ли? Аз ида от Слънчевата система, от Слънцето!" А след като поживее десетина-двайсет години и загази в живота, забравя, че е дошъл от Слънцето.

Реалистът ще каже: "Говорете нещо реално за света." Реално в света е като ядеш, като не ядеш - това не е реално. Реалност е яденето, а нереалност е гладуването. Казвате: "Говорете ни за реалното." Яж - нищо повече. Всеки ден ядеш по три пъти - това е реално. Гладуваш - това е нереално. Казвам: Това, нереалното, те мъчи. Защо ще се мъчиш, че не си ял? Никой не може да отговори на въпроса защо се мъчиш като не ядеш. Понеже, като ядеш, ти отвътре се освобождаваш, а отвън се натоварваш. А пък като не ядеш, отвън се освобождаваш, а отвътре се натоварваш. Следователно ние предпочитаме да бъдем натоварени отвън, отколкото да бъдем натоварени отвътре. Що е глад? Натоварен си отвътре. Що е ядене? Натоварен си отвън. Това знаели ли сте го досега? За предпочитане е да си натоварен отвън, отколкото отвътре. Едното наричаме нереално положение - вътрешното натоварване, а другото считаме за реално положение - външното натоварване. Казваш: "Натоварете ме външно, понеже ми дотегна гладуването."

Всяка една идея може да бъде вътрешна и външна. Ако за една идея се радваш, това чувство е външно. Ако си недоволен от живота, това чувство е вътрешно. То не може да намери свой израз. И всичките ви смущения са от това, че вие сте натоварени отвътре. Ние трябва да се освободим първо от вътрешния товар. Говорят за свободата. Свободата седи в това, да се освободим от всички вътрешни товари, които имаме. Това е целта. Хиляди години ще минат, докато се освободим. Има хора, които са се освободили. Трябва да знаеш как да се освободиш отвътре, то е изкуство! Това е целта. Не можеш да се освободиш, да бъдеш свободен едновременно отвън и отвътре. Да пренесеш товара си

отвътре навън - това е реалното. Понеже вън, в реалния живот, вие имате по-голяма възможност да изучавате нещата, предметно да ги изучавате.

Сега, онези, които могат малко да надзърнат навън, в реалното, ще разберат малко, ще имат познания. А някои ще се спънат от мисълта, дали ще възприемат и ще кажат: "Съвсем се оплетохме." Това е отвътре. Някой път вие сте натоварени, искате да бъдете свободни. Конят го е натоварил някой човек; ако имате тежки чувства, това показва, че някой ви е натоварил, както вие сте натоварили коня. Тогава ще се заемете да научите езика на този, който ви е натоварил. Ще му кажете: "Пуснете ме, махнете този товар! Готов съм да ви служа." Ако искаш да се освободиш съвсем, не можеш, но можеш поне малко да се поосвободиш. Господ може да те разтовари, Той знае доколко ти можеш да носиш, и ако знаеш как да говориш на този, който те е натоварил, от тежкия товар, който носиш, Той ще снеме нещо. Всичко няма да снеме, но някога ще снеме част от товара ти, а друг път може да тури още повече. Тогава какво ще правиш? Това е за разяснение.

Някога мислите, че като се помолите на Господа, Той ще направи всичко заради вас. Бъдете последователни тогава. Здравият мисли, че като се помоли, всичко ще стане; той казва: "Като се помоля, Бог ме слуша." Молиш се, молиш се, но като ти излезе една малка пъпка на пръста на крака, тичаш при лекаря. Защо не се молиш на Господа да я премахне? Реалистите ще кажат: "Ако за всичко тичаш при Бога, лекарите ще умрат гладни." Защо си болен? За да дадеш данта си на лекаря. Защо си невежа? За да дадеш данта си на учителя, който ще те учи. Това са начини за разсъждение. Трябва да се преведат, за да станат ясни. Лекарят някой път може да те освободи, но някой път освен че няма да те освободи, ще те натовари още повече и болката ти ще се усили.

Аз ви навеждам на мисълта за света на фините чувства. Мен не ме интересуват обикновените неща в живота. Какво ще ме интересува живота на един заек или живота на един вълк? Какво ще ме интересува живота на една мечка, която е затворена в клетка? Какво ще проникне в ума ѝ? И мечката е като човека, по аналогия да мислим. Ако ме затворят мене, какво ще мисля? Тази мечка, която е била свободна, се усеща сега ограничена, не

е свободна да ходи дето иска. И обикаля в клетката си. Някой път тя иска да раздруса някоя от пръчките, за да види дали може да ги премахне. Не може. И най-после се примирява. Но този живот ѝ е неестествен. Онези, които ни учат, казват да се примирим. Но примирението още не е разрешение на живота. Да се примириш, това е временно разрешение.

Но в живота съществува едно разрешение. Целият свят е менажерия сега, ние сме в една менажерия. И дяволът е директор на тази менажерия. Всички хора, които са дошли тук, са все чешити вътре в тази менажерия. На големите чешити клетките са по-големи, а на малките по-малки. Той ги е ограничил. Той ги храни както си иска и много-много не им дава. Едно време те са живели както са искали, а сега той ги учи на дисциплина, на ред и порядък. До известно време ще им донася храна. Вие ще кажете: "Такъв ли е животът?" Не е менажерия животът, но наподобява. Ограничени сме, има едно вътрешно ограничение. Вървиш и си изгубил всякакво понятие за живота; облечен си хубаво, но усещаш едно унижение в себе си. Отде произтича това унижение? Някой път се понадигнеш и мислиш, че всичко можеш да направиш, а понякога мислиш, че нищо не можеш да направиш. Отде е дошло това състояние? Ти мислиш, че не може да стане всичко, каквото искаш. Да, станали са някои неща, понеже си бил в хармония с теченията на умните хора. В такива случаи вие мислите, че всичко можете да направите; някога сте в течението на глупавите хора и мислите, че нищо не можете да направите. Някога трябва да видите какво наистина можете да направите. Човек трябва съвсем да се прероди, но прераждането е закон за знание. Музикантът, за да се прояви, трябва да има отличен инструмент и най-добрите учители. Някой път казвате: "Да умрем, че да се освободим." Как ще се освободите, и вие не знаете. Аз ви ублажавам понякога за вашата вяра, гениални сте във вярата си. Аз желая да имам вашата вяра! Детето вярва, че каквото бащата и майката кажат, ще бъде. Най-първо вярва на баща си сто на сто, после, като не изпълни бащата това, което е казал, намалява се вярата на детето, докато стигне да му вярва десет на сто - и повече то не вярва на баща си. Не обещавайте това, което не можете да извършите. И на себе си обещавайте само неща, които можете да направите. И не мислете, че вие можете с вашите молитви да заставите онова

Същество, Което е направило света, да постъпи другояче. Бог е неизменяем. Като ви говоря по този начин, можете да си кажете: "Тогава да не се молим!" Ако се молиш, ще те послушат, ако не се молиш, няма да те послушат. Господ ще иска преди всичко да знае дали молитвата ти има някакво основание. Ти искаш хляб, но Господ казва на комисията, която разглежда въпроса за хляба: "Вижте дали тази молитва има основание и ако има основание, дайте му." Комисията казва: "Преди четири-пет часа е ял, но дайте му." След това други прошения се разглеждат. Експедитивна работа има там. Ти си млад, искаш да се жениш - даваш си прошението; Господ казва на комисията: "Я вижте дали трябва да се ожени, или не, да я вземе ли, или да не я вземе." Разглежда се и второ прошение - някой иска да се ожени втори път. Защото хората се женят много пъти. Вие минавате за еднобрачни, а сте многобрачни. Как ще ме разберете? Щом си ял веднъж, ти си еднобрачен. Щом си ял два пъти, ти си двубрачен. После - трибрачен, четирибрачен и т.н. Всяко ядене е един брак - свързал си се. Значи бракът спада към временните неща. В брака човек не може да бъде свободен. Там е място на ограничения и на работа. Щом влезеш в това място, не търси своята свобода. Там има учение. Един ден ще търсиш случай да се освободиш от брака, но като се народят десетина деца, ще мислиш за тях, да ги възпитаваш. Всяко едно дете ще ти коства около 400-500 000 лева. Да кажем, че един богат баща има три деца: ако едното коства 500 000 лева, трябват му един и половина милиона лева! Отде ще ги изкара? Вие трябва да знаете, като сте тук, на Земята, колко милиарда лева коства издръжката ви на вашия Баща, на Онзи, Който ви е пратил на Земята. Вие никак не мислите за това. Някой път трябва да направим математически изчисления, да видите колко струва вашата издръжка. Някога казваш: "Защо съм дошъл тук?" Там си одрал орталъка, да дойдеш тук да се учиш, а сега казваш: "Защо съм дошъл?" Да се учиш - нищо повече! И според каквото е учението ти - толкова средства ти изпращат.

Някои от вас имате установени възгледи. С установени възгледи в света нищо не се постига. Какво наричам аз установени възгледи? Хората нямат установени възгледи. Не ги търсете, никъде няма да ги намерите.

Само в Бога има установени възгледи. Аз вярвам в

установените възгледи на Бога. Ще приспособим своите възгледи да бъдат подобни на Божиите възгледи. И доколкото аз приспособя своите възгледи към Божиите, моят живот ще се подобри. И доколкото аз не приспособявам своите възгледи към Божиите, ще се явят всички противоречия. И Писанието казва: "Да изпълним волята Божия на Земята." Това е един възглед на Бога. Затова Бог е направил света. Той иска всяко едно същество да изпълни онзи ред и порядък, който Той е направил. И Той не извинява никого. Той прощава, но не мислете, че можете да измените Неговия порядък. Все едно, ще се научиш един ден да постъпваш така, както Той постъпва. Има един неизменим порядък. Това учим ние. Ние не виждаме, че сме в едно вътрешно стълкновение с Божествения порядък. Противоречия имаме и казваме, че този или онзи е причина на нашите нещастия. А този човек е само един повод, той иде само да ни покаже, че сме се отклонили от Божия порядък. Ако някой човек ти причинява радост, това е само един повод, който показва кога си бил в съгласие с Божията воля. Онези хора, които ви причиняват радост, те показват, че в Божественото е спокойствието.

Искам да ви покажа сега един метод. Не че нямате метод, имате. Но да допуснем сега, че имате син и разбойници са го хванали, като мислят, че сте богат. Те искат от вас голям откуп - 20-30 000 лева, но вие няма отде да ги вземете. Ако имате приятели, те ще ви дадат пари и ще откупите сина си. Това е по обикновения начин. Но допуснете, че никой не ви дава нито пет пари. Хрумва ви да намерите главатаря на разбойниците и да му кажете, че сте беден. И този човек, като ви погледне, без никакъв откуп пуща сина ви. При първия начин трябва да се молите на ваши приятели да ви дадат пари, за да задоволите желанието на разбойниците; при втория начин отивате при главатаря и като види, че сте беден човек, той пуща сина ви. Кой начин е по-умен? Къде седи разликата? Кога вярата е по-силна? Във втория случай. Вие сте дошли сега до второто положение: трябва да отидете при главатаря на разбойниците и с него да се справите, а не с обикновените разбойници. Най-първо трябва да престане страха у вас. Защото ако се боите, вие ще си кажете: "Разбойниците могат да хванат и мене, и за мене да искат откуп. Те са жестоки." Вие трябва първо, заради любовта, която имате към вашия син,

съвършено да се престрашите. И да можете да образувате чувство на любов към главатаря. И той може би ще почувства, че никога не е срещал такъв човек. Като ви види, ще му стане приятно, че сте му дошли на гости. Да изясня този пример. Вие искате да знаете според съвременната карма защо разбойниците хванаха вашия син, защо вие се принудихте да отидете при главатаря и защо другите хора не ви дадоха пари. Как ще обясните това? Как мислите? Кажете вашето мнение. Ще кажете: "Пари им трябваха на разбойниците." Може да се обясни така. Това е едно рандеву, което трябваше да направи една остаряла мома, която не се е оженила. Как ще го разберете? Този разбойник, при когото отива момата, е един момък, който в миналото се е влюбил в нея, а тя не е отишла на рандеву с него. Тя го излъгала. Но сега, като главатар на разбойниците, той прави рандеву с нея, като хваща сина ѝ. Като дойде тя при него, той иска тя да изпълни своето обещание. Тя е обещала някога, в миналото, да се срещне с него, но не се срещнала и сега ще му се помоли да освободи сина ѝ. Нему ще му стане приятно, ще ѝ каже: "Доказах ти, че не ти мисля зло. В мене има благородно чувство. Ти криво ме разбра." Турците казват в такъв случай: "От мене да мине." Изпълнявайте вашите обещания, за да не се намерите в противоречие и да стане нужда да отивате при главатаря на разбойниците, които са хванали сина ви. Вие трябва да давате разумно тълкуване на нещата, което да е съгласно горе-долу с реалността; защото главорез, за когото казват, че е много жесток, ви приема много добре и пуска сина ви - как ще си обясните това? Ще кажете, че Господ му е казал така. Това са особени положения. Има една връзка от миналото. Господ ви казва: "Пази обещанията си!" Каквото обещаваш, не се колебай да го изпълниш. Казваш: "Как да го изпълня?" Първото обещание, което си дал, никога не го изменяй. Не второто обещание, аз говоря сега за първото обещание. Всяко обещание в света е Божествено задължение. Никога не се отказвай от задължението си, иначе всякога в живота си ще се намериш в трудно положение. И всички трудности в живота се дължат все на неизпълнение на първите задължения. И те са много. Онези задължения, които сте дали към Бога, изпълнете ги! Всяко едно задължение не е към хората, но към Бога.

Ти си се влюбил. Не е въпрос във влюбването, но задължението си към Бога трябва да изпълниш. Никой не те кара да се жениш. Щом си се влюбил, изпълни задълженията си към Бога. Любовта не подразбира женитба. Това са второстепенни неща. Понеже не си изпълнил първото задължение, идва женитбата. Ето какво е женитбата. Пак криво ще ме разберете. Като обяснява човек реалността на нещата, изпада в заблуждения. Понеже не си изпълнил първото си задължение, идват страдания и те турят в затвора. Това значи женене. Аз често виждам как дрънкат веригите. Щом не си изпълнил своето първо задължение, ти ще се ожениш - нищо повече. А пък щом си го изпълнил, ти си свободен от женитбата.

Има свободни отношения. Най-красивите отношения са свободните отношения. Те са Божествени отношения. Първото задължение, първото обещание, което си дал - изпълни го! Това, което е дал Бог и се ражда в душата ти - бъди верен на него! То е Божественото. То е отношение към Бога. Защото и любовта е едно отношение към Бога. И ако ти правилно изпълняваш своите отношения към Бога, ще изпълниш правилно отношенията си и към всички хора. Ако не изпълниш правилно своите задължения към Бога, ти не можеш да изпълниш задълженията си и към другите хора. Ако отношенията между бащата и майката не са правилни, те не могат да родят дете талантливо или гениално. Следователно отношенията между бащата и майката ще определят дали това дете ще бъде любимо, или не. Детето е един резултат. То е резултат на любовта, която имат бащата и майката към Бога. Когато двама души имат правилна, Божествена любов, тогава се ражда талантливо, гениално дете. Гениалното дете показва правилното отношение, което хората са имали към Бога. За да се роди нещо във вас сега, и вие трябва да имате правилни отношения към Бога. Аз гледам по-дълбоко. Не е до външното раждане. За да се роди нещо дълбоко в твоята душа, отношението на твоята душа към Бога и отношението на твоя дух към Бога трябва да бъдат правилни. Тогава резултатът в твоя ум - това е синът. Любовта, която имат душата и духът ти към Бога, или отношението им към Бога, ще даде в резултат твоя ум и тогава ще имаш отличен ум - да мислиш, да разрешаваш всички мъчнотии в света. Така седи окултната или духовната философия,

която разрешава големите проблеми в света. Ако така не разбирате нещата, никак не можете да ги разберете. Ти казваш: "Аз обичам мъжа си." Твоят дух трябва да има правилни отношения към Бога. Някои от вас, които не ме разбирате, нека затворят книгите. Някои от вас няма какво да се занимавате. Задължението, обещанието на твоята душа и дух към Бога, което си дал, трябва да го изпълниш. Тогава и твоят ум ще има правилни отношения към теб.

Сега донякъде се уясни въпросът. Остава необяснено приложението. Приложението е вече упражнение. Искаш да станеш певец, да имаш отношение към всички ноти - трябва да ги знаеш. Вземете тона *до*. Този тон мъчно се взима в обикновената гама. Но вземете *сол*, той се взима лесно. Вземете долно *сол*. /Учителят пее тона *сол*./ От *сол* вече можете да вземете *до*. На цигулка го вземете. От този тон, който можете да вземете най-вярно, от него можете да вземете последователно и другите тонове. Музиката, така както е, тя е нещо външно. Но музиката на Земята е резултат на човешките мисли и на човешките чувства. И когато се хармонизират мислите и чувствата, ние ще имаме най-хубавата музика. Човек, който не може да пее, той не е хармонизирал мислите и чувствата си. Човек, който не може да пее, той е лишен от възможности. А онези, които могат хубаво да пеят, те имат възможности, макар че не са още в съвършенство. Светията, за пример, е отличен певец. Какви ли не мантри, песни пее той! Започнете от вътрешния живот. Защото другото е резултат. Всички не могат да бъдат музиканти. Защото музиката е резултат на човешките мисли и чувства. Във вас, във вашия ум и сърце трябва да стане цял преврат, за да станете музикални. Всички не сте еднакво музикални. Музикалността е един дълъг процес. За в бъдеще ще се приготвите, но това бъдеще е различно: може би днес, а може би в утрешния ден или по-нататък. Това е един процес, не може изведнъж. Човек може да пее обикновено, но за да бъде музиката като магия, да може да си служи с нея, изисква се работа.

Минаваш през гората. Страх те е от животни. Какво трябва да направиш? Ще им запееш. Животните разбират много добре от музика. Има известни песни за вълците - като ги запееш, вълкът не те напада. Има известни песни за змиите - като ги запееш,

змия не те хапе. Индусите са ги научили. Като им запееш, можеш да събереш змиите, а можеш и да ги разпръснеш, от тебе зависи. Змията е много музикална. Благодарение на тази музикалност тя има една възможност. Така, както е сплескана главата ѝ, тя е много жестока, но е музикална и музикалността ще я спаси в бъдеще. И у вълка има нещо музикално, но това е една вътрешна възможност, която човек може да предаде отвън чрез своята мисъл и чувства. И болестите се лекуват с музика, и те си имат музика. Трябва да ви направя опит в това отношение, но опитът струва скъпо. Има болести, които, ако знаеш как да им пееш, минават, ако не знаеш да им пееш, не минават. Музиката може да се приложи за лекуване. Всички сте имали коремоболие. Как ще му пееш? Аз слушах един свещеник как пееше на своето коремоболие. Той беше един от най-добрите певци, които някога съм слушал. На всеки два-три месеца го хващат много силни болки в корема. /Учителят подражава на движенията при силни коремни болки./ Попът вика: "Вай-вай-вай!" После се завърти на друга страна: "Нека се научи този поп добре! Този дявол го знам. Аз съм го научил вече, от 20 години го зная. Щом кръшна някъде, той веднага ме стисне." Пее той, пее, голям певец е. По църковната музика: Па-ву-га-ди - па-па-ву - га-ди-ке, зо-ни-па. Пее попът: "Олеле, олеле, олеле." На този свещеник казвам: Много сложна е твоята музика, но ще се мъча да я науча и аз малко. След като си попееш, ще ти мине. *Ол-ли. Ол-оле.* Турците казват: *Олур/стани/. Ол. Ол* на английски означава *всичко.* Значи, ако знаеш да пееш, ще имаме ол, ако не знаеш да пееш, имаме вол.

Представете си, какво велико търпение има Бог! Той търпи всичко онова, което става в Него. Търпението на Бога седи в това, че всичко става в Него. Какво грамадно търпение има Той! Всички противоречия, приятни и неприятни, които стават, всичко това Той трябва да го превърне. Там седи Неговата Мъдрост. И всичко става в Него! Вие съжалявате, че някои работи са станали. Че колко работи са станали в Господа, и Той ги търпи! Казвам: Както Той ги търпи, така и вие ще ги търпите. И ще търсите разумното разрешение на нещата. Там е философията. Много работи са непоносими, но трябва да се търпят. Не безразборно, като вол, но трябва да се учи, да се намери изходния път. Всяко нещо си има свой път.

Кои са важните мисли в тази лекция? Какво разбрахте сега? Първата мисъл каква беше? С какво започнахме? /"За превръщането на желязото в злато."/ Този въпрос е труден. Кой беше вторият въпрос? /"За яденето и неяденето, за чувствата и мислите."/ Някой ще каже: "Да се научи човек да яде - това е цяло изкуство!" Третото? /"Обещанието, което дадохме на Бога, да го изпълним."/

/Учителят пее по няколко начина следните думи: "Може ли болен Стоян здрав да стане?"/ Може. Класически как ще го пеете? Стоян отначало беше здрав и после стана болен. Всичкото изкуство е, че той се е помъчил да стане болен. Понеже е направил най-мъчното, сега от болестта ще се върне в своето естествено положение. Да стане болен е по-мъчно, отколкото да стане здрав. Ако ти си съумял да заболееш, ще съумееш и да станеш здрав. Следователно всеки човек, който се е разболявал, може да оздравява. Всеки човек, който осиромашава, може да забогатява. Всеки човек, който оглупява, може да поумнява. И всеки, който греши, може да стане праведен. Вие не се спирате на това. Защо човек трябва да греши? Грешенето е един по-нисш живот. Трябва да минеш по пътя на злото. То е един нисш живот, който сега се диференцира и минава в друг. В какво седи разликата между доброто и злото? Ще ви дам две нейни черти. Най-първо злото се привлича при тебе и после, като вземе нещо, се връща в менажерията. Например един вълк се интересува от овцете; той ще влезе в кошарата и щом вземе овцата, заминава си. А доброто се приближава, за да даде нещо. Значи доброто се приближава, за да остави нещо при тебе, а злото иде, за да вземе нещо. Това, което дава, е добро, а това, което отнема, е зло. Доброто излиза отвътре навън и се връща вътре, а злото иде отвън и се връща навън. Това са прости процеси. Всяко нещо, което се връща към тебе, е добро; всяко нещо, което заминава от тебе, е зло, на него не възлагай нищо. Онова, което губиш, то не е реално, а онова, което не губиш, което се връща при тебе, то е доброто, то е реалното. Това е окултна философия. Разчитай само на онези мисли и желания, които излизат и се връщат при тебе.

Сега, в музиката - можете ли да вземете *до* от четвърта октава? Как ще го вземете? И *до* от трета октава не можете да вземете. При втора октава мнозина можете да го вземете. А *до* от първа

октава можете да вземете почти всички. В две октави колко тона *до* има? /"Три."/ В три октави има четири тона *до*. В четири октави има пет тона *до*. Под думата *до* аз разбирам един тон да се вземе правилно. В пеенето има големи противоречия. Усещам големи ограничения. Тях мога да премахна само с тона *до* - като взема тона *до*, те изчезват. *До* е силата, чрез която аз мога да премахна всички мъчнотии и противоречия около мен. Това е тонът *до*. Щом се премахнат те, значи аз взимам този тон вярно. Всякога, когато искам да постигна нещо в света, аз трябва да взема правилно тона *сол*. Той означава постижение. Не че всичко е постижение, но е начало на постижение. И така, *до* е за премахване на препятствия, *сол* е начало на постижения. *Ми* какво е тогава? Тонът *ми* е посредата, съединителното между *до* и *сол*. Намира се в терца с *до* и със *сол*. Между *сол* и *си* пак имате терца. Има два вида терци: големи и малки. Ако вземеш *ми* правилно, всички неща, които в умствения свят се виждат непостижими, ще станат понятни. Чрез *ми* ти създаваш мислено първата форма, с която можеш да работиш. *Ми* е основата в умствения свят, за да се създаде първата форма, с която можеш да си послужиш. Ако мислиш правилно, ти можеш да вземеш правилно тона *ми*. Трептенията на *ми* се различават. И трептенията на *сол* се различават. В *сол*, за да има постижение, трябва да има мекота. А какво трябва да има в *ми*? При правилното взимане на тона *сол* има възможност един цвят да цъфне. Цветът е *сол*. Но отвън трябва да има най-благоприятна атмосфера за цвета: въздух, светлина и пр. Ако външните условия не са благоприятни, той не може да цъфне. Меки трябва да бъдат външните условия. А при *ми* не отвън, но отвътре трябва да бъдат условията меки. Едно преходно състояние е *ми*, защото минаваш от външните мъчнотии в света към вътрешните. *До* представлява разрешението на мъчнотиите, които се намират на физическото поле. *Сол* представлява мъчнотиите в духовния свят, а *ми* представлява вътрешните противоречия, мъчнотиите в умствения свят.

Вие произнасяте думата *любов*. Започнете да мислите без никакъв обект. Без никакъв обект произнасяйте думата *любов*. Как бихте разбрали любовта на физическото поле? Как бихте я изпели на физическото поле? Как ще я изпеете в духовния свят? А в умствения свят как ще изпеете думата *любов*? Що е любов?

Любов е това, което носи светлина и свобода. Що е светлина? Светлина е това, което носи живот и свобода. Що е свобода? Свобода е това, което носи живот и светлина. Имате тогава три понятия за любовта. Любовта непременно трябва да носи светлина и свобода. Такава любов, която не носи светлина и свобода, то не е любов, а нещо временно. Ако така се разбира любовта, тя е една алхимическа сила, с нея всичко можеш да превръщаш. Щом имате светлина, всичко можете да направите. Щом имате свобода, всичко можете да направите. Щом ги нямате, вие сте ограничени. Щом имате любовта, вие ще разбирате законите на Божествения свят. Щом имате любовта, вие ще разберете законите и на духовния свят. А щом разберете законите на Божествения и на духовния свят, с тези закони вие всичко ще можете да направите. Това са методи.

При сегашното разбиране вие всички се намирате или в положението на сухото дърво, или в положението на желязото. За пример: едно сухо дърво може да го е страх от огъня, но едно желязо може ли да го е страх от огъня? Какво ще стане с желязото като го турят в огъня? Ще се нагорещи. Сухите дървета трябва да се плашат от огъня. Хората се плашат от любовта. Онези, които са сухи дървета, се плашат от огъня. Онези, които са от желязо, ще кажат на огъня: "Ще светнем ние в тебе." Всякога този огън може да превърне сухото дърво в пепел, но пък пепелта е най-хубавата тор. Любовта може да стопи и желязото. Това е пречистване на желязото. Онази топлина, която любовта образува в човека, не трябва да ви плаши. Тя ще изгори сухите дървета, а железните работи ще стопи. И всичко ще тури в ред и порядък.

Тогава има всичко три положения: живот, светлина, свобода. Що е любов? Това, което носи светлина и свобода. До сега вие как сте разбирали любовта? /"Да се освободим!"/ Ако носиш светлина на хората и свобода навсякъде, ти обичаш. Щом не носиш светлина и свобода, ти не обичаш.

Едно от правилата: Искате да бъдете обичани, искате и да ви обичат. Никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. Аз съм пребродил света и между ангелите, и дето и да е: никое същество не може да ви обича, ако не носите светлина и свобода. И при лошите духове да отидете, ако носите светлина и свобода, и те ще ви обичат. Понеже това е потребно

за живота. И при добрите духове като отидете, ако нямате светлина и свобода, те затварят вратите си, макар че външно няма да покажат това. Щом не носиш светлина и свобода в себе си, ще намериш всички врати затворени: дето и да похлопаш - ни глас, ни услишание.

Така щото, не си правете илюзии, че в живота можете да успеете без любов. Не може. Само в онази любов, която носи светлина и свобода, в нея има всички постижения. И тук, на Земята, и дето и да е - тя носи постижения. Това дръжте в себе си като закон!

"Божият дух носи всичките блага на живота." /три пъти/

Всички онези, които усещат, че са много натоварени, да ми кажат - да ги разтоварим малко. Защото не искам да останат натоварени.

19-а лекция на Общия окултен клас,
изнесена от Учителя на 29 януари 1936 г., сряда,
София, Изгрев

Следват гимнастически упражнения.

Завета на Учителя

Обичай съвършения път на Истината и Живота.
Постави Доброто за основа на дома си,
Правдата за мерило,
Любовта за украшение,
Мъдростта за ограда
и Истината за светило.
Само тогава ще Ме познаеш
и Аз ще ти се изявя.

Из книгата
" Заветът на цветните лъчи
на Светлината"

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Новото верую 3
2. Новото учение 22
3. Новият начин 39
4. Самопознание и самовъзпитание 58
5. Безкрайните неща 75
6. Единият лев 92
7. Срещата на любовта 113
8. Тайната на даването 134
9. Опити 154
10. Към извора 180
11. не е намерен ръкопис
12. Трите връзки 206
13. Добре е 236
14. Естественият език - музикалният език 254
15. Като добрия син 274
16. Трите плода 302
17. Едно ви трябва 333
18. Петте врати 361
19. Три категории храни. Първото обещание 390

Учителя Петър Дънов

Към извора
Общ окултен клас
(година XV, 1935-36)
том I

първо издание

редактор - Мария Кисова
компютърен набор - Теодора Личева

Издателство Бяло Братство
София 1113, кв. „Изгрев“,
ул. „Ген. Щерю Атанасов“ № 6,
тел. 02/950 44 21; 66 89 55
E-mail: bialobratstvo@hotmail com